

ОТ АВТОРКАТА НА „СЕКСЪТ И ГРАДЪТ“

БУЛЕВАРДЪТ НА ТУЗАРИТЕ

КАНДИС БУШНЕЛ

КАНДИС БУШНЕЛ

БУЛЕВАРДЪТ НА ТУЗАРИТЕ

Превод: Антоанета Антонова Дончева

chitanka.info

От авторката на „Сексът и градът“.

„Булевардът на тузарите“

На „Пето авеню“ №1 в Манхатън се намира прекрасна сграда в стил арт деко. Това е адрес, до който по един или друг начин всеки човек с амбиции от нюйоркския елит се опитва да се добере. За героите от новия роман на Кандис Бушнел „Булевардът на тузарите“, тази сграда е символ на живота, който искат и се надяват да постигнат.

Когато умира достолепната Луиз Хаутън, законодател на нравите в тази сграда в продължение на години, се развихря истинска битка за нейния прекрасен апартамент. Съпругата на съмнителен финансист, 80-годишна светска журналистка, актриса със свободен дух, писател на средна възраст — току-що докоснал се до славата, холивудски сценарист, досадна кучка — всички те кроят планове за бляскавия живот, който ще водят под покрива на тази престижна сграда. И започва игра на нерви и интриги, излизат на светло мрачни тайни и скандали... „Булевардът на тузарите“ е съвременна история за власт, пари и слава и е изпълнена със същия тип страсти, които изпитват героите на Джаклин Сюзън. И като тях мечтаят за примамливия свят на звездите, за социален възход, за успешен — поне в очите на обществото — брак...

ПРОЛОГ

Беше само някаква си роля в телевизионен сериал и само някакъв си едностаен апартамент в Ню Йорк. Но напоследък ролите, а още по-малко свестните, се намираха изключително трудно, пък и всеки в Лос Анджелис бе наясно със стойността дори на малко жилище в Манхатън. Освен това сценарият пристигна на същия ден, в който ѝ връчиха и документите за развода.

Ако истинският живот бе филмов сценарий, някой режисьор вероятно би зачеркнал тази сцена, определяйки я като „подозрително голямо съвпадение“. Обаче Шайфър Даймънд обожаваше съвпаденията и знаците на съдбата. Все още не бе изгубила детинската си вяра, че за всичко на този свят си има магическа причина. Все пак бе актриса, което ще рече, че почти целият ѝ живот бе магия. И така, тя прие ролята, която налагаше връщането ѝ в Ню Йорк за шест месеца. И тъй като и без това притежаваше едностаен апартамент на Пето авеню, реши, че най-естественото решение е да живее там. Първоначално възнамеряваше да остане в Ню Йорк само за периода на снимките, след което да се върне отново в Лос Анджелис и къщата си в Лос Фелис. А после, два дена след като прие ролята, се отби да похапне при Айви, където налетя на последния си бивш съпруг, обядващ с някаква млада жена. Седеше на маса в центъра на залата, опиянявайки се от новопридобития си статус на президент на телевизионна компания, а от почитанията, които персоналът засвидетелстваше на младата жена, Шайфър заключи, че това очевидно е най-новото му гадже. Мълвата твърдеше, че била концертираща пианистка от известно семейство, обаче момичето имаше лъскавото излъчване на скъпа проститутка. Връзката беше повече от клиширана, ала двадесет и петте години, прекарани в Холивуд, бяха научили Шайфър, че мъжете нямат нищо против клишетата, особено когато клишетата касаят радостите за техния пенис. И непосредствено след обяда, докато подаваше номера си на момчето, което паркира колите, тя огледа булеварда през слънчевите си очила и

взе решение. Продава окончателно къщата в Лос Фелис, разчиства си сметките с този град и се мести за постоянно на Пето авеню № 1.

* * *

— Шайфър Даймънд приела роля в някакъв телевизионен сериал — съобщи Енид Мърл на племенника си Филип Оукланд.

— Трябва да е много отчаяна! — отбеляза полунасмешливо той.

Енид и Филип живееха в два съседни апартамента на Пето авеню № 1. Апартаментите бяха почти от най-скъпите, разположени на тринадесетия етаж. Притежаваха съседни тераси, разделени само от изцяла бяла ограда. Именно през тази ограда сега двамата водеха своя разговор.

— Може пък ролята да е от добрите! — контрира го Енид, като хвърли за всеки случай поглед на вестника, който държеше. — Ще играе майка игуменка, която напуска църквата, за да стане главен редактор на списание за тийнейджъри.

— Изумително достоверно! — изрече Филип със сарказма, който пазеше единствено за нещата с марката Холивуд.

— Не повече от гигантско влечуго, тероризиращо Ню Йорк! — изгледа го с укор леля му. — Ще ми се да престанеш да си пилееш таланта с тези глупави сценарии и да се заемеш с истински, сериозен роман!

— О, не мога! — усмихна се Филип. — Аз съм не по-малко отчаян от Шайфър!

— Може пък нейният филм да е по действителен случай — продължи замислено Енид. — Едно време имаше една жена — Сандра Майлс, която беше игуменка, а след това стана главен редактор. Беше отдавна, през седемдесетте. Обядвала съм с нея един-два пъти. Абсолютна нещастница, но пък как да се чувства горката с мъж, който непрекъснато кръшка! От друга страна, нищо чудно след всичките тези години, прекарани в девственост, нещо да не е успяла да схване сексуалната част от брака. Както и да е! — Махна с ръка и допълни: — Важното е, че този сериал ще се снима тук, в Ню Йорк.

— Тъх — изломоти Филип, колкото да каже нещо.

— Сигурно пак ще бъдем съседи — добави леля му.

— С кого? — изрече нехайно Филип, опитвайки се да сдържи нарастващото си любопитство. — Със Сандра Майлс ли?

— С Шайфър Даймънд! — натърти Енид. — А Сандра Майлс напусна Ню Йорк още преди години! Като нищо вече е пукнала!

— Освен ако не е решила да отседне в хотел — подхвърли Филип, като имаше предвид Шайфър Даймънд.

— Но какви ги приказваш, за бога?!

Когато леля му най-сетне влезе в апартамента си, Филип остана на терасата и се загледа в парка на площад „Уошингтън Скуеър“. Едно от предимствата на техните жилища беше тази прекрасна гледка. Беше юли и паркът все още тънеше в тучна зеленина — поне до настъпването на августовските жеги. Обаче в момента растителността бе последното нещо, което го вълнуваше. Мисълта му се рееше на километри отгук, към доковете на остров Каталина преди двадесет и пет години.

— Значи ти си малкото генийче! — дочу Филип гласа на Шайфър Даймънд зад себе си.

— Какво? — обърна се стреснато той.

— Казаха ми, че ти си сценаристът на този скапан филм!

— Ако го наричаш скапан... — настръхна той и не посмя да довърши.

— Какво ще направиш тогава, момченце? — изглежда го присмехулно тя.

— Щом е толкова скапан, тогава защо играеш в него?! — контрира я Филип.

— Всички филми са скапани — по дефиниция. Защото не са изкуство. Обаче пък всеки има нужда от пари, дори и гениите!

— Аз не го правя за пари! — повиши глас той.

— Така ли? И за какво тогава?

— Може би, за да срещам момичета като теб? — отговори ѝ той на въпроса с въпрос.

Шайфър се изсмя. Беше облечена в бели дънки и тъмносиня тениска. Липсата на сутиен отдолу бе очевидна, а босите ѝ крака и голите ръце издаваха зашеметяващия ѝ тен.

— Добър отговор, момченце! — кимна усмихнато Шайфър и се обърна, за да си върви.

— Хей! — подвикна след нея той. — Ти сериозно ли смяташ, че филмът е скапан?

— А ти? — изгледа го тя. — Пък и нали казват, че не можеш да оцениш работата на един мъж, докато не легнеш с него!

— Ти да не би да си планирала да лягаш с мен?

— Аз никога не планирам нищо. Просто седя и чакам да видя какво ще стане. Така животът е доста по-интересен, не мислиш ли?

И с тези думи тя се запъти към снимачната площадка.

Минута по-късно познатият глас на леля му отново изтръгна Филип от сладките спомени.

— Току-що говорих с Роберто! — изписка Енид, като имаше предвид главния портиер. — Шайфър Даймънд пристига тук, при това днес! В апартамента ѝ вече цяла седмица работела чистачка, за да го подготви за завръщането ѝ! Според Роберто завръщането ѝ май било окончателно! Не е ли чудесно?!

— Направо не мога да си намеря място от радост! — отвърна кисело Филип.

— Питам се какъв ли ще ѝ се стори Ню Йорк! — продължи леля му, без да му обръща внимание. — Все пак нямаше я толкова дълго време!

— Съвсем същият, лельо! — отвърна нетърпеливо Филип. — Знаеш, че Ню Йорк никога не се променя! Да, героите са различни, обаче пиесата си остава все същата!

В късния следобед на същия ден Енид тъкмо полагаше заключителните щрихи на ежедневната си клюкарска рубрика във вестника, когато внезапен порив на вятъра затръшна вратата към терасата. Тя стана, за да я отвори отново, но нещо в цвета на небето я накара да излезе навън. Над отсрещния бряг на река Хъдсън се скупчваха мрачни градоносни облаци и бързо приближаваха към града. „Странна работа! — помисли си Енид. — Все още сме юли, а и не е чак толкова горещо, за да има буря!“ Докато оглеждаше небето над главата си, Енид зърна съседката си госпожа Луиз Хаутън. Със стара сламена шапка на глава и градинарски ножици в ръце, тя оглеждаше цветята на терасата си. През последните пет години старата госпожа Хаутън, почти столетница, бе решила да позабави темпото и сега прекарваше почти цялото си време със своите безценни рози, с които печелеше награди по всевъзможни конкурси.

— Ехооо! — провикна се силно Енид към достолепната, но леко пооглушала старица. — Май се задава голяма буря!

— Благодаря ти, скъпа! — отвърна с царствена усмивка госпожа Хаутън, като кралица, обръщаща се към своите лоялни поданици.

В други случаи Енид би се ядосала, но не и на госпожа Хаутън — от известно време това бе стандартният отговор на съседката ѝ на почти всички въпроси.

— Може би няма да е зле да влезете вътре! — продължи Енид. Въпреки че хората обикновено смятаха госпожа Хаутън за превзета, тя намираще старовремските ѝ аристократични маниери за очарователни — все пак двете бяха съседки вече повече от шестдесет години.

— Благодаря ти, скъпа! — изрече отново госпожа Хаутън и вероятно би влязла вътре, ако не бе разсеяна от ято гълъби, стрелнали се внезапно от парка на площад „Уошингтън Скуеър“.

Само за няколко секунди небето почерня и над Пето авеню рукна пороеен дъжд с размерите на сачми. Енид побърза да се прибере в апартамента си и изгуби от поглед госпожа Хаутън, която в този момент вече едва успяваше да се задържи на костеливите си, съсухрени крака. Последва нов мощен порив на вятъра, който откъсна един от капациите на прозорците от пантите му и събори елегантната възрастна дама на колене. Напълно безсилна срещу стихията, Луиз Хаутън се претърколи настрани и крехката кост на бедрото ѝ се пропука. Безпомощна и неспособна да направи и крачка напред, тя се примири и се отпусна на терасата под дъжда. Докато накрая една от четирите ѝ прислужници, след като бе обиколила всичките 650 квадратни метра на огромния апартамент и не я бе намерила, не се осмели да надникне навън. Откри я точно под падналия капак на прозореца.

Междувременно долу на Пето авеню две лимузини напредваха бавно под дъжда като скромни кортеж. Когато стигнаха до № 1, шофьорите се измъкнаха и прегърбени под дъжда и подвиквайки си един на друг инструкции и псувни, започнаха да вадят багажа. Първото, което се показва, бе стар огромен куфар „Луи Вюитон“, който изискваше поне двама яки мъже, за да бъде вдигнат. Портiererът Роберто се втурна навън, но като видя куфара, се закова под тентата и извика подкрепления. От приземния етаж се показва носачът, който буташе пред себе си голяма количка с месингова дръжка. Шофьорите

на лимузините качиха куфара на количката, а после, един по един и по големина, всеки следващ елемент от багажа зае мястото си.

Надолу по улицата поредният силен порив на вятъра изтръгна от ръцете на минаващ бизнесмен огромния му чадър и го сви на обратно. Чадърът се понесе ниско над тротоара подобно на вечерска метла и накрая бе укротен от гумата на лъскав черен джип, който току-що бе спрял до входа на № 1. Роберто се обърна, забеляза силуета на пътника на задната седалка и реши, че няма да се даде на дъжда. Отвори чадър за голф в зелено и бяло, насочи го напред като щит и напусна убежището на тентата. Когато стигна до джипа, обърна чадъра умело срещу вятъра и се приготви да посрещне излизания оттам пътник.

Първо се появи елегантна синьо-зелена обувчица от брокат, следвана от прочутите дълги крака, облечени в тесни бели дънки. После дойде ред на ръка с фините, елегантни пръсти на художник — на средния ѝ пръст се виждаше огромен пръстен с аквамарин. И накрая от колата изгря и самата Шайфър Даймънд. „Изобщо не се е променила!“ — помисли си Роберто, докато ѝ подаваше ръка.

— Здравей, Роберто! — изчурулика безгрижно тя, сякаш бе отсъствала не двадесет години, а двадесет дена. — Страхотно време улучих, не мислиш ли?!

ДЕЙСТВИЕ ПЪРВО

Били Личфийлд минаваше покрай Пето авеню № 1 най-малко по два пъти на ден. Едно време имаше куче — уитън териер, който му бе подарен от госпожа Хаутън. Някога тя отглеждаше уитън териери в имението си край Хъдсън. Та Уийти изискваше най-малко по две разходки на ден до кучешката алея в парка на площад „Уошингтън Скуеър“, поради което Били, който живееше малко по-нагоре по Пето авеню, превърна минаването си покрай № 1 в ежедневна практика. За него № 1 бе истински житейски жалон — великолепна сграда, изградена от бледосив камък в класическите линии на епохата арт деко, а тъй като самият Били бе с единия крак в новото хилядолетие, а с другия — в бохемското общество на старото, никога не бе скривал възхищението си от нея. „Не би трябвало да има значение къде живееш, стига мястото, където живееш, да е свястно“ — казваше си той, но дълбоко в себе си копнееше да живее на Пето авеню № 1. Копнееше затова вече цели тридесет и пет години и все още не бе изгубил надежда в сбъдването на мечтата си.

По едно време Били беше решил, че мечтата му е безпочвена и дори еретична. Това беше непосредствено след 11 септември, когато цинизмът и повърхностните ценности, пропили се в самата кръвоносна система на града, започнаха да се интерпретират като излишна жестокост и когато изведнъж стана неприлично да си мечтаеш за нещо друго освен за световен мир и когато започнаха да гледат с недобро око на хората, които не ценят онова, което имат. Обаче ето че оттогава минаха шест години и подобно на състезателен кон, Ню Йорк също вече не можеше да бъде удържан в оборите, нито принуден да си смени природата. И докато по-голямата част от града все още тънеше в траур, едно тайно общество от банкери се бе събрало и забъркало гигантски коктейл от пари. Добави им щипка младост и няколко лъжици компютърни технологии и ето че пак се роди цяла нова класа от неприлично богати супербогаташи. За Америка това може и да не беше много добре, обаче за Били беше добре дошло. Самообявил се за анахронизъм и въобще не изгарящ от нетърпение да

принадлежи към каквато и да било конкретна професия или редовна работа, той изпълняваше ролята на нещо като посредник между много богатите и преуспяващите — представяше ги на декоратори, арт дилъри, клубни импресарио и членове на бордовете както на културни институции, така и на големи жилищни сгради. Защото, в допълнение към почти енциклопедичните си познания в областта на изкуството и антиките, Били бе изключително добре обигран и в сферата на реактивните самолети и яхтите, знаеше кой какво притежава, къде е най-добре да се отиде на почивка и кой ресторант е последният писък на модата.

Иначе самият той не притежаваше почти никакви пари. Роден с изискания характер на аристократ, Били беше истински сноб, особено когато станеше въпрос за пари. Бе напълно доволен да живее сред богатите и преуспяващите, да ръси остроумия на официални вечери и домашни партита, да дава съвети какво и къде да кажеш и как най-добре да инвестираш парите си, но когато се стигнеше до лични пари, той теглеше чертата. За него беше въпрос на принципи никога да не мърси ръцете си в трупането на подобна отврат.

И така, макар все още да копнееше да живее на Пето авеню № 1, той така и не можеше да събере сили да продаде душата си на дявола за пари. Стигаше му да си живее в апартамента с фиксиран наем от по хиляда и сто долара на месец. И често си напомняше, че човек няма нужда от пари, щом има богати приятели.

Обикновено след завръщане от парка Били се чувстваше успокоен от сутрешния свеж въздух. Ала в тази юлска утрин сърцето му бе изпълнено с мъка. Преди малко, докато си седеше на пейката в парка и четеше днешния „Ню Йорк таймс“, той разбра, че дълбоко почитаната от него дама от нийоркския хайлайф — госпожа Хаутън, се е споминала предишната нощ. По време на бурята преди три дена старицата била оставена навън за не повече от десет минути, но и те се оказали фатални. Последвалата пневмония сложила бързо край на дългия ѝ живот и определено хванала нийоркчани неподготвени. Единствената утеха за Били бе фактът, че некрологът ѝ бе публикуван на първа страница на „Таймс“, което означаваше, че все още бяха останали един-двама редактори, спомнящи си традициите на една епоха, доста по-изискана от днешната — епоха, когато изкуството

значеше повече от парите и когато приносът на човека към обществото беше много по-важен от дебелината на портфейла му.

Потънал в размисли за госпожа Хаутън, Били осъзна, че е спрял пред Пето авеню № 1 и съзерцава импозантната фасада. Години наред тази сграда бе функционирала като неофициален клуб за преуспяващи хора на изкуството от всички направления — за художниците, писателите, композиторите, диригентите, актьорите и режисьорите, притежаващи творческата енергия, която поддържаше този град жив. И макар че самата тя не беше човек на изкуството, госпожа Луиз Хаутън, която живееше тук от 1947 година, бе най-големият му меценат. Основаваше организации и даряваше милиони на различни институции по изкуствата, големи и малки. Затова не бяха малко и хората, които я наричаха светица.

Пред сградата се бе струпала тълпа папараци. Очевидно бяха преценили, че мястото, където госпожа Хаутън бе прекарала почти целия си съзнателен живот, си струва парите и бяха решили да снимат фасадата. И сега, докато Били оглеждаше зле облечените фотографии в раздърпани тениски и протрити дънки, усети как естетическото му чувство се бунтува. „Всички добри хора си отидоха“ — помисли си скръбно той.

А после, защото си беше все пак нийоркчанин, мислите му се приземиха обратно при въпросите на недвижимата собственост. Какво ще стане сега с апартамента на госпожа Хаутън? Децата ѝ бяха над седемдесетгодишни. Най-вероятно със задачата щяха да се заемат внуците ѝ — ще го продадат и ще си поделят парите, защото сигурно вече едва свързват двата края с богатството на фамилията Хаутън. Подобно на повечето наследствени нийоркски богатства и то днес надали е толкова впечатляващо, колкото е било през седемдесетте и осемдесетте. През седемдесетте години с един милион долара човек можеше да си купи почти всичко на този свят. А днес не би могъл да плати и един купон за рожден ден.

Да, Ню Йорк се бе променил.

— Парите винаги следват изкуството, Били — казваше някога госпожа Луиз Хаутън. — Парите искат онова, което не може да бъде купено с пари! Искат класа и талант. Защото макар и правенето на пари да изисква известни умения, то за харченето им се изисква истински талант! А точно това ти вършиш най-добре, Били!

И кой сега щеше да си похарчи парите, за да купи жилището на госпожа Хаутън? Апартаментът не беше виждал ремонт най-малко от двадесет години, опакован в ярките флорални мотиви и басмата на осемдесетте. Но иначе вътрешното му разположение беше великолепно. Това беше един от най-величествените апартаменти в Манхатън — цели три етажа, построени за първоначалния собственик на сградата, започнала като хотел. Стаите бяха с височина четири метра, имаше дори бална зала с мраморна камина, а всичките три етажа бяха опасани с тераса.

Били се надяваше купувачите да не са някои съмнителни управители на хедж фондове като семейство Брюър, макар че най-вероятно щяха да бъдат точно такива. Въпреки прословутите флорални басмички апартаментът струваше най-малко двадесет милиона долара, а кой би могъл да си позволи подобна сума освен някой от новоизлюпените богаташи?! А като се имаше предвид какво бе интелектуалното ниво на повечето от тях, Били реши, че семейство Брюър в крайна сметка не биха били лош избор. Поне съпругата — Кони, бивша балерина и негова приятелка. Живееха далече от центъра, в отвратителна нова къща в Хамптънс, където Били често се отбиваше за уикендите. Да, няма да е зле да каже на Кони за този апартамент и да ѝ обещае, че ще ходатайства за нея пред шефката на управителния съвет на кооперацията — пренеприятната Минди Гуч. Били и Минди се знаеха едва ли не цял живот — което ще рече от средата на осемдесетте, когато се запознаха на един коктейл. В онези години тя все още беше Минди Уелч, току-що завършила колежа „Смит“. Ентусиазирана и нахъсана, тя бе абсолютно убедена, че ѝ е предназначено да стане най-великият издател на света. С оглед на тези свои планове в началото на деветдесетте се сгоди за Джеймс Гуч, който тогава пък тъкмо бе спечелил награда за журналистика. Тази победа я бе накарала да започне да крои още по-грандиозни стратегии за това как двамата с Джеймс се превръщат в семейството с най-голяма власт в града. Обаче нито една от идеите ѝ не се бе развила според планираното. Днес Минди и Джеймс бяха двойка на средна възраст, от средната класа, която не можеше да си позволи да си купи дори собствен апартамент. Единственото творческо, което им бе останало, бяха претенциите им. Не веднъж и дважд Били си бе задавал въпроса как въобще са успели да купят и тази кутийка на Пето авеню № 1.

Сигурно някой от родителите им бе скоропостижно сполетян от ранна смърт.

Огледа се и се зачуди какво толкова чакат фотографите. Госпожа Хаутън беше мъртва, а и бе издъхнала в болницата. Така че нито някой неин роднина би могъл да излезе оттук в следващите няколко часа, нито пък можеха да се надяват да щракнат изнасянето на тленните ѝ останки в чувал с дръпнат догоре цип, както често се случваше в подобни сгради, пълни със старци. Ала точно в този момент на входа се появи не кой да е, а самата Минди Гуч. Беше облечена с дънки, тениска и чифт от онези пухкави чехлички, дето хората се преструваха, че са обувки и дето бяха на мода преди три години. Беше поставила ръката си пред лицето на объркан тийнейджър, сякаш се страхуваше за безопасността му. Фотографите въобще не ги забелязаха.

— Каква е цялата тази дандания? — провикна се тя, когато зърна Били и се приближи към него.

— Сигурно е заради госпожа Хаутън.

— Да не би най-накрая да е пукнала? — изгледа го изненадана Минди.

— Би могло да се погледне и от този ъгъл — отвърна сухо Били.

— Че от какъв друг да го погледна? — сопна се Минди.

— Имах предвид онази малка думичка „най-сетне“ — отговори Били. — Не е много учтива.

— Мамо! — обади се момчето.

— Били, това е синът ми Сам — представи го Минди.

— Здравей, Сам! — поздрави го Били и му стисна ръката. Момчето се оказа изненадващо красиво — с буйна руса коса и изразителни кафяви очи. — Нямах представа, че имаш дете — довърши.

— Вече е на тринадесет — усмихна се кисело Минди. — Не бих казала, че го имаме от вчера.

Сам се откопчи от ръката ѝ.

— Скъпи, няма ли да целунеш мамичка за довиждане? — проточи тя.

— Че защо?! Нали ще се видим пак след някакви си... мmmm... четиридесет и осем часа? — опита се да протестира момчето.

— Напълно достатъчно, за да ни сполети нещо! — отвърна назидателно майка му. — Например би могъл да ме смачка автобус! А

след това последният ти спомен от мен ще бъде как не си целунал майка си за довиждане, преди да тръгнеш на почивка за уикенда!

— О, мамо! — въздъхна Сам, но все пак се предаде и я целуна по бузата.

Минди се загледа след него как пресича улицата и замислено изрече:

— Вече е в най-кошмарната възраст и повече няма нужда от майка си. Ужасно е!

Били кимна предпазливо. Минди беше от онези агресивни, типично нийоркски типове, за които никога не можеш да бъдеш сигурен кога ще се обърнат срещу теб. А понякога бе в състояние да се превърне и във фурия.

— Знам какво имаш предвид — въздъхна той.

— Така ли?! — обърна се тя и очите ѝ просветнаха. Стъкленото им изражение не успя да убегне от вниманието на Били. Сигурно беше дрогирана. Но в следващата секунда тя внезапно се успокои и повтори: — Значи госпожа Хаутън най-накрая предаде богу дух.

— Така е — кимна Били с не малка доза облекчение. — Днес не си ли чела вестниците?

— Все още не съм стигнала до тях. Тази сутрин имах други занимания. — Очите ѝ се присвиха и тя добави: — Ще бъде интересно да видим кой ще купи сега апартамента.

— Вероятно някой управител на хедж фонд.

— Ненавиждам я тази пасмина! — просъска Минди и без да се сбогува, се извъртя на пета и се отдалечи.

Били поклати глава и се запъти към къщи.

* * *

Минди отиде до хранителния магазин на ъгъла; а когато се върна, видя, че фотографите продължават да висят пред входа на Пето авеню № 1. Това незнайно защо я вбеси.

— Роберто! — завря нос тя в лицето на портиера. — Трябва да се обадиш в полицията! Докога ще ги търпим тези фотографии?!

— Добре, госпожо Минди — отговори послушно Роберто.

— Говоря ти съвсем сериозно! Забелязал ли си, че напоследък не можеш да се разминеш по улиците от папараци?

— Заради знаменитостите, мадам — отбеляза Роберто. — И аз не мога да сторя нищо по въпроса.

— Ама някой все пак трябва да стори нещо! — изписка Минди. — Ще се оплача на кмета! Така де, когато го видя, разбира се. Щом успя да прогони пушачите и изкуствените мазнини, няма начин да не може да направи нещо и по въпроса с тези отвратителни фотографии!

— Със сигурност ще ви послуша, мадам.

— Нали знаеш, че ние с Джеймс го познаваме? — изгледа го подозрително Минди. — Имам предвид кмета. Познаваме го от години, още преди да стане кмет!

— Хубаво де, ще се опитам да ги изритам — въздъхна Роберто. — Ама все пак сме свободна страна.

— О, отдавна не сме! — извика Минди, мина покрай асансьора и отвори вратата на своя приземен апартамент.

Апартаментът на семейство Гуч беше един от най-странните в сградата. Състоеше се от поредица стаи, в които някога се е помещавала прислугата и складовете на бившия хотел. Представляваше чудато струпване на подобни на кутийки пространства, стаи без изход и мрачни ниши, които отразяваха перфектно психозите на Джеймс и Минди Гуч и оформяха психологията на малкото им семейство. Апартаментът би могъл да се обобщи с една дума — нефункционален.

През лятото ниските стаи бяха горещи, през зимата — студени. В най-голямата кошара на този зайчарник — онази, която ползваха като всекидневна, имаше празна камина. Минди бе убедена, че някога тук е живял шефът на слугите — икономът. Сигурно е примамвал младите слугинчета в стаята си и се е забавлявал. Или пък е бил гей. А сега, осемдесет години по-късно, тя и Джеймс обитаваха същите тези стаи. Беше някак си исторически несправедливо. След години наред преследване на американската мечта, след години наред борба, скъпо университетско образование и усилена работа какво получава човек за всичките си усилия? Слугинските помещения на Манхатън! И не стига това, ами и ти завиждат за него! А междувременно горе един от най-величествените апартаменти в Ню Йорк стои празен в очакване да бъде запълнен от някой хитър банкер — вероятно някой младок, на

когото не му пука за нищо друго, освен за пари и въобще не се тормози за каузи като доброто на страната и народа, а единственото, към което се стреми, е да се шири като цар! И то в апартамент, който от морална гледна точка би трябвало да бъде техен — на Минди и Джеймс!

В миниатюрната стаичка в края на апартамента се намираше съпругът ѝ Джеймс. Бе привел симпатичната си оплешивяваща глава с непокорна руса коса над компютъра и пръстите му играеха безмилостно по клавиатурата. Работеше върху новата си книга отчаян и както винаги убеден, че е на ръба на провала. От всички негови чувства това усещане за вечно поклащане на ръба на провала като че ли бе най-силното и постоянното. То омаловажаваше всички други чувства, избутваше ги и ги натикваше в дъното на съзнанието му, където те стояха като стари кашони в ъгъла на стая. Може би в тези кашони се срещаха и хубави неща, полезни неща, ала Джеймс нямаше нито сили, нито желание да ги разопакова, за да провери.

Джеймс чу затварянето на външната врата и разбра, че Минди се е върнала. Или може би просто усети присъствието ѝ. Живееше с Минди толкова отдавна, че вече долавяше и вибрациите, с които тя раздвижваше въздуха. Не че тези вибрации бяха успокоителни, но поне бяха познати.

Минди се появи в стаята му, застина, а след това се отпусна на стария му кожен фотьойл, който бяха купили от разпродажбата след пожара в хотел „Плаза“, когато това многоуважавано място бе превърнато в жилищна кооперация за още по-богати от техните съседи.

— Джеймс — изрече Минди.

— Да — рече той, без да вдига поглед от компютъра си.

— Госпожа Хаутън е починала.

Джеймс я погледна безизразно.

— Ти знаеше ли? — изгледа го тя.

— Цяла сутрин въртят новината по интернет.

— Тогава защо не ми каза?

— Мислех, че знаеш.

— За бога, аз съм президент на управителния съвет, а ти да не ме уведомиш за подобно нещо! — извика съпругата му. — Добре че се сблъсках случайно с Били Личфийлд, та някой да ми каже! Какъв срам!

— Нямах ли си нещо по-съществено, за което да се тревожиш?
— попита Джеймс.

— Да, имам си! Защото сега ще трябва да започна да се тревожа за този апартамент! И за това кой ще се нанесе в него! И що за стока ще бъдат новите собственици! Защо *ние* не живеем в този апартамент?!

— Може би защото струва около двадесет милиона долара, а на нас не ни се намират двадесет милиона долара под ръка, а? — изглежда я съпругът ѝ.

— И по чия вина, ако смея да попитам?!

— О, Минди, недей пак! — простена Джеймс и се почеса по главата. — Обсъждали сме го милион пъти! А и на нашия апартамент му няма нищо!

На тринадесетия етаж — етажът точно под апартамента на госпожа Хаутън, Енид Мърл стоеше на терасата си и си мислеше за Луиз. Горната част на сградата бе етажирана като сватбена торта, така че горните тераси се виждаха от долните. Колко странно, че само преди три дена тя бе стояла на същото това място и бе говорила с Луиз, чието лице бе засенчено от вездесъщата сламена шапка! Старата дама никога не бе позволявала на слънцето да докосва кожата ѝ и бе избягвала да прави излишни мимики с лицето си, защото бе убедена, че мимиките са главната причина за бръчките. Имаше най-малко два лифтинга, но въпреки това, дори в края на живота ѝ — в деня на бурята, Енид се бе удивила за пореден път от гладкостта на лицето на старицата. Лично при нея нещата стояха по друг начин. Още от малка мразеше цялата тази женска суетня и прекомерно внимание към външния вид. Ала предвид факта, че се превърна в публична персона, най-накрая се бе предала на писъка на модата и си бе направила лифтинг на лицето при прочутия доктор Бейкър, чиито пациенти от висшето общество бяха известни като „Момичетата на Бейкър“. Поради което сега, на осемдесет и две, Енид имаше лицето на шестдесет и пет годишна жена, въпреки че останалата част от тялото ѝ бе не само сбръчкана като сушена риба, но и петниста.

Запознатите с историята на сградата и нейните обитатели бяха наясно, че Енид Мърл не само, че бе най-отдавнашната жителка тук — след госпожа Хаутън, — но през шестдесетте и седемдесетте и една от

най-прочутите. Енид, която никога не се бе омъжвала и имаше диплома по психология от Колумбийския университет (което я правеше една от първите жени с научна степен), през 1948 година бе започнала като секретарка във вестник „Ню Йорк стар“. Ала благодарение на своето око за чудатостите човешки и ухо за терзанията на душата, тя бързо си бе извоювала място в отдела за светски новини, а накрая — и собствена рубрика. Като жена, прекарала детството си в памучна ферма в Тексас, Енид така и не успя да се отърси от усещането си на аутсайдер, а за работата си неизменно изхождаше от добрите южняшки ценности на милостта и съчувствието. Това ѝ бе спечелило славата на „добрата“ светска хроникьорка — мнение, което ѝ се е отплащало не един и два пъти. Когато актьорите и политиците бяха готови да разкажат историите на живота си, те задължително викаха Енид. В началото на осемдесетте рубриката ѝ започна да излиза едновременно в няколко вестника и така Енид изведнъж стана заможна жена. От десет години насам се опитваше да се пенсионира, обаче работодателите ѝ не даваха и дума да се издума по този въпрос. Подчертаваха, че името ѝ е твърде ценно, за да бъде изгубено, така че сега тя си имаше екип, който събираше информацията и пишеше текстовете, след което тя ги одобряваше или отхвърляше. В особени случаи обаче с поредния текст се заемаше лично тя. Точно такъв бе и случаят със смъртта на госпожа Луиз Хаутън.

Замислена за текста, който ѝ предстоеше да напише за госпожа Хаутън, Енид усети необичайно пробождане в сърцето от тази загуба. Луиз бе живяла бляскаво и пълноценно, бе имала живот, достоен за завист и възхита. И накрая бе починала без никакви врагове — освен може би Флоси Дейвис, мащехата на Енид. Флоси живееше от другата страна на улицата — напусна № 1 още в началото на шестдесетте заради удобствата на един нов висок блок. Беше откачила — всъщност открай време си беше луда и сега Енид си даде сметка, че тази болка от загубата бе чувство, което бе носила в себе си цял живот — някакъв неясен копнеж по нещо, което неизменно ѝ се изплъзваше. Да, такава е човешката орис. В самата природа на живота съществуваха определени въпроси, на които не можеше да се отговори и които просто трябваше да бъдат изтърпени.

Обикновено Енид не се депресираще от подобни мисли, а по-скоро се вдъхновяваше. Дългият ѝ житейски опит сочеше, че повечето хора така и не успяваха да пораснат. Телата им остаряваха, ала това не винаги влечеше след себе си и помъдряване на главите. Не че това притесняваше Енид по някакъв начин. Бунтарските ѝ дни срещу несправедливостта на живота и срещу вроденото човешко неумение да се вършат правилните неща бяха отдавна приключили. Достигнала до тази преклонна възраст, тя се считаше за невероятна късметлийка. Ако разполагаш с прилична сума пари и по-голямата част от здравето си, ако живееш на място, където се срещаш с много и интересни хора и където непрекъснато става нещо вълнуващо, всъщност е много приятно да бъдеш стар. Никой не очаква от теб нищо друго, освен да продължаваш да живееш. И получавааш аплодисменти само за това, че на сутринта си имал сили да се измъкнеш от леглото.

Забеляза папараците пред входа и се сети, че трябва да каже на Филип за кончината на госпожа Хаутън. Знаеше, че племенникът ѝ не е от ранобудните, но реши, че новината е достатъчно важна, за да си струва събуждането му. Почука на вратата и зачака, докато накрая не чу сънения, раздразнен глас на Филип:

— Кой е?

— Аз съм — отговори Енид.

Филип отвори вратата на апартамента си. Беше облечен само с чифт светлосини боксерки.

— Може ли да вляза? Или при теб има млада дама?

— Добро утро и на теб, нини! — изрече сънено Филип и разтвори широко вратата, за да я покани. „Нини“ беше неговото галовно обръщение към Енид, родено, когато беше на една годинка и се учеше да говори. Енид се сети, че още оттогава той се очертаваше като ранно съзряващо дете, макар че грешката надали бе негова. Странното е, че и досега, макар и вече на четиридесет и пет, пак си оставаше такъв. — Пък и знаеш, че вече няма такова нещо като „млада дама“ — допълни той. — В съвременните жени няма нищо, което да ги определи като дами!

— Е, но поне са млади! Даже *твърде* млади! — подчерта леля му и тръгна след него към кухнята. — Тази нощ се е споминала Луиз Хаутън. Реших, че би желал да знаеш.

— Горката Луиз! — отбеляза Филип. — Старият моряк се връща в морето! Кафе?

— Да, благодаря! Питам се какво ще стане сега с нейния апартамент. Сигурно ще го разделят на по-малки части. Ако стане така, можеш да купиш четиринадесетия етаж. Имаш предостатъчно пари за това!

— Става — кимна Филип.

— А ако купиш четиринадесетия етаж, можеш и да се ожениш. Там има достатъчно стаи за деца! — допълни леля му.

— О, нини! — целуна я племенникът ѝ. — Знаеш, че те обичам, но не чак толкова!

Енид се усмихна. Обожаваше чувството за хумор на своя племенник. А и той си беше истински красавец — чаровен по онзи момчешки начин, който жените особено много харесваха. Как да му се разсърдиш на такъв човек?! Поддържаше тъмната си коса на една и съща дължина — подрязана под ушите, така че се къдреше над яката му подобно на козина на кокершпаньол. Винаги, когато го погледнеше, Енид виждаше отново сладкото петгодишно хлапе, което се отбиваше в апартамента ѝ след детската градина, облечено в синята си униформа и симпатична шапчица. Още тогава беше много добро дете. „Мама спи, а аз не искам да я будя. Пак е уморена. Нали нямаш нищо против да поседя при теб, нини?“ — питаше той. И тя нямаше нищо против.

— Роберто ми подшушна, че един от роднините на Луиз се опитал снощи да нахълта в апартамента ѝ, обаче той не го пуснал! — обяви сега тя.

— И ще става още по-зле! — констатира Филип. — С всичките тези антики...

— От „Сотбис“ веднага ще ги грабнат и ще ги продадат. И това ще бъде краят — изрече леля му, а после допълни тъжно: — Краят на една епоха.

Филип ѝ подаде чаша кафе и отбеляза:

— В тази сграда непрекъснато някой умира.

— Е, госпожа Хаутън беше доста стара — рече Енид, а после побърза да смени темата: — Какво смяташ да правиш днес?

— Още продължавам да си търся хора за проучвателната дейност и ще проведа няколко интервюта.

„Аха, опитва се да се разсейва“ — каза си Енид, но предпочете да не задълбава. Още от пръв поглед се виждаше, че писането на Филип не върви. Познаваше го достатъчно добре, за да разчита знаците. Когато работата му спореше, той беше весел, а когато буксуваше — нещастен.

После Енид се върна в апартамента си и се опита да започне работа върху текста за госпожа Хаутън, обаче установи, че Филип я бе разсеял повече от обичайното. Сложен характер си беше той. Технически погледнато, той не беше неин племенник, а нещо като втори братовчед — баба му Флоси Дейвис беше нейна мащеха. Истинската майка на Енид беше починала, когато тя беше много малка, а после баща ѝ беше срещнал Флоси зад кулисите на Рейдио Сити Мюзик Хол по време на една командировка до Ню Йорк. Флоси беше танцьорка, а след бързия брак се бе опитала да живее с Енид и баща ѝ в Тексас. Изкара шест месеца, след което баща ѝ взе решение и премести цялото семейство в Ню Йорк. Когато Енид навърши двадесет, Флоси роди дъщеря — Анна, която беше майката на Филип. Подобно на Флоси, Анна също беше много хубава, но и също обсебена от демони. Когато Филип бе на деветнадесет, тя се самоуби. Грозна, кървава смърт. Хвърли се от покрива на Пето авеню № 1.

Това бе едно от онези неща, за които хората си мислят, че никога няма да забравят, но не беше съвсем така. С течение на времето здравата психика имаше начини за изтриване на най-неприятните детайли. Поради което Енид изобщо не си спомняше подробностите от онзи скръбен ден, когато Анна загина, нито пък какво се бе случило с Филип след самоубийството на майка му. Основното помнеше — пристрастяването към наркотици, ареста, факта, че Филип прекара две седмици в ареста, и последвалите месеци в клиника. Но подробностите ѝ се губеха. А после Филип бе събрал опита си и го бе превърнал в роман — „Лятно утро“, с който спечели наградата „Пулицър“. Но вместо да продължи да се развива като човек на изкуството, племенникът ѝ се бе комерсиализирал, заразен от блясъка и парите на Холивуд.

В съседния апартамент Филип също бе седнал пред компютъра си, решен днес веднаж завинаги да завърши поредната сцена от новия си сценарий — „Завръщане при шаферките“. Написа две реплики от диалога, а после, изпълнен с отчаяние и ненавист към себе си, затвори

компютъра. Влезе под душа с усещането, че пак започва да излиза от форма.

Преди десет години, когато беше на тридесет и пет, притежаваше всичко, за което може да мечтае един творец — награда „Пулицър“, „Оскар“ за най-добър сценарий, пари и неопетнена репутация. А после започнаха да се появяват и дребните пробойни: филми, които не печелеха толкова, колкото трябва в бокс офис класациите, пререкания с млади продуценти, а накрая го изместиха от два проекта. Тогава Филип си каза, че това няма значение — в крайна сметка всичко е бизнес. Ала пълноводната река от пари, на която се бе радвал като млад, напоследък се бе превърнала в скромно поточе. Сърце не му даваше да каже на леля си, защото знаеше, че тя ще се разочарова и уплаши. Сега, докато си сапунисваше косата, отново се опита да приложи старите методи за самовнушение. Каза си, че няма смисъл да се притеснява — с подходящия проект и мъничка доза късмет отново ще бъде на върха.

* * *

Няколко минути по-късно Филип влезе в асансьора и разроши влажната си коса. Все така потънал в мисли за живота си, той буквално се стресна, когато асансьорът внезапно спря на деветия етаж и до ушите му достигна един познат мелодичен глас.

— Филип! — След секунда се материализира и самата Шайфър Даймънд. — Момченце! — добави, сякаш се бяха срещнали вчера. — Направо не мога да повярвам, че все още живееш в тази скапана сграда!

Филип се засмя и автоматично се включи в старата им закачлива размяна на реплики.

— Енид ми каза, че се връщаш. И ето че е била права.

— Само ти каза? — ококори се Шайфър. — Че тя написа цяла колонка по този въпрос! „Завръщането на Шайфър Даймънд“. Накара ме да изглеждам като каубой на средна възраст!

— О, ти никога не би могла да бъдеш на средна възраст! — подкачи я Филип.

— О, мога и дори съм! — отсече тя. Замълча, огледа го и попита: — Още ли си женен?

— Не и от седем години — отговори той едва ли не с гордост.

— Ама това си е истински рекорд за теб! — изписка тя. — Досега не си изкарвал повече от четири години, без отново да сложиш хомота!

— Последните два развода ме научиха на доста неща — рече Филип. — Най-вече никога повече да не се женя. Ами ти? Къде е вторият ти съпруг?

— О, вече се разведох и с него. Или може би той с мен, не си спомням точно. — При тези думи тя му се усмихна по онзи неповторим начин, който го караше да се чувства така, сякаш е единственият мъж на света. За момент Филип като че ли се хвана, но след това благоразумно си напомни, че я е виждал да използва тази усмивка и с мнозина други.

Вратите на асансьора се разтвориха и Филип погледна през рамото ѝ към тълпата папараци пред входа.

— Тези за теб ли са? — попита едва ли не обвинително.

— Не, глупчо! Те са за госпожа Хаутън! Аз не съм чак толкова прочута! — усмихна се тя.

После се втурна през фоайето, профуча покрай надпреварващите се да я снимат камери и скочи на задната седалка на бял джип.

„Напротив, достатъчно прочута си! — помисли си Филип. — Толкова, колкото беше и някога, че и повече!“ Разблъсквайки фотографите, той тръгна по Пето авеню, зави по Десета улица и се насочи към малката библиотека на Шесто авеню, където понякога работеше. И неочаквано за себе си се почувства бесен. Защо въобще се е върнала? За да го измъчва отново, а после отново да го напусне? С тази жена човек никога не можеше да бъде сигурен какъв ще бъде следващият ѝ ход. Преди двадесет години тя го бе изненадала, купувайки си апартамент на Пето авеню № 1, който се опита да използва като доказателство, че винаги ще бъде с него. Обаче беше актриса, което по дефиниция я правеше откачалка. Всъщност цялата им пасмина бяха откачалки, поради което, след като тя избяга от него, за да се омъжи за онзи проклет граф, той се закле, че никога повече няма да погледне актриса.

Влезе в хладната библиотека и се отпусна на стар, изтъркан фотьойл. Извади работния вариант на „Завръщане при шаферките“ и след като прочете няколко страници, го хвърли отвратно настрана. Как можа той, Филип Оукланд, носител на наградата „Пулицър“, да слезе толкова ниско?! Представи си реакцията на Шайфър Даймънд: „Защо не си гледаш свястно работата, Оукланд? Или поне не намериш нещо, за което да те е грижа!“ И собствения си отбранителен отговор: „Нали се нарича шоу бизнес, а не шоу изкуство?!“ „Глупости! — би казала тя. — Просто те е страх!“

Е, да. Тя винаги се бе гордяла със своето безстрашие. И това беше редовната ѝ отбранителна стратегия — да настоява, че е неуязвима. Не беше често! Но когато се стигнеше до чувствата ѝ към него, тя открай време смяташе, че е много по-добър от онова, за което се мисли.

Отново се върна към ръкописа, но установи, че въобще не му е интересен. „Завръщане при шаферките“ беше точно това, което изглеждаше — история за живота на четири жени, запознали се като шаферки на двадесет и две. И какво, по дяволите, знаеше той за двадесет и две годишните момичета? Последната му приятелка — Сондра, изобщо не беше чак толкова млада, колкото я мислеше Енид. Беше на тридесет и три и вече заемаше водеща длъжност в една независима филмова компания. Обаче след девет месеца ѝ беше писнало от него, преценявайки (напълно правилно), че той въобще не е готов скоро да се ожени и да има деца. Факт, който според Сондра и приятелчетата ѝ бил „жалък“. Това напомни на Филип, че не бе правил секс от два месеца, тоест от раздялата им насам. Не че и сексът с нея си го биваше особено. Сондра бе изпълнявала всички стандартни движения, но някак си не можеше да го вдъхнови. Хладината ѝ го бе принуждавала да изпълнява задължителните си движения с отегчение и често да се пита дали някога отново ще може да вкуси от добрия секс. Тази мисъл го върна към спомените за секса с Шайфър Даймънд. „На това вече му се вика добър секс!“ — каза си той, загледан невиждащо в листите пред себе си.

А в горната част на Манхатън белият джип, в който се возеше Шайфър Даймънд, тъкмо пресичаше моста „Уилямсбърг“ по посока на студио „Щайнер“ в Бруклин. Шайфър също се опитваше да чете сценарий — за пилотния епизод на „Майка игуменка“, за който днес

имаха репетиция на маса. Ролята много ѝ допаднаше: четиридесет и пет годишна монахиня внезапно решава да промени драстично живота си и открива какво означава да бъдеш съвременна жена. Продуцентите упорито настояваха да наричат героинята ѝ „жена на средна възраст“, макар че за Шайфър все още беше трудно да приеме, че да си на четиридесет и пет означава да бъдеш на средна възраст. Това я накара да се усмихне, сещайки се за Филип и за това как се бе опитал да прикрие изненадата си в асансьора. Безсъмнено на него също му е трудно да приеме факта, че да бъдеш на четиридесет и пет означава да си на средна възраст.

А после, точно както и той, тя също си спомни за сексуалния им живот. Ала за нея спомените за секса с Филип бяха примесени с разочарование. В секса си имаше правила: ако първия път не е добре, вероятно ще става по-добре. Ако първия път е страхотно, после ще стане скучно. Но ако сексът е наистина добър, най-добрият секс, който си имал в живота си, то това означава, че тези двама души просто *трябва* да бъдат заедно. Тези правила бяха незрели, разбира се, съставени от млади жени, опитващи се да проумеят мъжете. Обаче точно с Филип сексът бе нарушил всички правила. Беше страхотен и първия път, и всеки път след това, обаче двамата не останаха заедно! Това бе едно от разочарованията, които животът неизменно поднася на жените — да, мъжете обичат секса. Ала страхотният секс не винаги означава, че искат да се оженят за теб. Защото за тях страхотният секс не крие никакъв по-велик смисъл. За тях той си е точно това, което е — страхотен секс.

Загледа се през прозореца на колата към Ийст Ривър. Водата в реката бе кафеникава, но някак си успяваше едновременно с това и да проблясва, подобно на достолепна матрона, която за нищо на света не би се отказала от бижутата си. Защо въобще да се занимава с Филип?! Та той си е чист глупак! Когато и страхотният секс не е достатъчен за един мъж, значи той е безнадежден случай.

А това пък я отведе към единственото възможно заключение: може би за него сексът да не е бил така страхотен, както е бил за нея. Пък и каква е дефиницията на страхотния секс? За стимулирането на гениталиите си имаше всевъзможни техники: целувки, нежно, но стабилно докосване, ръка, увита около основата на пениса, и пръсти, проучващи дълбините на вагината. За жената сексът беше отваряне,

приемане на пениса не като чужд предмет, а като средство за удоволствие. Именно това бе решителният момент за определяне на страхотния секс — когато пенисът срещне вагината. Все още помнеше онзи първи миг на акта с Филип — едновременната им изненада от това колко перфектно си пасват телата им, а после и усещането, че те вече нямат значение. А накрая светът изчезна и сякаш целият живот се концентрира в тази конкретна фрикция на молекули, водеща до експлозия. Усещането за завършеност, за затваряне на кръга — все трябва да значи нещо, нали?

Напоследък имаше моменти, когато Минди Гуч не бе особено сигурна какво точно върши на работа, какъв е смисълът на работата ѝ и дори в какво точно се състои работата ѝ. Преди десет години Минди, която оглавяваше културната рубрика в списанието и която на тридесет и три беше амбициозна, умна, жизнерадостна и пламенна и дори понякога (или поне тя самата се смяташе за такава) безмилостна, бе успяла да се намърда на шефското място на интернет изданието на списанието (нещо, което в онези години почти никой не разбираше) — позиция, която ѝ докарваше по половин милион долара годишно. Първоначално тя преуспяваше на това работно място (и нямаше как да бъде иначе, тъй като никой не бе наясно какво точно работи и какво се очаква от нея) и не след дълго започнаха да я считат за една от водещите личности на компанията. С вечния си перфектен кок на кичури и с обикновеното си, но привлекателно лице Минди бе канена на всички корпоративни събития, на всички събирания на женски журналистически организации и дори от университетите, за да споделя със студентите „рецептата“ си за издигане в работата („трудиш се като пчеличка, няма такова нещо като незначителна задача, нито една подробност не е за пренебрегване“ — все думи, които младите въобще не желяеха да чуват, но които си бяха самата истина). А после плъзнаха и слухове, че Минди я готвят за по-висок пост, може би за изпълнителен директор, с много подчинени — по нейно дълбоко убеждение еквивалент на удостояване с рицарско звание през шестнадесети век. В онези години — годините на възход в кариерата ѝ, Минди притежаваше някаква магическа лекота и енергия, които ѝ помагаша да жъне успехи във всичко, с което се захване. Именно тогава тя бе намерила и апартамента на Пето авеню № 1. Премести набързо семейството си, влезе в управителния съвет на кооперацията, настани сина си Сам в по-елитна, частна детска градина, започна да прави сладки за благотворителни събития и да боядисва тикви с нетоксични бои, правеше секс със съпруга си веднъж седмично и дори прие поканата на приятелките си да тръгнат на курс за правене на свирки

(където използваха, разбира се, банани). Тогава често си мислеше каква ще бъде след пет, десет, петнадесет години. Често си представяше как обикаля света със самолета на компанията, как оглавява брифинги в чужди страни. И как се държи благородно, въпреки невероятното напрежение, на което е подложена.

Ала годините минаваха, а тя продължаваше да тъпче все така на едно място. Стана ясно, че на ринга на живота ѝ не бяха предвидени допълнителни рундове, в които да насочи усилията си към сбъждане на своите мечти. Сам се оказа дете с проблеми в областта на „социализацията“. Експертите в училище решиха, че прекарването на повече време с други деца ще му се отрази благотворно — нищо необичайно за семейство, състоящо се от едно дете и двама възрастни. Ала всичко това налагаше допълнителна организация и принудително мъknене на Сам по спортни занимания, каненето на чужди деца вкъщи (които вдигаха апартамента на главата си със задължителните видеоигри, развиващи умения за „работа в екип“), та дори и скъпи уикенди по ски-пистите на Върмонт (по време на един от които Минди си изкълчи глезена и трябваше да разчита на патериците цял месец). А после Джеймс, който през 1992 година спечели още една награда за журналистика, внезапно реши да става писател. Така, три години след ежедневен ръкопашен двубой с писаното слово, той успя да публикува един роман, от който бяха продадени само седем хиляди и петстотин екземпляра. Депресията и отчаянието му се просмукаха във всички сфери на техния живот, така че накрая Минди установи, че всекидневието с неговите дребни, но редовни разочарования просто ѝ бе изпило силите.

Тя често си мислеше, че всичко това би могло и да бъде избегнато, ако не беше такава, каквато бе. Стана ѝ навик да се буди посред нощ и да размишлява относно отношенията си с „корпоративния свят“, но само за да стига всеки път до един и същ извод — такива просто липсваха. В годините на възхода ѝ корпоративният свят се състоеше от лигльовци като Дерек Бръминджър — вечният тийнейджър с лице, обсипано с белези, който като че ли непрекъснато търсеше себе си и който, след като установи, че Минди въобще не познава рокендрола на седемдесетте, я удостоверяваше по време на брифинги само с пренебрежително кимване. Корпоративният свят се ръководеше от едно негласно правило — за да

бъдеш част от тях, трябва да бъдеш *буквално* част от тях. А те ходеха навсякъде заедно, канеха се един друг на вечери по домовете си, организираха си безкрайни нощи на официални благотворителни банкети и дори ходеха на почивка на едни и същи места — като лемингите. А Минди и Джеймс просто не се вписваха в обществото им. Минди не беше „забавна“. Не ѝ беше в характера да се кикоти, да остроумничи или да флиртува — точно обратното, тя беше умна, сериозна и пряма в неодобрението си. И макар голяма част от този корпоративен свят да бе съставен от демократи, за съпруга ѝ Джеймс това бяха сбъркани демократи. По негово мнение да бъдеш богат, привилегирован демократ с тлъсти месечни чекове бе не само непристойно — то си бе същински оксиморон. И след третия купон, на който Джеймс изказа въпросното мнение, а Дерек Бръминджър го контрира, че най-вероятно е комунист, семейство Гуч никога повече не бяха поканени на корпоративни събирания. И с това всичко свърши. Бъдещето на Минди бе решено — тя се намираше точно на мястото си и нямаше да мръдне оттам. И всеки следващ годишен доклад не се различаваше с нищо от предходния — тя се справяла страхотно и те били много доволни от нея. Повишение на заплатата нямало да ѝ дадат, но пък ще ѝ дадат повече акции. Минди разбираше прекрасно позицията си. Беше хваната в позлатения капан на договореното робство. Всички бяха наясно, че за да си получи парите от акциите, тя трябваше или да напусне, или да бъде уволнена. Както и че не може да си позволи подобно нещо, защото бе принудена да издържа семейство.

В утрото след смъртта на госпожа Луиз Хаутън — същата утрин, когато Филип Оукланд размишляваше върху кариерата си, а Шайфър Даймънд раждаше мъдри мисли за секса — Минди Гуч отиде на работа и както всяка друга сутрин, проведе няколко срещи. Седна зад дългото си черно бюро, върху мекия си въртящ се стол и скръсти крака. Беше обута в черни остри обувки с нисък, практичен ток. Срещата ѝ в единадесет се състоеше от четири жени, които се настаниха на старата избеляла карирана софа и на двете табуретки със същата избеляла карирана тапицерия. Пиха кафе и минерална вода. Говориха за статията в „Ню Йорк таймс“ за ролята на интернет. Говориха и за рекламодателите. Дали костюмарите, под чийто контрол се намираха долларите за реклами, си давали сметка, че най-важните им консуматори са жените над тридесет и пет — такива като тях, които

разполагат със собствени пари и имат избор как да ги харчат? Разговорът постепенно се насочи към видеоигрите. Дали са добри или не? Струва ли си да разработват видеоигра на техния женски уебсайт? И ако го направят, каква точно да бъде тя? „За обувки!“ — провикна се една от жените. „За пазаруване!“ — контрира я друга. „О, такова нещо вече съществува! Онлайн продажбите!“ „Абе, защо не вземе да обединим всички добри практики в бранша?“ „Да включим и бижута!“ „А защо не и бебешки дрешки?!“

„Депресиращо“ — помисли си Минди, а на глас изрече:

— Само за това ли можем да мислим? За обикаляме по магазините?

— Не можем да се контролираме! — изтъкна една от гостенките й. — В гените ни е! Мъжете са ловци, а жените — събирачи. А пазаруването е вид събиране!

Думите й бяха посрещнати с одобрителен смях.

— Ще ми се да направим нещо провокативно — намеси се Минди. — Бихме могли да бъдем провокативни като клюкарските уебсайтове. Като „Перес Хилтън“ например. Или „Снаркър“.

— И как по-точно ще го постигнем? — попита учтиво една от жените.

— Нямам представа — отвърна замислено Минди. — Вероятно би трябвало да стигнем до същността на нещата. Да открием дискусия за това колко ужасно е да се сблъскаш със средната възраст. Или пък колко скапан е семейният секс.

— Наистина ли е скапан? — обади се друга от гостенките й. — Защо си мисля, че това е пак вид клише? Все пак изцяло от жената зависи да й бъде интересно!

— Да де, обаче на кого му остава време?!

— Пък и всичко си е все едно и също. Все едно всеки ден от живота си да се храниш с една и съща храна.

— Всеки ден ли?

— Добре де, може би веднъж седмично. Или месечно.

— Добре, дами — отново се намеси Минди. — Доколкото разбирам изводът, който се налага, е, че жените искат разнообразие. Така ли е?

— О, аз не искам! Твърде стара съм, за да позволя на някой непознат да ме види гола!

— Може и да ни се иска, но не ни стиска! Дори не смеем да си признаем, че го искаме!

— Твърде опасно е. Поне за мъжете.

— Просто за жените това не е толкова важно, както за мъжете. Така де, да сте чували за жена, която да е отишла при мъжка проститутка? Отвратително!

— Да, ама ако въпросната мъжка проститутка е Брад Пит?

— О, за Брад Пит не бих се поколебала и за миг да изневеря на съпруга си! Или за Джордж Клуни!

— Да разбирам ли, че според вас ако мъжът е филмова звезда, изневярата не се брои? — опита се пак да обобщи Минди.

— Точно така.

— Това не ви ли звучи малко лицемерно?

— Може и така да е. Но каква е вероятността да се случи?

Отново задружен смях. Този път леко притеснен.

— Така. Значи разполагаме с няколко много интересни идеи — заключи Минди. — След две седмици отново ще се срещнем и ще видим докъде сме стигнали!

След като жените напуснаха офиса ѝ, Минди се вторачи в имейлите си. Получаваше най-малко по 250 долара на ден. Обикновено се стараше да ги оправдава. Но днес имаше усещането, че се дави в море от незначителни подробности.

„Какъв е смисълът?“ — запита се тя. Всичко продължаваше ли, продължаваше и краят му не се виждаше. Утре ще бъдат нови 250 долара, друг ден — нови 250 и така — до безкрай. Какво би станало, ако един ден просто реши да спре?

„Искам да бъда някой! — каза си тъжно Минди. — Искам да бъда обичана! Защо всичко трябва да е толкова трудно?“

Съобщи на асистентката си, че отива на среща и че ще се върне в ранния следобед.

Напусна офиса си и слезе с асансьора до приземния етаж на масивната нова административна сграда, първите три етажа на която помещаваха урбанистичен лабиринт от ресторанти и скъпи бутици, които продаваха ръчни часовници за по петдесет хиляди долара на богатите туристи. Оттам, с друг асансьор слезе до влажните недра на подземие и пое по циментовия тунел към метрото. Вече двадесет години подред пътуваше с метрото по десет пъти седмично, което

правеше около сто хиляди пътувания до този момент. Когато си млад и решен да гониш върха, подобно нещо, разбира се, не ти пречи. Ала Минди отдавна вече не беше млада. Сега тя постави по навик върху лицето си задължителната непроницаема маска и сграбчи здраво близкия метален прът с надеждата, че този път никой мъж няма да се отрие у нея, няма да потърка пениса си в нейния крак — така, както често правеха мъжете, подобно на кучета, водени от нагона си. Такъв бе беззвучният срам, който всяка жена, решила се да пътува в метрото, бе длъжна да изтърпи. Никой не правеше нищо по този въпрос, нито говореше за него, тъй като подобни неща се извършваха преди всичко от мъже, които бяха повече животни, отколкото човеци, а никой член на обществото не желаше да му бъде напомняно за съществуването на този тип мъже, и още по-малко — за обезпокоителната първосигналност на всеки нормален мъж. „Не вземай повече метрото! — бе възкликнала асистентката ѝ, след като Минди ѝ бе разказала за още една такава случка. — Имаш право на служебна кола!“

— Не ми се стои в задръстванията на Манхатън! — бе изтъкнала Минди.

— Но в колата можеш и да работиш! Дори да говориш по телефона!

— Не, не става. Пък и обичам да гледам простия народ.

— О, значи обичаш да страдаш! — бе заключила мъдро асистентката ѝ. — Обичаш да те обиждат. Ти си мазохистка!

Преди десет години подобен коментар щеше да се възприеме като израз на неподчинение. Не и сега. Не и в тази нова демокрация, където всеки младеж се считаше за равен на по-възрастния. Не и в тази нова култура, където бе изключително трудно да намериш млад човек, най-малкото готов да работи както трябва, а какво остава да бъде готов да даде всичко от себе си в работата и дори понякога да търпи известни неудобства.

Минди слезе от метрото на Четиринадесета улица и измина пеш трите пресечки до залата за фитнес, където имаше абонамент. Преоблече се като автомат и се качи на пътеката. Увеличи скоростта и накара краката си да се затичат. Този уред представляваше перфектната метафора за живота ѝ. Тичаш ли, тичаш напред и накрая не стигааш доникъде.

Когато се върна в съблекалнята, пхна перфектния си кок под шапката за баня и си взе бърз душ. Изтри се, облече се отново и когато се замисли за онова, което я чакаше до края на работния ден — още срещи и имейли, които щяха да доведат до нови срещи и имейли, — се почувства внезапно уморена. Приседна на дървената пейка и се обади на Джеймс.

— Какво правиш? — попита.

— Не си ли спомняш? Приготвям се за онзи обяд!

— Искам да направя нещо за мен.

— Казвай! — изстреля делово съпругът ѝ.

— Вземи от портиера ключовете от апартамента на госпожа Хаутън. Не мога да позволя да се подхвърлят насам-натам! Пък и ще трябва да покажа апартамента на агента по недвижими имоти. Роднините на госпожа Хаутън го искат продаден колкото е възможно по-бързо, а и на мен не ми се ще мястото да остава празно твърде дълго време! Освен това в момента е изключително изгодно да продаваш! Никога не се знае кога цените ще паднат, а този апартамент трябва да се превърне в жалон!

Както обикновено, когато ставаше въпрос за недвижими имоти, Джеймс се опита да се измъкне от разговора.

— Не можеш ли да ги вземеш сама, когато се прибереш?

Изненадващо и за самата себе си Минди се изпълни с неистов гняв. Беше търпяла този човек години наред. Стотици пъти се бе опитвала да му прощава. Беше се опитвала да не забелязва, че понякога диалозите им се превръщаха в монолози с инцидентни едносрични вметки от негова страна. Беше се опитвала да не забелязва, че е плешив. Беше се опитвала да не забелязва провисналите му мускули. Беше се опитвала да не забелязва тоталната липса на романтика от негова страна и факта, че той никога не ѝ бе казвал, че я обича, освен единствено след нея, и то по задължение, само при официални случаи. Отдавна се бе примирила, че той никога няма да се превърне в опора на семейството, че никога няма да печели достатъчно пари, за да живеят нормално, че никога няма да се превърне в уважаван автор. Бе се примирила и с многострадалния му втори роман, с който най-вероятно щеше да се превърне в посмешище. Беше се примирила почти с всичко.

— Джеймс, не съм в състояние да се оправям с всичко сама! Просто не мога!

— Може би няма да е зле да отидеш на лекар — отбеляза спокойно той. — Да си направиш някакви изследвания.

— Проблемът не е в мен! — извика Минди. — Проблемът е в теб! В това, че не вършиш нищо! Какво ти пречи да ми помогнеш поне за едно нещо, когато те помоля?!

Джеймс въздъхна. Не му стигаха притесненията във връзка с този обяд, а сега и Минди! Скапан феминизъм! Беше развалил всичко в този живот. Когато беше млад, равенството между половете беше еквивалентно на секс. На много секс, толкова, колкото можеш да понесеш. Обаче ето че сега внезапно означаваше и хиляди други неща, за които нормалният мъж не беше подготвен. Освен това отнемаше и огромно количество време. Единствената полза, която мъжете успяха да извлекат от настъплението на този феминизъм, бе да осъзнаят какви изпользвачки са жените. Сякаш и преди не го знаеха. Голямо откровение, няма що!

— Минди — изрече той, вече с по-мил глас. — Не трябва да закъснявам за този обяд!

Минди също опита с по-различен подход.

— Казаха ли ти вече мнението си за ръкописа на книгата ти?

— Не — отговори Джеймс.

— И защо?

— Нямам представа. Сигурно защото смятат да ми го кажат по време на обяда. Нали точно затова са и деловите обеда?

— А не могат ли да ти го кажат по имейла? Или по телефона?

— Може би не искат. Може би държат да ми го кажат очи в очи.

— Значи новините сигурно не са много добри — заключи Минди. — Вероятно не харесват книгата ти. Иначе досега отдавна да ти бяха изпратили имейл с възхищенията си!

В продължение на няколко секунди нито един от двамата не каза нищо. Накрая Минди изрече:

— Хубаво. Ще ти звънна след обяда ти. Нали ще се прибереш вкъщи? И тогава ще можеш да вземеш ключовете?

— Добре — отвърна лаконично Джеймс.

Точно в един часа Джеймс излезе на улицата и измина бързо двете пресечки до ресторант „Баббо“. Издателят му Редмън Ричардли

не беше там — не че Джеймс го очакваше толкова рано. Настани се на масичка край прозореца и се загледа в минувачите отвън. Минди вероятно бе права. Сигурно книгата му не става за нищо и Редмън сега ще му каже, че няма да може да я публикува. Пък и какво от това, ако я публикува?! И без това няма да се продава. След четири години, прекарани в работа по този скапан текст, той се чувстваше по абсолютно същия начин, по който се чувстваше и в началото. С една дребна разлика — днес се чувстваше още по-заклет некадърник и още по-голям неудачник. Ето това му беше най-гадното на средната възраст — ставаше все по-трудно да се самозалъгваш.

Редмън Ричардли се появи точно в един и двадесет. Джеймс не го бе виждал повече от година и сега се шокира от вида му. Косата на издателя бе още повече побеляла и оредяла. В главата приличаше на пиле голишарче. Изглеждаше най-малко на седемдесет. Джеймс се запита дали и самият той не изглежда на седемдесет. Невъзможно! Нали все пак беше само на четиридесет и осем! Да де, обаче Редмън пък беше само на петдесет и пет! Както и да е. Важното е, че днес от Редмън се излъчваше нещо особено, нещо необичайно. Да не би да беше *щастлив*! Джеймс едва се сдържа да не се ококори от изумление.

— Здравсти, приятел! — възкликна Редмън и го тупна по гърба. После седна срещу него и разстла салфетката в скута си. — Да пийнем ли по едно? Уж отказах алкохола, обаче през деня не мога да издържа без него. Особено когато успея да се измъкна от офиса. Нали знаеш какво казват за бизнеса? Че единственото, което го отличава от работата, е още по-усърдната работа!

Джеймс се засмя съчувствено и отбеляза:

— Но пък изглеждаш превъзходно!

— И точно така се чувствам! — ухили се Редмън. — Защото съвсем наскоро се сдобих с дете! Ти имал ли си някога дете?

— Имам син.

— Страхотно е, нали?!

— Така е. Но за теб дори нямах представа, че съпругата ти е бременна! — призна си Джеймс. — Как стана?

— Просто така. Стана два месеца преди сватбата. И дори не сме полагали усилия! Обаче всичките онези човечета, дето са се подготвяли у мен близо петдесет години, се оказаха силни и неудържими! — изтъкна гордо Редмън. — Господи, човече! Нямах

представа, че да си имаш бебе е най-великото нещо на света! Защо никой не те предупреждава?!

— Кой да ти каже! — отбеляза Джеймс, внезапно изпълнен с гняв. *Бебета!* Днес човек не може да се отърве от темата за бебетата дори и по време на делови обяд! Половината от приятелите му бяха отскоро бащи. Ако някога някой му беше казал, че средната възраст ще се окаже време за бебешки вълнения, Джеймс никога нямаше да повярва.

А после Редмън извърши немислимото. Измъкна от вътрешния си джоб портфейл. Обаче от онези портфейли, дето се използваша предимно от тийнейджърките, за да си носят вътре снимки на гаджетата.

— Сидни на един месец! — обяви тържествено издателят му и му подаде идиотския портфейл.

— Сидни — повтори беззвучно Джеймс.

— Старо фамилно име.

Ще не ще, Джеймс се загледа в снимката на беззъбо бебе без коса и с крива усмивка, което му се стори с ненормално голяма глава.

— А това тук — продължи Редмън, като обърна на следващата снимка, — е Сидни на шест месеца! С Катрин!

Джеймс предположи, че Катрин трябва да е съпругата на издателя му. Беше красиво дребно създание, не много по-голяма от Сидни.

— Големичък е този твой син! — отбеляза той и върна портфейла на Редмън.

— Докторите казват, че гонел горната граница. Но пък напоследък всички деца са едрички, нали така! Твоят колко е голям?

— Не е много голям — отговори Джеймс. — Прилича на жена ми.

— О, много съжалявам! — изрече Редмън с напълно искрено съчувствие, сякаш да бъдеш дребен вече се считаше за недъг. — Но пък човек никога не знае! — блеснаха очите му. — Може накрая да се окаже велика филмова звезда, като например Том Круз. Или да ръководи свое студио! Това би било още по-добре!

— А Том Круз нямаше ли също и студио? — усмихна се вяло Джеймс и реши, че е крайно време да смени темата. — Е, какво ще кажеш по моя въпрос?

— Да бе, вярно! Сигурен съм, че нямаш търпение да узнаеш какво мисля за книгата ти! — кимна Редмън. — Реших обаче, че ще е най-добре да го чуеш от Джери!

Стомахът на Джеймс се сви. Е, поне Редмън прояви любезността да се престори на разсеян. Или на човек, който се чувства неловко.

— Джери? — пророни накрая той. — Джери „великия задник“?

— Съвсем същичкият! Само дето се опасявам, че напоследък той е влюбен в теб, така че може би ще ти се наложи да промениш мнението си за него!

— В мен?! — ококори се Джеймс. — Джери Бокман е влюбен в мен?!

— Най-добре ще бъде той да ти обясни лично защо е така, когато се появи.

Джери Бокман ще идва на обяд с него? На този етап Джеймс вече нямаше представа какво да мисли. Джери Бокман беше изключително невъзпитан човек. Имаше груби черти, грозна кожа и оранжева коса и приличаше на тип, който се крие под мостовете, за да измъква такса от нищо неподозиращите минувачи. „Хора като него не трябва да бъдат допускани в средите на издателския бизнес!“ — си бе помислил възмутено Джеймс, когато бе срещнал Джери за пръв и последен път.

Но в интерес на истината Джери Бокман не беше точно от издателския бизнес. Той работеше в развлекателния — доста по-всеобхватна и далеч по-доходоносна сфера на дейност, която днес продаваше същия брой книги, която бе продавала и преди петдесет години, с единствената разлика, че днес публикуваните заглавия бяха петдесет пъти повече от тогава. Издателите бяха успели да повишат асортимента, но не и търсенето. Поради което Редмън Ричардли, който се бе издигнал съвсем сам от обикновен сърдит южняшки писател до собственик на издателство, публикуващо автори, носители на наградата „Пулицър“ (като Филип Оукланд), както и автори, които пишеха за „Атлантик“, „Харпърс Базар“ и „Салон“, и които бяха членове на Международната асоциация на поетите, драматурзите, издателите, есеистите и писателите — същият Редмън Ричардли, който организираше страхотни литературни събития в обществената библиотека, който живееше в Бруклин и, което беше най-важното — който милееше преди всичко за *словото* — беше принуден да продаде

издателството си на един развлекателен конгломерат. Наречен крайно прозаично РК.

Джери Бокман не беше шеф на РК. Този пост се заемаше от един от близките му приятели. Джери беше началник отдел и нещо като вечния втори в йерархията. Живееше с неизбежността, че някой ден някой ще бъде уволнен и той ще заеме мястото му. И той самият щеше да бъде уволнен някой ден, но тогава това вече нямаше да има значение, защото Джери щеше да е постигнал всяка лелеяна мечта и вероятно щеше да разполага с половин милиард долара в някоя мастита банка или в акции, или в нещо подобно. А междувременно Редмън не бе успял да накара своята значима литературна издателска къща да заработи по новите правила, поради което нямаше никакъв друг избор, освен да бъде погълнат. Като амеба. Преди две години, когато Редмън бе информирал Джери за предстоящото „сливане“ (беше го нарекъл сливане, но подобно на всички такива сливания и то си беше чисто поглъщане), бе подчертал, че този факт няма да има никакво значение. Че той, Редмън, няма да позволи нито на Джери Бокман, нито на РК да окажат някакво влияние върху неговите книги, качеството им или техните автори.

— Тогава защо продаваш компанията? — бе го попитал Джеймс.

— Налага се — бе отговорил Редмън. — Ако искам да се ожения и да имам деца и пак да остана в този град, се налага да го направя!

— И откога у теб такова желание да се ожениш и да имаш деца?

— От сега. Когато навлезеш в средната възраст, животът става малко отегчителен. Просто не можеш да продължаваш да правиш същото, което си правил досега. Ако го сториш, ще изглеждаш като загубенияк. Не си ли я забелязал тази закономерност?

— Има нещо такова — бе кимнал Джеймс. А ето, че сега Джери идваше лично при него, при това на обяд.

— Видя ли онази статия за аятолаха и неговия племенник в „Атлантик“? — попита Редмън.

Джеймс кимна, съзнавайки, че статия за Иран или Ирак, или за каквото и да било друго, касаещо Близкия изток, се счита от първостепенно значение на този миниатюрен богат остров, познат като Манхатън. В обичайния случай той не би имал никакъв проблем да се концентрира върху темата. Разполагаше с изключително добре обосновано мнение по въпроса, но в настоящия момент единственото,

за което бе в състояние да мисли, бе Джери. Джери щял да идва на обяд? И Джери вече го обичал? Ама каква е тази работа, за бога? Минди със сигурност би била очарована. Обаче лично за него ситуацията бе по-скоро извор на напрежение. Поради което щеше да му се наложи да играе. Заради Джери. С него човек не можеше просто така да си седи и да блее. Налагаше се да имитира активно участие. Да се направи на значим!

Накрая изрече:

— Не знам защо, но напоследък често си мисля за Ъпдайк.

— Така ли? — изгледа го Редмън, очевидно не особено впечатлен. — Надценяват го! Този човек не успя да издържи проверката на времето. За разлика от Рот.

— Да де, обаче отново отворих „Месец от недели“. И ми се стори, че стилът му е великолепен — не се отказваше Джеймс. — А и да не забравяме, че книгата се превърна в истинско събитие. Така де, когато излезе, през 1975-та. Тогава излизането на подобна книга все още си беше събитие. За разлика от...

— От това как Бритни Спийърс си показва вагината ли? — довърши присмехулно Редмън.

В този момент Джеймс се сниши. На хоризонта се появи Джери. Не беше облечен с костюм. Напоследък костюмите се считаха за задължително облекло единствено за банкерите. Джери носеше памучни панталони и тениска с къси ръкави. Плюс безръкавна жилетка. При това не каква да е жилетка, а рибарска! Господи!

— Да знаете, че нямам много време! — обяви представителят на РК, като разтърси ръката на Джеймс. — В Лос Анджелис имаме един проблем.

— Аха, нищо ново — кимна Редмън. — Как вървят нещата на онзи фронт?

— По обичайния начин — отговори Джери. — Корки Полак е същински задник. Обаче е и мой най-добър приятел. Какво мога да сторя според теб?

— Да, последният мохикан! — отбеляза многозначително Редмън. — Или поне аз се стремя да бъда такъв.

— Може. Последният мохикан на яхтата. Само че в този случай си е доста големичка яхта. Виждал ли си някоя от онези валкирии?

Последният въпрос беше зададен към Джеймс.

— Не — отговори чинно писателят.

— Каза ли на Джеймс какво мисля за книгата му? — обърна се Джери към Редмън.

— Предпочетох да предоставя тази чест на теб. Все пак ти си шефът!

— Вярно, аз съм шефът. Чули това, Джеймс? Този гений тук твърди, че аз съм бил шефът!

Джеймс само кимна. Беше ужасен от Джери.

— Хубаво. Та, меко казано, Джеймс, аз направо се влюбих в книгата ти! — обяви тържествено новодошлият. — Жестока комерсиална фикция! От онези, които никой бизнесмен не би пропуснал по време на полет! И най-важното е, че аз не съм единственият на това мнение. В Холивуд вече започва наддаване за сценария! Поне две от моите приятелчета ми се обадиха! Готови са да платят със седемцифрено число! Кое то ще рече, че веднага задвижваме продукция! Нали така? — обърна се той към Редмън за потвърждение. — Ще изстискаме и последната капка смисъл от това нещичко и на пролет ще го представим! Първоначално смятахме да го оставим за есента, обаче парчето е прекалено добро, за да търпи отлагане! Та, значи, предлагам да го хвърляме веднага в пещта, а ти, Джеймс, да се заемаш със следващия шедьовър! Имам страхотна идея за теб! За мениджъри на обезпечителни фондове! Какво ще кажеш?

— Мениджъри на... на обезпечителни... фондове? — запелтечи Джеймс.

— Жестока тема! Направо пари! Идеална за теб! — ухили се Джери. — Когато прочетох книгата ти, веднага звъннах на Редмън и му заявих: „Човече, открили сме златна мина! Истински комерсиален автор! При това мъж! Като Крайтън! Или Дан Браун!“ Кое то ще рече, че щом веднъж хванеш пазара за гушата, си длъжен да го тъпчеш със стоката!

След тези думи Джери се изправи и заяви:

— Съжалявам, но вече трябва да тръгвам! Налага се да се оправя с онзи проблем. — Обърна се към Джеймс, разтърси отново ръката му и отсече: — Беше ми изключително приятно да те видя! До нови срещи!

Джеймс и Редмън изгледаха как Джери се отдалечава, как излиза от ресторанта и се насочва към очакващата го пред входа лимузина.

Накрая издателят отбеляза ухилено:

— Предупредих те, че ще се нуждаеш от питие!

— Прав си! — преглътна Джеймс.

— Е, страхотна новина, не мислиш ли? Имам предвид за нас! Ще паднат големи пари от тази работа!

— Май така изглежда — съгласи се вяло Джеймс. После направи знак на сервитьора и си поръча уиски със сода, което бе единственото, за което мечтаеше в този момент. Внезапно усети, че изпада в безтегловност.

— Хей, ама ти май не ми се струваш щастлив, човече! Защо не пробваш с прозак? — изгледа го съчувствено Редмън. — Но, от друга страна, ако книгата ти поеме по пътя, който всички предвиждаме, мисля, че прозакът няма да ти трябва!

— Сигурно — кимна писателят.

Останалата част от обема изкара на автоматичен пилот. После се запъти обратно към апартамента си на Пето авеню № 1, не поздрави портиера, не прибра пощата и не каза на никого нищичко. Докато не влезе в чудатото си жилище, но само за да приседне на невзрачния си работен стол в невзрачното си подобие на кабинетче и да се вторачи през невзрачното прозорче срещу бюрото си. Същото прозорче, през което са се взирали стотици икономи и камериерки години наред, размишлявайки върху скапаната си съдба.

Иронията в ситуацията се набиваше от пръв поглед. Бе успял да окрета през последните тридесет години от живота си единствено благодарение на една мисъл. Една тайна, могъща мисъл, за която Джеймс бе убеден, че бе по-силна дори от прословутите човечета на Редмън Ричардли. И тази мисъл гласеше: „Джеймс е човек на изкуството! Той е велик писател, един от гигантите, който просто чака да бъде открит!“ През всичките тези години той бе мислил за себе си като за втори Толстой. Или втори Томас Ман. Или дори втори Флобер!

А сега, през следващите шест, осем до десетина месеца истината щеше да излезе наяве. А тя се състоеше в тъжното, но вярно с оригинала заключение: той не е никакъв Толстой, а просто Джеймс Гуч. Комерсиален писател. Обречен да бъде хит на сезона и никога да не издържи проверката на времето. И най-лошото във всичко това бе, че от този момент нататък, дори и пред себе си, Джеймс Гуч никога повече нямаше да може да се преструва, че е втори Толстой!

* * *

А междувременно на един от по-ниските етажи във величествената административна сграда, където работеше Минди, една от прозоречните ниши, тапицирана в същите неприветливи тонове, характерни и за кабинета на Минди, беше заета от Лола Фабрикънт. Тя поклащаше елегантните си, обути в скъпи сандали, крака и прехвърляше списание за сватбени рокли, старателно избягвайки другите две млади жени, които чакаха да бъдат интервюирани и които, по нейно дълбоко убеждение, не можеха да стъпят и на малкия ѝ пръст. И трите млади дами бяха с дълги коси, сресани на среден път, които изглеждаха идентично измъчвани да станат безупречно прави, и различаващи се единствено по цветовата окраска. Косата на Лола беше почти катраненочерна и блестяща, докато тези на другите две момичета заслужаваха единствено фразата „евтино изрусени блондинки“. Толкова евтино, че едната от тях дори не се бе постарала да освежи двусантиметровите си тъмни корени. По мнението на Лола, която упорито продължаваше да се прави, че чете, точно този фактор щеше автоматично да превърне кандидатката в неподходяща за наемане на работа. Не че имаше истинско работно място, за което да се натискат. През двата месеца, изминали от завършването ѝ на университета във Вирджиния, където беше взела диплома по моден маркетинг, Лола и майка ѝ — Бийтел Фабрикънт, бяха обърнали всяка възможна страница по интернет, бяха изпратили всички възможни имейли, та дори се бяха пожертвали да говорят по телефона — само и само да открият някакви евентуални работодатели за младата жена. Но навсякъде бяха ударили на камък. Всъщност цялата работа беше свършена почти изцяло от майката, Бийтел, под зоркото ръководство на Лола. Ала дори и майчинските усилия не бяха възнаградени. Моментът бе особено неподходящ за намиране на работа. Особено ако работата е в модната индустрия и най-вече — в Ню Йорк. Лятото бе времето на студентите, които буквално се претрепваха да си търсят каквато и да е работа, за да изкарат по някой долар за образованието си. Обаче Лола не бе от привържениците на работата, поради което бе избрала да прекара лятото си край басейна на родителите си или край басейните на приятелите на родителите си,

където тя и момичешката ѝ тайфа обменяха клюки и есемеси, а понякога си фантазираха за бъдещите си сватби. Когато времето беше лошо, винаги имаха на разположение някой фейсбук или айпод. Но преди всичко и най-вече лошото време беше времето за шопинг терапия, заплащана от кредитната карта на баща ѝ, който, посмееше ли да се оплаче, задължително биваше скастриен от майка ѝ.

Ала както бе изтъкнала наскоро и майка ѝ, безгрижните момичешки години не могат да продължават вечно. А тъй като Лола все още не беше сгодена — нито едно момче от града и университета не бе достатъчно добро за нея (оценка, с която майка ѝ бе абсолютно съгласна), семейният съвет взе решение младата жена да си опита късмета в Ню Йорк. Защото там тя не само щеше да намери повече възможности за интересна работа, но най-вече щеше да разполага с по-голям избор на мъже от нейното коляно. Нали именно там и майка ѝ Бийтел бе срещнала баща ѝ Кем, с когото имаха щастлив брак вече двадесет и три години!

Лола бе гледала всеки един епизод от „Сексът и градът“ най-малко по сто пъти и затова прегърна с възторг идеята да се премести в Ню Йорк. Все пак нали именно там можеше да открие и своя Тузар! А ако няма Тузар на разположение, не би имала нищо против да прегърне и славата, превръщайки се в звездата на своето собствено риалити шоу. И двата варианта бяха приемливи, тъй като резултатът — в по-голяма или в по-малка степен — беше все същият — живот като безкраен празник, в който ще продължава да се радва на същите глезотии и обиколки по магазините и ваканции с приятелки, с единствената разлика на евентуалното допълнение от съпруг и дете. Обаче майка ѝ настояваше поне да направи опит да започне работа, подчертавайки, че това щяло да ѝ се отрази много добре. Засега нито едно от пророчествата ѝ не се бе оказало вярно — работното преживяване бе не само крайно неприятно, но дори дразнещо и потискащо. Напомняше ѝ на случаите, когато я караха насила да ходи на гости на роднините на баща си, които не стига, че бяха отегчително бедни, ами и — както Лола веднъж се оплака тайничко на майка си — „плашещо посредствени“.

А тъй като беше благословена с приятните универсални черти на участничка в конкурс за красота (доведени до съвършенство от незабележимото обиране на хрущяла на носа ѝ), Лола се считаше за

всичко друго, само не и за посредствена. За нещастие въпреки няколкото интервюта в отделите по човешки ресурси в различни модни списания нейното превъзходство като че ли не успя да впечатли никого. Затова когато чу за пети или шести път въпроса: „Какво бихте искали да правите?“, тя не бе издържала и бе отсякла: „Всъщност точно сега ми се иска да си направя една маска с водорасли!“

И сега, докато оставяше отегчено списанието и се правеше, че не оглежда скромната чакалня, Лола си мислеше, че и това поредно интервю ще мине по същия начин. Някоя работна пчелника на средна възраст ще ѝ обясни какви биха били изискванията за евентуално работно място и дали тя разполага с възможността да го получи. Ще ѝ напомни, че работното време започва в девет и завършва в шест вечерта, ако не и по-късно; че придвижването ѝ до службата и храната са за нейна сметка; че е възможно да бъде подложена на унижението да ѝ бъде направен тест за наркотици — нищо че на нея дори и не ѝ беше хрумвало да пробва наркотици, а дори и обикновени хапчета бе вземала само два-три пъти през живота си. И тогава какъв щеше да бъде смисълът от цялата тази работа? Не стига че цялото ѝ време щеше да бъде заето с работа, ами и не можеше да си представи как би живяла на една стандартна заплата — тридесет и пет хиляди годишно или, както бе изтъкнал баща ѝ, осемнадесет хиляди без данъците, което ще рече по-малко от две хиляди месечно! Ужас! За какво да работи тогава?! За някакви си мижави две хиляди ли?! Лола погледна часовника си, който имаше пластмасова каишка и миниатюрни диамантчета по циферблата, и установи, че чака вече четиридесет и пет минути. А, не! Повече не можеше да издържи. Обърна се към момичето срещу нея (онова с тъмните корени) и попита:

— Извинете, вие откога чакате?

— От цял час — отговори момичето.

— Не е честно! — обади се другата изрусена блондинка. — Как не ги е срам да се отнасят така към нас?! Така де, моето време да не би да не значи нищо?!

Лола си каза, че вероятно е точно така, обаче предпочете да си задържи изводите за себе си. На глас само изрече:

— Трябва да направим нещо!

— Какво? — вдигна неразбиращо към нея очи първото момиче.

— Ние се нуждаем от тях, а не те от нас!

— А мен питате ли ме?! — добави второто. — През последните две седмици преживях дванадесет интервюта и досега нищо! Ходих дори на интервюто за помощници на Филип Оукланд! Не че имам някаква представа от изследователската работа, за която той ми говореше. Отидох само защото обожавам романа му „Лятно утро“. Ала дори и той не ме поиска. Интервюто продължи не повече от десет минути, след което той каза, че ще ми се обади, но и до днес нищо!

При тази новина Лола наостри слух. Тя също бе чела „Лятно утро“ и бе поставила този роман на едно от първите места в личната си класация. Като се постарала не издава ентусиазма си, тя небрежно попита:

— И какво толкова искаше от теб?

— Доколкото схванах, единственото, което се иска от теб, е да търсиш разни неща из интернет, което аз и без това редовно си правя. От време на време обаче се очаква да ходиш и до библиотеката. Но иначе е идеалната работа, защото нямаш фиксирано работно време и не е необходимо да ходиш на някое конкретно работно място. Работиш в неговия апартамент, който, между другото, е разкошен! Да видите терасата му само! При това е на Пето авеню! Да не споменаваме, че все още си го бива, макар че иначе нямам навика да си падам по постарички! А когато се качвах на етажa му, се сблъсках с истинска филмова звезда!

— Коя? — изпищя възторжено второто момиче.

— Шайфър Даймънд! Между другото, именно тя играеше и в „Лятно утро“. Та реших, че това ще да е знак, че ще получа работата, но за зла участ не стана така!

— А как изобщо разбра за нея? — подхвърли все така небрежно Лола.

— Дъщерята на една приятелка на майка ми чула за нея. Иначе тя е от Ню Джърси, като мен, обаче работи тук за един литературен агент. А след като не получих работата, имала, моля ви се, наглостта да заяви на майка си, която пък каза на моята майка, че Филип Оукланд работел само с красиви момичета, което ще рече, че не съм достатъчно красива! Срамота! Както и да е. Такъв си е Ню Йорк! Всичко се свежда до външния ти вид. Има работни места, където бизнес дамите не наемат красиви момичета, защото се страхуват от конкуренцията. На други места пък ако не си миньонче, нямаш никакви шансове.

Накратко казано, победата никога не може да бъде твоя. Побеждава системата. — След тези мъдри слова тя огледа Лола от горе до долу и отбеляза делово: — Всъщност защо не вземеш да пробваш при Филип Оукланд? Като те гледам, доста по-красива си от мен, така че като нищо ще те вземе!

Майката на Лола — госпожа Бийтел Фабрикънт, беше жена, достойна за възхищение.

Беше едра, без да изглежда дебела, и лицето ѝ бе от вида, който, при подходящото осветление, би могъл да мине и за красив. Имаше къса кестенява коса, кафяви очи и от онази благословена кожа с цвят на тъмна череша, която никога не се сбръчка. Бе известна в обществото с изискания си вкус, непоклатимото си благоразумие и способността си да довежда до край всичко, с което се захване. Последният ѝ подвиг се състоеше в премахването на щандовете за продажба на газирана вода и бонбони от училищните дворове — постижение още по-похвално поради факта, че собствената ѝ дъщеря отдавна беше преминала ученическа възраст.

Казано накратко, Бийтел спокойно можеше да бъде определена и като страхотен човек — ако не беше един неин мъничък, буквално миниатюрен недостатък. Имаше обичая да лети твърде високо и понякога можеше да бъде изловена в прекалено голяма придирчивост по отношение на това кой къде се намира на социалната стълбица. Последните десет години Бийтел, Кем и Лола бяха прекарвали в голяма къща за един милион долара в луксозното предградие на Атланта „Уиндзор Пайнс“, а в момент на слабост Бийтел бе допуснала от устата ѝ да се изплъзне изявлението, че за да бъдеш в наши дни някой, трябва да разполагаш най-малко с шестстотин квадрата жилище и пет бани.

Съвсем естествено желанието на Бийтел да има най-доброто включваше и нейната дъщеря. За Лола тя също искаше най-доброто. Именно родителските амбиции даваха сили на майката да си прощава дребните недостатъци. „Животът е въпросът, а децата — отговорът“ — гласеше един от любимите ѝ лозунги, който впрочем беше заимствала от някакъв роман. По нейно мнение това означаваше, че да правиш всичко за детето си е най-похвалната и най-възвишена цел в живота.

С оглед на тази цел Бийтел бе решила да премести малкото си семейство в две големи съседни стаи в елитния хотел „Сохо Хауз“. Първите им три дена в Ню Йорк бяха прекарани в настървено търсене на най-подходящото жилище за Лола. Майка и дъщеря държаха на място в Уест Вилидж — както заради прекрасната обстановка, която не би могла да действа по друг начин освен вдъхновяващо на един млад човек, така и заради съседите, сред които (ако се вярваше на клюкарските списания) бяха няколко филмови и телевизионни звезди, няколко модни дизайнери и няколко известни музиканти. И макар откриването на идеалното обиталище тепърва да предстоеше, Бийтел — както ѝ бе обичаят — вече бе започнала да го обзавежда. От един огромен, подобен на склад магазин, наречен „АБВ Килими“, бе поръчала леглото и още няколко неща, като например чаршафите и хавлиените кърпи. Въпросната плячка бе вече складирана в антрето на хотелската стая, а наред цялата тази натура, на тясната хотелска кушетка сега лежеше изтощена самата Бийтел, мислеше си за отеклите си крака и се чудеше какво би могла да стори за тях.

След безкрайни спорове и дискусии семейство Фабрикънт бе стигнало до заключението, че максимумът, който биха могли да дадат за квартира, са три хиляди долара на месец — което, както наиздателно бе изтъкнал Кем, бе много повече дори от месечната ипотека, която повечето хора изплащаха. В техните представи въпросната цена бе достатъчна за просторен апартамент с хубава тераса, но ето че надеждите им бяха бързо попарени, когато разбраха, че за три хиляди долара месечно биха могли да получат не повече от воняща тясна стая на последния етаж на съмнителна кооперация. Бийтел автоматично си представи как дъщеря ѝ бива нападната с нож още на стълбището и реши, че тая няма да я бъде! Лола трябваше да бъде в безопасност! Апартаментът ѝ трябваше да бъде чист и най-малкото прилично подобие на онова, с което бе свикнала вкъщи.

В другия край на стаята, на леглото, лежеше Кем. Бийтел покри лицето си ръка и попита немошно:

— Кем, направи ли резервацията за „Ил Поето“?

Откъм възглавницата се чу приглушено мучене.

— Забравил си, нали? — продължи тя.

— Нищо подобно! Тъкмо се канех да позвъня — чу се най-сетне гласът на Кем.

— Вероятно вече е твърде късно. Рецепционистът предупреди, че за ресторант на Марио Батали понякога се чака и по цял месец!

— Бихме могли да използваме и ресторанта на хотела — изрече предпазливо Кем, макар да бе наясно, че още една вечеря в хотелския ресторант би завършила крайно неблагоприятно за него в очите на жена му и дъщеря му.

— Вече вечеряхме тук два пъти! — сръза го веднага Бийтел. — А Лола толкова си мечтаеше за „Ил Поето“! За нея е важно! Ако искаме да успее тук, трябва да бъде запозната само с най-доброто! Това е ключът към сърцето на Ню Йорк — да познаваш каквото трябва и когото трябва! Убедена съм, че повечето хора, с които ще се запознае, се хранят редовно в ресторантите на Марио Батали! Или най-малкото в заведенията на Боби Флей!

Кем Фабрикънт хранеше дълбоко съмнение по този въпрос. Той просто не можеше да си представи, че току-що завършилите колеж редовно посещават заведения, където средната сметка е двеста и петдесет долара на човек. Но си бе научил прекрасно урока и затова предпочете да замълчи.

— Добре, мила — рече. — Веднага ще се свържа с рецепциониста! — А наум добави: „И ще си стискам сам палци!“

Бийтел притвори очи и стисна устни, сякаш едва сдържаща безсилната си въздишка. Така беше, откакто се помнеше — Кем се съгласяваше да свърши нещо, а после го протакеше толкова дълго, че накрая Бийтел не издържаше и поемаше нещата в свои ръце.

Нетърпеливо натискане на звънеца, което прозвуча като гневно жужене на оса, разкъса създалото се напрежение в стаята.

— Лола! — скочи Бийтел и се насочи към вратата.

Отвори и едва успя да се дръпне, за да пропусне стрелналото се вътре момиче, метнало на рамото си жълта торба с покупки. Хвърли я на пода, протегна напред ръце и възкликна:

— Мамо, виж!

Бийтел огледа ноктите на дъщеря си и единственият коментар, който се осмели да направи, бе краткото:

— Черно?

— Теб никой не те кара да си боядисваш ноктите в черно, така че не те интересува аз какъв цвят избирам! — отсече дъщеря й. После

приклепна и измъкна от торбата кутия за обувки. — Виж, не са ли божествени?

Вдигна капака, разкъса меката опаковъчна хартия и измъкна оттам златен ботуш на платформи, с височина на тока най-малко дванадесет сантиметра.

— Боже мой! — изписка ужасена Бийтел.

— Какво? — изгледа я смръщено Лола.

— Лято е!

— Е, и?! Ще ги нося довечера, в ресторанта! Отиваме в „Ил Поето“, нали така?

Комбинацията от ботуша и споменаването на шикозния ресторант най-сетне успя да изкара Кем от леглото. Беше нисък, закръглен човечец, който приличаше на фъстък и имаше свойството да се слива с околната среда.

— Защо трябва да си купуваш зимни обувки през лятото? — осмели се да попита той.

Лола изобщо не му обърна внимание, заета да събува настоящите си обувки — сандали от черна кожа с тънък ток, за да обуе новите.

— Много са приятни! — обади се пак Кем, полагащ усилие да се впише в зададеното му настроение.

Дългогодишният брак го бе научил, че демонстрацията дори на намек от мъжество е вредна за неговото здраве. Затова си бе поставил за задача да се прави на неутрален и да проявява ентусиазъм — деликатен баланс наистина, който той бе принуден да усвои преди цяла вечност, малко след раждането на Лола. Ако паметта не го лъжеше, именно моментът на раждането ѝ бе и мигът, в който мъжествеността му бе ефективно неутрализирана — с изключение на четирите пъти годишно, когато жена му го допускаше до себе си.

— Казах ви! — отбеляза Лола, докато се оглеждаше в огледалото зад кушетката.

Не благоволи да доизясни естеството на този свой коментар. Не че имаше значение. Изправена, тя буквално се извисяваше над родителите си. И сега, оглеждаща това великолепно създание, което бе толкова удивително, че ѝ се налагаше да си напомня, че е плод на техните гени, Бийтел набързо забрави възмущението си от черния лак за нокти и златните ботуши.

Израснала в епоха, когато жените се глезеха като римски матрони, Лола приличаше на парче гранит, което бе толкова продължително лъскано и полирано, че вече приличаше на мрамор. Беше висока сто седемдесет и пет сантиметра, имаше хирургично увеличен бюст, носеше коприненото бельо на „Виктория Сикрет“ и тежеше шестдесет килограма. Зъбите ѝ бяха перфектно подредени и искрящо бели, очите ѝ бяха лешникови, с дълги, увеличени със спирала мигли, кожата на лицето ѝ бе хидратирана и гримирана. Тревожеше се, че устата ѝ не е достатъчно голяма, но пък устните ѝ бяха сочни, поддържани в изрядна форма не на последно място и от редовните инжекции с колаген.

Удовлетворена от образа в огледалото, тя се отпусна на кушетката до майка си и попита:

— Взе ли онези чаршафи, дето ти поръчах?

— И чаршафите, и кърпите. Но какво стана с интервюто? Получи ли работата?

— Нямаше никаква работа. Както обикновено — отговори дъщеря ѝ, грабна дистанционното на телевизора и го включи. — А жената, която ме интервюира, се отнесе враждебно към мен. Реших, че се налага да ѝ отвърна със същото.

— Миличка, трябва да бъдеш любезна с всички хора! — изчурулика майка ѝ.

— Това би ме превърнало в лицемерка!

Някъде откъм Кем се дочу приглушено изръмжаване.

— Достатъчно, вие двамата! — отсече майката. После се обърна към дъщеря си и продължи: — Но ти все пак трябва да си намериш работа, миличка! Иначе...

Лола огледа майка си. Прииска ѝ се тя да не се впряга толкова и реши да я накаже, като отложи максимално дълго новината за евентуалната работа при Филип Оукланд. Направи се на разсеяна и продължи да сменя каналите. Когато преброи наум до четиристотин и прецени, че няма нищо за гледане, най-сетне изплю камъчето:

— Все пак днес научих нещо много ценно! За работа при Филип Оукланд. Писателят!

— Филип Оукланд? — изпърха Бийтел.

— Търсел си човек за изследователска работа. Докато днес чаках за интервюто, се запознах с едно момиче, което ми даде тази

информация и имейла му. Аз му изпратих имейл и той веднага ми отговори. Кани ме на интервю следващата седмица!

Бийтел буквално онемя. Огледа възторжено дъщеря си, после я грабна в задушавашката си прегръдка и извика:

— Скъпа, това е чудесно! Филип Оукланд е точно от мъжете, заради които пристигна в Ню Йорк! Та той е един от водещите ни сценаристи! Представи си само какви хора познава! И за мъжете, с които би могла да се запознаеш чрез него! — Набирайки все повече скорост, тя допълни: — Точно това винаги съм искала за теб! Просто не очаквах да стане толкова скоро!

Лола се отскубна от прегръдката на майка си и отбеляза:

— Да, но още нищо не е станало. Все още предстои да ме наеме на работа!

— О, ще те наеме и още как! — отсече Бийтел. После скочи енергично на крака и добави: — Незабавно трябва да ти купим нов тоалет! Слава на бога, че „Джефри“ е съвсем наблизо!

Когато чу думата „Джефри“, бащата в дъното на стаята потрепера. „Джефри“ бе един от най-скъпите магазини в Манхатън.

— Не се ли връщаме току-що оттам? — опита се да извиси той вял глас на протест.

— О, Кем! Я не ми се прави на задръстеняк! — сръза го жена му. — Ставай веднага! Налага се да излезем по магазините и точка! И без това имаме среща с Бренда Лиш. Каза, че имала да ни показва още два апартамента. Боже, толкова се вълнувам, че направо не мога да си намеря място от радост!

Петнадесет минути по-късно триото, наречено семейство Фабрикънт, излезе от хотел „Сохо Хауз“ и огледа Девето авеню. Лола бе решила да поразходи новите си ботуши и сега златните ѝ платформи със сигурност предизвикваха ахканията на минувачите. След няколко крачки обаче се наложи да спрат, а Кем извика картата на града чрез компютъра в своя телефон.

— Така. Вървим направо. На кръстовището свиваме наляво. — Огледа отново екрана и неуверено добави: — Или поне така мисля. — Няколкото дена в Уест Вилидж се бяха превърнали за него в непрестанна борба с ориентацията.

— О, я стига, татко! — сопна се Лола и закрачи пред тях.

Вече официално беше надраснала родителите си. Това бе повече от очевидно за Лола, която героично продължаваше напред по калдъръмената уличка. Те бяха станали твърде бавни и неориентирани. Например снощи на баща ѝ му трябваха цели десет минути, за да събере кураж да вдигне ръка и да извика такси.

Семейство Фабрикънт се срещнаха с агентката по недвижими имоти Бренда Лиш пред обикновена бяла тухлена сграда на Западна Десета улица — една от многото постройки, изградени през шестдесетте за жилища на средната класа. За Бренда не бе характерно да се занимава с такива дребни риби като семейство Фабрикънт, които търсеха само квартира, обаче Кем се оказа приятел на един от ключовите клиенти на агентката, който я бе помолил да им помогне. И тъй като въпросният клиент винаги беше готов да се изръси с няколко хиляди долара за обикновен апартамент, за Бренда нямаше по-голямо щастие от това да бъде любезна с тези мили хора, които имаха толкова красива дъщеря.

— Мисля, че най-сетне намерих идеалната квартира за вас! — изчурулика ведро тя. — Намира се в сграда с постоянна охрана и портиер, която е пълна с млади хора! Освен това нищо не може да се сравни с едно жилище в Уест Вилидж!

Апартаментът се оказа студио с отделна кухня и огромна гардеробна. Изложението беше южно, което означаваше, че бе добре осветен и отоплен. Цената беше три хиляди и петстотин на месец.

— Твърде малък е! — отсече Лола.

— Ние предпочитаме да го наричаме уютен! — изтъкна Бренда.

— Но леглото ми ще бъде в същото помещение като дневната ми! Ами ако реша да си поканя гости? Ще ми видят леглото!

— Можете да си вземете сгъваем диван! — отбелязва практично агентката по недвижими имоти.

— Отвратително! — възмути се момичето. — И кой е този, дето ще спи на сгъваем диван?!

Съвсем наскоро Бренда се бе завърнала от духовно пътешествие в Индия. И там научи, че по света има много хора, които спят върху рогозки от обикновени растителни материали, други, които нямат нищо против да спят върху циментови плочи, и въобще много, които никога не могат да си мечтаят за легло. Затова сега тя задържа

героично усмивката върху устата си и се направи, че оглежда помещението.

Бийтел погледна предпазливо дъщеря си, като се опитваше да отгатне настроението ѝ. Накрая се обърна към Бренда и попита:

— А няма ли и нещо друго? Нещо по-голямо?

— Можете да ми вярвате, че ви показах всичко, с което разполагаме в момента за вашата цена — отговори тя. — Ако смените квартала, сигурна съм, че ще можете да намерите и нещо по-голямо за същите пари!

— Ама аз искам да живея в Уест Вилидж! — проплака Лола.

— Но защо, скъпа? — обади се най-сетне и Кем. — Нали всичко е все Манхатън?

— Да, би могло да се погледне и от този ъгъл — обади се Бренда, след което зачака.

Лола скръсти ръце на гърди, обърна гръб на родителите си, отиде до прозорците и се загледа към улицата. После прошепна:

— Кари Брадшоу живееше точно в Уест Вилидж!

— Аха! — просветна ѝ най-сетне на Бренда Лиш. — Е, в тази сграда има и още един апартамент, който вероятно е точно онова, което търсите. Обаче е доста по-скъп!

— Колко по-точно? — простена Кем.

— Шест хиляди месечно.

Тази нощ Кем Фабрикънт не спа никак добре. Не че през последните години можеше да се похвали със здрав сън — изгуби го долу-горе в мига, в който купи огромната къща в „Уиндзор Пайнс“ с ипотека на стойност осемстотин хиляди долара. Тогава Бийтел бе успяла да го убеди, че го прави за бъдещето на семейството, защото в този свят на непрекъсната конкуренция фасадата е точно толкова важна, колкото и истината. И дори нещо повече — самата *фасада* е истината. Мисълта да дължи на някого толкова много пари препотпяваше Кем не веднъж и два пъти, ала никога не посмя да сподели страховете си със съпругата и дъщеря си.

И сега, прилегнал до дълбоко заспалата си жена върху колосаните чаршафи на огромната хотелска спалня, той си напомни, че целият свят — или по-точно, светът на почтените, амбициозни и богобоязливи хорица — се движи от страха. Дори и самият живот се ръководеше от него — от страха от терористични атаки, престрелки в

училище или превъртели психари. Кем беше човек на техниката и през последните три години работеше върху създаването на система за ранно предупреждение на хората посредством текстови съобщения, така че да не се излагат излишно на опасности. Но понякога се питаше дали тези по-големи страхове не замаскираха по-малките и привидно не толкова значими страхове — онези, които всъщност ръководеха живота на всеки отделен човек: страхът от провал в кариерата, страхът от изоставане от живота, страхът да не съумееш да приложиш пълния потенциал на знанията и уменията си. Защото в крайна сметка всички на този свят си мечтаеха за щастлив, безгрижен живот, пълен с приятни и прекрасни неща, живот, в който няма безсмислена смърт и най-вече — свят, в който на никого не се отказва изпълнението на неговата най-голяма мечта!

Потънал в размисли по темата, той постепенно си даде сметка, че за да плаща за голямата мечта на Лола да живее сред богатите и прочутите в Ню Йорк, той ще трябва отново да рефинансира ипотеката на къщата. Кем не проумяваше защо тя мечтае за подобно нещо, нито дори защо това е толкова важно за нея. Но знаеше едно: че ако не я подкрепи, то тогава през останалата част от живота си Лола ще се чувства нещастна, непрекъснато ще си задава въпроса „Ами ако?“ и което беше най-лошото — ще се пита: „Това ли е всъщност животът?“

На следващата сутрин Филип почука на вратата на Енид и извика:

— Аз съм! Блудният племенник!

— Тъкмо навреме! — възкликна тя, отваряйки. Разклати под носа му връзка ключове и прошепна с блеснали очи: — Познай какво си имам! Ключовете за апартамента на госпожа Хаутън!

— И как се сдоби с тях? — изглежда я заинтригувано той.

— Като почетен председател на борда все още имам някои привилегии!

— Значи наследниците със сигурност го продават, така ли?

— При това бързо! Страхуват се от спад в цените на недвижимите имоти. — Енид поведе племенника си към горния етаж и отключи апартамента на госпожа Хаутън. Щом прекрачиха прага, двамата бяха автоматично погълнати от вихър цветна басма. — Дама от обществото на 1980-те — усмихна се тъжно Енид.

— Оттогава ли не си влизала тук? — изненада се Филип.

— Само два пъти. През последните години от живота си Луиз не обичаше гости.

Вратата на апартамента отново се отвори и този път на прага се появи Минди Гуч и агентката по недвижими имоти Бренда Лиш.

— Я виж ти! — изглежда ги неодобрително Минди. — Тук май е заприличало на Централна гара!

— Здравей, Минди! — поздрави я любезно възрастната жена.

— Здравсти — отговори хладно Минди. — Значи все пак ключовете наистина са у теб!

— Роберто не ти ли каза? — изглежда я невинно Енид. — Взех ги още вчера следобед.

Филип хвърли един поглед на Минди, но не я поздрави. Имаше известна представа за нея, знаеше и че съпругът ѝ е някакъв писател, но иначе не ги познаваше и никога не ги поздравяваше. Поради което (както често става в подобни кооперации) Минди и Джеймс Гуч бяха решили, че Филип Оукланд, който бе преуспяващ сценарист, е

прекалено надут и арогантен — толкова арогантен, че дори не си прави труда да ги поздравява, факт, който ги превръщаше автоматично в негови закleti врагове.

— Вие сте Филип Оукланд, нали? — обърна се към него Минди, изгаряща от нетърпение да му натрие носа, но същевременно нямаща никакво желание да слиза до просташкото му ниво.

— Да — кимна Филип.

— Аз пък съм Минди Гуч. Надявам се, че знаете коя съм, нали? Все пак живея тук! Със съпруга си Джеймс Гуч! За бога, Филип, та вие двамата имате дори един и същ издател — Редмън Ричардли!

— Така ли? Нямах представа — отговори Филип.

— Е, вече имате! — навири нос Минди. — Е, надявам се, че след като вече официално се запознахме, следващия път, когато ни видите, ще благоволите да ни поздравите!

— А не го ли правя? — изглежда я изненадано Филип.

— Ни най-малко!

— Разположението на този апартамент е удивително! — реши да се намеси Бренда Лиш, за да предотврати зараждащия се спор. Иначе бе наясно, че с апартамент като този малките и по-големите войни са неизбежни.

Групичката се заизкачва по стълбите и накрая стигна до най-горния етаж, където се намираше балната зала. Таванът представляваше купол с височина пет метра, а в далечния край на залата се виждаше гигантска камина. Сърцето на Минди заби като обезумяло. Цял живот бе мечтала да живее в подобен апартамент със зала като тази и с изгледи към всички посоки на Манхатън! Светлината беше невероятна! Всеки нюйоркчанин мечтаеше за светлина, но само малцина я притежаваха. Ако можеше да живее тук вместо в приземния зайчарник, в който се тъпчеше семейството ѝ, може би поне веднъж през живота си щеше да се почувства щастлива!

— Мислех си — обади се по едно време Енид, — че може би ще е най-добре да разделим апартамента и да продадем всеки етаж поотделно.

„Прекрасно! — каза си Минди. — Тогава за мен и Джеймс ще остане най-горният етаж!“ А на глас изрече:

— Идеята трябва да се предложи на обсъждане в борда и решението да бъде взето със специален кворум!

— Колко време ще отнеме това? — обади се предпазливо Бренда.

— Зависи — отговори Минди, като изгледа многозначително Енид.

— Ако питате мен, това би било светотатство! — отбеляза агентката по недвижими имоти. — Апартаменти като този се появяват веднъж на сто години! И особено в този квартал. Това жилище е наистина неповторимо! Според мен би трябвало да бъде включено в Националния регистър на историческите забележителности!

— Фасадата на сградата ни вече е включена. Но апартаментите не са — уточни Енид. — Поради което собствениците имат право да правят каквото си искат с жилищата си!

— Жалко — изрече тъжно Бренда. — Защото ако този апартамент се включи в Националния регистър, то тогава няма да имате абсолютно никакви проблеми да привлечете точния тип купувач — човека, когото бихте искали в тази сграда. Искам да кажа такъв, който ще притежава усет за историята, естетиката и красотата! И на когото никога няма да му хрумне да разруши тези гипсови орнаменти например!

— Нямаме никакво намерение да превръщаме апартамента в музей! — отсеке Минди.

— Колко струва според вас? — попита Енид.

— Като работна цена бих предложила двадесет милиона. Но с уговорката, че е цял! Ако го разделите, ще снижите стойността му. Тогава всеки от етажите ще струва не повече от три милиона и половина!

Няколко минути по-късно, с разтуптяно сърце, Минди слезе в апартамента си. Застоялият въздух едва не я задуши. Когато денят беше светъл, а следобедното слънце — на точно определено място на хоризонта, задната част на стаите им, които гледаха към малък вътрешен двор, се огряваше от рядък лъч светлина. Въпросният вътрешен двор беше с ширина не повече от три метра и макар двамата с Джеймс открай време да говореха, че трябва да го поправят, така и все още не бяха предприели абсолютно нищичко. Всеки ремонт в сградата трябваше да получи одобрението на борда — не че това би представлявало проблем. Ала един евентуален ремонт би погълнал не само много пари, но и адски много време и нерви — нещо, за което Минди просто нямаше вече сили. Поради което през десетте години,

откакто живееха тук, вътрешният двор си беше останал в състоянието, в което го завариха — петно напукан цимент, изпъстрено със саморасли туфи трева. Е, бяха добавили едно евтино барбекю и три обикновени сгъваеми стола.

Сега Минди се запъти към кабинета си. Откри последното си банково извлечение и го добави към семейните авоари. Оказа се, че разполагат с двеста петдесет и седем хиляди долара в спестовни сметки, четиристотин хиляди в пенсионните фондове, тридесет хиляди в чекове и около десет хиляди в акции. Преди доста години на Джеймс му бе хрумнало да инвестира в стоковия пазар, а Минди бе отсякла: „Да ти приличам на човек, който изгаря от нетърпение да хвърли парите си на вятъра? Стоковият пазар е нищо повече от легализиран хазарт, а ти много добре знаеш какво е моето мнение за хазарта! Както и за тотото, между другото!“ И сега, като събра всичките им налични средства, Минди установи, че разполагат само с някакви си седемстотин хиляди долара. Минди бе наясно, че сумата бе много повече от онова, за което можеха да мечтаят повечето американци, но в техния свят тя не беше нищо особено. Например училището на Сам им струваше по тридесет и пет хиляди годишно, а за да го изпратят в колеж, ще им трябват най-малко сто и петдесет хиляди! Хубавото бе, че апартаментът им, който бяха събирали парче по парче по време на срина на недвижимите имоти в средата на деветдесетте, струваше не по-малко от един милион долара. А бяха платили едва двеста и петдесет хиляди! Така, с него, авоарите им възлизаха на около два милиона долара. Кое то ще рече, че ако искаха да купят поне единия от етажите на апартамента на госпожа Хаутън, щяха да им трябват още най-малко милион и половина!

Защо да не продадат всичко и да заминат за Карибите? Колко ли струва една къща там? Стотина, може би двеста хиляди долара? По цял ден ще плува, ще прави салати и ще чете. А Джеймс ще може да си пише сълзливите романчета за живота по островите. Вярно, че някои ще ги нарекат пораженци, но какво от това?! Единствената пречка за изпълнение на подобен план беше Сам. На него със сигурност щеше да му хареса там, но дали ще му бъде полезно? Той беше гений и при това добър човек. За разлика от съучениците си изобщо не се държеше арогантно заради интелигентността си. Но ако напуснат Ню Йорк, цялото образование на Сам щеше да отиде по дяволите, което

означава, че никога няма да има шанса да отиде в някой от колежите на Бръшлянената лига. „Не! — отсече наум Минди и поклати глава. — Няма да се предаваме! Ще продължим напред! Ще останем в Ню Йорк, ако ще и земята да се наложи да ровим с ръце! Заради Сам!“

Звънецът иззвъня и тя скочи, питайки се кой ли може да бъде. Вероятно Джеймс, който бе излязъл да пазарува безбожно скъпа храна от „Цитарела“ и сигурно си е забравил ключа.

Оказа се Енид Мърл.

— Сам вкъщи ли е? — попита тя. — Трябва да ми се инсталира нов софтуер, та се питах дали той няма да може да ми помогне!

Сам играеше ролята на негласен отговорник по обслужване компютрите на жителите на цялата кооперация. Всеки, който имаше проблем, търсеше Сам, който беше компютърен гений и с право си бе създал име на специалист. Този импровизиран бизнес му носеше доста прилични доходи.

— Няма го — отговори Минди. — Извън града е за няколко дена.

— Много хубаво. И къде е?

Минди застана точно на прага на апартамента си, за да не позволи на Енид да надзърта вътре. Не желаше никой да вижда жилището ѝ — както поради болезнено чувство за неприкосновеност на личното пространство, така и от притеснение. Освен това враждебността ѝ към Филип се простираше и към Енид, тъй като тя все пак беше негова леля.

— Отиде на почивка с приятели. Когато се върне, ще му кажа да ти се обади — отговори тя.

Противно на очакванията, Енид не помръдна.

— Е, какво мислиш? — попита най-неочаквано.

— За кое?

— Харесва ли ти идеята да разделим апартамента?

— Не мога да разбера *теб* какво те интересува! — тросна се Минди.

— Аз живея в тази сграда вече повече от шестдесет години, миличка! Съвсем естествено е всичко, което става тук, да ме интересува!

— Разбирам, Енид, но не забравяй, че вече не си член на борда!

— Да, технически погледнато, не съм. Но пък имам много приятели!

— Е, всички си имаме приятели! — изтъкна Минди, макар че лично за себе си не бе особено сигурна.

— Ако разделим апартамента, бихме могли да продадем отделните етажи и на хора, които вече живеят в сградата! А това ще ти спести много неприятности! — усмихна се многозначително Енид.

Ясно. Значи Енид иска най-долния от етажите за Филип! Е, имаше логика. Той би могъл да го свърже със сегашния си апартамент. И вероятно разполага с необходимите пари. Не достатъчно за целия апартамент, но достатъчно за един етаж.

— Ще си помисля — отговори на глас Минди.

После затвори вратата и се върна при своите сметки. Но колкото и да смяташе и пресмяташе, те все така не достигаха. И в този момент тя взе решение: за нищо на света няма да позволи на Филип Оукланд да вземе най-долния етаж на онзи апартамент! Щом тя и Джеймс не можеха да имат етаж, значи и той няма да има!

* * *

— Поразрови се в делото „Сандерсън срещу Инглиш“ — изрече Ана-Лиза Райе по телефона. — Там ще намериш всичко, което ти трябва. Плюс моралния елемент, с който съдебните заседатели ще заприличат на глина в ръцете ти. Сюжетът е като басня на Езоп.

— По дяволите, Райе! — прогърмя мъжкият глас от другия край на линията. — Защо трябваше да ми бягаш чак в Ню Йорк?

— Заради промяната, Райли — отговори Ана-Лиза. — Може би си забравил, но казват, че била полезна.

— Много добре те познавам, за да ти позволя да ме заблудиш! Най-вероятно вече си хванала нещо голямо там! Да не би да си приела да водиш нечия предизборна кампания? Или може би сама се кандидатираш за политически пост?

— Нито едно от двете — засмя се Ана-Лиза. — Направих, меко казано, обратен завои. Направо няма да повярваш какво правя точно в този момент!

— Помагаш на бездомните?

— Сдушвам се с богатите! Тъкмо си приготвям багажа, защото през уикенда заминавам за Хамптънс!

Тук Райли не издържа и също се засмя.

— Винаги съм казвал, че си прекалено бляскава за Вашингтон!

— Да те вземат мътните, Райли! — отбеляза Ана-Лиза. — Но да знаеш, че и ти, и момчетата вече ми липсват!

— Е, винаги можеш да се върнеш при нас.

— Твърде късно е. Довиждане на всички!

С тези думи Ана-Лиза приключи разговора. Затвори и вдигна кестенявата си коса на традиционната си конска опашка. После се запъти към прозореца, дръпна тежките златни завеси и сведе поглед към далечната улица. Копнееше за свеж въздух, тъй като ѝ беше писнало от този изцяло зависим от климатиците апартамент, но знаеше, че прозорците не се отварят. Погледна часовника на ръката си — беше три часът. Разполагаше с два часа да си приготви багажа и да стигне до хелипорта на кея. Би трябвало да ѝ стигнат. Но какво да сложи в този багаж? Какво си взема човек за един уикенд в Хамптънс?

— Пол, какво да си взема? — бе попитала тя тази сутрин.

— Откъде да знам, по дяволите?! — бе отговорил Пол.

Пол беше нейният съпруг. Трябваше да излезе от къщи точно в седем часа и сега се опитваше да обуе бързо копринените си чорапи и италианските си обувки. Никога до този момент не беше носил истински мъжки обувки. Не и докато не се преместиха в Ню Йорк. Докато живееха във Вашингтон, той ходеше с неизменните си кожени маратонки на „Адидас“.

— Нови ли са? — бе попитала Ана-Лиза, като имаше предвид обувките.

— Не знам вече. Какво, впрочем, означава „ново“? Шест месеца? Един ден? Подобни въпроси подлежат на отговор само ако познаваш контекста на човека, който ги задава.

Ана-Лиза се засмя и отбеляза:

— Пол, трябва да ми помогнеш! Все пак става дума за твоите приятели!

— Партньорите ми! — поправи я той. — Пък и какво значение има какво ще си вземеш? Пак ще бъдеш най-хубавата там!

— Е, все пак става въпрос за Хамптънс! Вероятно си имат някакъв дрес код!

— Защо не звъннеш на съпругата на Санди, Кони?

— Не я познавам — отговори Ана-Лиза.

— Разбира се, че я познаваш! Нали е съпруга на Санди!

— О, Пол! — въздъхна тя. Колкото и да му обясняваше, той все така не схващаше, че нещата не стават по неговия начин. И защото знаеше, че той няма да разбере, предпочете да си замълчи.

Пол се приведе над леглото, целуна я за довиждане и попита:

— Днес ще ходиш ли пак да търсиш апартаменти?

— Непрекъснато го правя! Не мога да повярвам, че разполагам с цели петнадесет милиона, а все още не съм открила нищо!

— Ако не са достатъчни, чувствай се свободна да дадеш толкова, колкото трябва! — усмихна се Пол и излезе.

— Обичам те! — бе извикала след него тя.

Същата сутрин Ана-Лиза се сети, че би могла да попита и Емме за начина, по който трябва да бъдеш облечен в Хамптънс. Но като се сети за външния вид на агентката по недвижими имоти, Ана-Лиза реши, че няма никакъв смисъл. Емме беше най-малко на шестдесет, но лицето ѝ беше огледало за най-новото в съвременната пластична хирургия. Цяла сутрин неестествено извитите вежди, надутите с колаген устни и огромните бели зъби на Емме разсейваха младата жена, да не говорим за косата ѝ, която беше груба и тъмна при корените и перушинеста по изрусените краища. Емме имаше репутацията на най-добрия агент по недвижими имоти в Горен Ийст Сайд.

— Знам, че разполагате с много пари — бе отбелязала сутринта Емме, — но не те са най-важното. Днес хора с много пари — с лопата да ги ринеш! Най-важното в наши дни е кого познаваш! — След което неочаквано бе попитала: — Та вие кого познавате?

— Какво ще кажете за президента на Съединените американски щати? — попита невинно Ана-Лиза, подръпвайки конската си опашка.

— Ще ви напише ли препоръчително писмо? — бе контрирала невъзмутимо Емме.

— Вероятно не, особено като се има предвид, че нарекох администрацията му „недоразумение“.

— Всички са на това мнение.

— Може. Обаче аз го изрекох по телевизията. Едно време бях редовна гостенка на „Добро утро, Вашингтон!“.

— Очевидно този ваш познат не става — отсече Емме.

— Какво ще кажете за Санди Брюър? — реши да опита Ана-Лиза след известен размисъл.

— И кой е той?

— Съпругът ми работи с него.

— Добре де, но *кой* точно е той? — натърти Емме.

— Управлява един фонд — отговори предпазливо Ана-Лиза, тъй като Пол непрекъснато ѝ повтаряше, че за нищо на света не трябва да разказва за работата и съдружниците му. Казваше, че обществото им било тайно, като „Черепите и костите“ в Йейл.

— Аха, значи е управител на хедж фондове — досети се агентката. — Тези хора никой не ги познава и никой не иска да ги познава. И никой не ги иска за членове на клуба си. — Огледа Ана-Лиза от горе до долу и допълни: — При това не става въпрос само за вашия съпруг. Става въпрос и за вас. И вие трябва да бъдете одобрена от борда.

— Аз съм адвокат — отговори спокойно младата жена. — Не мога да си представя някой да има нещо против моята професия!

— И какъв адвокат по-точно?

— Многостранен. Също и на корпоративни дела.

— Ясно. Значи мнозина вече ви имат зъб — констатира Емме. — В такъв случай най-добре е да се концентрираме върху къщите от кафяв камък. Ако си купите такава, няма да има нужда да бъдете одобрявани от какъвто и да било борд.

В утрото на деня, когато Ана-Лиза и Пол трябваше да заминат за Хамптънс, Емме ѝ показва три градски къщи. Едната беше пълна мизерия — вонеше на мляко и на мръсни памперси, а подовете бяха покрити с играчки. Във втората градска къща бяха следвани плътно от жена около тридесетте, която държеше в скута си хлъзгаво двегодишно момченце.

— Фантастична къща, нали? — бе отбелязала жената.

— Тогава защо се изнасяте? — попита я Ана-Лиза.

— Решихме да живеем в провинцията. Там имаме много голяма къща. За децата е по-добре сред природата, не мислите ли?

Третата къща беше по-голяма и по-евтина. Уловката бе, че бе разделена на апартаменти, повечето от които бяха заети.

— Ще се наложи да изгоните наемателите — бе отбелязала Емме. — Това обикновено не е проблем. Ще им платите по петдесет

хиляди на ръка и те с радост ще се изнесат.

— Но къде ще отидат? — озадачи се Ана-Лиза.

— Все ще си намерят някое приятно чисто студио — махна небрежно Емме. — Или ще се преместят във Флорида.

— Не ми се струва справедливо! Не ми е в стила да изритвам хората от жилищата им!

— О, не можеш да спреш прогреса! — вдигна назидателно пръст Емме. — Нездравословно е!

И така, измина още един ден, в който Ана-Лиза и Пол все още нямаха къде да живеят и бяха принудени да се примирят със същия отворителен апартамент в хотел „Уолдорф“.

Обади се на съпруга си и простена:

— Не мога да открия нищо засега! Какво ще кажеш да пробваме под наем?

— И да се местим два пъти? — възмути се Пол. — Загуба на време и нерви!

— Пол, ако трябва да остана в този апартамент и един ден повече, ще откача! А още по-сигурно ще откача, ако трябва да прекарам и минута повече с Емме! Тази жена ме плаши!

— Окей. Тогава да се преместим в по-голям апартамент. А персоналът ще ни пренесе багажа.

— Ами цената? — обади се Ана-Лиза.

— Няма значение! Обичам те!

Ана-Лиза слезе в шумното лоби на хотела. Винаги беше отсядала в „Уолдорф“, когато адвокатската фирма я пратеше в командировки в Ню Йорк. В онези години всичко ѝ се струваше приказно — величествените стълбища, излъсканите парапети и скъпите сервиси, изложени зад изтърканите до блясък стъклени витрини. „Уолдорф“ беше идеален за туристи и бизнесмени от други градове, но иначе хотелът приличаше на кабаретна актриса — за да ти хареса, трябва да се наслаждаваш на перата и блясъка ѝ отдалече. Защото приближиш ли се, веднага забелязваш избелелите килими, мръсотията на кристалните полилеи и евтиния полиестер в униформите на персонала. А за да ги забележиш, трябва да имаш достатъчно време, тоест да нямаш нищо особено за правене.

Информираха я, че в момента наистина имат на разположение по-голям апартамент. Веднага извикаха управителя. Той имаше меко

лице и челюсти, които опъваха кожата под очите му. Съобщи, че апартаментът, с който разполагат, имал две спални, дневна с бар и четири бани. Струвал по две хиляди и петстотин на денонощие, но ако останат един месец, щял да им го даде общо за четиридесет хиляди. Ана-Лиза усети как тялото ѝ се изпълва с необичаен прилив на адреналин и без въобще да поиска да го види, се съгласи. Това бе най-вълнуващото ѝ преживяване от седмици насам.

Когато се върна в досегашния им апартамент, тя отвори сейфа и извади оттам инкрустирания с диаманти часовник, който Пол ѝ беше подарил за рождения ден. Направо не ѝ се мислеше колко ли е струвал (вероятно не по-малко от двадесет хиляди), но все пак представляваше известна обосновка на цената на новия апартамент, в който им предстоеше да се преместят. Часовникът беше малко натруфен за нейния вкус, но знаеше, че Пол ще се обиди, ако я види без него през уикенда. Спомняше си колко бе притеснен, нетърпелив и горд, докато я гледаше как развързва панделката на синята, ръчно изработена кутийка, покрита с бежово кадифе. А когато тя най-сетне отвори кутийката и извади часовника, той ѝ оказа честта да го закопчее на китката ѝ.

— Харесва ли ти? — попита с блеснали очи.

— Много! — излъга тя. — Наистина много!

— Доколкото разбрах, всички останали съпруги притежават такива, така че ще се впишеш! — отбеляза, но когато улови изражението ѝ, допълни смутено: — Стига да искаш, разбира се.

— Ние с теб не се вписваме — изтъкна тя. — И точно затова ни обичат!

Започна да приготвя багажа. Взе един бански, къси памучни панталони и три ризи, като постави всичко това в син платнен сак. В последната минута хвърли и обикновена, но елегантна черна рокля без ръкави и чифт черни обувки с нисък ток — в случай, че се зададе някоя официална вечеря. Роклята не беше типично лятна, но щеше да свърши работа. Облече си бяла тениска, дънки и жълти мокасини, след което слезе отново пред хотела, изчака си реда за такси и пристигна на хелипорта на Двадесет и трета улица в четири и половина — половин час по-рано от предвиденото. Напоследък все подраняваше за срещите си и дните ѝ като че ли минаваха в чакане. Хелипортът бе разположен под магистралата „Франклин Делано Рузвелт“. Въздухът тегнеше от

юлската жега, а пушекът от колите се стелеше над магистралата, смесвайки се с вонята на Ийст Ривър. Ана-Лиза се приближи до края на дока и се вторачи в мръсната като боза вода на реката, чиято повърхност бе разнообразявана ту от хвърлена пластмасова бутилка, ту от използван презерватив.

Отново си погледна часовника. Знаеше, че Пол няма да дойде нито по-рано, нито по-късно, а точно навреме — в 16:55 часа, както бе обещал. И наистина, точно в 16:55 в региона на хелипорта се появи луксозна лимузина, от която изскочи Пол. Отвори задната врата и измъкна оттам куфарчето си и малък куфар „Луи Вюитон“, покрит с черна кожа. Съвсем доскоро Ана-Лиза нямаше никаква представа, че мъжът ѝ си пада по подобни неща. А напоследък не минаваше седмица, без да купи нещо много скъпо. Например миналата седмица купи кутия за пури от „Аспри“, въпреки че никога през живота си не беше слагал нито пура, нито цигара в устата си.

Заклати се към нея, разговаряйки по мобилния си телефон. Пол беше висок и леко прегърбен — като всички, заети повече с нещата в главата си, отколкото извън нея. Разговорът му очевидно не успя да му попречи да направи знак на пилота на хидроплана, да проконтролира пренасянето на багажа им и да изчака стюарда да помогне на съпругата му да се качи в машината. Хидропланът съдържаше осем места, тапицирани в бледожълто кадифе, и тъй като двамата с Ана-Лиза бяха единствените пътници, Пол избра да седне на седалката пред нея. Най-сетне приключи разговора си и едва тогава тя се осмели да прошепне плахо:

— Пол?

Съпругът ѝ носеше очила и колкото и да се грижеше за меката си, тъмна къдрава коса, тя си оставаше неизменно рошава. Би могъл да се нарече и красив, ако не бяха силно прихлупените му клепачи и леко редките му зъби. Но пък беше истински гений на математиката — един от най-младите доктори на науката на университета в Джорджтаун, за когото не без основание се носеха слухове, че някой ден най-вероятно ще спечели и Нобелова награда. Но най-неочаквано преди шест месеца той се бе заел с някаква работа заедно със Санди Брюър и само два дена по-късно се премести в Ню Йорк, в малък хотел на Източна Петдесет и шеста улица. Ана-Лиза пристигна при него едва когато

решиха, че преместването ще бъде за постоянно, ала последиците от петмесечния им брак от разстояние все още се усещаха.

— Не искаш ли да седнем заедно? — попита сега тя. Мразеше да се моли.

— Пространството е достатъчно тясно, за да го стесняваме допълнително с тъпчене един до друг! И без това ще прекараме целия уикенд заедно, нали така?!

— Прав си.

Знаеше, че е напълно безпредметно да притиска Пол за подобни дреболии. Обърна се и се загледа през прозореца. Забеляза как някакъв мъж на средна възраст подтичва запъхтяно към техния хидроплан — с луничаво лице и почти плешиво теме, той приличаше на котка от някаква екзотична порода. Беше облечен в бял ленен костюм с тъмносиньо джобче, носеше меки кожени обувки, а в едната си ръка държеше панамена шапка. Подаде багажа си на пилота и влезе в кабината. Настани се на седалката зад нея, но веднага щом седна, подаде ръка над облегалката и се представи:

— Здравейте! Казвам се Били Личфийлд.

— Приятно ми е! Ана-Лиза Райе.

— Предполагам, че и вие отивате на гости у семейство Брюър за уикенда. Да не би да сте приятелка на Кони?

— Съпругът ми работи за Санди Брюър.

— Аха! — усмихна се многозначително Били Личфийлд. — Значи засега сте неизвестен елемент.

— Може и така да се каже — усмихна се Ана-Лиза.

— И вероятно джентълменът пред вас е съпругът ви?

Точно в този момент Пол четеше някаква интернет справка от дисплея на своя телефон.

— Пол! — докосна го по рамото жена му. — Запознай се с Били Личфийлд!

Пол дари Били с вяла усмивка и побърза да се върне към подвижния си компютър. Ана-Лиза познаваше отлично пословичната му липса на учтивост към непознати, затова се опита да я компенсира, като се направи на много любезна.

— Да не би да сте приятел на Кони? — попита го тя.

— Вече съм приятел и с двамата. Но ако трябва да бъда честен, старото ми приятелство е с Кони.

Настъпи неловка пауза. Ана-Лиза вече се чудеше какво повече да каже, но Били Личфийлд спаси положението. Усмихна ѝ се и попита:

— Ходили ли сте друг път у тях?

Тя само поклати глава.

— Е, значи се подгответе за нещо великолепно! Къщата е разкошна! Проектирана е от Питър Кук. Питър може и да си пада леко смахнат, обаче къщата на семейство Брюър е един от най-ярките му шедьоври!

— Разбирам.

— Нали знаете кой е Питър Кук? — изглежда я подозрително Били.

— Всъщност, не знам. Аз съм адвокат и...

— О, ясно! — кимна Били, сякаш това обясняваше всичко. — Та Питър Кук е архитект. Някои хора твърдят, че е разрушил Ийст Енд със своите големи къщи, но в крайна сметка винаги опират до него. Всички го използват, а напоследък той не се захваща с проект за по-малко от десет милиона на парче! — В този момент пилотът включи двигателите на хидроплана. Били се провикна възторжено: — Хей, отлитаме към безгрижните зелени полета! Ако ще и да е само за уикенда! — Надникна отново при Ана-Лиза и попита: — Вие в Ню Йорк ли живеете?

— Току-що се преместихме.

— Къде? В Горен Ийст Сайд ли? — доуточни той.

— Всъщност, засега сме никъде.

— Мила моя! — ухили се Били. — Не мога да повярвам, че вие и този ваш великолепен съпруг с риза на „Пол Смит“ за две хиляди долара живеете в кашони на улицата!

— Е, засега сме в „Уолдорф“. Докато си намерим апартамент. Или градска къща, разбира се.

— И защо точно в „Уолдорф“?

— Защото преди, когато идвах тук по работа, винаги отсядах в него.

— Разбирам — кимна Били.

Ана-Лиза се притесни от вторачения в нея поглед на Били Личфийлд. Не че не беше свикнала да бъде център на внимание — не само покрай работата си, но и поради факта, че винаги се бе отличавала сред тълпата с разкошната си кестенява коса, широките

скули и бледосивите си очи. Знаеше, че мъжете имат навика да се влюбват в нея — крайно глупав ход от тяхна страна! — затова бе привикнала да не обръща внимание на подобни вторачени погледи. Но с Били нещата стояха по друг начин. Той я изучаваше така, сякаш бе произведение от фин китайски порцелан. Сега тя извърна смутено глава и позволи на Били да огледа профила ѝ. „Не е класическа красавица — каза си Били, — но пък е уникална! Зърнеш ли веднъж лицето ѝ, никога не можеш да я забравиш!“ Ана-Лиза не носеше нито грам грим, а косата ѝ беше вдигната на обикновена конска опашка. „Самоуверено момиче! — отбеляза наум Били. — Да тръгнеш на такова място само с лицето си и без украшения, с изключение на часовника от платина и диаманти на «Шопар»! Добър акцент!“ Насочи вниманието си към съпруга, който не блестеше с нищо особено. Във физически смисъл. Кони Брюър вече му беше разказвала за Пол Райе — че е математически гений. Но щом работи със Санди Брюър, значи е богат, а това е единственото, което се изискваше от един мъж в нюйоркското общество — да има пари. Много пари. Следователно — нищо интересно. На подобни хора са важни съпругите. И сега, докато хидропланът набираше скорост по неспокойните води на Ийст Ривър, Били се облегна доволно назад. Ана-Лиза и Пол Райе се очертаваха интересна двойка. Значи в крайна сметка уикендът нямаше да бъде толкова скучен, колкото се бе опасявал.

Хидропланът достигна пределната си скорост и се издигна в небето. Прелетяха над Куинс и неговите безкрайни редици от миниатюрни къщички, а след това се насочиха право към сърцето на пролива Лонг Айленд, чиито води проблясваха подобно диамантите върху часовника на Ана-Лиза. При скалистия бял връх на Норт Форк завиха на юг и под тях се заредиха зелени пасища и житни ниви. Малко по-късно океанът отново се ширна под тях и хидропланът започна бавно снишаване към един залив.

Били Личфийлд потупа Ана-Лиза по рамото и отбеляза:

— Пристигаме в кътче от рая! Ходил съм къде ли не и мога да ви гарантирам, че тук е точно толкова хубаво, колкото Сен Тропе или Капри, или където ви хрумне. Точно затова Хамптънс никога няма да излезе от мода, независимо какво разправят хората!

Хидропланът зарулира към кристално чист бял док. Срещу него се спускаше хълм с перфектно окосена трева като на игрище за голф, а

на върха на хълма се възправяше гигантска къща с кулички, която изглеждаше направена от розов камък. На моравата точно до дока стояха в очакване две колички за голф.

Санди Брюър се появи лично, за да ги посрещне. Най-отличителната му черта беше името му — без него изглеждаше изнервящо безличен, с коса, чийто цвят трудно можеше да бъде определен, и с черти, които не се запомняха с нищо.

— Кони поръча веднага да отидеш при нея! — обърна се той към Били Личфийлд. — Имала някакви проблеми с десерта. А аз смятам да разведа Пол и Ана-Лиза из имението.

Без повече приказки Били и багажът му бяха откарани нагоре с една от количките за голф.

Ана-Лиза седна на задната седалка на втората количка, а Пол се настани отпред, при Санди. Домакинът им подкара напред, но почти веднага се обърна към нея с въпроса:

— Идвала ли си досега в Хамптънс?

— Ами... не — отговори Ана-Лиза.

— Е, разполагаме с петдесет акра земя — започна Санди. — Което за тук си е много. Иначе съвсем наскоро двамата с Кони си купихме ранчо в Монтана, което е много по-голямо — хиляда акра. Обаче Монтана е съвсем различно нещо. Там, ако нямаш минимум хиляда акра, те считат за неудачник. А в Хамптънс и пет акра са достатъчни — и с тях автоматично ще те направят член на тенисклуба в Саутхамптън. Обаче ние с Кони не обичаме подобни свърталища. Предпочитаме да живеем уединено. Никой не знае кога сме тук и кога ни няма.

Час по-късно — след като разгледаха двата басейна (единият олимпийски, а другият с форма на планинско езеро с водопад), къщата за гости, частната зоологическа градина и птичарника, оранжерията, където Санди надзираваше отглеждането на редки сортове лалета, конюшните за миниатюрни коне и козли, трите тенискорта, игрищата за бейзбол и баскетбол, викторианската лятна къща за деца, вътрешното игрище за скуош, винарската изба със специалните легла за отлежаване на виното, петте акра лозя, овощната и зеленчуковата градина и рибарника — домакинът ги покани в къщата си. В двата края на огромното фоайе се извисяваха огромни стълбища. Пол автоматично замина нанякъде със Санди, за да говорят за бизнес, а

Ана-Лиза беше посрещната от прислужница от гватемалски произход, която ѝ направи знак да я последва нагоре. Минаха покрай някаква дневна и няколко затворени врати и накрая Ана-Лиза беше отведена в стая с огромно легло с балдахин и две бани. Френските прозорци отвеждаха към тераса, от която се разкриваше гледка към моравата и океана. Когато разопаковаха багажа ѝ, скромното количество дрехи, които си бе взела за уикенда, провиснаха някак си нелепо в огромния кедров гардероб. Ана-Лиза излезе на терасата, вдиша дълбоко уханието на гората и си каза: „Трябва веднага да кажа на Пол за това!“ И слезе долу да го търси.

Вместо съпруга си тя откри Кони — съпругата на Санди, заедно с Били Личфийлд в огромна слънчева стая, тапицирана в розова коприна.

— Сигурно се чувстваш ужасно — тъкмо казваше Кони на Били.

— Извинете! — обади се Ана-Лиза, едва сега давайки си сметка, че прекъсва личен разговор.

Кони веднага скочи. Беше бивша прочута балерина и носеше русата си коса права и дълга, достигаща почти до кръста. Имаше огромни сини очи, миниатюрен нос и крехкото тяло на фея.

— Тъкмо се канех да намина при теб! — извика тя. — Имаш ли всичко, от което се нуждаеш?

— Стаята ни е прекрасна, благодаря! Просто търсех Пол.

— О, двамата със Санди излязоха! Очевидно пак са замислили нещо — поредният ход как да завземат света! Ела и поседни с нас! — покани я Кони. — Разбрах, че си била адвокат. Санди ми каза, че си работила дори за министъра на правосъдието!

— О, само бях на стаж при него след завършването на правния колеж!

— На този фон сигурно всички тук ще ти се сторим отегчителни — отбеляза Кони. — Мъжете говорят единствено за бизнес, а жените — за деца.

— Въобще не я слушай! — обади се Били. — Кони е истински експерт по съвременно изкуство!

— Само защото ти ме научи, Били. Но голямата ми любов са бижутата. Обожавам бляскавите неща! Просто не мога да се въздържа! А ти, Ана-Лиза, имаш ли някаква страст, от която се срамуваш?

— Моят проблем обикновено е, че съм твърде сериозна — отговори с усмивка гостенката й.

Кони се намести на дивана и отбеляза драматично:

— А моят е, че съм лекомислена. Аз съм богата и глупава. Но пък си прекарвам страхотно!

Били се изправи и запита тържествено:

— Няма ли да се обличаме за вечеря?

Когато двамата с Ана-Лиза тръгнаха заедно нагоре по стълбите, той отбеляза:

— Да, Кони наистина е лекомислена, но пък разполагат с парите си едва от седем години! От друга страна, тя не притежава и грам подлост. Което ще рече, че ако двете станете приятелки, тя де ти бъде полезен съюзник!

— Смяташ ли, че ще имам нужда от съюзници?

— О, такива никога не са излишни! — усмихна се Били.

Остави Ана-Лиза на стълбищната площадка и добави:

— Ще се видим за коктейлите. Започват точно в осем на верандата.

„Какъв смешен човечец!“ — каза си Ана-Лиза. Приличаше й за джентълмен от деветнадесети век.

Пол се прибра, докато тя си вземаше душ в кабинка с размените на малка стая. Отвори вратата и му подвижна:

— Това е душ с пара! Искаш ли да се присъединиш към мен? — Той влезе и тя насапуниса гърдите му. — Видя ли кедровия гардероб? Ами онези нагреватели за хавлиените кърпи? А какво ще кажеш за леглото?

— Какво ще кажеш и ние да си вземем нещо подобно? — попита делово той, докато измиваше шампоана от косата си.

— Искаш да кажеш да си имаме наша собствена къща за десет милиона, по проект на Питър Кук и изработена от розов камък плюс някой сладък архаичен джентълмен като Били Личфийлд, който да ни учи на маниери и на история на изкуството?

При този въпрос тя излезе от кабината и започна да се подсушава. Пол излезе след нея и едва след като тя му подаде кърпа, последва примера й. После отговори:

— Защо не?! Няма проблеми!

— Пол — погледна го Ана-Лиза. — Това ли искаш от живота за нас? Да се превърнем в Кони и Санди Брюър? Същите като тях, само че с по-нови пари?

— Какво искаш да кажеш?

— Помисли си — откога са парите ти? От шест месеца? Какво ще кажеш, когато станат на една годинка, да им отпразнуваме рождения ден?

— Не те разбирам.

— Окей! Не се коси! Просто мисля за нещо, което подхвърли Били Личфийлд. Не е важно.

В почти същата на вид стая, но малко по-надолу по коридора Били Личфийлд лежеше по гръб. Ръцете му бяха кръстосани внимателно на гърдите, за да не намачка ризата си. Беше затворил очи, надявайки се да дремне, но напоследък, макар че непрекъснато се чувстваше уморен, все не можеше да заспи. Вече месеци наред усещаше странно физическо изтощение, което го караше да се пита дали няма да е по-добре да иде на астролог, вместо да се занимава с психофармацевти. След още няколко минути борба с желанието за сън той се предаде и извади от сака си шишенцето с лекарството, което му бяха предписали. Вътре се мъдреха няколко дребни оранжеви хапчета. Били счупи едно наполовина, глътна го и отново се отпусна в леглото.

Само след броени минути успя да се отпусне и накрая заспа. Дрямката му продължи повече, отколкото беше планирал — събуди се десет минути след осем часа.

Хукна надолу по стълбите и завари Ана-Лиза насред малка групичка от мъже. Беше облечена с обикновена черна рокля, която разкриваше елегантната ѝ, почти момчешка фигура, а кестенявата ѝ коса се разстиляше свободно по раменете ѝ. И отново беше без грим, и отново — единствено с диамантения часовник. Докато минаваше покрай тях на път към Кони, Били дочу част от разговора им.

— Моля ви, не ми казвайте, че сте републиканец! — казваше Ана-Лиза на един от съдружниците на Санди. — Ако притежавате младост и пари, ваше морално задължение е да станете демократ!

Били се закова на място и направи крачка назад. Вписа се в групичката без проблеми, подхвана небрежно Ана-Лиза под ръка и изрече мило по посока на мъжете:

— Имате ли нещо против да ви я отнема за момент? — А на нея: — Скъпа, запозна ли се вече с приятелките на Кони?

Кони седеше с три други жени наред композиция от кафяви плетени диванчета. Една от жените пушеше тайно цигара, а другите разговаряха за някакъв магазин в Ийст Хамптън. Когато ги видя, Кони вдигна глава и потупа мястото до себе си.

— Заповядай! — покани тя Ана-Лиза, посочи жената, която пушеше тайничко, и каза: — Това е Бет. Тя също е учила в Харвард. Нали така, скъпа?

— Точно така. Завършила съм право в Харвард — кимна Бет и побърза да изгаси цигарата си. — Ами ти? — Вдигна поглед към Ана-Лиза.

— Джорджтаун — отговори тя.

— Работиш ли още?

— Не. Току-що напуснах.

— Бет напусна работа преди много години — намеси се Кони. — И оттогава изобщо не е поглеждала назад.

— Нямам никакво време за работа — поясни Бет. — Когато си съпруга на едно от онези момчета — кимна по посока на мъжете, — това си е работа на пълен работен ден!

— Най-вече покрай децата — добави Кони. — Една майка трябва да бъде до тях всяка минута!

Точно в девет часа бяха поканени на вечеря. Сервираха им млад мъж и млада жена, облечени в черно — очевидно колежанчета, които си изкарваха по някой допълнителен долар през лятото. Ана-Лиза беше сложена да седне между Били Личфийлд и Санди Брюър, което означаваше, че ѝ бяха отредили почетното място до домакина.

— Ходила ли си някога в Андите? — попита я той.

Бет, която седеше точно срещу нея, автоматично се намеси и започна със Санди разговор затова как Андите вече били „новата“ Нова Зеландия. Разговорът се прехвърли върху панаира на изкуството на Билбао — благотворително събитие, на което Санди беше дарил един милион долара плюс най-хубавия търг за изискани вина в света. След вечерята се положи началото на безкрайна игра на табла в облицованата с ламперия библиотека. Санди и останалите мъже пушиха пури. Бяха леко подпийнали с вино и шампанско, така че по

време на срещата между Били и Пол гласът на по-възрастния мъж се понесе из цялото помещение:

— Ще натрупаш купища пари! Хълмове и планини, много повече, отколкото можеш да си представиш! Обаче нищо няма да се промени! Защото ще продължаваш да работиш като вол, както си работил и преди, а може би дори още повече, и няма да бъдеш в състояние да спреш и един ден ще се огледаш и ще осъзнаеш, че единственото, което се е променило в живота ти, е домашният ти адрес! И ще започнеш да се чудиш защо, по дяволите, си пропилял живота си за подобно нещо!

Всички разговори замряха. А после, подобно на сигнал на фар, в тишината звънна гласът на Кони Брюър:

— Е, нали знаете онази приказка? Че всичко се свежда до адреса! Така си е!

Гостите си отдъхнаха облекчено. Някой забеляза колко е часът и го съобщи — два през нощта. Всички се запътиха към стаите си.

— Какво, според теб, му стана на онзи тип? — попита Пол, докато се събличаше.

— На Били Личфийлд ли? О, попрекалил е с алкохола — отговори Ана-Лиза и тъй като климатикът беше надут до дупка, тя се сви на топло под завивките. — Но пък иначе ми харесва!

— Това е добре — кимна Пол и се пхна при нея в леглото.

— Мислиш ли, че ни харесаха? — попита жена му.

— И защо да не ни харесат?

— Ами, не знам точно. Жените им са толкова различни...

— Сториха ми се приятни.

— О, приятни са, няма спор.

— Тогава какво не е наред? — попита Пол, като се прозя широко. — Не ми звучиш особено уверено. Не е типично за теб!

— Не съм неуверена — поясни Ана-Лиза. — Просто съм любопитна. — Замълча и накрая допълни: — Пол, ами ако Били Личфийлд е прав? Имам предвид — за онази работа с парите?

Ала Пол вече спеше дълбоко.

На следващата сутрин по време на закуска Ана-Лиза разбра, че от тях се очаква да участват в нещо като тенистурнир с някои от гостите от предната вечер. Пол, който беше всичко друго, само не и спортен тип, беше елиминиран още на първия мач от Санди. Ана-Лиза

седеше на скамейката и наблюдаваше. Но като бивш победител в гимназиалния шампионат, тя не успя да сдържи съревнователната си природа и реши, че е длъжна да отсрами семейството.

Турнирът продължи пет часа. Слънцето се издигна, а с него и температурите. Ана-Лиза спечели четири последователни мача и накрая се оказа на финалите срещу Санди. Докато стоеше на линията и подготвяше топката си, тя се опита да прецени опонента си. Стилът му на игра подсказваше, че е вземал много уроци, а липсата на умения се компенсирала от агресия. Но иначе нямаше никакви заложби за тенис. Стигна до заключението, че би могла да победи, стига да не му позволи да се концентрира.

„Може и да си много богат, но това не ми пречи да те бия“ — помисли си тя, докато хвърляше топката във въздуха. Вдигна ракетата зад гърба си и точно преди мига на контакта ѝ с топката отметна китка така, че топката се стрелна през мрежата и се приземи върху страничната линия.

— Сервис! — изкрещя възторжено Били Личфийлд.

Тридесет минути по-късно всичко беше приключило. Тайфата се бе скупчила около нея и всички я поздравяваха. И тогава Ана-Лиза си помисли: „Можеш! Можеш да го направиш! Можеш да победиш и тук.“

— Браво на теб! — обади се Пол, но докато я прегръщаше, не изпускаше от очи Санди.

Всички се насочиха обратно към къщата.

— Жена ти си я бива — каза Санди на Пол.

— Да, добра е — отбеляза притеснено Пол.

— Даже много добра — потвърди Санди. — Ще бъде страхотен войник!

Били Личфийлд, който се мъknеше след тях, потръпна при тези думи. Точно в този момент Ана-Лиза се обърна и се спря, за да го изчака. Върху лицето ѝ бе изписан безсрамен триумф. Били я хвана под ръка и прошепна:

— Страхотна си! — А после, решен да ѝ припомни древното правило за поведението на гостите, допълни: — Разбира се, не би било зле да оставиш домакина да победи.

Тя се закова на място.

— Но това означава да мамя! — изгледа го изумено. — А аз не съм способна на подобно нещо.

— Разбира се, скъпа! — кимна той и я отдалечи от останалите. — За мен е ясно, че си от онези жени, които играят по собствени правила. Това е прекрасно качество и никога не трябва да се променяш! Ала никога не е излишно да знаеш какви точно са правилата, преди да решиш да ги нарушиш!

Били Личфийлд се прибра в града в шест вечерта в неделя. Хвана такси и се отпусна на седалката с чувство на огромно задоволство. Да, уикендът се беше оказал неочаквано плодovit. Кони Брюър се бе съгласила да купи един малък Дийбенкорн за триста хиляди долара, от които той щеше да вземе два процента комисиона. Но най-важното от всичко бе срещата му с Ана-Лиза Райе. Жена като нея се срещаше все по-рядко напоследък — тя беше истински оригинал, единствена и неповторима: от кестенявата ѝ конска опашка и светлосивите очи до острия ѝ ум. Изпълнен с почти забравен прилив на възторг, Били си каза, че под неговото умело ръководство тя като нищо би се превърнала в една от най-великите.

Апартаментът на Били бе разположен на Пето авеню, в отсечката между Единадесета и Дванадесета улица. Тясната кафява сграда, обитавана някога все от стари моми, почти се губеше между двете изящни постройки от червени тухли от двете ѝ страни. Кооперацията му не разполагаше с постоянен портиер, макар че при натискане на един звънец би могъл да бъде извикан носач. Сега Били си прибра пощата и се заизкачва по стълбите към апартамента си на четвъртия етаж.

В тази сграда етажите и апартаментите си приличаха. Имаше по четири апартамента на етаж и всеки от тях беше едностаен с приблизителна площ от петдесет и пет квадратни метра. Понякога Били се шегуваше, че това е типично място за ранно пенсиониране на стари моми и ергени като него самия. Апартаментът му беше уютно претъпкан със стари мебели от богати стари дами. През последните десет години той все си казваше, че ще направи ремонт и ще смени мебелите, а след това вероятно ще си намери любовница, но времето минаваше, а той така и не събра сили за нито едно от двете. И

постепенно нито едно от тях вече нямаше значение. Били не помнеше кога за последно беше имал гости.

Зае се да прегледа пощата си. Имаше няколко покани и две лъскави списания, извлечението от кредитната му карта „Мастъркарт“ и голям плик, надписан на ръка, който той остави настрана. Започна от най-обещаващата покана и автоматично разпознал луксозната бежова хартия, го обърна от задната страна. Да, адресът наистина бе „„Пето авеню“ № 1“. Хартията бе запазена марка на магазина на госпожа Стронг и Били познаваше само един човек на света, който все още я използваше — госпожа Луиз Хаутън. Отвори плика и измъкна оттам поканата, на която беше напечатано: „Частна заупокойна служба за г-жа Луиз Хаутън в църквата «Свети Амброзии».“ Отдолу, изписана с изящен калиграфски почерк, се виждаше датата — 12 юли, сряда. Съвсем типично за Луиз да планира всичко, включително заупокойната си служба, чак до списъка с гостите.

Постави поканата на почетно място върху тясната полица над малката камина. А после приседна, за да прегледа и останалата част от пощата. Когато стигна до огромния плик и го обърна, забеляза, че адресът на подателя е на компанията, стопанисваща тяхната сграда. С все по-нарастваща тревога Били отвори плика.

„Щастливи сме да ви информираме... беше извършена сделка... сградата става частна кооперация от 1 юли 2009 година... можете да закупите апартамента си по пазарни цени онези, които не закупят жилищата си, са длъжни да ги освободят до указаната дата...“ Сърцето му претупа. Къде ще отиде сега? Пазарната стойност на този апартамент бе не по-малко от осемстотин хиляди долара! Което ще рече, че ще му трябват около двеста-триста хиляди за първоначална вноска, след което ще му се наложи да се ангажира с ипотека и с такси за поддръжка. Което пък ще рече, че ще трябва да заделя по няколко хиляди долара месечно. А сега плащаше само хиляда и сто за наем. От мисълта, че трябва да си търси друг апартамент, да си събира багажа и да се мести, му призля. Та той беше на петдесет и четири години! Не прекалено стар, но достатъчно, за да няма повече сили за подобни неща.

Влезе в банята, отвори шкафчето над мивката и извади оттам три антидепресанта вместо обичайната си доза от два. После влезе във ваната и се остави на водата да го обгърне. „Не мога да се местя! —

помисли си Били. — Твърде уморен съм. Очевидно е, че трябва да измисля начин да събера парите за апартамента!“

По-късно същата вечер, с ясно съзнание и вече с по-добро разположение на духа той позвъни в хотел „Уолдорф — Астория“ и поиска да го свържат с апартамента на семейство Райе. Ана-Лиза вдигна на третото позвъняване.

— Ало? — чу Били изненадания ѝ глас.

— Ана-Лиза? Здравей! Обажда се Били Личфийлд. Запознахме се през уикенда.

— О, Били! Здравей! Как си?

— Добре съм.

— Да?

— Питам се — започна Били, — дали си чувала израза: „Една жена трябва да се появи във вестниците не повече от три пъти през живота си — при раждане, на сватбата и на погребението си“?

— Вярно?

— Е, било е вярно. Но преди сто години.

— Виж ти! — ахна Ана-Лиза.

— Та значи, питам се — продължи Били, — би ли желала да ме придружиш на едно погребение в сряда?

* * *

В понеделник следобед, отново на работа след уикенда, прекаран в къщата на Редмън и Катрин Ричардли в Хамптънс, Минди отвори нов файл на своя компютър. Подобно на повечето дейности в така наречения творчески бляскав бизнес, и нейната работа ставаше все по-малко творческа, все по-малко бляскава и все по-организационна, което ще рече, че значителна част от работния ѝ ден бе посветена на това да стои послушно във впряга и да държи и подчинените си в него. Оригиналността вече беше посрещана със самодоволно презрение. Въпреки това и вероятно благодарение на объркания уикенд, който беше изкарала, на Минди ѝ бе хрумнала една идея, която тя бе твърдо решена да въплъти в действие. Идеята се бе родила по време на връщането им в Манхатън в колата под наем, когато Джеймс беше зад волана, а Минди се взираше замислено било в екрана на своето

блекбъри, било право пред себе си. Именно тогава тя взе решение да създаде блог за собствения си живот!

И защо не?! Как не се бе сетила за това по-рано? Добре де, и другия път ѝ бе хрумвало, но до този момент бе усещала някаква странна вътрешна съпротива срещу идеята да излага личните си размисли на показ по интернет, при това подписани с името ѝ! Струваше ѝ се твърде обикновено — в крайна сметка всеки можеше да го направи и го правеше. От друга страна обаче, напоследък го правеха и редица свестни хора. Считаше се за едно от онези задължителни неща, които трябва да направиш в живота, като например да имаш деца. Та днес всички умни хора се смятаха длъжни да направят усилие и да предложат своето разумно и обосновано мнение за нещата на участниците в международната мрежа.

И сега Минди напечата заглавието на своя нов блог: „РАДОСТТА ДА НЯМАШ ВСИЧКО.“ Не особено оригинално, но достатъчно. Бе убедена, че никой не е успял да изложи това конкретно женско оплакване по толкова кратък и точен начин.

„Сцени от уикенда“ — бе следващото, което написа. Кръстоса крака, приведе се напред и се вторачи във все още почти празния екран на монитора. После напечата: „Въпреки глобалното затопляне уикендът в Хамптънс беше забележителен.“ Да, действително беше почти перфектно: двадесет и седем градуса, листата на дърветата — фини ореоли от пепеляворозово и жълто, тревата по двуакровата морава на Редмън Ричардли — все още много зелена. Във въздуха се носеше спокойствие и леност, примесени с лекия аромат на разложение — ухание, което, според Минди, сякаш караше времето да застине неподвижно.

Минди, Джеймс и Сам бяха тръгнали от града късно вечерта в петък, за да избегнат задръстванията, поради което пристигнаха у Редмън и Катрин в полунощ. Бяха посрещнати с червено вино и горещ шоколад. Бебето Сидни отдавна вече спеше, облечено в синьо гащеризонче, в синьото си креватче, в синята си стая, с тапетен корниз при тавана от жълти патенца. Подобно на бебето къщата беше нова, но и приятно успокояваща. Напомняше на Минди за всичко, което нямаше — тоест бебе и уютен дом в Хамптънс, където човек би могъл да избяга всеки уикенд и където един ден можеше да се оттегли в пенсия. Напоследък ѝ ставаше все по-трудно да обоснове причината,

поради която тя и Джеймс нямаха всички тези неща — при това елементи от бита, които вече не се считаха за преимущество на богатите, а за част от живота на добре устроената средна класа. Завидя още повече на лекотата на живота на семейство Ричардли, когато по време на женски разговор в скромната кухня от шестдесет квадрата, докато подреждаха съдомиялната машина, Катрин ѝ разкри, че Сидни е бил заченат без помощта на никакви технологии. А Катрин беше на четиридесет и две! Минди си легна с болка на душа и след като Джеймс заспа (както обикновено — веднага), потъна в размисъл на великата загадка кой какво получава от живота и защо.

След четиридесетия си рожден ден, в разгара на задължителното зараждащо се недоволство от всичко, Минди бе започнала да ходи на психоаналитик — жена, който специализираше в един нов подход, наречен „приспособяване към живота“. Психоаналитичката беше красива, зряла жена в края на тридесетте, с гладката кожа на маниячка на тема красота. Беше облечена в тясна кафява пола, риза на леопардови шарки и пантофки без пръсти на „Маноло Бланик“. Имаше петгодишна дъщеря и бе наскоро разведена.

— Какво искаш, Минди? — бе попитала тя с равен, делови глас. — Ако някой ти предостави възможността да си поискаш нещо, какво би било то? Не мисли, просто отговори!

— Бебе — бе отговорила Минди. — Искam още едно дете. Сладко момиченце. — Преди да го бе изрекла на глас, Минди нямаше никаква представа каква беше болката ѝ.

— И защо? — бе попитала психоаналитичката.

— Искam да се раздавам на някого.

— Но нали вече имаш съпруг и дете?! Не ти ли стигат?

— Да, обаче синът ми вече е на десет — бе отговорила тогава Минди.

— Ясно. Искаш застраховка за живот — констатира психоаналитичката.

— Не ви разбирам — погледна я озадачено Минди.

— Искаш да се застраховаш, че и след десет години някой ще има нужда от теб. Тогава, когато синът ти завърши колежа и престанеш да му бъдеш нужна.

— Аха! — засмя се Минди. — Но моят син не е такъв. Винаги има нужда от мен!

— А така ли ще бъде и в бъдеще? Ако се окаже, че няма?

— Да не би да искате да кажете, че каквото и да сторя, не мога да спечеля? — попита Минди.

— Можеш да спечелиш, разбира се! Всеки може, стига да знае какво иска и да се фокусира върху него. И ако е готов на известни саможертви. Винаги казвам на клиентите си, че такова нещо като безплатни обувки няма.

— Имате предвид пациентите си, нали?

— Нищо подобно — отсече психоаналитичката. — Те са клиенти! Защото не са болни, нали така?!

Предписаха ѝ ксанакс — по една таблетка вечер преди лягане за намаляване на тревожността и регулиране на лошите навици за сън (всяка нощ тя се будеше четири часа, след като беше заспала, а после цели два часа стоеше будна и размишляваше за живота). Освен това психоаналитичката я изпрати при най-добрия специалист по безплодие в Манхатън, който иначе предпочиташе клиенти от елита, но приемаше и други, стига да са му препоръчани от негови близки колеги. В началото докторът ѝ беше предписал пренатални витамини и много късмет. Минди веднага разбра, че нищо няма да стане, защото тя не беше от хората с късмет. Нито тя, нито Джеймс можеха да се похвалят с такъв.

След две години, прекарани във все по-усложняващи се процедури, Минди се предаде. Направи сметка на спестяванията им и прецени, че не може да си позволи да продължи.

„Мога да преброя дните, в които съм се чувствала истински удовлетворена, само на пръстите на едната си ръка — написа тя сега на компютъра си. — Грозна цифра за държава, където преследването на щастието се счита за толкова неотменно човешко право, че дори е залегнало в Конституцията. Но може би точно в това е разковничето — за важно се смята преследването на щастието, а не реалното му постигане.“

Тук Минди спря и отново се замисли за уикенда в Хамптънс. На сутринта всички излязоха на разходка по плажа и тя пое Сидни, който не ѝ пречеше да се бори с мекия пясък близо до вълните. Къщите, разположени зад дюните, бяха огромни — триумфални свидетелства за това, което някои мъже могат да постигнат, и онова, което друга не

могат. А следобед, когато се върнаха в къщата, Редмън организира игра на футбол.

Катрин и Минди се разположиха на верандата и се загледаха в мъжете.

— Прекрасен ден, нали? — изрече домакинята поне за десети път.

— Да, разкошен — съгласи се Минди също за десети път.

Катрин примижа, загледа се в играещите на моравата мъже и отбеляза:

— Сам е много сладък!

— Е, да. Добре изглежда — усмихна се гордо Минди. — Но Джеймс също беше сладък, когато беше по-млад.

— Все още е привлекателен — изрече любезно Катрин.

— Много мило от твоя страна, но това не е вярно — отсече Минди. Катрин я изгледа толкова стреснато, че тя бе длъжна да се доизясни: — Аз съм от хората, които не обичат да се самозалъгват. Опитвам се да живея с истината.

— А дали е здравословно? — попита неуверено Катрин.

— Вероятно не.

После се възцари мълчание. Мъжете обикаляха тромаво моравата, съпътствани от тежкото си дишане, което издаваше началото на старостта, ала въпреки това Минди им завиждаше заради свободата и желанието да си доставят удоволствие.

— Щастлива ли си с Редмън? — попита внезапно.

— Странно е, че ми задаваш точно този въпрос — отговори Катрин. — Когато бях бременна, бях много уплашена. Нямах никаква представа какъв ще бъде той като баща. Това бе един от най-напрегнатите моменти във връзката ни.

— Така ли?

— Защото и тогава не спря да излиза всяка вечер. Мислех си: „Така ли ще се държи и когато се роди бебето? Дали за пореден път не се излъгах в мъжа до себе си?“ Защото една жена не може да опознае никой мъж, докато не му роди дете. И тогава всичко се разбира: дали е мил, дали е толерантен, дали умее да обича, дали е незрял и егоист. Когато имаш дете, разполагаш само с два пътя към своя съпруг — или го заобичваш още повече, или преставаш да го уважаваш. А ако престанеш да го уважаваш, няма връщане назад. Та искам да кажа —

прокашля се Катрин, — че ако Редмън някога си позволи да удари Сидни или да му се разкрещи, или да възнегодува, че плаче... просто не знам какво ще правя тогава.

— О, той никога не би сторил подобно нещо! Редмън се гордее толкова много с цивилизоваността си!

— Така е, но когато имаш дете, не можеш да не вземеш под внимание всички алтернативи. Вероятно се дължи на нашата женска природа, на желанието ни да предпазваме децата си от всичко. А как е Джеймс като баща, между другото?

— Още от началото беше страхотен — отговори Минди. — Иначе не е идеален...

— Че има ли изобщо идеален човек?!

— Права си. Но със Сам се държеше много мило. Когато бях бременна, той изчете всички книги за бъдещи родители, които успя да намери. Малко издребнява, но...

— Като повечето журналисти! — вметна Катрин.

— Именно. Та обича си той детайлите. А ето, че Сам се оказва страхотно дете!

Минди се отпусна назад в стола си и се отдаде на магията на топлия летен ден. Онова, което бе казала на Катрин за Джеймс, бе само отчасти истина. Всъщност Джеймс бе започнал да се държи като невротик по отношение на Сам — надзираваше стриктно какво яде и дори какви памперси носи — дотам, че веднъж двамата започнаха да се карат наред рафтовете с бебешки пелени в супермаркета. Всеки от тях носеше под маската си неизменна ненавист към другия — оттогава, та до ден днешен. И дори най-дребният повод бе достатъчен, за да я изтласка на повърхността. Да, Катрин като че ли беше права. Всичките проблеми на брака им се кореняха в онези първи месеци след раждането на Сам. Много е вероятно Джеймс също да е бил уплашен, както беше и тя, но отказа да си го признае. А тя пък възприе поведението му като директно нападение срещу майчинските й качества. Притесняваше се, че дълбоко в себе си той я смята за лоша майка и че се опитва да го докаже, като критикува всички нейни решения. Това пък на свой ред събуждаше чувството й за вина. Взе си само шестте седмици отпуск по майчинство и нито ден повече, очаквайки с нетърпение завръщането си на работа. Защото копнееше да излезе от дома и да се отдалечи от това бебе, което очакваше

толкова много от нея, че чак я плашеше, и което събуждаше в сърцето ѝ толкова много любов, че също я плашеше. Да, постепенно свикнаха, както става с повечето родители, и осъзнаването, че са създали малкия Сам заедно, в крайна сметка се оказа достатъчно значимо основание за смекчаване на враждебността им. Но дребните пререкания относно отглеждането и възпитанието му продължаваха и до днес.

„Нямам всичко и постепенно си давам сметка, че вероятно никога няма да го имам — продължи да пише Минди. — Но мисля, че вече мога да живея с тази мисъл. Вероятно истинските ми страхове се крият някъде другаде — че се отказах от преследването на щастието. Питам се коя ли ще бъда, ако се оставя да бъда себе си?“

Минди качи новия си блог в мрежата, а когато вечерта се върна на Пето авеню № 1 и мина покрай асансьора, случайно зърна отражението си в огромното опушено огледало на стената. „Коя е тази жена на средна възраст срещу мен?“ — запита се тя.

— Минди, пристигна една пратка за вас! — подвижна ѝ портиерът Роберто.

Пакетът беше голям и тежък и Минди едва успя да си отключи, придържайки го с една ръка. Запъти се директно към спалнята, за да се преоблече, и хвърли пакета на леглото. Макар че беше адресиран до Джеймс, когато забеляза, че подателят е Редмън Ричардли, тя реши, че сигурно е нещо важно, и го отвори. Вътре видя три пилотни екземпляра от новия роман на Джеймс.

Отвори книгата, прочете два абзаца и я остави на леглото с чувство на вина. Онова, което беше прочела, се оказа много по-добро от очакваното. Преди две години бе изчала половината от книгата на съпруга си в работен вариант и се беше уплашила. Беше се уплашила да продължи. Тогава си мислеше, че книгата не е особено добра. Но тъй като не желаше да наранява чувствата на Джеймс, обяви, че не е неин тип материал. Пробутването на лъжата беше лесно, тъй като романът и без това беше исторически — за някакъв истински тип на име Дейвид Бушнел, който изобретил първата подводница. Мнозина подозирали, че Дейвид Бушнел е гей, защото никога не се оженил. Не че днес това би имало някакво значение, но през седемнадесети век, когато се развиваше действието, единствените мъже, които никога не са се женили, били хомосексуалистите. Тогава Минди бе попитала Джеймс дали не възнамерява да задълбае повече в сексуалната

ориентация на героя си и в импликациите ѝ, обаче той я бе изгледал на кръв и категорично бе отказал. Подчерта, че Дейвид Бушнел е бил учен. Обикновено селянче с огромна любов към математиката, което успява да учи в „Йейл“, а после изобретява не само подводницата, но и подводните бомби. Само че бомбите нещо не се получили.

— Значи, с други думи, той е бил терорист — заключи Минди.

— Би могло и така да се каже — бе отговорил Джеймс. И това бе последният им разговор за книгата.

Но само защото отказваш да говориш за нещо не означава, че можеш да го накараш да изчезне. Тази книга, с всичките ѝ осемстотин страници ръкопис, беше лежала между тях като стена месеци наред — докато накрая Джеймс не бе предал копие от нея на своя издател.

Сега тя откри съпруга си на цимента в тесния вътрешен двор от другата страна на апартамента. Пиеше уиски. Минди приседна до него на стола с металните подлакътници и плетената пластмасова седалка, която беше купила от един онлайн магазин преди много години — тогава, когато този вид търговия беше все още новост и хората ѝ се връзваха („Купих го онлайн!“ — „Невъзможно!“ — „Напротив! И знаеш ли само колко е лесно?!“). Отпусна се на облегалката и изхлузи обувките си. После каза:

— Пилотните ти екземпляри пристигнаха. — Погледна към чашата в ръката му и отбеляза: — Не си ли започнал малко раничко днес?

Джеймс вдигна чашата си и обяви:

— Празнувам! От „Епъл“ искат да вземат книгата ми! Ще я изложат в магазините си през февруари. Решили да експериментират с книги, та избрали като първо заглавие моето. Според Редмън това на практика ни гарантира продажби от минимум двеста хиляди екземпляра! Защото хората се доверяват на името на „Епъл“, а не на автора. На автора никой не обръща внимание. Важно е мнението на компютъра! Както и да е. Обаче, както вървят нещата, вероятно в най-скоро време ще спечеля най-малко половин милион долара. — Направи пауза. После: — Какво ще кажеш?

— Нямам думи — прошепна Минди.

* * *

Тази вечер Енид пресече Пето авеню, за да отиде на гости на мащехата си — Флоси Дейвис. Не изгаряше от желание да я посещава, но тъй като Флоси вече беше на деветдесет и три, смяташе, че ще бъде проява на неучтивост да я избягва. Пък и Флоси надали щеше да изкара още кой знае колко — макар че, от друга страна, тя чукаше на вратата на смъртта вече петнадесет години (по нейните собствени думи) и все още никой не желаше да ѝ отвори.

Както обикновено, завари я в леглото, Флоси рядко напускаше двустайния си апартамент, но въпреки това никога не пропускаше да изпълни рутинната си процедура по гримиране, която бе възприела още като млада танцьорка. Бялата ѝ коса имаше лек жълтеникав нюанс и беше качена на върха на главата ѝ. Когато беше по-млада, я беше изрусявала и вдигала на кок, който приличаше на клечка захарен памук. Енид си имаше своя теория — че от постоянното изрусяване мозъкът на Флоси се е стопил, тъй като нищо не правеше както трябва и винаги настояваше, че е права, дори когато доказателствата сочеха точно обратното. Единственото, с което бе постигнала частичен успех, бяха мъжете. На деветнадесет бе успяла да грабне бащата на Енид — Бъгси Мърл, нефтен предприемач от Тексас. Когато той се спомина на петдесет и пет от инфаркт Флоси бе побързала да го замени с доста по-възрастния от нея вдовец Стаили Дейвис, който беше собственик на вестникарска верига. С толкова много пари и толкова малко работа, Флоси се бе отдала на преследването на велика цел — превръщането ѝ във водеща светска дама на Ню Йорк. Ала очевидно бе пропуснала да добави към тази своя цел няколко важни черти на характера — самоконтрол и дисциплина. Поради което единственото, което ѝ бе останало днес, бяха проблемите със сърцето и венците, хриповете, докато говореше, телевизията и посещенията на Енид и Филип, Флоси беше живият пример за това колко ужасно е да остарееш, а още по-ужасно — че не можеш да сториш нищо по този въпрос.

— Ето, че Луиз най-сетне е мъртва! — извика триумфално Флоси, още щом зърна Енид. — Не мога да си кривя душата, че съжалявам! Не! Никой не заслужава подобен край повече от нея! Знаех си, че ще стане така!

Енид въздъхна. Типично за Флоси — абсолютно алогична в анализите си. Сигурно защото никога не ѝ се беше налагало да се потруди здраво за каквото и да било.

— Не бих нарекла смъртта ѝ „заслужен край“ — обади се предпазливо Енид. — Все пак беше на деветдесет и девет. В крайна сметка всички умират, така че смъртта не би могла да се определи като наказание. От мига, в който се родим, животът ни върви в една-единствена посока — към смъртта.

— Защо повдигаш подобен въпрос? — изглежда я Флоси.

— Важно е да погледнем истината в очите — обясни Енид.

— Аз не искам да поглеждам истината в очите! Какво ѝ е хубавото на тази истина? Помисли само, ако всички започнат да гледат истината в очите, по света няма да останат човеци — защото всички ще се самоубият!

— Може и да е така — съгласи се Енид.

— Така е, но не и за теб, Енид! — натърти Флоси и се надигна на лакти в леглото, подготвяйки се за вербална атака. — Ти така и не се омъжи, така и не роди деца! Повечето жени на твое място биха се самоубили! Но не и ти! Ти просто продължаваш напред, без да ти пука! Възхищавам ти се! Никога не бих могла да бъда стара мома като теб!

— Днес хората използват просто думата „неомъжена“.

— Хубаво де! — махна с ръка Флоси, а после добави със светнали очи: — От друга страна, как да усещаш липсата на нещо, което никога не си имала!

— Говориш нелепици, Флоси! — изглежда я Енид. — Ако това, което казваш, беше вярно, нямаше да съществува завистта! Нямаше да има дори *нещастие*!

— Аз не съм завиждала на Луиз — върна се на любимата си тема мащехата ѝ. — Всички твърдят, че съм ѝ завиждала, но това не беше така! Защо да ѝ завиждам? Та тя дори нямаше хубаво тяло! Никакви гърди!

— Флоси — изрече търпеливо Енид, — ако не ѝ завиждаше, тогава защо я обвини в кражба?

— Защото бях права! — извика старицата. Хъхренето ѝ стана по-силно и тя протегна ръка към инхалатора на нощното си шкафче. — Тази жена... — продължи между две вдишвания — ... беше крадла! И дори нещо повече!

Енид стана и донесе на Флоси чаша вода. Подаде ѝ я и изрече меко:

— Хайде, пийни си вода! И забрави за миналото!

— Тогава къде е? — не се предаваше Флоси. — Къде е кръстът на Кървавата Мери?

— Няма никакво доказателство, че кръстът изобщо е съществувал — отсече Енид.

— Нямало доказателство ли? — ококори се старицата. — То е точно пред очите ти! В картината на Холбайн! Виси на врата ѝ! Освен това има и документи, които разказват за подарък на папа Юлий Трети за кралица Мери Огюарт в знак на благодарност за усилията ѝ да съхрани католицизма в Англия!

— Съществува само един такъв документ — изтъкна Енид. — И автентичността му така и не е доказана!

— Ами снимката?

— Направена е през 1910 година. Което ще рече, че е точно толкова реална, колкото и снимка на чудовището от Лох Нес!

— Не мога да разбера защо отказваш да ми повярваш! — простена обидено Флоси. — Виждала съм кръста с очите си! В подземията на музея „Метрополитън“! Не трябваше да го изпускам от поглед, обаче него следобед трябваше да ходя на модното ревю на Полин Трижер. А Луиз също ходи до музея през онзи ден!

— Флоси, скъпа — каза търпеливо Енид, — не разбираш ли? Не схващаш ли, че е възможно и ти самата да си го грабнала в бързината?! Стига да съществува.

— Обаче *не аз* го взех! — не отстъпваше старицата. — Беше Луиз!

Енид въздъхна, Флоси разнасяше този слух вече петдесет години. Упорито настояваше, че Луиз е откраднала онзи кръст, вследствие на което Флоси Дейвис беше отстранена от борда на музея „Метрополитън“. Обвинението се водеше от самата Луиз Хаутън, която невинно бе подхвърлила, че Флоси страда от лека умствена изостаналост. И тъй като повечето бяха на същото мнение, Луиз беше победила, а Флоси така и не бе успяла да ѝ прости не само предполагаемото престъпление, но и предателството, вследствие на което тя бе изгубила благоволенieto на висшето нийоркско общество.

Флоси можеше отново да си проправи път в обществото, обаче отказа да забрави налудничавата си идея, че Луиз Хаутън — жена образцова и високоуважавана — е откраднала кръста на Кървавата

Мери и го държи на тайно място в апартамента си. Ето че дори и сега Флоси отново посочи към прозореца и с леко хриптене изрече:

— Казвам ти, Енид, този кръст е все още там, в нейния апартамент! Просто си стои там и очаква да бъде открит!

— И защо Луиз Хаутън ще го взема? — попита спокойно Енид.

— Защото беше католичка! А католиците много си падат по такива неща!

— О, Флоси, крайно време е да се откажеш! Та Луиз вече е мъртва! Приеми фактите такива, каквито са!

— Защо?

— Помисли за онова, което оставяш след себе си! Искаш ли да си заминеш от този свят като лудата старица, която обвини несправедливо горката Луиз Хаутън?!

— Въобще не ми пука какво мислят хората! — вирна гордо брадичка Флоси. — И никога не ми е пукало. И ако трябва да бъда честна, така и не разбрах защо собствената ми доведена дъщеря продължи да поддържа приятелски връзки с Луиз!

— Ох, Флоси! — поклати глава Енид. — Ако всички в Ню Йорк вземаха страна по повод подобни дребни спорове, никой нямаше да има приятели.

— Днес прочетох нещо много интересно — каза гримьорката. — „Радостта да нямаш всичко.“

— Да нямаш всичко ли? — обади се Шайфър. — Че аз го живея този живот!

— Един приятел ми го изпрати по имейла. Ако искаш, и аз мога да ти го изпратя.

— Непременно! Ще ми бъде интересно да го прочета!

Гримьорката се отдръпна, за да огледа Шайфър в голямото огледало. После попита:

— Какво мислиш?

— Идеален е! Нали трябва да бъде естествена! Не мисля, че една игуменка на манастир би носила много грим!

— А след първия й сексуален контакт можем да го направим по-силен! — светнаха очите на гримьорката.

Червенокосият асистент Алън надникна в гримьорната и съобщи на Шайфър:

— Чакат те!

— Идвам веднага — кимна тя.

— Шайфър Даймънд е на път! — съобщи той в микрофона пред устата си.

Минаха през къс коридор, а после и през отдела за изработване на декорите. Две високи метални врати отвеждаха към една от шестте снимачни площадки. Зад лабиринт от шперплатови стени се виждаше ярко петно. В него цареше обичайната суматоха. Столовете на режисьорите бяха поставени на известно разстояние един от друг, но точно пред монитора. Режисьорът Ейса Уилямс се приближи и се представи. Беше висок, леко прегърбен мъж с обръсната глава и татуировка на лявата китка. Беше режисирал множество телевизионни сериали, а напоследък и два хитови игрални филма. Наоколо се щураше традиционната тълпа от членове на екипа, всички безсъмнено задаващи си един и същи въпрос: „Каква ще се окаже новата звезда?

Трудна или професионалистка?“ Шайфър се оказа любезна, но сдържана.

— Знаеш си упражнението, нали? — попита Ейса.

Отведоха я на площадката. Казаха ѝ да тръгне към камерата.

Да се обърне надясно. Да се обърне наляво. Батерията на камерата свърши. Четириминутна почивка, докато я сменят. Шайфър се отдалечи и се подпря на един от режисьорските столове. Изпълнителните продуценти разговаряха с шефовете на телевизията.

— Все още изглежда добре.

— Бих казал дори зашеметяващо!

— Но е малко бледичка може би.

Изпратиха я обратно при гримьорката за подсилване на грима. Докато седеше в стола, тя си спомни за следобеда, в който Филип бе почукал на вратата на нейната каравана. Все още беше под впечатлението от обидата, че тя бе нарекла филма му скапан.

— Ако мислиш, че филмът ми не става, тогава защо участваш в него? — бе попитал той.

— Не съм казала, че филмът ти не става. Казах, че е скапан. Разликата е огромна. Ако държиш да оцелееш в Холивуд, ще ти се наложи да станеш по-дебелокож!

— Ти пък какво знаеш! — беше отбелязал по-късно, докато пиеха питиетата си във външния бар на хотела. — Това е едва вторият ти филм!

— Бързо се учя — отговори тя. — А ти?

Поръча два шота текила, а после още два. В задната част на бара имаше маса за билиард. Отидоха да играят, но използваха всеки повод, за да се докосват. Случайно. Първата им целувка беше пред тоалетната, която се намиреше в малка барака. Когато тя излезе, той я чакаше.

— Мислех си за онова, което каза. Как Холивуд развалял хората.

Тя се облегна на дървената стена на бараката и се засмя.

— Не си длъжен да приемаш всичко, което казвам, за чиста монета. Понякога ръся неща само за да ги чуя как звучат. Да не би да върша престъпление?

— Нищо подобно — отвърна той и опря ръката си на стената над рамото ѝ. — Но това означава, че никога няма да мога да разбера кога говориш сериозно.

Шайфър наклони глава, за да го погледне в очите, въпреки че той не беше чак толкова по-висок от нея — само с около петнадесет сантиметра. Но веднага след това той я беше притиснал до себе си и двамата се целунаха. Устните му бяха много меки. В началото се стреснаха от страстта си и се откъснаха един от друг. После се върнаха на бара и изпиха по още един шот текила, ала бариерата беше вече прескочена и не след дълго отново се целуваха, галеха се по лицата и гърбовете, докато накрая барманът не им подхвърли:

— Вземете си стая, младежи!

— О, но ние си имаме! — засмя се Шайфър.

Когато се озоваха в стаята ѝ, се посветиха на продължителния и прелестен процес по опознаване на телата си. Когато съблякоха ризите си и се притиснаха един о друг, усещането за допир беше като откровение. После лежаха — като гимназисти, които разполагат с цялото време на света и не искат да бързат. След това си събуха дънките и се престориха, че правят секс — пенисът му докосваше вагината ѝ през бельото им. И през цялата нощ се докосваха и целуваха, а по някое време придрямваха, за да се събудят с радостта, че са заедно. А после целуването отново започваше, докато накрая, на зазоряване, точно когато беше моментът, той проникна в нея. Нищо на света не можеше да се сравни с това първо проникване, което ги замая дотолкова, че той спря и просто остави пениса си вътре в нея, докато двамата се наслаждаваха на чудото на пълното физическо пасване.

Шайфър трябваше да бъде на снимачната площадка в седем сутринта, но още в десет, по време на една от почивките, той вече беше в караваната ѝ и те отново правиха секс — този път на малкото легло с полиестерните чаршафи. През онзи първи ден го правиха още три пъти, а по време на вечерята с екипа тя праметна крак върху неговия, а той не спря да ѝ опипва кръста. До този момент вече целият екип бе наясно с връзката им, но на никого не му правеше впечатление, защото снимачните романи бяха нещо нормално за близостта и стреса, съпътстващи заснемането на един филм. И макар че подобни връзки обикновено свършваха с края на снимките, Филип пристигна в Лос Анджелис и се премести в къщата ѝ. Започнаха да играят на семейство, подобно на всяка млада двойка, откриваща чудесата на съвместното съжителство — тогава, когато ежедневието все още е новост и когато дори едно отскачане до супермаркета може да се

превърне в приключение. Блаженството на анонимността им обаче се оказа много кратко, защото когато филмът излезе, се оказа голям хит.

Внезапно връзката им стана публично достояние. Наеха си голяма къща с порта в Холивуд Хилс, но не успяха да накарат външния свят да престане да нахлува при тях. И точно оттам тръгнаха неприятностите.

Първото им скарване стана по повод една статия в списание, което бе решило да сложи на корицата си лицето на Шайфър. В статията се цитираха следните нейни думи: „Не мога да приема правенето на филми на сериозно. То почти не се различава от играта на малките момиченца, когато се правят на принцеси.“ Когато един следобед тя се върна от някаква среща, завари списанието на масичката в гостната, а Филип — нацупен заради прочетеното.

— Това ли ти е мнението за работата ми? — просъска той.

— Това няма нищо общо с теб!

— Точно така! Защото всичко е заради теб! Замисли ли се въобще върху факта, че става въпрос за моя филм?

— О, я не се вземай толкова на сериозно! Не ти прилича!

Но както по-късно стана ясно, тя бе наранила неволно егото му. Продължиха да живеят заедно още малко, но накрая той се върна в Ню Йорк. Измина цял отворителен месец, докато ѝ се обади.

— Мислех си за станалото и стигнах до извода, че *не* ние сме виновни. Виновен е Холивуд! Защо не дойдеш при мен в Ню Йорк?

Тогава Шайфър беше само на двадесет и четири, готова на всякакви приключения. Но това беше преди двадесет години, помисли си тъжно тя сега, докато се взираше в отражението си. Ярката светлина на голите крушки безмилостно разкриваше, че тя вече не е онова момиче. Лицето ѝ беше съзряло — беше по-ъгловато и хлътноло, и никой не би могъл да я сбърка с начинаеща. Но възрастта си имаше и предимства — днес тя бе далеч по-наясно какво точно иска от живота, за какво си струва да се ядосва и за какво — не.

Но дали Филип го знаеше? Докато оглеждаше грима си, тя се запита какво ли си е помислил той, когато се сблъскаха в асансьора. Дали я вижда като жена на средна възраст? Дали все още я намира за привлекателна?

Последната им среща беше преди десет години. Беше заминала за Ню Йорк за рекламните на някакъв филм, когато попадна на Филип

във фоайето на Пето авеню № 1. Не бяха разговаряли повече от година, но автоматично включиха на стария си закачлив тон. И когато тя даде и последното си интервю, се уговориха да се видят за вечеря в „Да Силвано“. В единадесет вечерта се разрази ужасна буря и всички се оказаха в ресторанта като в капан.

Сервитърите обаче реагираха бързо — отнесоха масите, отвориха пространство и пуснаха музика, така че всички се разтанцуваха.

— Обичам те! — прошепна ѝ Филип. — Ти си моята най-добра приятелка!

— Ти също си моят най-добър приятел!

— Разбираме се отлично. Значи винаги ще си останем приятели.

После отидоха в апартамента ѝ. Тя разполагаше с уникално старовремско легло с балдахин, с което се бе сдобила в Англия — през онези прекрасни два месеца, когато се бе влюбила в английските селски къщи. Филип се бе подпрял на ръце над нея и косата му падаше по лицето ѝ. Правиха любов страстно и сериозно, удивени, че все още им е толкова хубаво заедно. Кое то още веднъж постави на дневен ред проблема дали да не се съберат. Той поиска да узнае плановете ѝ. Тя трябваше да отлети за Европа, след което би трябвало да се върне директно в Лос Анджелис, но обеща, че първо ще се отбие в Ню Йорк и ще остане няколко дена. След това замина за Европа и се оказа приклучена там за още две седмици, което означаваше, че трябваше действително да лети директно за Лос Анджелис. После започна работа по нов филм, който се снимаше във Ванкувър и Индия. Така се изнизаха неусетно шест месеца. Тогава случайно дочу, че Филип щял да се жени. Шайфър веднага се качи на самолета и отлетя за Ню Йорк, за да се изправи очи в очи с него.

— Не можеш да се ожениш! — отсече.

— И защо?

— Ами ние?

— Няма такова понятие.

— Само защото ти не искаш да има!

— Няма никакво значение дали искам или не. То просто не съществува!

— Коя е тя? — извика Шайфър. — Какво работи?

Името ѝ било Сюзън и била учителка в някакво частно училище в Манхатън. Когато Шайфър настоя, Филип ѝ покажа снимка. Сюзън беше на двадесет и шест, хубава и напълно безлична.

— След всички жени, които си имал, защо точно тя? — попита Шайфър.

— Влюбен съм в нея. Тя е добър човек — отговори Филип.

Шайфър се разбесня, а после попита:

— Добре де, какво притежава тя, което аз нямам?

— Стабилност.

— Аз също мога да бъда стабилна.

— Тя винаги се намира на едно и също място.

— Това ли искаш? Някоя безлична мишка, която послушно да ти играе по свирката?

— Ти не познаваш Сюзън! Тя е много независима!

— Нищо подобно! Напълно зависима е! И точно това е причината, поради която искаш да се ожениш за нея! Прояви достойнството поне да бъдеш честен в мотивите си!

— Сватбата ни е на двадесет и шести септември.

— Къде?

— Няма да ти кажа! Не искам да ми се появяваш неканена на сватбата!

— Няма, разбира се! Защо толкова се притесняваш от мен? Да не би да се жените в задния двор на родителите ѝ?

— Всъщност, в лятната им къща. В Ийст Хамптън.

Но Шайфър наистина се появи неканена, като извика на помощ Били Личфийлд. Двамата се скриха в живия плет около имението и тя наблюдава как Филип, в бял ленен костюм, казва „да“ на друга жена. После месеци наред оправдаваше поведението си с твърдението, че сватбата на Филип е била за нея като посещение при починал човек — за да повярваш, че душата си е отишла, първо трябва да видиш мъртвото тяло.

Малко повече от година по-късно дочу от един агент, че Филип се развеждал. Бракът му бе продължил само четиринадесет месеца. Но вече беше твърде късно. Шайфър вече беше сгодена за английския маркиз — застаряващ бохем, който впоследствие се оказа неизлечимо пристрастен към наркотици. Когато загина по време на инцидент с

яхтата си край Сен Тропе, тя се върна в Лос Анджелис, за да положи ново начало на кариерата си.

Нямало работа. Така ѝ каза агентът ѝ. Отсъствала твърде дълго, а и вече била прехвърлила тридесет и петте. Допълни, че би трябвало да се заеме с онова, на което се посвещават всички актриси на нейната възраст — да започне да ражда деца. Така, останала съвсем сама в Лос Анджелис, все още невъзстановена от внезапната смърт на съпруга са, Шайфър бавно, но сигурно изпадна в депресия. И един ден просто не си направи труда да стане от леглото. Остана там седмици наред.

Междувременно Филип отново се бе появил в Лос Анджелис, но тя си намери извинение да не се срещне с него. Нямаше сили да се вижда с когото и да било. Нямаше сили да излезе и от къщата си в Лос Фелис. Изтощаваше я дори самата мисъл, че трябва да шофира до супермаркета, а докато събере енергия и за най-дребното нещо, минаваха часове. Понякога наистина отиваше на пазар просто защото нямаше избор, но докато вземаше остриите завои, не веднъж и два пъти се питаше дали да не натисне газта и да изхвърчи в пропастта. Ала тъй като не беше сигурна дали стопроцентово ще умре и опасявайки се да не стане по-лошо, всеки път се отказваше.

Един следобед агентът ѝ я принуди да отиде на обяд в полонклуба. Тя мълчеше и чоплеше безсилно храната си.

— Хей, какво ти е? — попита я той.

Тя поклати глава и промърмори:

— Не знам.

— Не мога да те рекламирам в такъв вид! Знаеш, че Холивуд е жесток град! Ще решат, че никога повече няма да можеш да работиш — ако вече не са започнали да го казват, разбира се. Защо не заминеш в пустинята? Или за Мексико? Дори в Малибу, за бога! Махни се за няколко седмици. Или за месец! А когато се върнеш, вероятно ще съм успял да ти намеря роля като нечия майка.

Когато безкрайният обяд свърши и тя пое обратно с колата си по булевард „Сънсет“, изведнъж избухна в неконтролируем плач и не можа да спре в продължение на няколко часа. Необяснимото отчаяние беше налице, разбира се, но далеч по-страшен от него беше срамът. От хора като нея не се очакваше да се депресират, но ето че тя се чувстваше разнебитена и нямаше представа как да си помогне. Изцяло от съжаление агентът ѝ изпрати сценария за някакъв телевизионен

сериал. Тя отказа да се срещне със сценариста на обяд, но му разреши да ѝ гостува. Името му беше Том, беше по-млад от нея, беше напорист и чувствителен и ни най-малко притеснен от слабостите ѝ. Каза, че искал да ѝ помогне, и тя му позволи и не след дълго вече бяха любовници, а малко след това той се премести при нея. В крайна сметка не я взеха в сериала, обаче той се оказа хитов и Том направи много пари. Остана с нея, а после се ожениха. След това тя отново тръгна на работа и направи три самостоятелни филма, единият от които беше номиниран за „Оскар“. Последното я върна окончателно на линия. При Том нещата също вървяха добре. Той направи още едно телевизионно шоу, което също се превърна в хит, но тъй като всеки от тях се бе отдал на работата си и нямаша много време един за друг, постепенно между тях се настани необичайна раздразнителност. Тя започна да приема всяка незначителна роля, която ѝ предлагаха, само и само да избяга от него и брака им. Продължиха така още три години, а след това Шайфър разбра, че Том си има любовница. И всичко стана много лесно. С Том бяха женени шест години, но през всичките тези години тя нито за миг не престана да мисли за Филип и за това какъв би бил животът ѝ, ако вместо с другите, живееше с него.

В последно време сексът лежеше като тежко бреме на съвестта на Минди Гуч. Двамата с Джеймс не го правеха достатъчно често. Всъщност изобщо не го правеха. Оптимистично погледнато, случваше им се и да го правят — един-два пъти годишно. Ситуацията беше ужасна и неправилна и караше Минди да се чувства като лоша съпруга, която не си изпълнява семейните задължения, но същевременно за нея бе огромно облекчение да не се занимава със секс.

Проблемът бе, че я болеше. Минди бе наясно, че редица жени на средна възраст започват да срещат подобен проблем. Но досега си бе мислила, че се случва едва след менопаузата. Никога не бе предполагала, че на нея ще ѝ се случи толкова рано. В началото, когато се запознаха с Джеймс, та дори до четвъртата, петата година на брака им, тя се гордееше много със своите умения в леглото. Години след раждането на Сам двамата с Джеймс го правеха по веднъж седмично и превръщаха нощта си в паметно събитие. Имаха си техни неща, любими неща. Например Минди обичаше да я завързват, а понякога и тя завързваше съпруга си (използваха специални връзки за тази цел — студентските връзки на съпруга ѝ от „Брукс Брадърс“), а когато Джеймс беше завързан, тя яхваше пениса му като пакостлива банши. С течение на времето обаче тръпката в секса започна да замира, което си е нормално при семейните двойки, но все пак продължаваха да го правят веднъж-два пъти месечно. Докато преди две години не се появи болката. Минди отиде при своята гинеколожка и се опита да поговори с нея по този въпрос, обаче докторката отсече, че вагината ѝ е нормална, че не била изсъхнала, че тя не навлизала в критическата и че просто трябва да използва лосиони. Минди познаваше отлично лосионите за секс, но и те не помагаша. Тогава си купи вибратор. Нищо особено, просто обикновен малък заоблен цилиндър от светлосиня пластмаса. Нямаше представа защо избра точно светлосин. Може би защото ѝ се стори за предпочитане пред розовия или лилавия. А после, един съботен следобед, докато Джеймс и Сам бяха излезли на

разходка, тя се опита да пхне вибратора във вагината си, но не успя да проникне и сантиметър, когато болката отново се появи. И оттогава насам съзнателно избягваше секса. С всички възможни средства. Джеймс бе достатъчно търпелив, за да не си иска насила, ала липсата на секс в брака им постепенно издигна между тях непреодолима бариера. Минди изпитваше огромна вина и срам, които не се облекчаваха ни най-малко от гласа на разума, който ѝ казваше, че това няма значение.

А сега, когато Джеймс като че ли тръгваше нагоре в кариерата си, може би започваше да има значение. Минди бе наясно, че преуспяващите мъже разполагат с по-богат избор. Което ще рече, че ако тя не му даваше секс, той ще си го потърси другаде. Затова, когато този вторник вечер тя си тръгна от работа, реши, че на всяка цена трябва да даде на Джеймс, независимо колко ще я боли! Ала реалностите на живота отново взеха превес.

— Ще ходите ли на погребението? — попита Роберто, когато тя се появи във фойето на № 1.

— Какво погребение? — изненада се Минди.

— На госпожа Хаутън. Утре, в църквата „Свети Амброзии“. — При тези думи Роберто, който по принцип винаги си беше усмихнат, се засмя. — Чух, че било частно.

— Погребенията не могат да бъдат частни! — изтъкна Минди.

— Обаче това е! Чух също така, че човек трябва да има специална покана, за да присъства!

— И откъде чу всичко това?

— Е, просто го чух — отговори неопределено Роберто и пак се засмя.

Минди побесня. Вместо да се прибере вкъщи, тя се качи директно при Енид Мърл.

— Какви са тези неща за погребението на госпожа Хаутън, които чувам? — извиси глас тя.

— Това е заупокойна служба, скъпа — отговори любезно Енид. — Иначе госпожа Хаутън отдавна е положена в мястото си на вечен покой.

— А ти ще ходиш ли? — изгледа я подозрително Минди.

— Разбира се.

— А аз защо не съм поканена? Все пак съм президент на борда!

— Госпожа Хаутън имаше твърде много приятели. Това е Ню Йорк, скъпа! Не всеки може да бъде поканен навсякъде.

— Не можеш ли да ми осигуриш покана?

— Не виждам защо ще искаш да ходиш! — отговори все така любезно, но хладно Енид и затръшна вратата под носа ѝ. Все още не беше простила на Минди, че осуети плановете ѝ за разделяне апартамента на Луиз Хаутън.

Когато се прибра в апартамента си, Минди завари Джеймс в кабинета му.

— Току-що ми нанесоха непростима обида! — веднага започна тя, като се отпусна на стария кожен фотьойл. — Оказва се, че всички в сградата са поканени на заупокойната служба на госпожа Хаутън, с изключение на мен!

— Няма смисъл да се ядосваш! — изръмжа Джеймс.

Не беше обичайният Джеймс. Минди го попита какво става.

— Защо не си ми казала, че си започнала да списваш блог? — изглежда я на кръв той.

— Напротив, казах ти.

— Нищо подобно!

— Казах ти, но ти очевидно си забравил.

— Както и да е. Е, днес целият „Снаркър“ е полудял по теб!

— В добрия или в лошия смисъл?

— Ти как мислиш? — изръмжа отново Джеймс и ѝ посочи монитора.

Минди стана и надникна над рамото му към екрана. Заглавието, което видя срещу себе си, гласеше: „ИНТЕРНЕТ МАГНАТКАТА (НИЩО ПОДОБНО!) И КОРПОРАТИВНА МЕДИЙНА ПАЧАВРА МИНДИ ГУЧ НАПАДА ЖИВОТА С ДРЕБНОВАТИ РАЗСБЖДЕНИЯ.“ Непосредствено под заглавието се мъдреше нейна кошмарна цветна снимка, направена ѝ при излизане от работа. Изглеждаше като истинска мизерница в стария си черен тренчкот и старомодната си кафява кожена торба, метната през рамо. Устата ѝ зееше вяло, а от ъгъла, от който беше направена снимката, носът и брадичката ѝ изглеждаха изострени като на Баба Яга. Първата мисъл на Минди бе, че снимката е като че ли по-унищожителна и от текста. През по-голямата част от живота си тя бе полагала значителни усилия да избягва греха на суетата и се бе отнасяла презрително към всички,

които се вманиачват на тема външен вид — за нея това бе върхът на лекомислието. Ала снимката от екрана автоматично разби всичките ѝ вътрешни устои. Вече нямаше никакъв смисъл да се преструва, че е красива и че все още изглежда като двадесет и пет годишна, когато всички доказателства сочеха точно обратното. И когато въпросните доказателства бяха на разположение на целия свят, по двадесет и четири часа в денонощие, седем дни седмично. До края на вечността. И може би отвъд. Или най-малкото — до изчерпване на петролните залежи на планетата, до окончателното разтопяване на ледените шапки или докато светъл не бъде унищожен от световна война, метеорит или гигантско цунами.

— Кой е авторът на тази помия? — извиси глас тя. Нетърпелива за отговора, тя се вторачи в дребните букви под заглавието и прочете: — Тайър Кор. Кой пък е този?!

— Няма смисъл да се ядосваш — обади се Джеймс.

— Как така няма да се ядосвам?! Как смеят да публикуват подобни неща?!

— Че на кого му пука?

— На мен! На карта са заложени *моята* репутация и *моят* имидж! Аз не съм като тебе, Джеймс! Когато някой ме обиди, аз не си седя кротко и не се примирявам! Предприемам нещо!

— И какво по-точно? — изглежда я със съмнение Джеймс.

— Ще уредя това хлапе да бъде уволнено!

Джеймс издаде звук, който приличаше по-скоро на грухтене.

— Очевидно не разбираш, че всичките тези уебсайтове са собственост на различни корпорации! — започна да набира скорост Минди. — Или ако не са, съвсем скоро ще бъдат! А аз имам връзки! В корпоративния свят! Не случайно ме наричат „корпоративна медийна пачавра“! О, боже, трябва да си пусна Моцарт!

В последно време Минди установяваше, че Моцарт ѝ действа изключително успокояващо. Да, поредният знак за навлизане в средната възраст.

Но за да си пусне Моцарт, трябваше да стане и да отиде в своя кабинет, който се намираше зад съседната врата. От купчината с дискове си избра „Вълшебната флейта“. Увертюрата с тържественото начало на ударните и обоите, следвани от изящния звук на струнните инструменти, автоматично извади съзнанието ѝ от мрачните мисли. Но

веднага след това допусна грешката да погледне към компютъра. Скрийнсейвърът ѝ беше включен — снимка на Сам, облечен като динозавър за Хелоуин. На три годинки беше буквално луднал по динозаврите. Минди се опита да извърне очи, ала компютърът я викаше. „Снаркър“ я викаше! Не издържа. Отвори уебсайта и отново прочете статията.

— Минди! — дочу обвинителния глас на Джеймс, който се появи ненадейно в кабинета ѝ. — Какво правиш?

— Работя.

— Глупости! Седиш си тук и четеш глупостите за себе си! — Очевидно вече набрал скорост, продължи тирадата си: — Именно това е неврозата на новото хилядолетие! Защото това не е вглъбяване в себе си, а *пристрастяване* към себе си! И точно затова... — Тук вече бе толкова развълнуван, че започна да заеква. — ... точно затова... започнах да пиша за... за Дейвид Бушнел!

— Какво? — изгледа го объркана Минди.

— Дейвид Бушнел не се е занимавал със себе си! — изрече вече по-уравновесено той, отпусна се на дивана ѝ и се изтегна, приготвяйки се за продължителна дискусия относно своята книга. — За разлика от могулите, които днес управляват света, за разлика от журналистите, брокерите, адвокатите и всички останали, които се опитват да си оправят живота на гърба на другите...

Минди се втрени в съпруга си, очевидно неспособна да схване връзката с главната тема. Затова реши сама да върне разговора към себе си.

— Не мога да не му обърна внимание! — извика. — Как смеят?! И защо точно мен? Защо са решили да правят на посмешище точно мен!

Да, Минди за пореден път отказваше да говори за книгата му. При други обстоятелства щеше да се примири. Но точно днес не бе в настроение да проявява търпимост към съпругата си. Джеймс се изправи и започна да разглежда дисковете ѝ.

— И защо да не те правят на посмешище? — отбеляза, докато оглеждаше един диск с най-големите хитове на „Ролинг Стоунс“. Включваше и „Малкият помощник на мама“. Ще трябва да го чуе.

— Моля? — ококори се Минди.

— Защото си по-специална или по-добра от останалите ли? — продължи нехайно съпругът ѝ.

— Защото съм искрено обидена! Защото съм унижена! — извика тя и буквално изпепели Джеймс с поглед.

— Да не би да искаш да кажеш, че през всичките тези двадесет години като журналист ти не си обидила никого?

— Значи да го възприема като отмъщение на съдбата, така ли?

— Може би. Или пък като карма.

Минди се изкиска презрително.

— Или може би като поредното доказателство за факта, че младите днес са жестоки и завиждат на другите! И не проявяват никакво уважение към никого! Какво съм им сторила, че се държат така?

— Просто си успяла. Или може би беше успяла — отбеляза спокойно Джеймс. — Не схващаш ли? За тях ние вече сме системата! — Направи пауза, посочи я и допълни: — Ние! Ти и аз! Ние вече сме така наречените възрастни! Онези, които всички млади хора искат да свалят от власт! А ние бяхме съвсем същите, когато бяхме на двадесет.

— Не сме били!

— Помниш ли нещата, които пишеше някога? Например за онзи милиардер. Присмя се на пръстите му. Ха-ха-ха! „Късопръст вулгарен варварин“, така го нарече.

— Това е различно.

— Съвсем същото си е. Мислиш го за различно, защото си го писала ти. И всеки пък, когато разкъсваше някого, казваше, че си го е заслужил, защото е преуспял — което за теб бе еквивалентно на „задник“. И всички те мислеха за адски умна, и получаваше внимание. Минди, това е най-лесният начин да спечелиш вниманието на хората — да се присмиваш на по-добрите от теб! Открай време е така. Проявяваш неуважение към преуспелите и автоматично попадаш в обсега на вниманието им. Евтин трик. От най-евтините!

Всеки нормален човек би бил поразен от подобен коментар. Но не и Минди.

— А ти си по-добър от мен, така ли? — просъска тя.

— Аз поне не съм правил подобни неща.

— Разбира се, че не, Джеймс! Защото не ти се е налагало! Ти си мъж! На теб ти стигаше да пишеш онези пространни безсмислени

статии за... какво? За голфа! Отне ти цяла година да ги напишеш. Десет хиляди думи за голфа и за тях ти трябваше цяла година? А аз работех, Джеймс! Печелех пари! Това ми беше *работата*!

— Точно така — съгласи се Джеймс. — А това тук пък е работата на онези хлапета!

— Браво на теб, Джеймс! Аз очаквам от теб подкрепа, а ти ми обръщаш гръб! На собствената си съпруга!

— Просто се опитвам да погледна нещата от друг ъгъл. Не схващаш ли? Тези хлапета са същите като нас! Все още не го знаят, но след двадесет години ще се събудят и ще осъзнаят, че са станали като нас! Ще ги свари напълно неподготвени. О, да, сега за нищо на света не биха се съгласили с това! Ще заявят, че никога няма да станат такива. Че ще победят съдбата. Че няма да се променят. Че няма да завършат като уморени, посредствени, апатични и често окончателно примирени. Но животът ще се погрижи за тях. И един ден ще осъзнаят, че са се превърнали в нас! И това ще бъде тяхното най-голямо наказание!

Минди издърпа един косъм от косата си и започна да го оглежда. Накрая изломоти:

— Какво искаш да кажеш? Че нещо не ни е наред ли?

Борбеният дух като че ли внезапно напусна Джеймс. Той отпусна рамене и промърмори:

— И аз не знам.

— Хей, какво става тук? — дочуха един глас. Двамата вдигнаха едновременно очи. Синът им Сам бе влязъл неусетно в апартамента и сега стоеше на прага на кабинета на майка си.

— Просто разговаряме — обясни тя.

— За какво? — попита Сам.

— Майка ти я изтипосаха в „Снаркър“ — обясни баща му.

— Знам — сви рамене Сам.

— Седни, момчето ми! — покани го Джеймс. — И как се чувстваш от това?

— Всъщност не чувствам нищо.

— Не си... травмиран?

— Не съм.

— Обаче майка ти се чувства обидена.

— Вашето поколение си е такова. Хлапетата от моето поколение не се обиждат така лесно. Приемат го като поредната драма. Всеки участва в собственото си риалити шоу. И колкото по-голяма е драмата в него, толкова повече внимание получаваш. И толкова.

Джеймс и Минди се спогледаха, мислейки си едно и също нещо — че синът им е гений! Кое друго тринадесетгодишно момче би имало такива прозрения относно човешката орис?

— Енид Мърл ме помоли да ѝ помогна с компютъра — рече Сам.

— Няма да ходиш! — отсече Минди.

— Защо?

— Защото съм ѝ сърдита.

— Не забърквай детето в подобни глупости! — намеси се Джеймс.

— Та мога ли да отида? — попита предпазливо Сам.

— Можеш, разбира се! — махна с ръка баща му. А когато Сам излезе, той продължи тирадата си: — Риалити телевизии, блогове, коментатори — всичко това са елементи от културата на паразитизма!

И автоматично се запита защо изрича подобни неща. Защо не може да приеме новото? Защо не може да хареса това съвременно човешко същество, този завършен егоцентрик и настървен консуматор?

* * *

Сам Гуч носеше издайническите белези на напълващия младеж и раните на дете, израсло в Ню Йорк. Не беше невинен. Престана да бъде невинен някъде между втората и четвъртата си година, когато започнаха да го аплодират заради зрелите забележки. Минди много обичаше да повтаря умотворенията му пред своите колеги, задължително добавяйки (винаги с подходящата доза възхищение): „Как му хрумват подобни неща, не мога да разбера! Та той е само на... [попълваш подходящите години].“

А сега, на тринадесет, самият Сам бе започнал да се притеснява от прекомерните си знания. Понякога се чувстваше уморен от живота и често се питаше какво ли ще стане с него — да, нещо със сигурност щеше да стане, защото с децата на Ню Йорк не може да не стане нещо.

Но освен това бе наясно, че не разполага със същите предимства, с които разполагаха неговите приятели. Живееше в една от най-добрите кооперации в Манхатън, но в най-лошия апартамент в нея. Не го освобождаваха от училище заради триседмични ваканции в Кения, нито пък празнуваше рождения си ден в „Челси Пиърс“. Никога не можеше да отиде да слуша как баща му свири на соло китара в „Медисън Скуеър Гардън“. Когато Сам напускаше града, то бе, за да отиде на гости в летните къщи на хлапета с по-богати и по-успели родители от неговите. Баща му го тикаше да ходи на подобни места, уж за да събирал опит — живееше си с убеждението, че за да си писател, трябва да познаваш максимална част от живота, макар че надали се сещаше, че самият той не притежава почти никакъв опит. Вследствие на което днес Сам притежаваше опит, който не изгаряше от нетърпение да притежава, най-вече във връзка с момичетата. Доколкото можеше да схване, момичетата имаха нужда от постоянно внимание. Когато се събираха в лятната къща на някой от неговите съученици, родителите обикновено оставяха децата да се забавляват сами. Момчетата се правеха на мъжкари, а момичетата — на луди. И на някакъв етап някой се разплакваше. Така, когато се прибереше вкъщи, Сам се чувстваше толкова изтощен, сякаш не бяха минали само два дена, а цели две години.

Майка му задължително го очакваше. И след не повече от час-два питаше:

— Сам, написа ли благодарствено писмо?

— Не, мамо. Нелепо е!

— Никой не се чувства нелепо, когато получава благодарствено писмо!

— Да де, обаче на мен ми е неудобно.

— Защо?

— Защото никой друг не изпраща благодарствени писма!

— Защото никой не е така добре възпитан като теб, сине! Някой ден ще разбереш! Някой ден някой ще си спомни, че е получил благодарствено писмо от теб и ще те вземе на работа!

— Нямам намерение да работя за когото и да било!

Тогава майка му се приближаваше, прегръщаше го и прошепваше:

— Разбира се, Сами! Ти си толкова умен! Някой ден ще управляваш света!

И така Сами се превърна в компютърен спец, което впечатли само родителите му и всички възрастни, родени преди 1985.

— Още не можеше да говори, когато сърфираше в интернет! — хвалеше се майка му.

На шест, след като беше приет в едно от най-добрите училища на Ню Йорк — предимство, осигурено му от често противната, но непоколебима решимост на майка му да му даде най-доброто (Минди бе от хората, за които другите обикновено казваха: „Ако искаш да се отървеш от нея, по-добре се съгласи на всичко!“). — Сам си даде сметка, че ако иска да поддържа изкуствено завишения си статус, трябва да си изкарва нещо допълнително. Затова, още когато навърши десет, той вече си бе създал свой собствен компютърен бизнес в кооперацията. Оттогава бяха изминали повече от три години.

Като бизнесмен беше твърд, но справедлив. Вземаше по сто долара на час от собствениците като Филип Оукланд, Енид Мърл, тихите лекари и адвокатите, от жената, която беше мениджър на рок банда, но на портиерите и носачите помагаше безплатно. За да ги компенсира заради майка си. Портиерите бяха убедени, че най-големите кавгаджии са и най-стиснатите по Коледа, а майка му водеше списъка на тези последователи на Скрудж. Когато подаваше двадесет или петдесетдоларовите банкноти за коледните премии на персонала, го правеше с такава физиономия, сякаш току-що беше сдъвкала киселец. Проверяваше пликовете по сто пъти, прехвърляйки име по име списъка от двадесет и петте портиери и носачи на сградата и ако откриеше грешка — което обикновено ставаше, защото се оказваше, че е измъкнала повече банкноти от по двадесет или петдесет долара от банкомата — тя грабваше банкнотата със светнали очи и грижливо я поставяше в портфейла си. Но пък усилията на Сам му се отплащаха. Беше обичан от всички в тази сграда, а Минди беше толерирана — всеобщото мнение бе, че Минди не е чак толкова лоша, колкото изглежда. „Все пак има добър син, което в наше време говори много за една жена!“ — шушукаха си портиерите.

И ето че сега се налагаше да впрегне отново в действие чара си, за да заглади поредното лошо впечатление, оставено от майка му — този път с Енид Мърл.

Във фойето Сам налетя на някакво непознато момиче, застанало точно пред асансьорите и свело глава към дисплея на телефона си. Той познаваше всички в тази кооперация, затова не можа да не се запита коя е тя, защо е тук и при кого точно отива. Беше облечена с късо зелено сако, тъмни дънки и сандали на висок ток и никак не беше за изхвърляне. Не че в училище не бе виждал красиви момичета. Такива имаше и там, и на улицата, и по страниците на списанията. Обаче това момиче с неестествено дебели устни, извити при върхчетата по твърде мръснишки начин, беше някак си по-различно от всички тях. Дрехите ѝ бяха безсъмнено скъпи, но незнайно защо изглеждаше малко прекалено перфектна. Точно в този момент тя погледна към Сам, но веднага извърна очи, сякаш смутена от нещо.

Момичето беше Лола Фабрикънт, която отиваше на интервю при Филип Оукланд. Сам бе уловил Лола в един много рядък за нея миг на уязвимост. Разходката по Пето авеню до сградата на № 1 я бе разтревожила не на шега. Възпитана отдалече да различава статуса на хората и нещата, тя имаше усет както за крещящите, така и за по-неуловимите нюанси в различните видове жилищни сгради, стоки и услуги. В резултат на всичко това, докато се разхождаше по Пето авеню, тя не можа да не забележи огромната разлика между него и Единадесета улица, където вече живееше — разлика, която Лола възприе като кръвна обида срещу привилегированото ѝ положение на момиче, на което всичко се полага по право. „Пето авеню е толкова похубаво от Единадесета улица! Тогава аз защо не живея тук?!“ — питаше се тя. А когато стигна до извисяващата се величествена фасада на № 1 с не един, а с цели два входа, с фойе с ламперия по стените (като мъжки клуб) и трима портиери в униформи и бели ръкавици, които се надпреварваха да я посрещнат и да я обслужат (като пажовете в приказките), тя едва не изкрещя: „Аз защо не живея тук?!“

Но докато чакаше асансьора, тя си каза, че все някой ден ще дойде да живее тук! Няма начин да не дойде! Заслужаваше го!

А после сведе поглед и зърна някакъв пубертет, който се беше вторачил в нея. И деца ли живеят в тази сграда? Виж ти! Незнайно защо до този момент Лола не си бе помисляла, че в Ню Йорк живеят и деца.

Момчето влезе в асансьора след нея. Натисна бутона за тринадесетия етаж, а после попита:

— Вие закъде сте?

— За тринадесетия — отговори Лола.

Сам кимна. Ясно. Момичето отива при Филип Оукланд. Е, връзваше се. Майка му открай време казваше, че Филип Оукланд си живее като цар и че животът по принцип е несправедлив.

* * *

Малко преди появата на Лола за интервюто Филип получи обаждане от своя агент.

— Ама че хора! — започна агентът.

— Какъв е проблемът? — попита Филип. Въпреки затрудненията, съпътстващи написването на новия му сценарий, вчера той бе успял да предаде поредния работен вариант на „Завръщане при шаферките“. Кое то си беше съвсем навреме.

— В този бизнес май никой не знае какво точно иска и защо! — възкликна раздражено агентът. — Обаждам се, за да те предупредя, че студиото е обявило спешен конферентен разговор за днес следобед!

— Мамка им! — ядоса се Филип. — Звучи ми като корпоративна намеса!

— Всичко в този свят е корпоративна намеса! Защото ако някой имаше представа как се правят хубави филми в наши дни, сега нямаше да водим този разговор!

Веднага след като агентът затвори, позвъниха от студиото. Асистентката го накара да чака десет минути височайшето обаждане на шефката си. Шефката имаше дипломи по бизнес и право — степени, които би трябвало да се считат за неуместни, когато става въпрос за разбиране на творческия процес, но които общественото мнение беше превърнало в еквивалент на наградата „Пулицър“ за литература.

— Филип — започна тя, без да си прави труда да се извинява, че го е накарала да чака, — очевидно нещо се е случило между предишния ти вариант и последния!

— Нарича се редакция — отбеляза сдържано писателят.

— Може. Обаче сме изгубили нещо от главната героиня. Вече не е никак приятна.

— Така ли?

— Безлична е — отсече шефката на студиото.

— Това е, защото вие настояхте да махна всичко, което би й предало характер — отговори Филип.

— Не трябва да забравяме публиката! Жените са много, ама много мнителни! И най-върлите критици на другите жени!

— Много лошо — каза Филип. — Вероятно точно това е причината все още да не управляват света.

Без да обръща внимание на думите му, шефката заяви:

— Чакам новия ти вариант до две седмици! Оправи го!

И затвори.

Филип веднага звънна на агента си.

— Мога ли да прекратя работата си по този проект?

— Виж какво, забрави за егото си и просто им дай онова, което искат. Оттам нататък проблемът става изцяло техен.

Филип затвори телефона, за пореден път задавайки си въпроса какво се е случило с неговия кураж.

Интеркомът иззвъня.

— Госпожица Лола Фабрикънт желае да ви посети — съобщи портиерът Фриц. — Да я пусна ли?

Мамка му! Покрай тези разпавии със студиото бе напълно изключил за срещата си с момичето, което му бе изпратило имейл с молба за интервю. До този момент бе интервюирал десет кандидатки за работа и нито една от тях не ставаше. Вероятно и това момиче ще се окаже поредната загуба на време, но след като вече беше долу, не беше възпитано да я отпрати. Окей, ще й предостави десет минути, просто от учтивост.

— Добре, пусни я! — отговори.

* * *

Няколко минути по-късно Лола Фабрикънт вече бе кацнала на дивана на Филип Оукланд, твърдо решена да се покаже в максимално добра светлина, Филип Оукланд се оказа доста по-стар от снимката му на задната корица на „Лятно утро“, но за щастие не чак толкова стар. Пък и със сигурност бе доста по-млад от баща й, който никога не би

облякъл избеляла черна тениска и маратонки „Адидас“ и никога не би пуснал косата си под ушите. Излегнат на стола си с крака върху бюрото, Филип редуваше потрепването с химикал върху купчина листи с втъкване на косата си зад ушите. Да, момичето, което ѝ даде имейла на писателя, се оказа право — Филип Оукланд действително беше много готин.

— Разкажи ми за себе си — започна той. — Искam да знам всичко!

Вече не изгаряше от нетърпение да се освободи от госпожица Лола Фабрикънт, която далеч надскочи всичките му очаквания и която, особено след подобен гаден ден, бе не само приятно разнообразие, но и почти като отговор на молитвите му.

— Не си ли видял моя фейсбук? — попита тя.

— Не, не съм го гледал.

— Аз пък направих опит да се запозная с твоя. Обаче ти си нямаш фейсбук.

— А трябва ли?

Тя се смръщи и го изгледа така, сякаш се страхуваше за бъдещето му.

— Всеки в наши дни си има своя фейсбук страница! Как иначе приятелите ти ще следят какво става с теб?

„Да бе, как наистина!“ — помисли си той усмихнато. Това момиче направо го хвърляше под влака.

— Тогава искаш ли да ми покажеш този твой фейсбук? — попита на глас.

Тя набра бързо нещо на компютъра на своя телефон и му го подаде.

— Това съм аз в Маями!

Филип се вторачи в снимка на Лола, облечена само по бански и изтегната изящно на малка лодка. Запита се как точно го прелъстява — целенасочено или неволно? Впрочем какво значение имаше?

— А ето и моята биография — продължи тя, като застана зад него и набра нещо с бутоните. — Виждаш ли? Любимият ми цвят — жълт. Любимият ми цитат: „Ако не е по моя начин, тогава по никакъв начин!“ Мечтата ми за меден месец — да обикалям с яхта гръцките острови. — Отметна назад дългата си коса и един непокорен кичур докосна лицето му. — Извинявай! — изкиска се Лола.

— Много интересно — усмихна се Филип и ѝ подаде телефона с фейсбука.

— Така си е! — кимна гордо тя. — Приятелите ми открый време разправят, че ме очакват грандиозни неща!

— И какви по-точно? — попита Филип, неспособен да откъсне очи от гладката ѝ, безупречна кожа. Това момиче го правеше на идиот!

— Ами... не знам — провлачи тя, като си мислеше колко различен е Филип Оукланд от всички, с които се бе срещала досега. Беше като истински мъж, обаче по-добър, защото беше известен. Върна се на дивана срещу него и добави: — Знам, че трябва да знам, защото съм на двадесет и две, обаче не знам!

— Ти си още дете! Целият ти живот е пред теб!

Тя махна презрително и рече:

— Всички все това повтарят, обаче да ти кажа, изобщо не е вярно! Защото в наши дни ако ще се издигаш, трябва да го направиш веднага! Ако не го сториш, изоставаш. И това е краят ти!

— Така ли? — изглежда я изумен Филип.

— Ами да! — кимна тя с блеснали очи. — Нещата са се променили! Ако ти искаш нещо, трябва да си наясно, че още милион души го искат! — Направи пауза, наклони глава и се загледа в черния си педикюр. — Обаче мен това не ме притеснява. Аз съм си борбена натура. Обичам да побеждавам. И обикновено побеждавам!

„Аха! — възкликна вътрешно Филип, внезапно вдъхновен. — Ето от това има нужда моята героиня! Необузданата самоувереност на младостта!“

— Та каква е тази работа, която предлагаш? — попита Лола. — Какво точно се очаква от мен да правя? Нали не искаш да ти вземам дрехите от химическо или нещо подобно?

— О, нещо много по-страшно! — започна, този път сериозно, Филип. — Очаквам от теб да ми правиш някои проучвания. Но освен това ще очаквам да ми бъдеш и асистентка. Това ще рече, че когато провеждам конферентен разговор, ти ще стоиш до мен и ще си водиш бележки. Ако напиша нещо на ръка, ти ще го препечаташ на компютъра. Освен това очаквам от теб да изчиташ всеки мой ръкопис, преди да го пуснем, като следиш най-вече за правописни, печатни грешки и пропуски във връзките. А от време на време мога да те ползвам и като уред за сверяване на часовника си.

— Което ще рече?

— Например сега работя по един сценарий, който се нарича „Завръщане при шаферките“. Та във връзка с него се питам възможно ли е една двадесет и две годишна съвременна жена да се вманиаши на тема брак?

— Ама ти не си ли гледал „Булкодзили“? — ахна Лола.

— Какво е това? — озадачи се Филип.

— Боже Господи! — възкликна Лола и се приготви да започне дискусия по една от любимите си теми — риалити шоута. — Там се разказва за жени, които дотолкова се вманиават на тема „брак“, че накрая буквално лудват!

Филип се замисли, отново започна да потропва с химикала по бюрото си и накрая попита:

— Но защо? Какво му е толкова хубавото на това да си женен?

— Днес всяко разумно момиче иска да се омъжи. И при това — докато е все още младо!

— А аз си мислех, че жените първо държат да направят кариера, така че до тридесет вече да са превзели света!

— О, това важи за старото поколение жени! — обясни търпеливо Лола. — Днес всички млади момичета бързат да се омъжат и да родят деца. Защото не искат да свършат като майките си!

— Че какво не им е наред на майките им?

— Нещастни са — кимна съзаклятнически Лола. — Обаче момичетата от моето поколение не са от хората, които се примиряват с нещастieto!

Внезапно Филип усети, че ръцете го засърбяват за работа. Смъкна крака от бюрото си и се изправи.

— Това ли е? — попита Лола.

— Това е — кимна той.

Вдигна чантата си — сива торба от змийска кожа, която, ако се съдеше по големината, сигурно беше направена от кожата на цяла боа.

— Получавам ли работата? — попита директно момичето.

— Какво ще кажеш и двамата да си помислим и утре пак да се чуем? — отговори уклончиво Филип.

Лола помръкна.

— Не ме ли харесваш?

— Напротив! Много те харесвам! — натърти той, докато ѝ отваряше вратата. — И точно в това е проблемът!

Когато я изпрати, излезе на терасата, за да си проветри мозъка. Изложението беше южно. Пред него се простираше един модерен градски средновековен пейзаж в бяло, сиво-синьо и теракота. Точно под него се виждаше паркът на площад „Вашингтон“ — крѝпка зелена свежест, изпѝстрена с човешки точици, всяка от които бѝрзаше по своите си дребни дела.

„Не трябва да го правиш! — упрекна се той. — Не трябва да вземаш на работа това момиче! Ако го направиш, веднага ще легнеш с нея, а това ще бѝде катастрофа!“

Но важното е, че най-сетне започваше да усеща сценария си! Затова без да се бави, той си събра нещата и се запѝти кѝм малката библиотека на Шесто авеню, която беше отворена до кѝсно и кѝдето можеше да работи напѝлно необезпокояван.

* * *

В седем вечерта Шайфѝр Даймѝнд вече бе приключила сѝ снимките и в колата на пѝт кѝм града включи своето блекбѝри, за да прочете блога на Минди, който ѝ бе изпратила гримѝорната: „Нямам всичко и постепенно си давам сметка, че вероятно никога няма да го имам. Но мисля, че вече мога да живея с тази мисѝл. Вероятно истинските ми страхове се крият някѝде другаде — че се отказах от преследването на щастieto. Питам се коя ли ще бѝда, ако се оставя да бѝда себе си?“

„Не, човек никога не трябва да се отказва от преследването на щастieto!“ — каза си Шайфѝр и веднага след като пристигна на № 1, отиде право на тринадесетия етаж и позвѝни на вратата на Филип. Нямаше го. В мига, в който влезе в собствения си апартамент, телефонѝт иззвѝня. Помисли си, че може да е Филип — той беше един от шепата, които знаеха номера на домашния ѝ телефон. Оказа се Били Личфийлд.

— Едно птиченце ми каза, че си се завърнала! — скастри я той. — И защо все още не ми се обаждаш?

— Не че не исках. Просто имам много работа!

— Ако през следващите два часа не възнамеряваш да работиш, нека пийнем по едно в „Да Силвано“! Вечерта е прекрасна!

Да, вечерта наистина беше прекрасна. Защо да кукува сама в този апартамент? Нищо не ѝ пречи да излезе и да поговори с Били, а на Филип може да се обади и по-късно. Стига да се е върнал, разбира се.

Пристигна в ресторанта първа. Поръча си чаша вино и се замисли за Били. Обичаше Били — та кой не го обичаше?! Но в приятелството си с него тя изпитваше собственически чувства. Дори и да минеха години, без да се видят, тя за нищо на света не можеше да го забрави — особено като се има предвид, че той бе един от първите нийоркчани, с които тя някога се запозна.

Всъщност, ако не беше Били, тя никога нямаше да бъде това, което е днес.

Беше студентка в Колумбийския университет и изучаваше френска литература с втора специалност фотография. През лятото след първи курс успя да се уреди на стаж при един прочут фотограф. Именно на една от онези развратни фотосесии в една от плевните на Сохо се състоя и първата ѝ среща с Били, който в онези години беше редактор на външните снимки във „Вог“. В онези дни шампанското и кокаинът бяха закон, моделът — задължително с три часа закъснял, а наред сесията обслужващ фотографа в спалнята му на фона на някое безкрайно поппарче.

Та тогава, докато чакаха фотографа да си начеше оная работа, Били се обърна към Шайфър с думите:

— Знаеш ли, че си по-красива от модела?

— Да, знам — сви безразлично рамене тя.

— Винаги ли си толкова самоуверена?

— И защо да лъжа за външния си вид? Да не би аз да съм го избрала? Човек е такъв, какъвто се е родил!

— Трябва да застанеш пред обектива! — отсече Били.

— Чувствам се неловко — отговори тя.

Въпреки това когато Били настоя тя да се срещне с един негов познат режисьор, тя се съгласи. И когато режисьорът ѝ предложи да участва в едно прослушване за филм, тя отиде. И когато ѝ дадоха ролята, тя не я отказа. Играеше богато разглезено момиче от предградията и на екрана красотата ѝ се оказа умопомрачителна. А след това отиде на корицата на „Вог“ и прие предложение за участие в

рекламната кампания на една козметична фирма и после скъса с приятеля си — свястно, приятно момче от Чикаго, което учеше в медицинския факултет на Колумбийския университет. Пое я най-великият агент на звезди и я инструктира да се премести в Лос Анджелис, което тя и направи. Нае си малка къща на булевард „Сънсет“ и веднага след това получи водещата роля на трагично наивното момиче от „Лятно утро“.

И срещна Филип.

И ето че сега Били, добрият стар Били, се появи задъхано в задължителния си официален костюм. Тя се изправи, за да го прегърне.

— Не мога да повярвам, че вече си тук! А още по-малко мога да повярвам, че ще останеш! — изрече на един дъх той, настани се срещу нея и направи знак на сервитьора. — Хората от Холивуд винаги обещават, че ще останат, и никога не го правят.

— Но аз никога не съм се считала за човек на Холивуд — каза Шайфър. — Защото съм си нюйоркчанка. И това е единствената мисъл, която ме е крепяла през цялото време, докато бях в Лос Анджелис!

— Ню Йорк се промени — изрече Били и в гласа му се прокрадна тъга.

— Много съжалявам за госпожа Хаутън — промърмори Шайфър. — Знам колко близки бяхте с нея.

— Беше много стара. А сега мисля, че най-сетне открих подходящата двойка за нейния апартамент!

— Много хубаво — кимна Шайфър, обаче не й се говореше за имоти. — Били — приведе се тя към него, — виждал ли си Филип Оукланд?

— Точно това имах предвид, когато ти казах, че Ню Йорк се е променил. Вече почти не го виждам! Енид, разбира се, е друго нещо. Нея виждам по разни събития. Но не и Филип! Чувам, че животът му бил същински хаос.

— Той винаги си е бил същински хаос — констатира тъжно Шайфър.

— Но на някакъв етап хаосът все пак трябва да си отиде! Ето, дори Редмън Ричардли най-сетне се ожени! — Били бръсна една пращинка от безупречните си панталони и отбеляза: — Едно нещо не можах да разбера — защо вие двамата не се оженихте?

— Нямам представа.

— Сигурно не си имала нужда от него — отбеляза Били. — Мъж като Филип копнее някой да се нуждае от него. А ти, като голяма актриса...

— Никога не съм била голяма актриса! — поклати глава тя. — Напоследък всеки път, когато зърна сцена от „Лятно утро“, ми иде да умра от срам.

— Обаче беше неповторима!

— Нищо подобно! — изрече тя със самоироничен смях. — Знаеш ли какво ми каза веднъж Филип Оукланд? Каза, че никога няма да стана добра актриса, защото не съм уязвима!

— Ето ти го и отговорът! — вдигна пръст Били. — Филип ти е завиждал!

— Възможно ли е човек, който е спечелил наградите „Пулицър“ и „Оскар“, да завижда на някого?

— О, естествено! Завист, ревност, его — това са устоите на успеха! Виждам го непрекъснато в новите хора, които прииждат в Ню Йорк. Та може би точно в това отношение Ню Йорк си е все същият. — Отпи глътка вино и добави: — Но толкова по-зле за Филип Оукланд, защото той наистина е талантлив!

— Това ме натъжава — отрони Шайфър.

— Скъпа, изобщо не си губи времето да се тревожиш за Филип! След пет години той ще бъде на петдесет и ще се превърне в един от онези мъже на средна възраст, които не могат без много млади жени, а младите жени около него ще стават все по-изкуствени и все по-празноглави! Докато ти, от друга страна, ще си спечелила най-малко три награди „Емми“! И изобщо няма да ти пука за Филип Оукланд!

— Но аз го обичам!

Били сви рамене и рече:

— Всички обичаме Филип. Но той си е такъв. Какво можеш да направиш? Нищо. Вълкът нрава си не мени!

По-късно, докато се прибираше вкъщи, Шайфър се зачуди дали да не звънне отново на вратата на Филип. Но, спомняйки си думите на Били по този въпрос, реши, че няма смисъл. Кого заблуждава? Били беше прав. Филип никога няма да се промени. Когато влезе в апартамента си, тя се поздрави, че поне веднъж през живота си е успяла да постъпи разумно.

— Защо ще ходиш на погребението на жена, която дори не познаваш? — попита Пол Райе.

Същата вечер, във вторник, двамата с Ана-Лиза вечеряха в „Ла Еренуил“. Пол обожаваше прочутия френски ресторант, но не заради храната, а просто защото беше и абсурдно скъп (шестдесет и шест долара за една дувърска писия), и близко до хотела, което му даваше основание да го нарича „нашата столова“.

— Тя не е просто — коя и да е жена — обясни Ана-Лиза. — Госпожа Хаутън е била най-важната светска дама на града. Покани ме Били Личфийлд и доколкото разбирам, събитието е ексклузивно!

Докато изучаваше листа с вината, Пол подхвърли:

— Би ли ми припомнила кой беше този Били Личфийлд?

— Приятелят на Кони — отвърна раздразнено Ана-Лиза. — Спомняш ли си? Прекарахме уикенда с него!

— Аха, ясно — кимна Пол. — Плешивият пъпеш.

Ана-Лиза се усмихна. Коментарът очевидно беше представата на Пол за шега. Все пак тя каза:

— Не мисля, че е възпитано да говориш така!

— Че какво съм казал толкова? Нали е гей?

— Някой може да те чуе и да си състави погрешно мнение за теб!

Пол огледа празния ресторант и попита:

— Кой? Да виждаш някого наоколо?

— Били спомена, че може би ще успее да ни уреди с апартамента на госпожа Хаутън! Доколкото разбирам, става въпрос за нещо уникално — три етажа, обгърнати отвсякъде с тераси! А и сградата е една от най-величествените в града!

Отговорникът за напитките се приближи до масата им.

— Ще вземем бордо — обяви Пол. Върна му листа с вината и продължи разговора си с Ана-Лиза: — Все пак нещо не схващам. Защо трябва да ходиш на погребение, за да получиш един апартамент? Парите в брой не са ли достатъчни?

— В тези кръгове нещата не стават по този начин — изрече Ана-Лиза, като си отчупи къшейче хляб. — Доколкото, схващам, всичко опира до това, кого познаваш. Точно затова трябва да отида на погребението! За да се запозная с някои от собствениците в сградата! На някакъв етап и ти ще трябва да се запознаеш с тях, но когато това стане, моля те, не наричай хората пъпеши!

— И колко му е тарифата? — заинтересува се Пол.

— На кого?

— На този тип Били Личфийлд?

— Нямам представа.

— Наела си го и не си попитала колко ще ти струва?

— Той не е предмет, Пол! Той е човек! А и не исках да бъда груба с него.

— Но той просто е персонал!

— Виж какво, ти си човекът с парите, ти го питай! — тросна се Ана-Лиза.

— А, не! Персоналът е в твоята сфера на дейност!

— Вече и отделни сфери ли имаме?

— Ще имаме. Когато си родим деца!

— Не ме бъзикай, Пол!

— Не те бъзикам. — Сомелиерът се върна при тях и изнесе цял спектакъл с отварянето на виното и наливането му в чашата на Пол. Както се очакваше от него, Пол го близна и одобри. — Между другото, мислих и по този въпрос. И смятам, че точно сега е моментът да започнем!

Ана-Лиза отпи от своята чаша вино и едва преглъщайки, изрече:

— Не съм сигурна, че съм готова за това.

— Мислех, че искаш да имаме деца!

— Така е. Просто не си представях, че ще трябва да стане толкова скоро!

— И защо? Разполагаме с много пари. А ти не работиш!

— Може и да се върна на работа.

— Никоя от жените на колегите ми не работи! — повиши глас Пол. — Не е удобно.

— И кой го казва?

— Санди Брюър.

— Санди Брюър е идиот! — отсече Ана-Лиза и пак отпи от виното си. — И не че не искам деца. Просто засега все още нямаме жилище!

— Не смятам, че това е проблем — усмихна се Пол. — Отлично те познавам, за да знам, че решиш ли да купиш апартамента на тази госпожа Хаутън, ще го направиш!

После отвори менюто, заби нос в него и започна разсеяно да потупва ръката ѝ.

* * *

— Няма ли да ходиш на работа днес? — попита Джеймс Гуч жена си на следващата сутрин.

— Казах ти, че днес ще ходя на заупокойната служба за госпожа Хаутън.

— Мислех, че не си поканена — отбеляза Джеймс.

— Не съм. Но подобно нещо да ме е спирало някога?

Няколко етажа по-нагоре Филип Оукланд почука на вратата на леля си. Енид го посрещна, облечена в черни панталони и черно късо сако с мъниста.

— Вчера се видях със Сам Гуч — съобщи тя, докато слизаха надолу с асансьора. — Та той ми каза, че си посрещнал някаква млада дама в апартамента си.

— И какво ако е така? — засмя се Филип.

— Коя е тя? — настоя Енид.

— Просто млада дама — отговори неопределено племенникът ѝ, решил да я държи в напрежение. — Бях я поканил на интервю.

— О, Филип! Не мисля, че си постъпил много умно! Навлизаш във възраст, когато трябва да започнеш да проявяваш повече разум с жените!

Когато вратите на асансьора се отвориха, Енид зърна пред себе си във фойето Минди Гуч — факт, който автоматично я накара да сложи настрани притесненията си относно любовния живот на Филип. Минди също беше облечена в черно, което накара Енид да я заподозре, че ще се опита да отиде неканена на заупокойната служба на госпожа Хаутън. Но реши да се направи, че не забелязва.

— Здравей, скъпа Минди! — изчурулика любезно. — Тъжен ден, нали?

— Може и така да се каже — отговори Минди.

— Някакъв външен интерес относно апартамента? — попита нехайно Енид.

— Засега нищо. Но съм сигурна, че няма да остане за дълго така.

— Не забравяй и за нашите интереси! — изрече мило възрастната жена.

— Няма да бъде много лесно — просъска Минди и закричи напред пред тях, кипейки вътрешно.

Заупокойната служба беше в църквата „Свети Амброзии“, която се намираше на Бродуей и Единадесета улица. Пред входа беше претъпкано с коли. Какофонията от клаксони бе набързо прекъсната от воя на сирената на полицейската кола, пристигнала да регулира трафика.

Минди запуши ушите си с ръце и изкрещя: „Млъкнете!“ След този полезен изблик на гняв се почувства малко по-добре. Смеси се с тълпата пред входа на църквата и започна бавно да си пробива път напред. Накрая пресякоха полицейската барикада и загърбиха обичайното стълпотворение от папараци, което остана зад нея. Когато стигна до стълбите, бе спряна от огромен охранител.

— Покана? — попита той.

— Забравих я вкъщи — смотолеви Минди.

— Отстъпете, ако обичате — заповяда безизразно охранителят.

— Госпожа Хаутън ми беше много добра приятелка! Живеехме в една и съща сграда! — опита се да протестира Минди.

Охранителят продължи да пропуска хората с покани и Минди се опита да се вмъкне покрай една групичка, която вървеше пред нея. Обаче охранителят я забеляза и се изпречи пред нея.

— Дръпнете се, госпожо!

Порицана, Минди бе принудена да се отдръпне вдясно, откъдето имаше удоволствието да види как Енид Мърл и Филип Оукланд минават покрай нея. В последната секунда Енид забеляза Минди, измъкна се от тълпата, докосна ръката ѝ и изрече:

— Между другото, скъпа, искам да ти кажа, че вчера Сам ми помогна изключително много с компютъра. Слава на бога за младите

хора! Ние, старците, не бихме могли да оцелеем в този технологичен свят без тях!

И преди Минди да бе успяла да каже каквото и да било, Енид продължи напред. Чашата на Минди определено преля. Енид не само я бе обидила, намеквайки, че Минди е от нейната възрастова категория („старци“ били, моля ви се!), но и най-безскрупулно я бе изоставила да си виси навън. Иначе, стига да искаше, тя съвсем спокойно би могла да я вмъкне, тъй като никой не смееше да противоречи на Енид Мърл. Да, Енид бе от онзи тип хора, които момиченцата наричат „приятелка за слънчево време“, но Минди бе убедена, че все някой ден ще може да ѝ го върне.

Докато вървеше бодро по Единадесета улица, Били Личфийлд зърна Минди Гуч в покрайнините на тълпата и реши, че това е знак на съдбата. Даже нещо повече — знак от самата госпожа Хаутън, че Ана-Лиза Райе трябва да стане следващата собственичка на апартамента. Били се бе надявал да успее да представи Ана-Лиза на Енид Мърл, която от своя страна да я представи сред обществото на № 1. Но Минди Гуч, самият председател на борда, бе далеч по-голяма — макар и не чак толкова бляскава — риба. Докато приближаваше към нея, Били не можа да не си каже: „Горката Минди! Някога беше относително хубавка, но с течение на годините чертите ѝ са се изострили, а бузите ѝ — хлътнали. Горчилката очевидно я разяжда!“ Изобразявайки на лицето си подходящото за случая скръбно изражение, той пое двете ѝ ръце и я разцелува по двете бузи.

— Здравей, скъпа Минди! — поздрави.

— О, Били!

— Няма ли да влизаш?

Минди извърна очи и смотолеви:

— Щеше ми се да изразя почитанията си...

— О! — кимна Били, автоматичнохващайки ситуацията. И наистина, доколкото познаваше госпожа Хаутън, нямаше никакъв начин тя да е поканила Минди на заупокойната си служба. Защото, макар Минди да бе председател на борда, Луиз Хаутън никога не я бе споменавала, а най-вероятно и изобщо не е имала представа за съществуването ѝ. Обаче Минди, която открай време страдеше от объркване, но решителна гордост, очевидно бе решила, че присъствието ѝ тук би циментирало подозрителния ѝ статус. — Знаеш ли, всеки

момент очаквам една приятелка. Ще се радваме, ако се присъединиш към нас!

— За мен ще бъде удоволствие! — светнаха очите на Минди. Нека хората си говорят каквото искат за Били Личфийлд, но никой не можеше да му оспори, че е джентълмен.

Били я хвана под ръка и попита:

— Бяхте ли близки с госпожа Хаутън?

Минди се вторачи в него и без да мигне, отговори:

— Не особено. Виждахме се предимно във фоайето. Но ти май беше много близък с нея, нали?

— О, да! — кимна той. — Посещавах я най-малко два пъти месечно.

— Сигурно много ти липсва — изрече съчувствено Минди.

— Така е — въздъхна той. — Тя беше удивителна жена, но не мисля, че казвам нещо ново. — Направи пауза, опитвайки се да отгатне настроението на Минди, и реши да играе на сляпо: — А сега и този апартамент! Питам се какво ли ще стане с него?

Ръката му се оказа печеливша. Минди прояви много по-голяма готовност да говори за апартамента на госпожа Хаутън, отколкото за самата нея.

— Много навременен въпрос! — изтъкна тя. Приведе се към него и прошепна възмутено: — Можеш ли да си представиш, че при нас има хора, които искат да го разделят!

Били отстъпи шокирано крачка назад. После възкликна:

— Но това би било кощунство! Човек не може да разделя подобен апартамент! Той е жалон на града!

— Точно това мисля и аз! — проблеснаха очите на Минди, доволна, че поне още един човек мисли като нея.

Били снижи глас и изрече:

— Може би ще успее да ти помогна! Познавам един човек, който ще бъде идеален за този апартамент!

— Така ли? — изгледа го изненадана Минди.

Били кимна.

— Една прекрасна млада дама от Вашингтон! Достатъчно е само да ти кажа, че тя е една от нас! Мисля, че за останалото се досещаш!

Минди бе искрено поласкана, но реши да не го показва.

— А тази дама може ли да си позволи да даде двадесет милиона долара за един апартамент? — само попита.

— Разбира се, нали върви със съпруг! А той работи в сферата на финансите! Скъпа — побърза да я успокои той, — и двамата знаем, че № 1 се слави с традициите си да бъде дом на творци. Но освен това знаем и какво става днес на пазара на недвижимите имоти! Кое то ще рече, че никой творец вече не може да си позволи апартамент като този! Освен ако, както ти спомена, вземете решение да го разделите.

— О, това никога няма да стане! — отсече Минди и скръсти ръце пред гърдите си.

— Браво на теб! — потупа я одобрително Били по рамото. — Но мисля, че ще се радваш да се запознаеш с моята приятелка! — Надникна над рамото на Минди и видя как Ана-Лиза тъкмо слиза от едно такси. — Ето я и нея!

Минди се обърна. Към нея вървеше висока млада жена с кестенява коса, вдигната на обикновена конска опашка. Имаше сериозно, но и интересно лице — от онзи тип лица, които другите жени определят като красиво, може би защото зад красотата, която излъчваше, се криеше истинска личност.

— Ана-Лиза, запознай се с Минди Гуч! — представи ги Били. — Минди живее на № 1 и е била приятелка на госпожа Хаутън!

— Много ми е приятно! — кимна Ана-Лиза.

Ръкостискането ѝ бе твърдо и Минди се зарадва, че Ана-Лиза не се опита да я целуне по бузата по онзи превзет европейски маниер. Зарадва се също така, че Били я представи като приятелка на госпожа Хаутън. Били Личфийлд бе перфектният пример за това как цивилизованите обитатели на Пето авеню № 1 трябва да се държат един с друг.

Влязоха в църквата и заеха места в средата. Два реда пред тях Минди разпозна изрусената прическа на Енид (някога е била брюнетка, но годините най-сетне са си казали думата), а непосредствено до нея — блестящата кестенява коса на Филип. Кой разумен мъж на средна възраст ще си остави косата толкова дълга?! Двамата бяха нелепа двойка — застаряващата стара мома и вятърничавият ѝ племенник, наперени, абсурдни и арогантни. Но някой ден и Енид Мърл ще получи своя урок!

Църковната камбана отброи десет скръбни удара. След това гръмнаха органите и в дъното на пътеката се материализираха двама свещеници в бели роби, клатеци кадилници с тамян. След тях се появи тържествено самият епископ в синя роба и митра на главата. Паството се изправи. Минди сведе глава. Били се приведе към нея и прошепна:

— Кой е този, който иска да раздели апартамента?

— Енид Мърл! И племенникът ѝ Филип!

Били кимна. Епископът стигна до олтара и богомолците послушно седнаха. Традиционната католическа церемония, пожелана от госпожа Луиз Хаутън, продължи на латински и английски. Били пропусна напевите покрай ушите си и се вторачи в мислите си. На пръв поглед му беше трудно да повярва, че Енид Мърл ще иска да разделя апартамента на госпожа Хаутън. Но, от друга страна, Енид не беше оцеляла като светски репортер цели петдесет години току-така. Не беше толкова мила, за каквато се представяше, и макар повечето да смятаха, че двете с Луиз Хаутън са били най-добри приятелки, Били подозираше, че има и още нещо. Спомни си за някакви неприятности между тях, свързани с мащехата на Енид, но те вероятно са отшумели, след като мащехата се изнесе от № 1. Както и да е. Важното бе, че е много възможно Енид Мърл да не дава и пукната пара за съхранението на наследството на Луиз Хаутън.

И все пак ситуацията го изправяше пред морална дилема. Били не желаше да попада в полезрението на Енид, което със сигурност щеше да бъде опасно, тъй като тя все още контролирала голяма част от общественото мнение посредством редовната си рубрика. От друга страна, този апартамент бе радостта и гордостта на госпожа Хаутън. Той бе небесният трон, от който тя бе властвала над целия манхатънски елит, и дори през седемдесетте и осемдесетте, когато центърът поизгуби блясъка си и на власт дойде Ийст Сайд, на госпожа Хаутън изобщо не ѝ хрумна да се премести. Когато разговаряше на тази тема с Били, почукваше по пода със своето бастунче с мраморна дръжка и казваше с величествения си алтов глас: „Тук е центърът на нюйоркското общество! А не там горе, в провинцията! (С последното имаше предвид Горен Ийст Сайд и Уест Сайд.) Знаеш ли, че едно време на човек му трябваше цял ден, докато стигне хотел «Дакота»? И защо? Само за да прекара нощта в това кошмарно готическо чудовище!

(Почукване с бастунчето.) Обществото започва тук и ще завърши тук! Никога не забравяй произхода си, Били!“

Значителна част от това общество щеше да се сблъска с ненавременния си край, ако Енид Мърл успее да се наложи за апартамента. Това заключение помогна на Били да изясни мисията си — колкото и да се възхищаваше на Енид Мърл, той бе длъжен да остане лоялен към желанията на госпожа Хаутън!

Ощите призоваха за молитва и богомолците приклекнаха. Минди склучи ръце пред лицето си, а Били прошепна иззад своите:

— Какво ще правиш после? Какво ще кажеш да отскочим до Номер Едно и да надникнем в апартамента?

Минди го изгледа изненадано. Знаеше, че за внезапната му любезност си има някаква причина, но не бе очаквала той да стигне дотам, че да започне да търгува в Божия дом. От друга страна, това си беше Ню Йорк, който не признаваше нищо свято. Минди надникна над склучените си ръце към главите на съседите две редици напред и отново се изпълни с негодувание. Епископът подаде знак на опечалените да се прекръстят.

— В името на Оща и Сина и Светаго Духа! Амин! — изрече Минди. Седна отново на пейката и все така вторачена право напред, прошепна на Били: — Мисля, че ще може да се уреди!

* * *

След заукойната служба Енид бе организидала обяд за двадесет души в ресторанта на Девета улица. Излезе от църквата и се запъти натам, придружена от Филип. Въпреки че ресторантът обикновено не работеше на обяд, сега бе направил изключение за Енид (тяхна редовна клиентка заедно с почти всички останали жители на квартала) и заради скръбния случай, Филип познаваше отлично приятелите на Енид — някога най-добрите и най-изявени личности на Ню Йорк. Тези хора и техните странни ритуали, включващи задължението по време на ордъовъра да говориш с жената вдясно на теб, а по време на основното ястие — с тази отляво, с вечните си дискусии на тема политика, бизнес, медии и изкуства и със задължителните пространни речи по време на кафето, се бяха

превърнали до такава степен в част от живота на Филип, че той рядко си даваше сметка колко древни са вече тези някога могъщи играчи.

Както обикновено, разговорът беше делови и безстрастен. И макар че трагичната и ненавременна смърт на госпожа Хаутън да бе част от него — „можеше да изкара още поне пет години“, — в крайна сметка всичко се завъртя около предстоящите избори и рецесията, която грозеше страната. Точно до леля му седеше възрастен мъж, който се държеше като глътнал бастун. Като бивш сенатор и автор на речите на Джак Кенеди, той поде темата за разликите в ораторските стилове на демократичните кандидати. Когато сервираха основното ястие — телешко в маслено-лимонов сос, — продължавайки да говори, Енид съвсем естествено вдигна ножа и вилицата си и започна да реже месото на сенатора на дребни парченца. Проявата ѝ на любезност ужаси Филип. Това го накара да се огледа и за първи път през живота си да си даде сметка за печалната гротеска, наречена старост.

Остави вилицата си. Точно натам вървеше и неговият живот. И крачките дотам бяха много малко. Бъдещето, което видя за себе си, го паникьоса и внезапно пред очите му се заредиха всички неща в живота му, които напоследък се бяха объркали. Проблемите с настоящия му сценарий навярно нямаше да бъдат последни. Сигурно щеше да има проблеми и със следващия (ако изобщо има такъв). А ако изобщо имаше следваща книга, и с нея щеше да има проблеми. Така някой ден ще се окаже като тях — импотентен и незначителен въздухар, който има нужда да му режат месото на дребни късчета. А дори не се бе уредил с жена, която да го успокоява.

Изправи се и се извини, че имал конферентен разговор с Лос Анджелис, който нямало как да пропусне — току-що бил получил съобщение по телефона си.

— Не можеш да останеш за десерта? — изненада се Енид. А после по лицето ѝ се изписа ужас. — Боже мой! Бройката!

Отсъствието му означаваше, че хората на масата ще станат нечетен брой.

— Няма как, нини — изрече спокойно той и я целуна по бузата. — Сигурен съм, че ще се справиш!

Едва изминал няколко крачки по тротоара, и извади телефона, за да се обади на Лола. Небрежният ѝ поздрав накара сърцето му да се

разтупти и той бе принуден да прикрие вълнението си, преструвайки се на по-сериозен, отколкото бе.

— Обажда се Филип Оукланд.

— Какво става? — попита тя, но звучеше радостна, че го чува.

— Обаждам се, за да ти предложа работата. Като помощник в проучванията. Можеш ли да започнеш още този следобед?

— Не — отсече тя. — Заета съм.

— Ами утре сутринта?

— Не мога. Майка ми си тръгва и трябва да ѝ кажа довиждане.

— Кога по-точно тръгва? — попита той, ужасявайки се, че вече е започнал да звучи отчаяно.

— Нямам представа. Вероятно към десет. Или единадесет?

— Тогава защо не дойдеш следобед?

— Е, сигурно ще успея — отговори неуверено Лола. Тя седеше на ръба на басейна на покрива на „Сохо Хауз“ и пляскаше с крака в топлата вода. Искаше работата, разбира се, но не искаше да изглежда и като твърде нетърпелива. В крайна сметка, макар че практически погледнато, Филип щеше да бъде неин работодател, той беше също така и мъж. А при работа с мъжете никога не беше излишно да се правиш на трудно достъпна. — Два става ли?

— Идеално! — отсече Филип и затвори телефона.

Сервитьорът се приближи до Лола и я предупреди, че в клуба използването на мобилни телефони било забранено, дори и на покрива. Лола го изгледа кръвнишки и се зае да изпрати на майка си есемес с добрите новини. А после се намаза с още плажно мляко и се излетна на шезлонга. Затвори очи и започна да си фантазира за Филип Оукланд и Пето авеню № 1. Може пък Филип да се влюби в нея, да се ожени и така и тя да заживее на № 1.

— Каква красота! — възкликна Ана-Лиза, пристъпвайки прага на апартамента на госпожа Хаутън.

— Боже, какъв ужас! — хвана се за сърцето Били. — Съжалявам, че не можа да го видиш, докато госпожа Хаутън все още беше тук!

— Аз съм го виждала — намеси се безстрастно Минди. — Старовремско като нея.

Апартаментът беше почти гол. Нямаше ги антиките, нямаше ги картините, нямаше ги гоблените и копринените драперии. Единствените останали реликви от бившата собственичка бяха няколкото прашни плюшени зайчета и избелелите тапети. Обедното слънце, което нахлуваше през огромните прозорци, вадеше на показ олющената мазилка и протрития от търкане паркет. Малкото фоайе водеше към по-голямо — с мраморен под с инкрустация, откъдето започваше величествена стълба. Три двойки високи дървени врати отвеждаха към дневна, трапезария и библиотека. Отнесен в спомените си, Били пристъпи в огромната дневна. Тя се простираше по цялата дължина на предната част на апартамента, гледаща към Пето авеню. Две двойки френски прозорци отвеждаха към терасата с широчина четири метра.

— Какви приеми се вихреха тук! — въздъхна Били и обгърна с жест пространството. — Беше подредила всичко като европейски салон — със софи, фотьойли и отделни кътове за разговори. Човек може да събере тук стотина души и дори няма да ги усети! — Поведе ги към трапезарията. — Канеше на вечерите си кого ли не! Спомням си една вечеря, на която присъства и принцеса Грейс. Беше толкова красива! И никой не можеше да си представи, че само месец по-късно ще бъде мъртва!

— Обикновено не си представяме — отбеляза сухо Минди.

Били се престори, че не я е чул, и продължи:

— Имаше една дълга маса за четиридесет души. И до днес съм на мнение, че дългите правоъгълни маси са много по-изискани, отколкото днешните кръгли маси за десетима! Но може би хората просто нямат избор. Как да поберат подобна маса в дребните стаички! Иначе госпожа Хаутън винаги казваше, че четиридесет души за вечеря са идеалният брой гости. Тайната ѝ се състоеше в това да кара гостите си да се чувстват като избраници.

— А къде е кухнята? — попита Минди.

Макар вече да бе влизала в апартамента, огледът бе преминал малко прекалено бързичко и я бе оставил единствено с чувство на завист и дълбоко унижение. Доскоро нямаше никаква представа, че госпожа Хаутън е била толкова високопоставен член на хайлайфа, въпреки че най-интересното като че ли се бе случило, преди те двамата с Джеймс да се нанесат в сградата. В отговор на въпроса ѝ Били поведе

малката процесия през летящите врати, откъдето попаднаха в коридор, вдясно на който се намираше килерът за провизии на иконома, а в дъното — самата кухня. Тя се оказа изненадващо семпла, с линолеум на пода и порцеланова мивка.

— Тя никога не влизаше тук, разбира се — обясни Били. — Би било обида за персонала. Традиции!

— А какво правеше, когато ѝ се допиеше вода? — полюбопитства Ана-Лиза.

— Обаждаше се по телефона и я поръчваше. Едно време имаше телефон във всяка стая, при това всеки от тях беше на отделна линия. В началото на осемдесетте това се считаше за изключително модерно.

Ана-Лиза погледна към Минди, улови погледа ѝ и ѝ намигна. До този момент Минди нямаше представа как да тълкува тази жена, която бе толкова сдържана и самоуверена, че не издаваше абсолютно нищо за себе си. Но сега си каза, че Ана-Лиза Райе все пак притежава някакво чувство за хумор.

Качиха се на втория етаж и разгледаха главната спалня на госпожа Хаутън, голямата баня и дневната, където, както отбеляза Били, двамата с домакинята били прекарвали много приятни часове. Надникнаха и в трите спални за гости надолу по коридора, а след това се качиха на третия етаж.

— А това тук — обяви тържествено Били, като отвори със замах тежката двойна врата — е гвоздеят на програмата! Балната зала!

Ана-Лиза пристъпи върху шахматно подредения черно-бял мрамор на пода и застана в средата на залата. Вдигна очи към огромния купол над главата си, а след това обгърна с поглед величествената камина и френските прозорци. Стаята беше неземно красива — никога не си бе представяла, че в Ню Йорк, в самото сърце на града, може да съществува подобна стая. Манхатън действително беше пълен с прекрасни тайни и изненади! Плъзгайки поглед наоколо, тя разбра, че този апартамент е мечтата на нейния живот.

Били се приближи зад нея и отбеляза усмихнало:

— Винаги съм казвал, че ако човек не може да бъде щастлив в този апартамент, не може да бъде щастлив никъде. — Дори и Минди не успя да измисли нищо, с което да го опровергае. Въздухът натежа от копнеж с онова, което Били наричаше „болката“. Беше част от болката да живееш в Манхатън — тази всепоглъщаща болка за най-добрия

недвижим имот. Тази болка бе в състояние да накара хората да направят какво ли не — да лъжат, да поддържат бракове, с които отдавна е свършено, да се подлагат на какви ли не унижения, да стигнат дори до убийство. — Какво ще кажеш? — попита той Ана-Лиза.

Сърцето на Ана-Лиза заби. Искаше ѝ се да каже, че двамата с Пол ще купят апартамента още днес, още този следобед, преди някой друг да го е видял и също да го е пожелал. Ала адвокатът у нея надделя и тя запази върховно самообладание.

— Прекрасен е! Наистина си струва да помислим по този въпрос!

Погледна към Минди. Знаеше, че ключът към сдобиването с този апартамент се намира в ръцете на тази неуверена, невротична жена с изпъкнали като на жаба очи.

— Съпругът ми Пол е много педантичен — отбеляза делово. — Със сигурност ще иска да разгледа финансите на сградата.

— О, кооперацията ни е перфектна в това отношение! — отсече Минди. — Радваме се на най-високите ипотечни акредитиви. — Отвори френските прозорци и излезе на терасата. Като надникна, зърна малко по-надолу края на терасата на Енид Мърл. — Знаеш ли каква гледка се открива оттук? — подвикна тя на Ана-Лиза.

Ана-Лиза излезе при нея. Веднага се изпълни с усещането, че се намира на палубата на кораб, носещ се високо в облаците над Манхатън.

— Удивително! — възкликна.

— Та откъде беше ти? — попита я Минди.

— От Вашингтон. Преместихме се тук заради работата на Пол. Той работи в сферата на финансите.

Още в църквата Били Личфийлд ѝ беше прошепнал да избягва да употребява термина „хедж фондове“ и вместо него да използва „финанси“, който бе по-неопределен и по-изискан. „Когато разговаряш с Минди, трябва да наблягаш на факта на своята нормалност!“ — бе я посъветвал той.

— Откога живеете тук? — попита учтиво Ана-Лиза, за да насочи разговора по-далече от себе си.

— От десет години — отговори Минди. — Обожаваме този блок. И квартала, разбира се. Пък и синът ми ходи на училище тук, така че

ни е удобно.

— Ясно — кимна Ана-Лиза.

— Вие имате ли деца? — попита я Минди.

— Все още не.

— Тази сграда е много добра за отглеждане на деца. Всички обичат моя Сам.

В този момент към тях се приближи и Били Личфийлд и Ана-Лиза реши, че моментът за решителния удар е назрял.

— Между другото, вашият съпруг да не би да е Джеймс Гуч? — обърна се тя нехайно към Минди.

— Точно той е. Ти откъде знаеш за него? — изгледа я изумена Минди.

— Прочетох последната му книга — „Самотният войник“.

— Само две хиляди души са чели тази книга! — контрира я Минди.

— Може. Обаче на мен ми хареса. Американската история е моята страст. А съпругът ти е прекрасен писател!

Минди се сащиса. Не беше сигурна дали може да вярва на Ана-Лиза, но все пак отчете факта, че жената полага усилия да бъде любезна. От друга страна, предвид удара, който Джеймс направи с компанията „Епъл“, нищо чудно Минди да греши за неговите наративни умения. Вярно е, че някога Джеймс наистина бе отличен писател и всъщност точно това бе една от главните причини, поради които тя се омъжи за него. Може би в най-скоро време отново му предстои да стане добър писател.

— Всеки момент ще излезе новата книга на моя съпруг — изрече гордо тя. — Хората в този бизнес твърдят, че щяла да бъде много по-голям хит дори и от Дан Браун! Направо да не повярваш!

След като изрече тези думи на глас, Минди внезапно установи, че звукът им ѝ харесва. Едва сега започна да се изпълва с вярата, че успехът на Джеймс може би е реална възможност. Дано! Това определено ще натрие носа на Филип Оукланд! А ако семейство Райе купят този апартамент, ще натрие носовете и на Филип, и на любимата му лелка!

— Налага се да се връщам на работа — обяви тя, като подаде ръка на Ана-Лиза. — Но се надявам, че с теб ще се видим съвсем скоро!

— Впечатлен съм! — прошепна Били на Ана-Лиза няколко минути по-късно, когато двамата излязоха на тротоара пред Номер Едно. — Минди Гуч те хареса, а тя не харесва никого!

Ана-Лиза се усмихна дяволито и махна с ръка, за да си спре такси.

— Ти наистина ли си чела „Самотният войник“! — попита я Били. — Та тя е осемстотин страници и е жива скука!

— Наистина съм я чела — отговори адвокатката.

— Значи си знаела, че Джеймс Гуч е неин съпруг?

— Не, нямах представа. Докато бяхме в църквата, влязох в „Гугъл“ и прочетох цялата информация за него. Беше спомената и жена му.

— Умно! — ухили се Били.

Едно такси спря до бордюра пред тях и той отвори галантно вратата за Ана-Лиза. Докато влизаше, тя го погледна многозначително и заяви:

— Винаги си подготвям домашното!

* * *

Както и можеше да се очаква, работата при Филип Оукланд беше фасулска. Три следобеда седмично — в понеделник, сряда и петък — Лола отиваше в апартамента на Филип. Седнала на миниатюрно бюро в огромната слънчева дневна на писателя, тя полагаше големи усилия да се преструва, че работи — или най-малкото през първите няколко дена. Когато работеше, Филип държеше вратата на кабинета му да е отворена. От време на време надникваше и я помолваше да му потърси нещо, като например точния адрес на някакъв тъп ресторант, дето през осемдесетте бил на Първо авеню. Лола така и не схващаше за какво му е тази отживяла информация — в крайна сметка нали пише сценарий, тогава защо да не го измисли така, както си измисля и героите?!

Когато му зададе този въпрос, той приседна близо до нея на ръба на кожения фотьойл пред камината и ѝ изнесе лекция за значението на автентичността в художествената литература. В началото Лола не разбра нищо, после се отегчи, а накрая се очарова. Не от нещо конкретно, което бе изрекъл Филип, а от факта, че разговаря с нея като

с равен. Това се повтори няколко пъти и всеки път той внезапно се сещаше за нещо, скачаше и се прибираще в кабинета си. Секунда по-късно тя чуваше как пръстите му играят върху клавиатурата. Тогава тя втъкваше коса зад ушите си, сбърчваше чело в опит за концентрация и се опитваше да открие в „Гугъл“ информацията, която му трябваше. Ала тъй като не бе в състояние да задържи вниманието си повече от две минути върху дадено нещо, само след секунда бе поела вече по погрешна тангента — четеше „Перес Хилтън“, оглеждаше страницата си във „фейсбук“, гледаше отделни епизоди от „Хълмовете“ или прехвърляше видеоклипове в „Ю Тيوب“. Бе наясно, че ако работеше обикновена работа, в офис, на подобни неща не би се погледнало с добро око — една нейна колежка от университета наскоро беше уволнена точно заради разходки из интернет, — но Филип очевидно нямаше нищо против. Даже точно обратното — като че ли гледаше на тези разходки като необходим елемент от работата ѝ.

През втория си работен ден, докато гледаше поредното видео по „Ю Тيوب“, Лола попадна на клип с булка в булчинска рокля без презрамки, която налага някакъв мъж с чадър край магистралата. Малко зад тях се виждаше бяла лимузина — очевидно колата се беше счупила и сега булката си го изкарваше на шофьора.

— Филип? — надникна в кабинета му тя.

Филип се бе привел над компютъра и дългата му коса почти закриваше лицето му.

— А? — стресна се той.

— Мисля, че открих нещо, което може би ще ти бъде от полза.

— Адресът на „Пиъртрий“ ли?

— Нещо по-добро! — ухили се тя и му показва видеото.

— Боже! — шашна се писателят. — Дали е истинско?

— Разбира се! — Заслушаха се в булката, която заливаше шофьора с порой от цветисти епитети. — Ето на това му викам аз автентичност! — отсече Лола и се облегна самодоволно в стола си.

— Има ли още много такива клипове? — попита Филип.

— Колкото искаш! — успокои го асистентката му.

— Браво на теб! — похвали я той, очевидно много впечатлен.

Лола не можеше да не признае на Филип, че знае много. Но всичко, което знаеше, бе на теория, от книгите и въпреки желанието си да бъде автентичен, не знаеше почти нищо за реалния живот. От друга

страна, *нейният* реален живот в Ню Йорк не се очертаваше такъв, на какъвто се беше надявала.

В събота вечерта отиде на нощен клуб с двете момичета, с които се бе запознала на последното интервю. Макар да ги считаше за „посредствени“, нямаше друг избор, тъй като те бяха единствените ѝ познати в Ню Йорк. Оказа се, че ходенето по клубове е едновременно вълнуващо и депресиращо приключение. От първите два клуба направо ги изгониха, но за третия поне им беше разрешено да се наредят на опашка и да чакат. Четиридесет и пет минути те стояха зад бариерата, докато всички, които слизаха от лимузини или джипове, бяха автоматично пускани вътре. И макар да я болеше, че не е член на този ексклузивен клуб, утешаваше се поне с факта, че успя да зърне на живо шест знаменитости. При появата на всяка от тях опашката започваше да жужи като гърмяща змия и изведнъж всички започваха да щракат с фотоапаратите на телефоните си, за да съхранят великия миг завинаги. Вътре в клуба разделението между Важните клечки и Простолюдието беше още по-ярко. Важните клечки седяха на маси, отрупани с бутилки водка и шампанско, зад дебели възета, охранявани от едри бодигардове, докато Простолюдието беше принудено да се тъпче пред бара като овце на заколение. Докато успееш да си вземеш питие, минаваше още поне половин час, а след това се налагаше да си гушкаш чашата като бебе, защото нямаше никакви гаранции, че после ще можеш да си вземеш ново.

Това приключение накара Лола да заключи, че така няма да стане. Налагаше се да измисли друг начин да си пробие път към бляска и хайлайфа на Ню Йорк.

Втората сряда от работния живот на Лола я завари опъната на дивана в дневната на Филип, потънала в четене на таблоидни списания. Филип бе отишъл до библиотеката, за да пише, и я бе оставил сама в апартамента му, където от нея се очакваше да прочете ръкописа му и да поправи правописните грешки.

— Нямаш ли си редактор в компютъра? — бе го попитала тя, когато той ѝ подаде ръкописа.

— Не му вярвам — бе отговорил той.

Така Лола положи усилия да поработи, тоест да го прочете, но още на третата дума се сети, че е сряда — денят, в който излизат всички важни таблоидни списания. Захвърли ръкописа и отиде до

вестникарския щанд на ъгъла. Обичаше да влиза и да излиза от Пето авеню № 1, така че когато минава покрай портиерите, да може да им кимва приятелски, сякаш наистина живее тук.

Обаче днешните таблоиди се оказаха много скучни — нито една звезда не бе влязла в клиника за наркомани или алкохолици, нито една не бе наддала (изгубила) няколко килца, нито една не бе откраднала нечий съпруг. Кое то накара Лола да захвърли отегчено списанията настрани. Вдигна глава и осъзнавайки, че е сама в апартамента на Филип, може да се заеме с нещо по-интересно — да се поразходи наоколо и да потършува.

Насочи се към стената с книгите. Цели три рафта от библиотеката бяха пълни с екземпляри от първата книга на Филип — „Лятно утро“, на различни езици, в различни формати и с различни корици. Друг от рафтовете беше пълен с първи издания в твърди корици на класиците, Филип й бе споменал, че ги колекционира и че за някои от тях е платил по пет хиляди долара, като например за първото издание на „Великият Гетсби“ — един от най-смахнатите романи на света, по мнението на Лола. На най-долния рафт имаше колекция от стари вестници и списания. Лола вдигна един брой на „Нюйоркски книжен преглед“ с дата от февруари 1992 година, прелисти го и попадна на критически отзив за книгата на Филип „Звезда на мрака“. „Скука!“ — каза си тя и захвърли списанието. Най-отдолу в купчината зърна стар брой на списание „Вог“. Измъкна го и се загледа в корицата. Септември 1989 година. Едно от водещите заглавия гласеше: „НОВИТЕ ЗВЕЗДНИ ДВОЙКИ“. „За какво му е на Филип стар брой от «Вог»?“ — зачуди се тя и отвори списанието, за да разбере.

Откри отговора още в средата. Десет страници подред разказваха за един доста по-млад Филип и още по-младата тогава Шайфър Даймънд, застанали пред Айфеловата кула, хранещи се един друг с кроасани, разхождащи се по улиците на Париж по бална рокля и смокинг. Подзаглавието гласеше: „Любов през пролетта — носителката на «Оскар» Шайфър Даймънд и лауреатът на наградата «Пулицър» Филип Оукланд разхождат новите парижки колекции.“

Лола грабна списанието, настаня се обратно на дивана и започна да оглежда по-внимателно снимките. Нямаше никаква представа, че някога Филип Оукланд и Шайфър Даймънд са били гаджета — усети, че тази новина я изпълва с бясна ревност. През последните няколко

дена бе започнала да харесва Филип не на шега, но досега се въздържахше заради възрастта му. Защото, както и да погледнеш нещата, той все пак беше с цели двадесет години по-стар от нея. И макар да изглеждаше доста по-млад, и да бе в добра форма (всяка сутрин ходеше на фитнес), и макар Лола да познаваше маса млади жени, омъжени за доста по-възрастни от тях мъже (например жената на Били Джоел), все пак се притесняваше, че ако „стигне дотам“ с Филип, може да се окаже неприятно изненадана. Ами ако има старчески петна? Или не може да го вдигне?

Но сега, докато разглеждаше снимките му във „Вог“, Лола започна да гледа на него с други очи. И заобмисля ходове, с които да го прельсти.

Точно в пет следобед Филип излезе от библиотеката и се насочи обратно към № 1. Предполагаше, че по това време Лола сигурно вече ще си е тръгнала и така щеше да отмине още един ден, в който той не е направил опит да спи с нея. Желалаше я, което не беше никак странно, тъй като в крайна сметка беше мъж. Тя като че ли също го желалаше, ако се съди по начина, по който го гледаше през падналия пред очите ѝ кичур коса, който непрекъснато въртеше в знак на свенливост. Обаче беше малко прекалено млада за него, а и въпреки познанията си за света на интернет и живота на звездите не беше особено обиграна. Кое не беше чудно, тъй като до този момент не ѝ се беше случвало нищо особено, което да я направи по-зряла.

Докато се качваше с асансьора към апартамента си, на Филип му хрумна нещо и той натисна бутона за деветия етаж. На този етаж имаше шест апартамента — Шайфър живееше в дъното. Докато вървеше по коридора, си спомни колко често бе изминавал някога този път — и през деня, и през нощта. Когато стигна до вратата ѝ, натисна звънеца и разтърси бравата на вратата. Нищо. Както обикновено, тя не си беше вкъщи. Шайфър никога не си беше вкъщи.

Качи се в собствения си апартамент и отваряйки вратата, се стресна, когато чу откъм дневната гласа на Лола:

— Филип?

Зърна в антрето малко розово лачено куфарче. Самата тя се намираше на дивана в дневната. Обърна се, когато той влезе, и му се усмихна.

— Още ли си тук? — попита той. Беше изненадан, но не и недоволен, че я вижда.

— Случи се нещо много, ама много ужасно! — изрече тя и ококори очи. — Надявам се да не се сърдиш!

— Какво? — извика притеснено той и първата му мисъл беше за сценария. Да не би от студиото пак да му го връщат?

— В моя блок няма топла вода!

— О! — въздъхна облекчено той. Припомняйки си за куфарчето в коридора, предположи: — И сега си дошла да си вземеш душ при мен, така ли?

— Не точно. Съседите казаха, че майсторите щели да работят по тръбите цяла нощ! Когато се прибрах, те все още чукаха!

— Е, все в някой момент ще спрат! Поне в шест!

— О, моят блок не е като твоя! — поклати тъжно глава тя. — Апартаментите в него се дават под наем, така че собствениците си правят каквото си искат. И *когато* си искат! — натърти за ефект.

— В такъв случай какво точно искаш? — попита неуверено той. Да не би да цели да прекара нощта при него? Кое би било крайно неприятна идея. Или пък много приятна.

— Помислих си, че бих могла да спя на дивана ти тук. Все пак е само за една нощ. Надявам се, че до утре ще са успели да поправят тези тръби!

Филип се поколеба, питайки се дали тръбите не са просто извинение. Но и така да е, ще бъде глупак, ако ѝ откаже.

— Няма проблеми — кимна сега той.

— Страхотно! — извика тя, скочи от дивана и си грабна чантата. — Направо няма да разбереш, че съм тук! Обещавам! Ще си седя на диванчето и ще си гледам телевизия, а ти можеш да си работиш, колкото си искаш! Или каквото там си правиш, разбира се.

— Да не би да си мислиш, че ще те оставя тук като пълно сираче? Ще излезем на вечеря, разбира се!

Докато я чакаше да излезе от банята, той влезе в кабинета и прегледа имейлите си. Забеляза няколко, на които нямаше как да не отговори, но тъй като чуваше водата как тече и си представяше голото тяло на Лола, не успя да се концентрира и вместо това се зае да чете „Върайъти“. А после тя се появи на прага — изкъпана, но вече

облечена в къса рокличка със сако, подсушаваща косата си с хавлиена кърпа.

— Къде искаш да отидем на вечеря? — попита.

Той изключи компютъра си и каза:

— Смятам да те заведа в „Никърбокър“. Точно зад ъгъла е, а и е от любимите ми ресторанти. Не е кой знае какъв лукс, обаче храната е много добра.

Малко по-късно вече седяха в едно сепаре и докато Лола разглеждаше богатото меню, Филип поръча бутилка вино. После отбеляза:

— Тук винаги си поръчвам стриди и пържола. Обичаш ли стриди?

— Обожавам ги! — отговори тя, остави менюто и го погледна със светнали очи. — Пил ли си някога коктейл със стриди? Вземат стридата и я слагат в голяма чаша с водка и сос за коктейли! Непрекъснато пиех такива коктейли, докато бяхме в Маями!

Филип не беше много сигурен какво трябва да отговори, тъй като никога не бе пил коктейл със стриди. Идеята като че ли не го привличаше особено, но пък за двадесет и две годишно момиче вероятно беше напълно нормална.

— И как беше? — попита. Неангажиращ въпрос, но със сигурност изискващ отговор.

— Ами — започна тя, като се облакът на масата и подпря брадичка на ръцете си, — казано накратко, отрязва те. А едно момиче — не беше от приятелите ми, обаче движеше с нас — се напи толкова много, че съблече блузата си за „Полудели момичета“. И баща ѝ я видя. И изкрейзи. Не е ли гадно, имам предвид, да разбереш, че баща ти гледа „Полудели момичета“!

— Може просто да е разбрал какво е направила. И да е искал да се увери.

Лола се смръщи и отбеляза:

— Никой не е толкова луд, че да казва на баща си какво е направила за „Полудели момичета“! Но някои момичета наистина го правят, за да бъдат забелязани от мъжете! Смятат, че така изглеждат по-отворени!

— А ти какво смяташ? — попита заинтригуван Филип.

— Че е глупаво. Да, вярно, ще си легнат с теб, но после какво?

„После какво, наистина“ — помисли си Филип и се запита с колко ли мъже е спала.

— А ти правила ли си такова нещо? — попита.

— За „Полудели момичета“ ли? Няма начин! Бих свалила дрехите си единствено за „Плейбой“. Или за „Венити феър“. Само за най-класните! При това те оглеждат снимките, преди да решат кои да публикуват!

Филип отпи голяма глътка вино и се усмихна. Да, тя определено искаше да спи с него! Защо иначе ще говори за събличане и секс? И ако веднага не спре, сигурно ще го побърка!

Но едно малко ангелче на рамото му напомни, че не трябва да прави секс с такова младо момиче, докато дяволчето на другото рамо прошепна: „Давай, бе! Какво толкова? И без това вече го е правила и преди, при това доста често!“ В опит да помири двамата гости на раменете си той реши да удължи вечерята колкото бе възможно повече — поръча още една бутилка вино, десерт и накрая по едно уиски. Когато неизбежният момент настъпи и настана време да се прибират, той осъзна, че дамата му е леко подпийнала. Трябваше ѝ известно време, докато намери чантата си и успее да я постави на рамо. Филип се изправи и я прегърна, за да я задържи на крака, а когато излязоха навън, тя плъзна ръка през кръста му и се подпря на него, изкисквайки се. Членът му автоматично реагира, като изду дънките му.

— Много приятно беше! — изрече тя. А после, с по-сериозна физиономия добави: — Нямах никаква представа, че филмовият бизнес бил толкова трудна работа!

— Но си заслужава! — отвърна той.

След разговора за секса и след като усети, че виното е започнало да развързва езика му, той ѝ бе разказал за неприятностите си със студиото. Тя го бе слушала в захлас. Сега вдигна ръка от раменете към тила ѝ и прошепна:

— Мисля, че е време да те слагам в леглото! Не искам утре да те боли глава!

— И без това ще ме боли — изкиска се повторно тя.

Когато се върнаха в апартамента, започнаха да разиграват театър. Тя влезе в банята, за да се преоблече, а той се зае да ѝ приготвя дивана за сън. И двамата знаеха, че чаршафът и одеялото върху дивана са напълно излишни, но може би не бе зле да се преструват още мъничко.

Когато Лола излезе от банята, бе боса и със съвсем къса бебешка нощничка, смъкната надолу точно толкова, колкото да загатне деколтето ѝ. Филип въздъхна тихичко. А после, събирайки всичките си налични сили, спря за момент пред нея, целуна я по челото, пожела ѝ лека нощ и се запъти към стаята си. С примряло сърце затвори вратата.

Съблече се и остана само по боксерки. После си легна и отвори „Буденброкови“. Но колкото и да се насилваше да чете, не можеше да се концентрира — не и с Лола само през една врата и с онази нейна символична нощничка! Сбърчи чело и си наложи да си напомни, че тя е само на двадесет и две. Ще спи с нея, а после какво? Не би могла да продължи да работи за него, ако са правили секс, нали? Или би могла? В крайна сметка винаги можеше да я уволни и да си намери друга асистентка. Защото щеше да бъде много по-лесно да си намери друга асистентка, отколкото друга двадесет и две годишна красива жена, която да пожелае да спи с него!

И сега какво? Да отиде при нея ли? За момент през главата му премина тревожна мисъл: „Ами ако греша? Ами ако тя не иска да спи с мен и извинението със счупени тръби в блока ѝ не е никакво извинение, а истина?“ Какво ще стане, ако отиде при нея и тя го отхвърли? Ето тогава щеше да стане най-неприятно! Защото в такъв случай просто би било невъзможно да я остави на работа.

Измина още минута. После две. И той получи отговора на всичките си въпроси — от почукването на вратата.

— Филип? — обади се Лола от другата страна.

— Влизай! — подвикна той.

Когато тя отвори и влезе, той свали очилата си за четене. Като се правеше, че всъщност изобщо не е искала да го притеснява, тя се подпря на касата на вратата и най-невинно попита:

— Извинявай, но може ли да си взема чаша вода?

— Разбира се!

— Би ли ми дал ти, защото аз не знам къде са чашите?

— Ела с мен! — скочи ентусиазирано той. След като направи две крачки, се сети, че е само по боксерки, но реши, че въобще не му пука.

Тя се втрени в гърдите му и после плъзна поглед към фигурата от тъмни къдрави косми над коремните му мускули. После отрони:

— Не исках да те притеснявам.

— Изобщо не ме притесняваш — махна с ръка той и се запъти към кухнята. Тя го последва, а той извади чаша и я напълни с чешмяна вода. Когато се обърна, тя бе застанала плътно до него. Помисли си да ѝ подаде чашата, но я остави на мивката и докосна рамото ѝ. — О, Лола! Хайде да престанем да се преструваме!

— Какво искаш да кажеш? — подхвърли игриво тя и постави ръка върху космите на гърдите му.

— Икаш ли да спиш с мен? — прошепна Филип. — Защото аз много искам!

— Разбира се!

Притисна тяло о неговото и устните им се сляха. През ефирната материя на нощницата ѝ той усети стегнатите ѝ едри гърди. Усещаше дори набъбналите ѝ зърна. Плъзна ръка под нощницата ѝ и се насочи директно към тях. Тя простена и се изви назад и той с едно движение измъкна нощницата над главата ѝ. „Господи, колко е красива!“ — помисли си Филип. Вдигна я на барплота, разтвори краката ѝ и се приведе между тях. Нежно издърпа настрани дъното на бикините ѝ и онова, което видя, го стресна.

— Нямах косми? — попита.

— Разбира се, че нямам! — изтъкна гордо тя. Подобно на всички свои приятелки, и тя си правеше бразилска кола-маска веднъж месечно.

— Но защо? — прошепна Филип и върна изумено ръка върху гладката ѝ кожа.

— Защото на мъжете им харесва — отговори Лола. — Очевидно ги възбужда повече. — Изглежда го и подхвърли през смях: — Само не ми казвай, че никога досега не си виждал подобно нещо!

— Харесва ми — каза той, без да отговори на въпроса ѝ, и продължи да разглежда обезкосмената ѝ вагина. Приличаше на онези нежни, безкосмени котки. Вдигна я отново и я отнесе на дивана. — Ти си забележителна!

Постави я на ръба на дивана, отново разтвори краката ѝ и започна да лиже пурпурната кожа на вагината ѝ.

— Спри! — извика внезапно тя.

— Защо?

— Не ми харесва!

— Не ти харесва, защото никой досега не ти го е правил както трябва! — отсече той и продължи.

Целувките „там долу“ продължиха цяла вечност и накрая тя се предаде. Краката ѝ се разтрепериха, вагината ѝ започна да пулсира. Накрая свърши и избухна в сълзи.

Той я целуна по устата и тя се усети по устните и езика му. Разумът ѝ казваше, че би трябвало да бъде отвратена, но всъщност не беше никак лошо — приличаше на чисти, леко влажни дрехи, току-що измъкнати от сушилнята. Плътна пръсти в косата му, която беше по-мека и тънка от нейната. Впи очи в неговите. Дали ще ѝ каже, че я обича?

— Хареса ли ти? — прошепна той.

— Да — отвърна отмаляла тя.

Той стана и се насочи към кухнята.

— Това ли беше? — попита тя през смях, изтривайки сълзите си.
— Няма ли да...

Точно в този момент той се върна с две малки чашки водка.

— За издръжливост! — отбеляза и ѝ подаде малката чашка. — За съжаление не разполагам със стриди, но и това ще свърши работа.

Хвана я за ръка и я поведе към спалнята си, където събу боксерките си. Пенисът му се оказа доста дебел, с една изпъкнала вена от долната страна. Топките му висяха леко настрани. Тя легна по гръб, а той сви коленете ѝ към гърдите. Когато проникна в нея, Лола се приготви за болката, но за голяма нейна изненада единственото, което усети, бе тласъкът на удоволствието.

— Лола, Лола, Лола! — започна да стене той.

После тялото му се скова, гърбът му се изви и той се стовари върху нея. Лола го прие в обятията си и целуна врата му.

В средата на нощта Филип пак я събуди и двамата отново се любиха. Тя заспа, а когато на следващата сутрин се събуди, осъзна, че той я наблюдава.

— О, Лола! — прошепна. — Какво ще стане с теб?

— С мен ли?

— Искам да кажа — с теб и с мен?

Лола не бе особено сигурна какво трябва да означава това. Усмихна се и започна леко да дразни пениса му с върха на нокътя си. В

следващия момент той бе отново върху нея. Лола разтвори крака и след като той свърши и се отпусна изтощен върху нея, прошепна:

— Обичам те!

Той вдигна рязко глава и я изгледа изненадано. После се усмихна, целуна връхчето на носа ѝ и каза:

— „Любов“ е твърде голяма дума, Лола! — Протегна се, стана и заяви: — Ще отида да купя закуска. Каква батета искаш?

— А кои са най-добрите?

Той се засмя и поклати глава.

— Няма най-добри. Всичко зависи от това на теб кой вид най-много ти харесва.

— А ти какви обичаш?

— Със сусам.

— Тогава и за мен със сусам!

Филип нахлузи дънките си и когато отново погледна излегналото се на леглото му голо момиче, се усмихна. Точно това му беше най-хубавото на Ню Йорк — човек никога не знаеше какво ще се случи! Често една нощ бе достатъчна, за да промени човешката съдба.

След като излезе, Енид Мърл, която бе дочула подозрителни шумове от апартамента на племенника си през нощта, реши да го провери. Мина през малката порта, която разделяше терасите им, и почука на френските прозорци. Най-лошите ѝ страхове се потвърдиха, когато на прозореца се появи една твърде млада дама, облечена само в една от тениските на Филип (вероятно отдолу нямаше нищичко!). Момичето изгледа изненадано Енид и попита:

— Да?

Енид я блъсна и влезе.

— Филип тук ли е?

— Нямам представа — отговори момичето. — А вие коя сте?

— Вие коя сте? — натърти възрастната жена и впи очи в нейните.

— Аз съм приятелката на Филип — отговори гордо Лола.

— Така ли? Виж ти! — изненада се Енид от бързината, с която действаше племенникът ѝ. — Е, аз пък съм леля му!

— О! Нямах представа, че Филип имал леля!

— Аз пък, че имал приятелка! — контрира я Енид. — Та той тук ли е или не?

Момичето скръсти ръце пред гърди, като че ли едва сега осъзнало, че е голо.

— Всъщност отиде да купи багети.

— Ще му кажеш ли, че леля му го е търсила?

— Разбира се — кимна Лола. Изпрати Енид до френския прозорец и я проследи с поглед как отваря портичката и влиза в собствената си тераса.

Лола влезе вътре и се отпусна на дивана. Значи Филип си имал роднина, която живее в съседния апартамент. Не беше очаквала подобно нещо. Незнайно защо, но беше приела, че хора като Филип Оукланд нямат роднини. Докато разгръщаше лениво първото ѝ попаднало списание, тя си спомни хладния поглед на Енид, но си каза, че няма значение. Лелята беше твърде стара. Какви пък чак толкова неприятности би могла да причини една старица?!

— Джеймс, какво ти става тази сутрин? — промърмори Минди.

— Мисля, че не съм създаден за слава — промърмори Джеймс.

— Не мога дори да измисля какво да облека!

Минди се претърколи в леглото и погледна часовника. Беше няколко минути след шест. „Божичко, колко съм депресирана!“ — каза си тя. А на глас изрече:

— Не можеш ли да бъдеш малко по-тих? Уморена съм!

— Вината не е моя.

— Защо трябва да дрънчиш толкова силно със закачалките? Не можеш ли да си пробваш дрешките тихо и кротко?

— А ти защо не вземеш да станеш, за да ми помогнеш?

— Джеймс, не си бебе, за бога! Би трябвало да можеш сам да избираш дрехите си!

— Добре де! Тогава ще облека онова, което винаги нося — дънки и тениска!

— Би могъл да пробваш и костюм!

— Не съм го виждал този мой костюм вече от три месеца! Сигурно в химическото са го изгубили! — повиши обвинително глас той, сякаш грешката за това беше нейна.

— Какво толкова се вживяваш за този твой тоалет? Та това е само някаква си тъпа снимка!

— Нищо подобно! Това ще бъде моята рекламна снимка!

— И защо я правят толкова рано?

— Казах ти. Ще ме снима някакъв прочут моден фотограф! А той е свободен само от девет до единадесет!

— Господи! И аз можех да ти направя една снимка с телефона си! Хайде, махай се сега! Искam да спя! Иначе ще полудея!

„Ако вече не си!“ — репликира я наум Джеймс, събра си послушно дрехите и се измъкна от спалнята. Та това е *неговият* голям ден! Защо всичко на този свят трябва да се върти около Минди?!

Отнесе купчината дрехи в кабинета си и я хвърли на един стол. Загледа се в тях и за момент му заприличаха на парцали на клошар.

Отговорникът за връзките с обществеността в офиса на Редмън, наричан с абсурдното име Чери, го бе инструктирал да си вземе три тоалета. Три ризи, три чифта панталони, едно-две сака и два чифта обувки. „Но аз нося предимно маратонки!“ — бе се възмутил Джеймс. „Дай най-доброто от себе си! — бе вдигнал назидателно пръст Чери. — Снимката трябва да отразява твоята същност!“

„Ако ще отразява същността ми, то тя ще бъде снимка на оплешивяващ мъж на средна възраст!“ — каза си тъжно Джеймс и се насочи към банята. Загледа се в огледалото. Може би трябваше да си обръсне главата. Но тогава щеше да прилича на всеки друг мъж на средна възраст, който е започнал да оплешивява и отчаяно се опитва да скрие този факт. Освен това лицето му като че ли не беше подходящо за гола глава. Чертите му бяха асиметрични, а носът му изглеждаше като чупен и лошо зараснал — но всъщност си беше типичният нос на фамилията Гуч, предаван от поколение на поколение отрудени работници. Щеше му се да има по-специфично лице, като например прихлупените клепачи и замисленият поглед на художник. Присви очи и отпусна устните си, но установи, че изглежда нелепо. Примирен с външния си вид, Джеймс грабна една от прецизно сгънатите пазарски чанти на Минди от „Барнис“, напъха вътре толкова дрехи, колкото можа, и излезе във фоайето на сградата.

Навън валеше. Силно. От малките прозорчета в задната част на апартамента беше трудно да се определи какво точно е времето, така че то можеше да се окаже и по-хубаво, отколкото изглеждаше, но за съжаление обикновено се оказваше по-лошо. Все още нямаше седем сутринта, а Джеймс вече имаше усещането, че денят го е победил. Върна се в апартамента си, за да си вземе чадър, но единственото, което успя да открие в претъркания тесен килер, беше някакъв стар сгъваем чадър, който на всичко отгоре беше счупен. Джеймс се примири и излезе без чадър. Поспря във фоайето и се загледа в пороя, който се сипеше навън. Пред входа, до бордюра на тротоара бе спрял черен джип. Портиерът Фриц, който тъкмо разстиляше гумена пътека в средата на фоайето, вдигна очи и отбеляза:

— Вали като из ведро? Искате ли да ви извикам такси?

— Няма нужда — отговори Джеймс.

Всъщност имаше нужда от такси, но никога не позволяваше на портиерите да му викат таксита. Беше наясно с мнението им относно

бакшишите на Минди, поради което се чувстваше гузен да ги моли да извършват и за него иначе обичайните си задължения, които имаха към останалите, по-щедри на бакшиши обитатели на кооперацията. Реши, че ако наистина направи пари от тази своя книга, за Коледа ще им даде солидна премия.

Вратите на асансьора се отвориха и оттам излезе Шайфър Даймънд. Изведнъж Джеймс се почувства като нищожество. Шайфър бе вдигнала косата си на конска опашка и бе облечена с яркозелен шлифер, дънки и черни ботуши с ниски токове. Не приличаше задължително на филмова звезда, но някак си изглеждаше като нещо повече от обикновен човек, така че, независимо къде се намираше, хората задължително щяха да си казват: „Тази жена е някоя важна клечка!“ и щяха да я заглеждат любопитно. Но актьорите сигурно са свикнали да бъдат гледани. Не е ли това причината, поради която те всъщност избираха тази професия — да бъдат гледани?

— Доста лошо време, нали, Фриц? — обърна се тя към портиера.

— И ще става още по-лошо!

Джеймс излезе отвън и се спря под тентата пред входа. Огледа улицата. Никакво такси. Нищо.

Шайфър Даймънд се появи зад него и попита:

— Накъде отивате?

Джеймс подскочи от изненада и смотолев:

— Челси.

— Аз също. Елате, ще ви откарам!

— Не, аз...

— Не бъдете глупав! Колата е безплатна. Освен това вали като из ведро!

Фриц се появи и ѝ отвори вратата. Тя се вмъкна на задната седалка.

Джеймс погледна Фриц и си каза: „Какво пък!“ И също влезе.

— Две спирки! — съобщи Шайфър на шофьора. — Къде точно отивате? — обърна се към Джеймс.

— Ами, и аз не знам точно. — Бръкна в джоба на дънките си и извади едно смачкано листче, на което си беше записал адреса. — „Индустрия Супер Студио“?

— И аз отивам там — усмихна се актрисата. А на шофьора каза: — В такъв случай само едно спиране.

Тя бръкна в чантата си и извади оттам телефон. Джеймс седеше сковано до нея, доволен, че поне има конзола и не е принуден да се притиска в нея. Навън дъждът продължаваше да си вали като из ведро, а по едно време дори прогърмя. Какво ли е никога да не ти се налага да се тревожиш дали ще хванеш такси? Или да се качваш на метрото?

— Ужасно време, нали? — обади се Шайфър. — Твърде влажно е за август! Преди не си спомням да е било толкова дъждовно през август. Температурите се движеха между 30 и 35 градуса. А на Коледа имаше сняг!

— Така ли? — изненада се Джеймс. — Сега снегът се появява едва през януари.

— Очевидно е, че споменът ми за Ню Йорк е твърде романтичен.

— Не сме имали сняг вече години наред — поясни Джеймс. — Глобалното затопляне, нали знаете! — „Звуча като идиот!“ — каза си той.

Тя му се усмихна и той се запита дали не е от онези актриси, които съблазняват всеки срещнат мъж. Спомни си една история за негов приятел журналист — съвсем нормален тип, който бил съблазнен от прочута филмова звезда по време на интервюто, което вземал от нея.

— Вие сте съпругът на Минди Гуч, нали? — обади се изненадващо Шайфър.

— Да, Джеймс — кимна той. Тя очевидно не смяташе да се представя, тъй като приемаше за даденост, че хората я познават.

— А съпругата ви е...

— Президент на борда. На кооперацията ни.

— Тя е авторката на онзи блог, нали?

— Вие да не би да го четете?

— О, да! Много е вълнуващо!

— Така ли? — възкликна Джеймс и потри раздразнено брадичка. Дори и тук, в джипа с филмовата звезда, на път към своята фотосесия, той пак беше принуден да говори за жена си. — Аз пък се старая да не го чета.

— Аха! — кимна многозначително Шайфър. Джеймс се зачуди как да тълкува тази реакция и в продължение на няколко пресечки в колата се възцари мълчание. А след това Шайфър отново подхвана темата за жена му. — Когато аз живеях тук, тя все още не беше

президент на борда. Беше Енид Мърл. И тогава сградата беше различна. Не беше толкова... тиха.

— Енид ли? — примигна Джеймс при споменаването на това име.

— Тя е прекрасен човек, не мислите ли? Направо я обожавам!

— Всъщност аз не я познавам много добре — изрече предпазливо Джеймс, изправен пред дилемата или да предаде съпругата си, или да обиди една филмова звезда.

— Но вероятно познавате племенника й, Филип Оукланд! — продължи все на същата тема Шайфър и се улови, че пак се опитва да изкопчи някаква информация за Филип. — Вие също сте писател, нали?

— Да, но ние двамата сме различни. Той е по-скоро... комерсиален. Пише сценарии. А аз съм повече... литературен — довърши неуверено.

— Кое то ще рече, че продавате по пет хиляди екземпляра от книга — заключи делово Шайфър. Джеймс се почувства смазан от истината, но се постара да не го покаже. — Моля ви, не се сърдете! — усмихна се тя и докосна ръката му. — Просто се шегувах! Сигурна съм, че сте прекрасен писател!

Джеймс не знаеше да се съгласи ли или да отрече.

— Не вземайте на сериозно нито една моя дума! — продължи весело актрисата.

Колата спря на червен светофар. Очевидно беше негов ред да предложи словесен гамбит, но в момента не се сещаше за нищо интересно.

— Какво става с апартамента на госпожа Хаутън? — попита по едно време Шайфър.

— О! — възкликна облекчено Джеймс. — Продаден е!

— Така ли? Малко бързичко, не мислите ли?

— Срещата на борда е тази седмица. Съпругата ми казва, че всъщност ще бъде формална, защото кандидатите са одобрени. Тя ги харесва. Доколкото разбирам, били сваятна двойка. С милиони долари в кеш, разбира се — добави с горчивина.

— Колко досадно! — махна с ръка актрисата.

Джипът най-сетне стигна до крайната си цел. Настъпи още един конфузен момент, докато чакаха заедно асансьора.

— Филм ли правите сега? — попита Джеймс.

— Телевизионен сериал — отговори Шайфър. — Никога не съм си мислела, че ще се захвана с подобно нещо, но ето че го правя! Не ми се ще да завършвам като наборите си от бранша — с нескончаеми пластични операции, осиновявания на негърчета и налудничави автобиографии, които никой не желае да чете! Или пък с някой тъп богаташ за съпруг, който ми изневерява!

— Да, труден избор наистина — усмихна се Джеймс.

— Пък и обичам да работя. По едно време спрях, но бързо разбрах, че работата ми липсва.

Влязоха в асансьора.

— Тук ли се снима вашият телевизионен сериал? — изненада се Джеймс.

— Не, тук съм за една фотосесия. За корицата на едно от онези списания за жени над четиридесет.

— Не се ли притеснявате?

— Ни най-малко. Представям си, че съм някоя друга жена. В това се състои тайната на актьорската игра!

В този момент асансьорът спря и тя излезе.

Час по-късно лицето на Джеймс бе преминало през ръцете на гримьорната и сега той седеше на високо столче пред син екран, застинал в усмивката на смъртта.

— Вие сте прочут автор, не? — попита фотографът, французин по произход, който, макар и с цели десет години по-възрастен от Джеймс, все още се радваше на всичката си коса и на съпруга с тридесет години по-млада от него (ако се вярваше на гримьорната).

— Не — просъска Джеймс през стиснати зъби.

— Но скоро ще бъдете, не? — продължи фотографът. — Иначе издателят ви не би се изръсил за мен. — Свали фотоапарата си и направи знак на гримьорката, която кръжеше в близката далечина. — Много е скован. Като труп. Не мога да правя снимки на труп! — Последното изрече по посока на Джеймс, който се ухили сконфузено. — Трябва да направим нещо! Анита ще ви помогне да се отпуснете.

Гримьорката се приближи зад Джеймс и постави ръце на раменете му.

— Добре съм — опита се да протестира той, когато младата жена заби пръсти в гърба му. — Женен съм! Наистина! Жена ми надали ще

одобри!

— Да виждате някъде жена си в това студио? — попита Анита.

— Не, ама...

— Шшшшт! — скастри го гримьорката.

— Виждам, че не сте свикнали да получавате внимание от красиви млади дами — отбеляза фотографът. — Но ще се научите! Когато станете прочут, жените ще ви се лепят като мухи на мед!

— Надали — промърмори Джеймс.

Фотографът и гримьорката се засмяха в един глас. Смехът бе подет и от всички останали в студиото. Джеймс почервения като домати. Внезапно отново бе на осем години. Играеше в кварталния отбор на детската бейзболна лига и вече за трети път бе оставил топката да мине между краката му. „Виж какво, мой човек — се бе опитал да му помогне треньорът, докато зрителите го прогонваха със смях от терена. — Всичко е във визуализацията! Трябва да си представиш, че си победител! И тогава наистина ще станеш такъв!“ През останалата част от мача Джеймс бе седял на скамейката с насълзени очи и течащ нос (тогава имаше сенна хрема), опитвайки се да „визуализира“ как извършва хоум рън. Но всичко, което виждаше, бе топката, търкаляща се между краката му отново и отново. И как баща му го пита: „Как мина, сине?“, а малкият Джеймс отговаря: „Не много добре“. „Пак?“ „Точно така, татко, пак!“ Така, още на осем, му беше станало ясно, че той никога няма да може да стане нещо повече от Джими Гуч — хлапето, което никъде не е на мястото си.

Джеймс вдигна очи. Фотографът се бе скрил зад фотоапарата си. Започна да щрака.

— Много добре, Джеймс! — изрече накрая. — Изглеждаш тъжен. Мечтателен. Одухотворен.

„Виж ти!“ — каза си Джеймс. Може пък тази работа със славата да не се окаже чак толкова лошо нещо.

* * *

Тази вечер Шайфър отново почука на вратата на Филип, надявайки се този път да го заvari вкъщи. Когато той пак не отговори, почука на Енид.

— Филип? — провикна се отвътре Енид.

— Не е той. Аз съм, Шайфър!

— А, чудех се кога ще се сетиш за мен! — възкликна Енид, докато отваряше вратата.

— Знам, че нямам никакво извинение.

— Е, може пък да си решила, че съм мъртва!

— Сигурна съм, че Филип щеше да ми каже, ако е така — усмихна се Шайфър.

— Виждала ли си го?

— Само в асансьора.

— Срамота! И не сте излизали още на вечеря?

— Не сме.

— Това е заради онова проклето момиче! — възкликна възмутена Енид. — Знаех си, че ще се стигне дотук! Наел някаква въртиопашка да му прави проучванията, а сега дори е започнал да спи с нея!

— Ясно — кимна Шайфър. Макар че новината я свари неподготвена, тя се овладя, защото си спомни думите на Били. Да, той пак се оказа прав. Сви рамене, опита се да не покаже разочарованието си и добави: — Е, Филип ще си остане Филип!

— Е, човек никога не знае! Току-виж нещо го ударило внезапно по главата.

— Съмнявам се — отбеляза Шайфър. — Сигурна съм, че това момиче го намира за очарователен. Точно в това е разликата между момичетата и жените — момичетата ги намират за очарователни, а жените знаят истината!

— Да, но и ти някога мислеше Филип за очарователен — изтъкна Енид.

— И все още го мисля — усмихна се Шайфър, стараейки се да не нарани чувствата на лелята. — Но не по същия начин. — После смени темата: — Чувам, че някакво ново семейство ще се наанса в апартамента на госпожа Хаутън.

— Точно така — въздъхна Енид Мърл. — Никак не съм във възторг от тази работа! Но всичко е по вина на Били Личфийлд!

— Но Били е толкова сладък!

— О, причини големи неприятности на тази сграда! Именно той открил семейството и ги представил на Минди Гуч. Аз исках най-долния етаж от апартамента за Филип, обаче Минди не пожела и да

чуе за това! Свика извънредно заседание на борда, за да ги пробута. Предпочита да пусне в кооперацията ни непознати, отколкото да раздели апартамента! Видях я във фоайето и ѝ заявих: „Минди, много добре знам какво искаш да направиш с това извънредно заседание!“ А тя, представи си, ми се изрепчи: „Енид, миналата година закъсна три пъти с таксата за поддръжка на сградата!“

Потри чело, въздъхна и допълни:

— Очевидно е, че има зъб на Филип. Може би защото Филип е преуспял, а съпругът ѝ е мухльо!

— Е, очевидно нищо не се е променило тук.

— О, все същото си е, скъпа! Не е ли чудесно? Но пък *ти* си се променила! Върна се!

Няколко дена по-късно Минди седеше в кабинета си вкъщи и преглеждаше документите на семейство Райе. Един от плюсовете да бъдеш шеф на борда бе, че имаш достъп до финансовия статус на всеки собственик, настанил се тук през последните десет години. Бордът изискваше от кандидатите за собственици да заплатят петдесет процента от исканата цена в брой, но също така очакваше те да имат същата тази сума в банкови сметки, акции, облигации, пенсионни фондове и други авоари. Иначе казано, кандидатът трябваше да притежава цялата сума за апартамента. Когато двамата с Джеймс се преместиха тук, правилата бяха различни. Тогава от кандидатите се искаше в брой само двадесет и пет процента от цялата сума и просто трябваше да докажат, че притежават достатъчно ликвидни авоари, за да покрият таксата за поддръжката за период от пет години. Обаче Минди беше провела референдум за промяна на правилника. Аргументира се с факта, че из сградата се мотаят твърде много съмнителни особи — непристойни останки от осемдесетте, когато кооперацията е била пълна с рокаджии, актьори, модели и стилисти, и хора, които са близки приятели с Анди Уорхол, и които бяха превърнали апартаментите си в терени за нескончаеми купони. Но още през първата година от управлението на Минди двама от въпросните собственици фалираха, друг умря от свръхдоза хероин, а трета дори се самоуби, докато петгодишният ѝ син спеше. Някога била модел и приятелка на прочут барабанист, който обаче се оженил за друга и

избягал в Кънектикът, изоставяйки приятелката си и детето в двустаен апартамент, който тя не можеше да си позволи да изплаща. Та нагълтала се тя със сънотворни и си нахлузила найлонова торба на главата. Или поне така докладва Роберто.

— Една сграда е огледало на своите обитатели! — бе изтъкнала Минди в прочутото си (по нейно мнение) обръщение към борда. — И ако нашата сграда се сдобие с лоша репутация, това ще се отрази на всички ни! Ще пострада стойността на апартаментите ни! Никой няма да иска да живее на място, където непрекъснато влизат и излизат полицейски коли и линейки!

— Нашите съседни са творчески типове с интересен живот — се бе опитала да я контрира Енид.

— Но тук живеят деца, за бога! Сврхдозите и самоубийствата надали ще им се сторят „интересни“! — бе отвърнала Минди с блеснали очи.

— Вероятно за теб ще бъде по-добре да живееш в някой от блоковете в Горен Ийст Сайд. Там са все доктори, адвокати и банкери. Чувам, че никога не умирали — подхвърли саркастично Енид.

В крайна сметка Минди спечели с пет на един.

— Очевидно е, че двете с теб имаме различни ценности — бе заявила Минди на Енид.

— Напълно очевидно — бе кимнала величествено Енид.

Енид беше с близо четиридесет години по-стара от Минди. Тогава защо винаги ставаше така, че пред нея Минди се чувстваше като древна старица?

Малко след въпросното събитие Енид се оттегли от борда на кооперацията. На нейно място Минди сложи Марк Вайли — приятен гей от Средния запад, който беше утвърден дизайнер, имаше постоянен партньор от петнадесет години и красиво осиновено момиченце от латиноамерикански произход. Всички в сградата бяха единодушни, че Марк е много сладък и което беше още по-важно — той винаги бе съгласен с Минди.

На срещата със семейство Райе щяха да присъстват Минди, Марк и една жена на име Грейс Уогинс, която беше член на борда от двадесет години, работеше в Обществената библиотека на Ню Йорк и водеше тих живот в своя едностаен апартамент с двата си миниатюрни пудела. Грейс бе от онези типове, които никога не се променят, освен

че остаряват, и нямат никакви особени очаквания и амбиции в живота освен желанието нищо да не се променя.

Точно в седем часа Марк и Грейс се появиха в апартамента на Минди за предварителните разговори.

— Накратко казано, ще платят в брой! — започна без заобикалки Минди. — Имат невероятно добро финансово досие! Притежават четиридесет милиона долара!

— И на колко години са? — попита Грейс.

— Млади са. В началото на тридесетте.

— Не знам защо, но тайничко се надявах Джулия Робъртс да купи този апартамент. Няма ли да бъде прекрасно, ако Джулия Робъртс живее при нас?

— Дори и Джулия Робъртс надали би могла да извади наведнъж двадесет милиона долара! При това в брой! — отбеляза Марк.

— Срамота, не мислите ли?

— Актрисите не са добри стопани — намеси се Минди. — Погледнете само Шайфър Даймънд! Изостави си апартамента и години наред не го погледна! Помните ли какъв проблем с мишките ни създаде нейното жилище? Не! — отсече и поклати глава. — Имаме нужда от приятно, стабилно семейство, което ще живее тук поне двадесет години! Нямаме нужда от разни актьори или светски особи, или който и да било друг, привличащ лесно вниманието! Стига ни каквото стана, когато почина госпожа Хаутън! Последното, което ни трябва, са тълпи папараци пред сградата!

Семейство Райе пристигнаха точно в седем и половина. Минди ги покани в дневната, където Марк и Грейс вече се бяха настанили сковано на дивана. Домакинята внесе два дървени стола и направи знак на гостите да седнат. Пол се оказа доста по-привлекателен, отколкото си го беше представяла. Беше секси, с онази типична къдрава коса, която ѝ напомняше за младия Кат Стивънс. Раздаде малки бутилки минерална вода и се настани между Марк и Грейс.

— Какво ще кажете да започваме? — обяви официално.

Ана-Лиза хвана ръката на Пол. Придружени от агентката по недвижими имоти Бренда Лиш, двамата бяха идвали в апартамента на последните етажи вече няколко пъти и Пол се влюби в него толкова, колкото и тя. Но сега бъдещето им се намираше в ръцете на тези трима чудаци с безизразни, дори леко враждебни лица, които не отлепваха

очи от тях. Не че Ана-Лиза се страхуваше. Беше издържала какви ли не интервюта за работа, беше участвала в дебати по телевизията и дори се бе срещала с президента.

— Как протича обичайният ви ден? — започна Минди.

Ана-Лиза погледна към Пол и се усмихна. После отговори:

— Пол става много рано и отива на работа. Но сега се опитваме да свием истинско семейно гнездо, така че нищо чудно съвсем скоро аз да се посветя на отглеждането на бебе!

— Ами ако бебето плаче през нощта? — попита Грейс. Самата тя беше бездетна и макар на теория да обичаше децата, на практика не можеше да ги понася.

— Надявам се, че тя или той няма да плачат — отговори Ана-Лиза, опитвайки се да се пошегува. — Но пък ще си имаме гувернантка. А в началото дори и помощница в отглеждането на бебето.

— Да, апартаментът определено разполага с достатъчно място дори за помощница — кимна одобрително Грейс.

— Точно така — усмихна ѝ се Ана-Лиза. — А и Пол също не би могъл да понася детски плач, защото се нуждае от здрав сън!

— А какво правите вечер? — зададе втория си въпрос Минди.

— Много сме тихи. Пол се прибира към девет вечерта, а после или излизаме на вечеря, или си хапваме нещо вкъщи и си лягаме. Пол трябва да бъде на крак в шест сутринта.

— Имате ли много приятели? — Този въпрос беше от Марк.

— Не — отговори този път Пол. Тъкмо се канеше да каже, че не обичат да имат гости, но Ана-Лиза го стисна лекичко за ръката и той се поправи: — Нямаме много социални контакти. Освен през уикенда. Но обикновено го прекарваме някъде извън града.

— Да, полезно е да се измъкваме от града от време на време — съгласи се Марк.

— А имате ли някакви хобита, за които трябва да знаем? — попита Грейс. — Например да свирите на някакъв музикален инструмент? Би трябвало да знаете, че правилникът на сградата забранява свиренето на инструменти след единадесет вечерта!

Ана-Лиза се усмихна и отбеляза:

— Това правило трябва да е останало от епохата на джаза! А № 1 е построена малко преди края на купона тогава, нали? Не беше ли през

1927 година? Архитектът беше... — Направи пауза, давайки си вид, че се опитва да се сети, макар че вече знаеше цялата история на сградата наизуст. — Да, Харви Уайли Корбет, нали така? Точно неговата фирма е създала проекта и за Центъра „Рокфелер“, нали? Смятали са го за визионер, въпреки че идеята му за повдигнати тротоари в центъра на града се оказала неприложима.

— Впечатлена съм! — възкликна Грейс. — Смятах, че единствено аз в тази сграда съм наясно с историята ѝ!

— О, ние с Пол се влюбихме в нея! — възкликна Ана-Лиза. — Ще дадем всичко, което зависи от нас, за да съхраним историческия облик на апартамента!

— Е — обади се Минди и изгледа поред Марк и Грейс, — смятам, че мненията ни съвпадат, нали? — Марк и Грейс ентусиазирано кимнаха. Шефката на борда се изправи, протегна ръка към гостите си и обяви тържествено: — Добре дошли на Пето авеню № 1!

* * *

— Мина лесно. Даже много лесно, не мислиш ли? — отбеляза Ана-Лиза, докато лимузината ги отнасяше обратно в хотела.

— Как биха могли да ни откажат? Не ги ли видя? Всичките са куковци!

— На мен ми се сториха съвсем нормални и почтени хора.

— Ами тази Минди Гуч? — изтъкна Пол. — Типичната кариеристка!

— Откъде си толкова сигурен?

— Такива като нея ги виждам непрекъснато. В офиса си.

— Но в твоя офис няма жени! — засмя се съпругата му. — Ако трябва да бъда по-точна, в *бизнеса* ви няма жени!

— Напротив, има — контрира я Пол. — И всички до една са като Минди Гуч! Сухи черупки, които цял живот се опитват да играят ролята на мъже. И естествено не успяват!

— Не бъди толкова безмилостен към хората, Пол! Пък и какво значение има за теб каква е тя? Вероятно повече няма да я видим!

По-късно в хотела, докато го чакаше да си измие зъбите, Ана-Лиза се зачете в правилника на № 1, който Минди бе подвързала в малко книжле, специално за нови обитатели.

— Хей, я чуи това! — подвижна му по едно време тя. — Оказва се, че разполагаме и със складово помещение! На подземния етаж! Има също така и паркинг!

— Така ли? — наостри уши Пол, докато се събличаше.

— Всъщност не съвсем. Става въпрос само за едно място за паркиране, в близкия подземен паркинг. Човекът, който ще го ползва, се избира на лотариен принцип, за една година.

— Трябва да го получим!

— Но ние нямаме кола! — изтъкна очевидното Ана-Лиза.

— Ще имаме! При това с шофьор!

Ана-Лиза остави книжлето настрана и игриво обгърна кръста му с крака.

— Не е ли страхотно? Почваме нов живот!

Съзнавайки, че тя иска секс, Пол я целуна набързо, а после се смъкна към вагината ѝ. Сексът им беше малко скупен и винаги се състоеше от едни и същи движения. Няколко минути орална любов, през която Ана-Лиза стигаше до оргазъм, следвани от три минути истински акт. После Пол извиваше гръб и свършваше. Тя го задържаше за няколко секунди, като галеше гърба му. След не повече от минута той се претъркулваше от нея, отиваше до банята, обуваше си боксерките и се вмъкваше в леглото. Не беше кой знае колко вълнуващо, но все пак беше задоволително. Или поне що се отнася до оргазма. Ала тази вечер Пол очевидно мислеше за нещо друго, защото изгуби формата си.

— Какво става? — попита Ана-Лиза, като се подпря на лакът.

— Нищо — промърмори той и си обу боксерките. После започна да крачи напред-назад из стаята.

— Искаш ли да ти направя свирка?

— Не — поклати глава той. — Просто си мисля за апартамента.

— Аз също.

— Както и за онова място за паркиране. Защо трябва да се избира с лотария? И защо само за една година?

— Нямам представа. Очевидно такива са правилата.

— Но ние притежаваме най-големия апартамент в сградата! И плащаме най-много за поддръжка! Което ще рече, че би трябвало да се ползваме с неотменимо предимство!

* * *

Три седмици по-късно, когато Ана-Лиза и Пол Райе бяха вече подписали документите за собственост на апартамента, адвокатът на госпожа Хаутън се обади на Били Личфийлд и поиска да го види в офиса си.

Госпожа Хаутън можеше да си избере адвокат от някоя стара нюйоркска фамилия, но вместо това тя избра да повери правните си дела на Джони Лучии — висок, заядлив тип, израснал в Бронкс. Луиз бе „открила“ Джони по време на една официална вечеря, където той беше поканен като най-многообещаващият млад адвокат по онова време заради някакво дело на града срещу правителството по повод училищните субсидии. Джони беше спечелил и бъдещето му бе осигурено. Но то бе двойно подсигурано, когато госпожа Луиз Хаутън го нае като неин постоянен юридически представител. „Престъпниците в институциите са не по-малко от тези в гетото — обичаше да казва някога тя. — Никога не забравяйте, че порочните намерения се крият най-лесно под изискани дрехи!“

За щастие на госпожа Хаутън Джони Лучии не беше от изискано облечените, но след известно излагане на блясъка на парите и на хайлайфа той определено се бе превърнал в институция. Офисът му беше като музей на модерния интериор и съвременното изкуство — съдържаше два стола на Иймс, масичка от кожа от акула, а на стените висяха един Клее, един Декунинг и един Дейвид Сал.

— Трябва да се виждаме по-често! — обърна се Джони към Били иззад масивното си бюро. — Не служебно, разбира се. А както едно време на партитата. Съпругата ми все се оплаква, че не излизаме често. Но все не остава време! Предполагам, че за разлика от нас ти все още си на линия по събитията?

— Не толкова често, колкото някога — отбеляза Били отегчено. Напоследък този разговор се повтаряше всеки път, когато срещнеше

някого, когото не беше виждал от цяла вечност и когото вероятно нямаше да види още толкова.

— Да, всички остаряваме — въздъхна Джони. — Тази година ще навърша шестдесет!

— По-добре да не започваме тази тема — каза Били.

— Все още ли живееш на старото място?

— Да, в долната част на Пето авеню — отговори Били. Искаше му се Джони да спре с празните приказки и да изплюе камъчето.

— Да — кимна адвокатът. — Ти живееше близо до госпожа Хаутън. Е, тя те обожаваше. И затова ти е оставила нещичко. — Изправи се и добави: — Настоя лично да ти го връча. Точно затова те извиках чак тук!

— Няма проблеми — усмихна се успокоен Били. — Винаги е приятно да те видя!

— Благодаря! — кимна адвокатът, надникна през вратата и извика на асистентката си: — Би ли донесла кутията, която госпожа Хаутън остави за Били Личфийлд? — Обърна се към госта си и допълни: — Опасявам се, че не е кой знае какво. Особено предвид парите, с които разполагаше.

Били нямаше никакво желание да обсъжда този въпрос. Не беше възпитано.

— И без това не съм очаквал нищо от нея! — отсече гордо той. — Приятелството ѝ ми беше напълно достатъчно!

Асистентката се появи, понесла обикновена дървена кутия, която Били автоматично разпозна. Същинска нелепица, някога тази кутия бе заемала почетното място сред безценните сувенири върху бюрото на Луиз Хаутън.

— Дали има някаква стойност според теб? — попита адвокатът.

— Никаква. Само сантиментална. Тук тя си държеше само старите бутафорни бижута.

— Може би самите те струват нещо.

— Съмнявам се. Пък и да беше така, никога не бих ги продал!

Били прегърна с благоговение простата дървена кутия и напусна офиса на Джони Тучин. През целия обратен път с таксито той я държа на коленете си. Луиз Хаутън се гордееше изключително много с факта, че бе тръгнала от нулата. „Бяхме прости и мръсни селяни от Оклахома“ — казваше за семейството си. Кутията ѝ беше подарък от

първия ѝ ухажор, който я бе изработил със собствените си ръце. Когато на седемнадесет Луиз напуснала родния дом, взела и кутията. Мъкнала я чак до Китай, където в продължение на три години работила като мисионерка. Пристигнала в Ню Йорк през 1928 година, за да търси пари за каузата си. Така се запознала с първия си съпруг — Ричард Стайвесънт, за когото се омъжила — за огромен ужас на семейството му и на целия нюйоркски елит. „Гледаха на мен като на невежо селянче, което не си знае мястото в живота — бе споделила тя с Били през един от дългите следобеди, които прекарваха заедно. — И бяха прави. Наистина не си знаех мястото. А докато човек отказва да си научи мястото, никой не може да предположи какъв ще бъде следващият му ход!“

Когато се върна в апартамента си, Били постави кутията на масичката и приседна до нея. Отвори я и извади оттам дълга огърлица от пластмасови перли. Дори и като безпарично момиче, Луиз бе имала стил. Шиела си е сама дрехите от парчета плат и ги е украсявала със стъклени мъниста, евтини тенекиени орнаменти и пера. Беше от малкото жени, които биха могли да накарат и най-простата дрънкулка да изглежда като скъпо бижу. Е, след като превзе Ню Йорк с гръм и трясък, вече нямаше нужда да носи бутафорни бижута. Постепенно се сдоби с легендарна колекция скъпи бижута, които държеше в сейф в апартамента си. Ала никога не забрави корените си, поради което обикновената дървена кутия с простите бижута стоеше винаги пред очите ѝ. Понякога, когато присядаха в стаята ѝ и тя преценеше, че никой не ги подслушва и наблюдава, двамата се отдаваха на детски игри и забавления — слагаха си някои от тях и се преструваха на други хора. И сега Били се изправи и като се обърна към огледалото над камината, уви пластмасовата огърлица около врата си и подбели очи. „Не, не! — би извикала Луиз през смях. — Приличаш на онази кошмарна Флоси Дейвис! Перлите не са за теб, скъпи! Какво ще кажеш за пера?“

Били се върна на дивана и започна внимателно да вади едно по едно простите бижута, разстилайки ги на масичката. Някои от тях бяха на по деветдесет години и вече се разпадаха. Той взе решение да увие всяко от тях в мека опаковъчна хартия, за да ги спаси от по-нататъшни повреди. После вдигна кутията с намерение да я сложи на собственото си бюро, където тя щеше да бъде последното нещо, което щеше да

вижда преди лягане, и първото — при събуждане, и така щеше да пази спомена за Луиз жив. Но когато я вдигна, капакът падна с трясък върху пръстите му. Били отвори отново кутията и я огледа. Никога не я бе разглеждал празна и сега забеляза миниатюрно лостче в задната стена. Нищо чудно, че Луиз бе пазила тази кутия толкова дълго. Страхотно романтично — кутия с тайно отделение! Сигурно е била като магически уред за интелигентното четиринадесетгодишно момиче, подхранващо въображението си само с приказки.

Лостчето бе просто, изработено от бронз. Били го повдигна и с помощта на пиличка за нокти изтегли дървената стена. Да, вътре наистина имаше нещо — нещо, поставено в мека сива торбичка, завързана с черна панделка. Нямаше смисъл да очаква кой знае какво, защото, доколкото познаваше Луиз, вътре сигурно имаше заешко краче.

Развърза панделката и надникна в торбичката.

Онова, което зърна там, го накара да се запита дали няма да е по-добре веднага да завърже торбичката и да се престори, че никога не го е виждал. Но любопитството му надделя и той бавно започна да разширява отвора ѝ. Вътре го очакваха старо злато, смарагди и рубини, а в центъра — огромен, грубо обработен диамант. На големина предметът беше колкото разтворената му длан. Били се разтрепери от възмущение — чувство, към което бързо се добавиха смут и страх. Взе предмета и го отнесе до прозореца, където имаше възможността да го огледа по-добре. Не че този оглед му беше необходим — той вече бе напълно сигурен какво държи в ръката си. Кръстът на Кървавата Мери.

ДЕЙСТВИЕ ВТОРО

Енид Мърл често обичаше да казва, че не може да се сърди за дълго на никого. Имаше изключения, разбира се. Едно от тях беше Минди Гуч. Сега, когато я засечеше във фоайето, Енид съзнателно извърщаше глава, сякаш не я вижда. В буквалния смисъл на думата. Иначе, благодарение на Роберто — портиерът, който знаеше всичко за всички в тази сграда, следеше изкъсо всеки ход на Минди. Така разбра, че Минди си била купила кученце — миниатюрен кокершпаньол, както и че семейство Райе се надяват да си инсталират в апартамента климатици, обаче Минди била твърдо решена да не удовлетвори молбата им. „И наистина, защо всички напоследък са се втурнали да си слагат климатици?!“ — чудеше се Енид.

И макар че, що се отнасяше до Минди, Енид не възнамеряваше скоро да ѝ прости, гневът ѝ към семейство Райе бе разтопен от високите августовски температури. Най-вече защото намираше Ана-Лиза Райе — с нейната кестенява коса и интелигентни сиви очи — за интригуваща. По няколко пъти на ден Енид я засичаше на терасата, облечена в измачкана тениска и къси панталонки, очевидно почиваща си от разопаковането на багажа. Младата жена се облягаше на парапета и вдигаше глава с надеждата бризът да разхлади лицето ѝ, после сваляше ластика от опашката си, разтърсваше коса и отново я вдигаше на върха на главата си. В четвъртък — най-горещият ден от годината (засега), Енид остави при Роберто бележка, която да бъде предадена на госпожа Райе.

Неизменно услужлив, Роберто лично отнесе плика с бележката за госпожа Райе. Когато ѝ я подаде, направи не особено добре прикрит опит да надникне в апартамента. И макар да успя да зърне единствено второто фоайе и трапезарията, портиерът прецени, че без мебелите и килимите пространството изглежда още по-голямо и кънтящо. Ана-Лиза му благодари, затвори рязко вратата и после отвори плика. Вътре видя небесносиня картичка, в чийто горен край, със златни букви, беше гравирано името „Енид Мърл“. Под него пишеше: „За мен е удоволствие да ви поканя на чай. Днес от три до пет следобед.“

Ана-Лиза незабавно се зае да се приведе в ред. Изряза и изпили ноктите си и се изкъпа добре. После обу чифт памучни панталони и облече бяла блуза с връзки, които уви около кръста си. Ефектът беше ежедневен, но стилиен.

Апартаментът на Енид не се оказа онова, което Ана-Лиза беше очаквала. Предполагаше, че ще заvari басми с флорални мотиви и тежки драперии, какъвто е бил апартаментът на Луиз Хаутън, но вместо това се оказа, че жилището е музей на шика на седемдесетте — с бели меки килими в дневната и произведение на Анди Уорхол над камината.

— Апартаментът ви е много красив! — бе първото, което изрече гостенката, когато бе поканена вътре.

— Благодаря ви, скъпа! Обичате ли „Ърл Ерей“?

— Няма проблеми.

Енид се запъти към кухнята, а Ана-Лиза се отпусна на бялата кожена софа. След няколко минути домакинята се върна с поднос от папие-маше, който постави на масичката в средата на стаята. После изрече любезно:

— Много се радвам, че най-сетне имам възможността лично да се запозная с вас! Обикновено аз първа посрещам новодошлите, но за нещастие във вашия случай просто не беше възможно!

Ана-Лиза добави лъжичка захар в чая си и изрече:

— Да, всичко стана много бързо.

Енид махна с ръка и каза:

— Грешката не е ваша, разбира се! Просто Минди Гуч се постара да прокара молбата ви по бързата процедура. Е, сигурна съм, че всичко е било за добро. На никого нямаше да му бъде приятно в сградата да се разхождат купища потенциални купувачи — това е допълнителна работа за портиерите и излишни неприятности за обитателите. Но иначе предпочитаме да обмисляме по-дълго одобрението си за кандидатите. Например накарахме един господин да чака цяла година!

Ана-Лиза се усмихна притеснено, не особено уверена как да тълкува думите на Енид Мърл. Отлично знаеше коя е Енид, но предвид коментара ѝ във връзка с начина, по който двамата с Пол се нанесоха в сградата, все още не можеше да реши дали да я счита за приятел или враг.

— Беше някакъв специалист по безплодие — продължи домакинята. — Оказа се, че сме имали право да изчакаме! Той, моля ви се, оплождал пациентките си със своята собствена сперма! Тогава повтарях на Минди Гуч, че в този човек има нещо съмнително, макар да не можех да определя точно какво. Минди нищо не схващаше, но грешката не е нейна, горкичката! По онова време тя самата се опитваше да забременее и сигурно не е можела да мисли ясно. А когато скандалът избухна, тя беше принудена да признае, че съм била права!

— Минди Гуч ми се струва много приятна жена — изрече предпазливо Ана-Лиза. Изчакваше удобен момент, за да повдигне темата за Минди. Пол бе започнал да говори за мястото на паркинга почти всеки ден, затова тя бе решила да се опита да му помогне. Предполагаше, че ключът към това място е Минди Гуч.

— О, да, тя може да бъде и приятна! Когато пожелае! — отбеляза изискано Енид, отпивайки от чая си. — Но също така може да бъде и много несговорчива! Упорита е като магаре. За нещастие нейната упоритост е от вида, който рядко води до успех. — Приведе се напред и прошепна: — Минди просто не може да общува с хората!

— Мисля, че разбирам какво имате предвид — кимна Ана-Лиза.

— Но с вас ще бъде любезна, разбира се. Поне в началото. Стига да получава онова, което иска, любезността ѝ е гарантирана.

— А какво по-точно иска? — полюбопитства Ана-Лиза.

Енид се разсмя. Смехът ѝ се оказа неочаквано жизнерадостен.

— Добър въпрос! — отбеляза накрая. — Вероятно иска власт, но какво друго иска освен власт, сигурно и тя няма представа. И точно в това се състои проблемът с Минди. Тя не знае какво иска! Затова човек никога не знае какво може да очаква от нея! — Наля повторно чай и продължи: — От друга страна, съпругът ѝ, Джеймс Гуч, е Мека Мария. А синът им Сам е брилянтен ум. Нещо като компютърен гений, макар че повечето деца в наши дни са същите. Направо да те побият тръпки!

— Съпругът ми също е от хората, които биха могли да бъдат наречени компютърни гении.

— Естествено — кимна Енид. — Работи в сферата на финансите, нали? А в наши дни всички финансови сметки се правят на компютър!

— Всъщност той е математик!

— Ясно. Числа — усмихна се Енид. — От тях ми се замайва главата. Но аз съм само една глупава старица, която не е учила почти нищо в училище. По мое време момичетата не учеха математика — единствено събиране и изваждане, за да могат да си правят сметката. Но съпругът ви очевидно се справя добре, както разбирам. Чух, че работел за някакъв хедж фонд.

— Да, съвсем отскоро стана партньор — кимна Ана-Лиза. — Но само не ме питайте какво точно прави! Единственото, което знам, е, че работата му включва алгоритми. И стоковия пазар.

Най-неочаквано Енид се изправи и отсече:

— Хайде да не се заблуждаваме!

— Моля? — ококори се Ана-Лиза.

— Вече е четири следобед. Цял ден съм работила, а ти си разопаковала багажа ви! А навън е тридесет и шест градуса! Което ще рече, че и двете имаме нужда от джин с тоник!

Няколко минути по-късно Енид вече разказваше на своята гостенка за предишните собственици на техния апартамент.

— Луиз Хаутън изобщо не обичаше съпруга си! И с право — Рандолф Хаутън беше същински мръсник! Но ѝ беше трети съпруг и точно затова са се преместили да живеят в центъра. Луиз е предположила, че жена с два предишни развода няма да бъде добре приета в обществото на Горен Ийст Сайд. И е била напълно права. Та успяла да убеди Рандолф да се преместят тук, защото сградата се е считала за много бохемска и оригинална и защото никой не се интересувал кой поред съпруг ѝ е Рандолф.

— И какво точно го прави мръсник? — попита учтиво Ана-Лиза.

— Ами, обичайното — усмихна се Енид и пресуши коктейла си. — Пиеше и ходеше по жени. Качества, от които жените на моето време не се оплакваха. И Луиз също нямаше да се оплаква, ако не беше фактът, че с Рандолф просто не можеше да се живее. Беше груб, арогантен, а най-вероятно и насилник. Двамата често се караха и имам чувството, че от време на време я удряше! Ала въпреки многобройната прислуга по онова време всички си държаха езика зад зъбите.

— И тя не се е развела? — изуми се Ана-Лиза.

— Нямаше нужда. Извади късмет — Рандолф умря!

— Разбирам.

— В онези години светът беше далеч по-опасно място от сега — продължи Енид. — Та той почина от сепсис. Ходил в Южна Африка с намерение да се намърда в диамантения бизнес, обаче си порязал пръста. Докато се връщал в Щатите, раната се инфектирала. Успя да стигне при нас, до № 1, но само няколко дена по-късно умря.

— Направо не мога да повярвам, че съпругът ѝ е починал от обикновено порязване!

Енид се усмихна и обясни:

— Стафилококи, скъпа! Изключително опасни бактерии! Преди години имахме голям проблем с тях в нашата кооперация благодарение на една водна костенурка, домашен любимец на наш съсед. Винаги съм смятала, че водните създания не са за живот в големи сгради! Както и да е. Та така Луиз получи огромния си апартамент и парите на Рандолф и проживя останалата част от живота си в пълно блаженство! В онези години бракът се считаше за своеобразно наказание за жените! А ако жената имаше възможността да води независим живот, да бъде свободна от оковите на брака, се възприемаше като извадила голям късмет!

Тази вечер Ана-Лиза купи бутилка вино и пица и устрои истинско пиршество за Пол в хартиени чинийки.

— Днешният ми ден мина изключително интересно! — обяви вдъхновено тя и се настани с кръстосани крака върху наскоро лакирания паркет на трапезарията. Под лъчите на залязващото слънце паркетът проблясваше като жарава. — Запознах се с Енид Мърл! Покани ме на чай!

— Дали знае нещо за онова място на паркинга?

— Ще стигна и дотам. — Ана-Лиза си откъсна парче пица и започна: — Първо пихме чай, а след това джин с тоник. Оказва се, че между Енид Мърл и Минди Гуч има някакви търкания. Енид твърди, че единствената причина, поради която семейство Гуч са се докопали до тази сграда, е крахът на недвижимите имоти в началото на деветдесетте! Тогава бордът решил да продаде шест малки стаички на приземния етаж, които някога са били гардеробна, спални за персонала и складове, докато сградата е била все още хотел. „Ако не беше багажът, семейство Гуч никога не биха стъпили тук!“ — изрече наперено Ана-Лиза, като имитираше Енид. — Трябваше да я видиш! Голям образ е!

— Коя? — попита Пол.

— Енид Мърл, разбира се! Пол, ти изобщо слушаш ли какво ти говоря?

Пол вдигна очи от пицата си и в опит да усмири съпругата си каза:

— Стига да не ни създава неприятности!

— Защо ще ни създава неприятности?!

— Защо хората създават неприятности на другите, а? — изглежда я Пол. — Между другото, преди малко срещнах Минди Гуч. Във фоайето. Заяви ми, че не ни се позволява да си инсталираме климатици в апартамента!

— Това са пълни глупости! — възкликна Ана-Лиза. — Беше ли поне любезна?

— Какво имаш предвид под „любезна“?

Ана-Лиза вдигна хартиените чинийки и отбеляза:

— Пол, препоръчвам ти да не влизаш в конфликт с нея! Енид каза, че Минди може да бъде много коварна! Доколкото схванах, най-лесният начин да се добереш до сърцето ѝ е чрез сина ѝ Сам. Бил компютърен гений, поправял всички компютри в сградата! Мога да му изпратя имейл.

— В никакъв случай! — отсече Пол. — Не позволявам никакво сополиво хлапе да ми бърника из компютъра! Знаеш ли какво има в хард драйва ми? Финансова информация на стойност милиарди долари! Ако реша, бих могъл да унищожа една малка държава с тази информация!

Ана-Лиза се приведе и целуна Пол по челото.

— Да, знам как вие, момчета, обичате да се правите на шпиони! Но нямах предвид твоя компютър! Ще го извикам за моя!

Когато се обърна, за да тръгне към кухнята, Пол ѝ подвигна:

— Не можем ли да го направим по старомодния начин? Няма ли някой в тази сграда, когото бихме могли да подкупим?

— Не, Пол! — отсече тя. — Няма да правим нищо подобно! Само защото имаме повече пари от другите не означава, че за нас трябва да се правят изключения! Позволи ми да опитам първо по начина, който ми подсказа Енид! Намираме се на ново място и сме длъжни да се съобразяваме с традициите му!

Много етажи по-надолу, в приземието, Минди Гуч режеше зеленчуци.

— Пол Райе на практика ми каза да си го завра някъде! — оплака се на Джеймс тя.

— Точно тези думи ли използва? — усъмни се съпругът ѝ.

— Не. Обаче трябваше да му видиш изражението на лицето, когато му казах, че не разрешавам да си инсталират климатици! Точно изражението му крещеше: „Заври си решението...“

— Ставаш параноична — констатира уморено Джеймс.

— Нищо подобно! — отсече Минди.

Скипи — кученцето, което си беше взела скоро, скочи на крака ѝ и тя му даде морков.

— Не трябва да даваш на кучето храна за хора! — изтъкна Джеймс.

— Но това е здравословна храна. Никой не се е разболял от ядене на моркови! — контрира го Минди, вдигна кученцето и го гушна.

— Ти беше тази, която настояваше да ги пуснем в сградата! — напомни ѝ Джеймс. — Значи сега са твоя отговорност.

— Джеймс, говориш глупости!

Тя отнесе кученцето до вратата и го пусна на цимента в малкия им вътрешен двор. Скипи подуши пукнатините на циментовата плоча, а след това клекна и се изпишка.

— Браво! Добро куче! — възкликна Минди. — Видя ли, Джеймс? Той си свърши работата отвън! При нас е едва от три дена и вече знае всички правила! Умното ми кученце! — похвали тя Скипи и го прегърна.

— А това е другото — Скипи. Той също е твоя отговорност — отбеляза Джеймс. — Надявам се, не очакваш аз да го разхождам! Нямам никакво време, особено сега, когато книгата излиза!

Джеймс не беше особено сигурен какво чувство към това кученце. Като малък никога не бе имал кученце. Впрочем не бе имал и никакъв домашен любимец. Родителите му бяха противници на отглеждането на животни в къщата. „Само селяните пускат животните в къщите си“ — казваше някога майка му.

— Джеймс, не мога ли да имам поне едно нещо, мое собствено нещо, за което да не ме критикуваш?

— Разбира се — отговори той.

Кученцето се втурна през кухнята и се насочи към дневната. Джеймс хукна след него.

— Скипи! — изкомандва го той. — Ела тук!

Обаче Скипи не му обърна никакво внимание. Насочи се към стаята на Сам и скочи на леглото му.

— Скипи иска да ти дойде на гости — съобщи на сина си Джеймс.

— Здравсти, приятелче! — поздрави го Сам, който седеше на малкото бюро, където се намираше компютърът му. — Виж това! — подкани той баща си.

— Кое?

— Току-що получих имейл от Ана Лиза Райе. Жената на Пол Райе. Това не беше ли онзи тип, с когото мама се караше?

— Не се е карала — поясни Джеймс. — Просто са дискутирали.

С тези думи той се насочи към собствения си кабинет и затвори вратата. Разполагаше с малко прозорче високо в стената, а в прозорчето имаше стар вентилатор, който подсмърчаше като болно хлапе. Джеймс примъкна стола си под прозорчето и седна с надеждата топлият движещ се въздух да го разхлади.

Чук, чук, чук! — ечна кварталът. Беше осем сутринта. Енид Мърл надникна през терасата си и се смръщи. На горните тераси бе започнал големият ремонт на семейство Райе. Скелето щеше да бъде готово до края на деня, но то бе само началото. Започне ли същинският ремонт, предстояха седмици наред бръмчене на бормашины, чукане и шлайфане. Ала нищо не можеше да бъде сторено за този шум — семейство Райе бяха в правото си да подобрят своя апартамент. До този момент се бяха съобразили с всички изисквания, включително и с уведомителните писма до всички останали собственици, в които ги информираха кога започва ремонтът и колко се очаква да продължи. Предстоеше смяна на кабели и водопроводни тръби с оглед инсталирането на пералня, съдомиялна машина, сушилня и ресторантски кухненски уреди, както и, ако се вярваше на Роберто, „сврхмодерно компютърно оборудване“. Минди бе спечелила първия рунд за климатиците, но семейство Райе все още не се бяха отказали.

Сам беше уведомил Енид, че Ана-Лиза го е наела да създаде уебсайт на фондацията „Цар Давид“, която предлага безплатни уроци по музика и изобразително изкуство за младежи с ниски доходи. Енид бе добре запозната с тази благотворителна дейност, чието начало бе поставено от Санди и Кони Брюър. Говореше се, че на благотворителния бал миналата година двамата са събрали двадесет милиона долара на търг, при който различни типове от хедж фондовете се надпреварвали да се изхвърлят за концерт на Ерик Клептън. Значи Ана-Лиза се опитва да си проправя път в това ново общество. Е, падането ѝ ще бъде шумничко.

Шумът събуди и хората в съседния апартамент.

— Какво е това? — оплака се Лола, запушвайки уши. — Ако не спре, ще се побъркам!

Филип се претърколи и се втренчи в лицето ѝ. Нищо не можеше да се сравни с първите сутрини на събуждане до нов човек, когато се улавяш, че си едновременно изненадан и щастлив да го видиш.

— Ще ти помогна да го забравиш — ухили се той и постави ръка на гърдите ѝ.

Гърдите ѝ бяха особено твърди благодарение на имплантите. Бе ги получила като подарък от родителите си за своя осемнадесети рожден ден — ритуал, който очевидно вече се считаше за стандартен крайъгълен камък за момичетата, наближаващи зрелостта. Операцията беше отпразнувана с парти край басейна, където Лола бе показала новите си гърди на своите съученици от гимназията.

Но сега Лола отблъсна ръката му и заяви:

— Не мога да се концентрирам! Имам чувството, че забиват тези пирони право в моята глава!

— Виж ти! — изгледа я Филип.

Макар че бяха любовници само от месец, вече бе забелязал нейната изострена чувствителност към всички физически заболявания — и реални, и въображаеми. Тя често имаше главоболия, често се чувстваше изморена, често чувстваше болки в пръста си — вероятно, както бе изтъкнал и Филип, от прекалено много изпращане на есемеси. А болките ѝ изискваха почивка или гледане на телевизия, най-често в неговия апартамент — не че Филип имаше нещо против, тъй като почивките ѝ обикновено водеха до секс.

— Знаеш ли, хлапе, мисля, че имаш главоболие! — отбеляза разбиращо той и я целуна по челото. После стана и отиде в банята. — Искаш ли аспирин?

— Нямах ли нещо по-силно? Например викодин?

— Не, нямам — отговори той, за пореден път озадачен от тези странности на поколението на Лола. Тя беше дете на фармакологията. Бе израснала с всевъзможни хапчета за всичко, което би могло да я заболи. — Ти не носиш ли нещо в чантата си? — попита. Бе установил, че Лола не ходи никъде без задължителен набор лекарства, които включваха ксанакс, амбиен и риталин. „Но това е в като в «Долината на куклите»!“ — бе възкликнал той. „Не бъде толкова задръстен! — бе го срязала тя. — Тези неща се предписват на деца! А освен това жените от «Долината на куклите» бяха наркоманки!“ И бе потреперила.

— Може би — каза сега тя.

Примъкна се до ръба на спалнята и се приведе по страхотно изкусителен начин, за да си потърси чантата. Намери я и започна да рови из нея. Гледката на голото ѝ тяло — бронзирано със спрей и перфектно оформено (в един момент на слабост, тя му беше признала, че има и лека липосукция на бедрата и корема) — изпълни Филип с радост. Откакто Лола се бе появила в апартамента му онзи знаменателен следобед, всичко в живота му бе започнало да се нарежда добре. От студиото много харесаха новата му редакция на „Завръщане при шаферките“ и дадоха зелена светлина за снимките — щяха да започнат през януари. И не стига една добра новина, ами агентът му бе успял да му издейства договор за сценария на исторически филм. Филмът щеше да бъде за някаква си невзрачна английска кралица, известна повече като Кървавата Мери. Не че Филип го интересуваше — най-важното за него бе, че му бяха дали аванс от един милион долара. „Отново си в играта, приятел! — бе обявил агентът му щастливо. — Надушвам дори «Оскар»!“

Този разговор се бе провел вчера и Филип бе завел Лола в „Уейвърли Ин“, за да отпразнуват новината. Беше една от онези вечери, когато всички знаменитости бяха там и сепаретата бяха пълни със звезди, някои от които бяха негови стари приятели. Не след дълго компанията им се увеличи, превръщайки се в бляскава, весела и шумна група, която привличаше завистливите погледи на всички останали.

Лола настояваше да се представя като негова асистентка, а той, изпълнен с щастие от всички хубави неща, които му се бяха случили напоследък, я поправяше, настоявайки, че е негова муза. Изпиха толкова много бутилки червено вино, че не усетиха кога стана два през нощта. Когато излязоха на улицата, клатушкайки се, бяха обгърнати от мъгливата гореща нощ, на чийто фон Уест Вилидж приличаше на ренесансова картина.

— Хайде, сънливке! — подкани я сега той, поднасяйки ѝ два аспирина.

Тя се смъкна под завивките, сви се в ембрионална поза и поднесе ръка за таблетките.

— Може ли да остана в леглото цял ден? — попита, втрещена в него като красиво кученце, уверено, че номерата му винаги минават. — Главата много ме боли!

— Имаме работа! Аз трябва да пиша, а ти трябва да отидеш до библиотеката!

— Не можеш ли да си вземеш почивен ден? Да не би да очакват от теб веднага да започнеш да пишеш? Та нали току-що ти възложиха работата! Това не означава ли, че имаш право на две седмици почивка? Знаеш ли, сетих се! — светнаха очите ѝ и тя скочи. — Хайде да отидем на пазар! Можем да отскочим до „Барнис“! Или до Медисън авеню!

— Не става — отсече той. Трябваше да направи още няколко редакции на „Завръщане при шаферките“, преди да започнат снимките, а освен това до края на декември бе длъжен да представи първия работен вариант на сценария за Кървавата Мери. Агентът му подчерта, че напоследък историческите филми за разни кралски величия били много на мода, така че студиото искало да започне снимките колкото е възможно по-скоро. — И проучванията наистина ми трябва! — добави, като закачливо погали пръстите на краката ѝ.

— Ще поръчам няколко книги от „Амазон“! И тогава ще мога да си седя при теб по цял ден!

— Ако стоиш при мен, нищо няма да мога да свърша! Кое то ще рече, че предложението се отхвърля! — Нахлузи си дънките и тениската и обяви: — Отивам за батета. Ти искаш ли нещо?

— Можеш ли да ми донесеш минерална вода със зелен чай и ябълка? Само че гледай да е точно зелен чай и ябълка! Мангото е

отвратително! А, да, и можеш да ми вземеш един сладоледен сникърс! Гладна съм!

Макар да не разбираше как човек може да яде шоколадов десерт за закуска, Филип се усмихна и излезе.

На тротоара се сблъска с Шайфър Даймънд, която тъкмо излизаше от белия си джип.

— Здравсти! — извика той.

— Днес си в добро настроение! — усмихна се тя и го целуна по бузата.

— Вчера продадох един сценарий! За Кървавата Мери! Роля точно като за теб!

— Искаш да играя ролята на коктейл?

— Не на коктейла, а на кралицата! Първата дъщеря на Хенри Осми. Хайде де! — подкани я той. — Ще трябва само да отрежеш главите на всички около теб.

— И после да чакам да отрежат моята ли? Не, благодаря! — отвърна тя и се насочи към входа на № 1. — Връщам се от нощни снимки в една проклета църква на Медисън авеню, където нямаше дори климатик и, честно да ти призная, дозата католицизъм, която получих, ще ми държи влага доста дълго време!

— Говоря ти съвсем сериозно! — настоя той, едва сега давайки си сметка, че тя би била идеална за ролята. — Ще ми направиш ли услугата поне да си помислиш? Лично ще ти донеса сценария, когато стане готов, заедно с бутилка „Кристал“ и кутия черен хайвер!

— „Кристал“ вече е архаизъм, момченце! Нека бъде една голяма „Грандама“ и може би ще си помисля! — подвикна през рамо тя.

Непрекъснато му се изплъзваше. В желанието си да я задържи за по-дълго, я попита къде отива.

— Да спя! — извика тя и му показа, като положи за миг глава на ръката си. — В шест вечерта ще ме събудят!

— Е, тогава до друг път! — извика той.

Това му напомни защо между него и Шайфър нещата така и не се получиха. Тя никога не беше на разположение за него. Никога не е била и никога нямаше да бъде. Впрочем това бе основното предимство на Лола. Винаги беше на разположение.

А в неговия апартамент Лола най-сетне се измъкна от леглото и се запъти към кухнята. Мина ѝ през ума възможността да изненада

Филип, като пригответи кафе, но след като видя, че кафето е на зърна и си представи, че трябва да го мели, реши, че толкова много работа не е за нея. Отиде в банята и внимателно си изми зъбите, а после изпъгна устни, за да провери дали са достатъчно бели. Представи си целия маршрут до библиотеката на Четиридесет и втора улица, при това в горещ ден като този, и внезапно побесня. Защо изобщо се бе хванала на тази работа като помощник на Филип? И още по-точно, защо изобщо трябваше да работи?! Нали и без това щеше да напусне веднага щом се омъжи! Но без годежен пръстен майка ѝ няма да ѝ позволи да остане в Ню Йорк и да не работи — ще каже, че така ще заприлича на проститутка. Но извършвайки почти невъзможния за себе си подвиг да продължи да мисли, Лола се сети, че ако не беше приела тази работа, нямаше да срещне Филип и нямаше да стане — както се изрази самият той — негова муза. Беше невероятно романтично — тази история с музата на велик творец. Нали в такива случаи великият творец винаги се влюбва в музата си, настоява тя да се омъжи за него и после двамата си раждат красиви деца?

Ала бидейки жена, обиграна в кръговете на социалната йерархия, Лола вече започваше да прозира, че в света на Филип ролята на муза като че ли не е достатъчна. Едно е да бъдеш сред прочути хора, съвсем друго е да ги накараш да те приемат като една от тях. Пример за това бе разговорът, който бе провела снощи с една световноизвестна филмова звезда, която седеше на тяхната маса. Въпросната звезда бе един не особено приятен мъж на средна възраст, който е бил в апогея си много преди тя да се роди. Именно поради това колкото и да се опитваше, Лола не можеше да си спомни кой точно е той и в кои филми е играл. Но тъй като всички останали се надпреварваха да му угаждат и очакваха всяка негова дума, сякаш беше словото Христово, тя си даде сметка, че е крайно време и тя да положи някакво усилие. По една случайност той седеше в стола до нейния, така че когато приключи дългия си монолог за красотата на филмите на седемдесетте, тя го попита:

— Отдавна ли живеете в Ню Йорк?

Той бавно извърна глава и се вторачи в нея и фактът, че му отне близо минута да завърши това невинно движение, я накара да се запита дали не би трябвало да се уплаши от него. Обаче тя не се

уплаши и ако той си въобразяваше, че може да сплаши Лола Фабрикънт само с един поглед, щеше да има да взема!

— А вие какво работите? — попита той, саркастично имитирайки гласа ѝ. — Само не ми казвайте, че сте актриса!

— Аз съм асистентка на Филип и му помагам в проучванията! — отговори тя с хладина, която обикновено затваряше устата на непознатите.

Но не и на този човек. Той погледна първо нея, после Филип, а след това отново се върна на нея.

— Асистентка, а? — ухили се похотливо. — Аз да ти приличам случайно на Дядо Коледа?

Цялата маса избухна в смях, в това число и Филип. Давайки си сметка, че сега не беше моментът да изпада в истерия, Лола се присъедини към смеха на компанията, но си каза, че това е вече прекалено. Никак не беше свикнала да я вземат на подбив. Реши този път да преглътне, но само този път. Е, със сигурност щеше да повдигне въпроса пред Филип, но ще внимава в подбора на думите си. Защото бе наясно, че мъжете не обичат жената да се оплаква от приятелите им, особено директно — това наранява чувствата им и после започват да я свързват с негативни преживявания.

А междувременно щеше да намери начин да ги накара да я възприемат на сериозно. Никой мъж не искаше жена, която останалите мислят за глупачка — а предвид последното, едно посещение в библиотеката вероятно не беше чак толкова лоша идея.

Когато Филип се върна, завари Лола дълбоко заспала в спалнята му. Влезе в кабинета си и набързо нащрака пет страници. От другата стая долиташе тихото похъркване на момичето. Беше толкова естествена!

Преглеждайки страниците, той осъзна, че са много добри. Да, Лола наистина беше неговият талисман.

* * *

Апартаментът на семейство Райе постепенно добиваше новия си облик. В центъра на доскоро празната трапезария сега бе поставена красива дървена резбована маса с шест стола в стил „кralица Анна“, с

които Били се бе сдобил по твърде мистериозен начин от склада на някакъв приятел от Горен Ийст Сайд. Иначе масата беше под наем, докато открият по-подходяща (което ще рече — по-голяма). Междувременно по нея бяха разхвърляни книги по интериорен дизайн, цветни мостри за платове и бои, както и принтирани реклами от интернет на различни видове мебели. Ана-Лиза огледа масата и се усмихна, спомняйки си разговора с Били отпреди няколко седмици.

— Скъпа моя! — вдигна предупредително пръст той, когато тя спомена, че в бъдеще може да се върне на работа. — Как очакваш да се справяш на две работни места?

— Моля? — изгледа го учудено тя.

— Та ти вече си *имаш* работа! От този момент нататък животът със съпруга ти се превръща в твоя постоянна работа! Или, ако трябва да бъде по-точен — поправи се той, — превръща се в твоя кариера! Съпругът ти носи парите, а ти създаваш живота с тях! А за това ще бъдат необходими много усилия! Ще започваш деня си с гимнастика — и не само за да изглеждаш добре, а и за да станеш по-издръжлива! Доколкото ми е известно, дамите обикновено предпочитат йога. После ще се облечеш както трябва. След това ще подредиш графика си за деня и ще изпратиш съответните имейли. После ще присъстваш на събранието на някоя благотворителна организация, ще посетиш някой арт дилър или ще надникнеш в някое студио. Ще следва деловият ти обяд, след което идват срещите с дизайнерите, кейтъринга и стилистите. Ще си боядисваш косата два пъти месечно и ще си правиш прическа три пъти седмично. Ще правиш частни посещения на музеите и ще четеш — надявам се — най-малко по три вестника на ден: „Ню Йорк таймс“, „Ню Йорк поуст“ и „Уолстрийт джърнъл“. Към края на деня ще се подготвиш за предстоящата си вечер, която може би ще включва от два до три коктейла и вечеря. Някои от тези събития ще бъдат строго официални, където от теб ще се очаква да не се появяваш с една и съща рокля два пъти. Ще трябва да си направиш изискана прическа, грим и маникюр. Освен това ще трябва да планираш годишните ваканции и уикендите. Възможно е да си купите лятна къща, която също ще изисква организация, персонал и обзавеждане. Ще се срещаш с подходящите хора и ще ги ухажваш едновременно с чук и перо. А накрая, скъпа моя, ще дойдат и децата. — И така — бе заключил триумфално Били, — да се заемаме за работа!

А работата действително беше много. Налагаше се да се обърне внимание на поредица от детайли: ръчно изработени в Южна Каролина плочки за баня, за да бъдат в хармония с мраморния под (апартаментът разполагаше с пет бани, като всяка от тях трябваше да притежава собствен, неповторим облик); килими и постелки; пердета и завеси; дори дръжки за врати. Така по-голямата част от деня на Ана-Лиза минаваше в мебелните магазини по Двадесета улица, без да се броят всички магазини за антики по Медисън авеню, плюс аукционните къщи. После следваха и самите ремонтни дейности в жилището. Една по една всяка от стаите бе подлагана на тотално изтърбушване, смяна на кабелите, нова мазилка и нов интериор. През първия месец от пребиваването си в новото жилище Ана-Лиза и Пол местеха един надуваем матрак от стая в стая, за да избягат от ремонтите, но ето че най-сетне поне главната спалня беше вече готова. Макар че това изобщо не бе край, защото, както се бе изразил и Били, Ана-Лиза трябваше „да си събере гардероб“.

Интеркомът иззвъня точно в дванадесет на обяд.

— Един мъж е дошъл да ви види — обяви Фриц от портиерната.

— Кой по-точно? — попита Ана-Лиза, но портиерът вече беше затворил.

Интеркомът се намираше в кухнята, която беше на първия етаж на апартаментата, така че Ана-Лиза се втурна през все още почти празната дневна и нагоре по стълбите към спалнята, за да се облече подобаващо.

— Мария? — извика тя икономката, която бе дочула в една от другите спални.

— Да, госпожо Райе? — отзова се веднага жената. Мария беше изпратена от агенция за да готви, да чисти и да изпълнява различни задачи, като например да ти разхожда кучето, ако имаш такова. Но засега Ана-Лиза се чувстваше неудобно да я пришпорва толкова често, тъй като все още не бе свикнала да разполага с постоянна прислуга.

— Някой се качва нагоре — обяви Ана-Лиза. — Мисля, че е Били Личфийлд. Би ли отворила вратата вместо мен, ако обичаш?

Върна се в спалнята и влезе в огромната гардеробна. Понятието „събиране на гардероб“ не касаше самия гардероб, а неговото съдържание. Били бе подчертал, че основните елементи от гардероба на една дама са: обилно количество обувки, чанти, дънки, бели блузи,

костюми за деловите обеда, коктейлни тоалети, вечерни рокли, тоалети за почивка — и за море, и за планина, тоалети за всички спортове, на които би било вероятно да я поканят за участие — голф, тенис, езда, полети с парапланер, рафтинг, та дори и хокей. За да ѝ помогне в събирането на гардероб, Били бе наел една прочута стилистка на име Норийн Нортън, която подбираше дрехите и ги носеше в апартамента ѝ за проба. Норийн беше пословично заета и не успя да определи точните дата и час за първата им среща в продължение на няколко седмици, но Били беше във възторг, че тази велика стилистка се е съгласила да поеме Ана-Лиза.

— Норийн е като най-добрите пластични хирурзи! Възможно е да минат шест месеца, докато си уредиш среща с нея — при това само за консултация! — бе подчертал той.

Междувременно една от шестте асистентки на Норийн бе поела задачата по обличане на Ана-Лиза, поради което сега на най-ниския рафт в гардеробната вече бяха подредени няколко кутии с обувки със снимка на съдържанието върху капака. Сега Ана-Лиза си избра чифт черни пантофки с десетсантиметров ток. Мразеше да носи високи токове през деня, но Били не бе допуснал никакви възражения по този въпрос.

— Хората ще очакват да видят Ана-Лиза Райе и ти трябва да им дадеш Ана-Лиза Райе! — бе изтъкнал той.

— Но коя точно е Ана-Лиза Райе? — бе попитала през смях тя.

— Именно това, скъпа моя, ни предстои да открием! Не е ли страхотно?!

Оказа се, че посетителят не бил Били Личфийлд, а човекът, който трябваше да вземе мерки за аквариума на Пол. Ана-Лиза го отведе до балната зала на последния етаж и огледа тъжно тавана и купола над главите им с изисканите италиански стенописи на розови облачета и дебелички херувими. Понякога, когато беше уморена, тя обичаше да идва тук. Успокояваше се да лежи и да наблюдава светлината, която струеше наоколо, да съзерцава този красив и уникален купол. Обаче Пол бе подчертал, че запазва балната зала за себе си, за да я превърне в свой „команден център“, откъдето — както го подкачаше Ана-Лиза — се канеше да завладее света. Поради тази причина френските прозорци трябваше да бъдат подсилени с някакъв специален материал, който да ги направи напълно непроницаеми само с натискането на едно копче

— ход, който щеше да осуети всички опити на фотографи и журналисти да заснемат от хеликоптер стаята или да проследят действията на обитателя ѝ посредством камери с мощни обективи. Над камината пък предстоеше инсталирането на триизмерен екран. Специална антена на покрива щеше да закодира клетъчните и сателитни сигнали. Щеше да има също така огромен аквариум, който щеше да позволи на Пол да се отдава на новото си хоби по събирането на редки и скъпи рибки. Ана-Лиза смяташе, че развалянето на тази зала е престъпление, обаче Пол не искаше да чуе и дума по този въпрос.

— Имаш на разположение цели два етажа от апартамента, за да си правиш каквото си искаш в тях! — бе натъртил той. — Обаче тази зала си е само моя!

Та човекът за аквариума започна да взема мерки, като междувременно поиска да знае какъв е волтажът на инсталацията и дали е възможно издигането на стабилна опора, която да крепи тежестта на аквариума. Ана-Лиза е опита да отговори на въпросите му доколкото може, но накрая се отказа и избяга от залата.

За нейно огромно щастие Били Личфийлд вече от пет минути бе тук, така че не след дълго двамата вече седяха на задната седалка на една чисто нова лимузина, която ги откарваше към центъра.

— Имам една прекрасна изненада за теб, скъпа моя! — започна той. — След всичките тези мебели, с които се занимаваш напоследък, мисля, че една промяна няма да ти се отрази зле! Днес ще се посветим на изкуството! Снощи ми хрумна една брилянтна идея за теб! Мисля, че най-подходящо за визията ти е феминисткото изкуство!

— Разбирам.

— Ти феминистка ли си?

— Разбира се — кимна Ана-Лиза.

— Дори и да не си, няма значение. Например съмнявам се да харесаш кубизма. Но, от друга страна, като се има предвид какви цени искат днес за кубизма, никой не може да си ги позволи!

— Не и Пол.

— Дори и Пол! — натърти Били. — Кубизмът е само за мултимилиардери, а вие с Пол все още се борите да ви признаят за мултимилionери! Пък и ако питаш мен, в кубизма няма никакъв шик! Не и за една млада двойка като вас. Виж феминисткото изкуство е

нещо друго — в него е бъдещето! Популярността му тепърва предстои, поради което качествените произведения все още са напълно достъпни. Днес ще разгледаме една снимка — автопортрет на художничката, кърмеща своето дете. Шокът е гарантиран, а цветовете са удивителни! Освен това все още няма списък на чакащите!

— Но нали списъкът на чакащите бил добър знак? — попита неуверено Ана-Лиза.

— Даже много добър! — потвърди Били. — Особено ако е почти невъзможно да бъдеш вписан в него! Но в подобни случаи се налага да оставиш капаро в брой, преди дори да си зърнал за какво плащаш. Ще стигнем и до такива неща. Междувременно обаче трябва да започнем с едно-две произведения, които тепърва ще увеличават стойността си!

— Били? — обърна се към него Ана-Лиза. — Ти какво получаваш от всичко това?

— Удоволствие — отговори скромно той. Потупа ръката ѝ и добави: — За мен не се притеснявай, скъпа! Аз съм просто естет. И ако изкуството е единственото нещо, с което трябва да прекарам остатъка от живота си, от мен няма да има по-щастлив човек на тази земя! Всяко произведение на изкуството е уникално, създадено от една личност, от един ум, от една конкретна гледна точка. Поради което за мен то е единственият източник на успокоение в този свят на шаблоните и конфекцията.

— Нямах предвид това — поясни Ана-Лиза. — Питам какво ти плащат?

— Знаеш, че не обичам да говоря за финансите си — усмихна се Били.

Ана-Лиза кимна. Вече няколко пъти се бе опитвала да го заговори по този въпрос, но всеки път той бе променял темата. Все пак тя не се предаваше и затова сега каза:

— Били, просто трябва да знам! Иначе няма да е честно да хабиш толкова голяма част от времето си заради мен! Защото всеки труд се заплаща!

— Разбирам — кимна той. — За произведенията на изкуството вземам два процента комисиона. От дилъра — заяви и стисна устни.

Ана-Лиза си отдъхна. От време на време Били споменаваше за някоя продажба на стойност един милион долара, в която посредничил,

така че сега, след едно бързо изчисление, тя разбра, че таксата му възлиза на двадесет хиляди долара.

— Значи вече трябва да си много богат, Били! — засмя се приятелски тя.

— Да бе! Толкова, че едва мога да си позволя да живея в Манхатън! — отвърна в същия шеговит стил той.

Когато влязоха в галерията, Били я отведе до снимката, отстъпи, скръсти ръце пред гърди и кимна одобрително.

— На пръв поглед много модерна, но с класическа композиция — майка с дете!

Снимката струваше сто хиляди долара. Усещайки в себе си познатия пристъп на вина заради незаслуженото си благосъстояние, Ана-Лиза веднага я купи. Плати с „Мастъркарт“, която, според Били, била най-подходяща за големи покупки, тъй като така можеш да спечелиш бонуси при пътуване със самолет. Не че някой от хората, способни да дадат подобна сума, се нуждаеха от бонуси — повечето от тях притежаваха частни самолети. Въпреки това, докато излизаше от галерията с изящно опакованата снимка под мишница, Ана-Лиза си напомни, че чрез тази покупка сложи в джоба на Били още две хиляди долара. Това беше най-малкото, което можеше да стори за приятел като него.

* * *

Лола седеше на дългия барплот, опасващ витрината на „Старбъкс“, и четеше статия, която беше извадила от интернет. В крайна сметка не бе успяла да събере сили да се завлече до библиотеката. Но подозренията ѝ се оказаха основателни — щеше да бъде чиста загуба на време. Защо да си къса нервите по библиотеки, когато всичко, което я интересуваше, можеше да бъде открито и в интернет?! Намести очилата на носа си и се приготви да чете. На идване към „Старбъкс“ си бе купила чифт стъкла с черни рамки, за да изглежда по-сериозна, фалшивите очила изиграха ролята си. Докато четеше за маниакалния фанатизъм на кралица Мери по отношение на католицизма, някакъв загубеняк се намести до нея, отвори лаптопа си и започна да наднича в листите ѝ. Лола даде всичко от себе си да не му

обръща внимание — не вдигна глава от листите, преструвайки се на тотално погълната от текста. Доколкото успя да схване, съвременниците на кралица Мери я описвали като „крехка и болнава“, което в света на Лола означаваше „анорексичка“. Величието се оказваше нещо като фашисткия диктатор на шестнадесети век — за всяка своя поява пред народа се кипрела с всичките си бижута на стойност милиони долари, за да напомни на простолюдието за властта и богатството на католическата църква. Точно на това място Лола вдигна глава от четивото си и забеляза, че идиотът се е вторачил в нея. Сведе очи, но когато отново ги вдигна, той продължаваше да я гледа. Беше с червеникава коса и лунички, но се оказа доста по-готин, отколкото го бе взела на пръв поглед. Накрая той не издържа и я заговори:

— Имаш ли представа, че тези са мъжки?

— Какво? — изгледа го унищожително тя с поглед, който целеше да залее амбициите му с вряла вода още в зародиш.

Обаче идиотчето не се стресна.

— Очилата ти — поясни. — Това са мъжки очила. Истински ли са изобщо?

— Разбира се, че са истински — тросна се тя.

— Искам да кажа, с рецепта ли са или са просто за фасон? — изгледа я насмешливо той.

— Не е твоя работа! — срязва го тя и за всеки случай допълни: — Мисля, че ме разбираш!

— В днешно време всички момичета се надпреварват да носите очила — продължи най-нахално той. — Но да знаеш, че веднага се разбира, когато са фалшиви! Иначе колко двадесет и две годишни момичета се нуждаят от истински очила? Очилата са за старците! Това е поредната ви превземка!

Най-сетне тя вдигна очи от листите си, облегна се и го изгледа предизвикателно:

— Е, и?

— Просто се чудех дали и ти си от онези фалшиви момичета. Защото приличаш на такава. Но може пък да си истинска!

— На теб какво ти пука?

— Защото ми се струваш готино парче! Ако благоволиш да ми кажеш името си, може и да ти оставя съобщение на фейсбука ти.

Лола го дари с арогантна усмивка и изрече натъртено:

— Благодаря, но вече си имам приятел!

— Да съм казвал, че искам да ти ставам приятел? Боже, вас, нюйоркчанките, наистина си ви бива!

— Ти си жалко копеле! — просъска тя.

— Може — сви рамене той. — Но погледни се само! Носиш дизайнерски дрехи в „Старбъкс“, косата ти е издухана, а тялото ти е намазано с лосион за тен. Сигурно е „Сити сън“. Нюйоркчанките са единствените, които избират този конкретен нюанс на бронзовото.

Лола се запита как е възможно този загубеняк да знае толкова много неща за изкуствения тен. Но реши да не се предава.

— А да си виждал себе си? — изгледа го презрително тя. — Носиш карирани панталони!

— Да, ама са маркови! Разликата е голяма!

Лола си събра листите и се изправи.

— Тръгваш ли си? — изгледа я хлапакът. — Толкова скоро? — изправи се и бръкна в джоба на идиотските си карирани панталони. Ако бяха поне „Бърбъри“, Лола можеше да го извини. Подаде ѝ визитка, на която пишеше: „ТАЙЪР КОР.“ В долния десен ъгъл бе изписан и телефонен номер. — Сега, след като знаеш името ми, ще ми кажеш ли и своето?

— И защо да го правя?

— Ню Йорк е опасен град — поясни той. — А мен можеш да ме считаш за Жокера!

Няколко седмици по-късно Джеймс Гуч седеше в кабинета на своя издател.

— Днес книгите са като филми — тъкмо казваше Редмън Ричардли, махвайки пренебрежително с ръка. — Получаваш максималната доза публичност и реклама, преживяваш страхотна първа седмица, а след това изпадаш от класацията. Край с интереса към теб! Не е като в доброто старо време! В наши дни публиката иска нещо ново всяка седмица. От другата страна пък са големите корпорации. А на тях единственото, за което им пука, е цифрата под чертата. Непрекъснато натискат издателите да издават все нова и нова продукция. И това им помага да се изживяват като много велики. А всъщност са само едни гадни хиени — имам предвид, корпорациите. В крайна сметка онова, което вършат, е по-гадно дори и от правителствената пропаганда.

— Тъхъ — промърмори Джеймс.

Огледа с тъга огромния офис на Редмън Ричардли. Старият му офис се намирал в една къща в Уест Вилидж и беше пълен с ръкописи, книги и изтъркани ориенталски килими, които Редмън беше донесъл от къщата на баба си от дълбокия Юг. Имаше също така и една стара, изтъркана жълта кушетка, на която можеше да седнеш и докато си чакаш реда, да разглеждаш списания или да оглеждаш хубавите момичета, които влизаха и излизаха от кабинета му. В онези години Редмън беше сред най-великите. Публикуваше нови таланти и нетрадиционна литература, а писателите му се подготвяха да станат бъдещите гиганти на словото. Редмън караше хората да вярват в издателския бизнес — но това беше докъм 1998, когато започна настъплението на интернет.

Сега Джеймс погледна над рамото на Редмън към огромния прозорец. От него се откриваше гледка към река Хъдсън, но дори и панорамата не бе в състояние да компенсирал студената, безлична атмосфера на кабинета.

— Нещата, които днес публикуваме, са просто продукти за развлечение — продължи размислите си Редмън. Поне не бе изгубил способността си на дървен философ, което си бе успокояващо. — Оукланд е перфектният пример за това! Вече не е велик, но какво от това?! Продължава да продава сценариите си, които дори и за него, не са чак толкова много. Но пък така стоят нещата при всички нас. — Размаха ръце и възкликна: — Днес няма изкуство! Едно време художествената литература се считаше за изкуство, но вече не е така! Добра, лоша — няма значение. Единственото, от което се интересува публиката, е темата. „За какво се разказва?“ — питат те. „Има ли значение? — отговарям аз. — Книгата е за живота!“ Всички велики книги са само за това — за живота! Обаче тях въобще не ги интересува! Държат да знаят каква е темата. Независимо дали е за обувки или за отвлечени бебета, все тая — те настояват да я прочетат. А ние не можем така, Джеймс! Не можем, дори и да искахме!

— Така е, не можем — съгласи се Джеймс.

— Ама, разбира се! Та, какво исках да кажа... Да! Е, ти си написал страхотна книга, Джеймс, истински роман, но искам отсега да те предупредя, за да не се разочароваш! Че ще влезем в списъка на бестселърите, това е ясно! Но относно това колко време ще останем там, това вече е друг въпрос...

— За мен няма значение — отвърна спокойно Джеймс. — Не съм написал книгата си, за да продавам хиляди екземпляри. Написах я, защото историята трябваше да бъде разказана. — „И няма да позволя да се заразя с цинизма на Редмън“ — допълни мислено. — Все още вярвам в публиката. Читателите ще схванат разликата. И ще си купят най-доброто! — натърти той.

— Не искам да те гледам как ти се къса сърцето! — предупреди го повторно издателят.

— Виж какво, аз съм на четиридесет и осем години. И имам четиридесетгодишен опит с късане на сърцето!

— Това е добре — кимна Редмън. — Така де, от наша гледна точка е добре. Та двамата с агента ти си поговорихме и решихме, че ще бъде най-добре да го научиш от мен. И сега следва най-главното! Предлагам ти аванс от един милион долара за следващата ти книга! Да, корпорациите могат да бъдат лоши, но могат също така да бъдат и

добри. Те разполагат с пари — много пари, които аз възнамерявам да похарча!

Джеймс беше толкова шокиран, че не можа да помръдне и пръст. Правилно ли беше чул? Един милион долара?

— Това е една трета от договора, която получавах още сега — продължи Редмън, сякаш всеки ден раздаваше аванси от един милион долара. — Та с тези пари и другото, което ще получим от „Епъл“, смятам, че годината ти се очертава като много добра!

— Страхотно! — смотолеви Джеймс. Нямаше представа как трябва да реагира. Дали да не скочи и да се разтанцува?

Обаче Редмън беше стожер на спокойствието.

— Какво смяташ да правиш с толкова много пари? — подхвърли небрежно.

— Ще ги спестявам. За висшето образование на Сам — отговори Джеймс.

— Да, тъкмо ще стигнат — кимна одобрително Редмън. — Та колко е един милион? Нищо работа! Шест-седемстотин хиляди долара, като приспаднеш данъците... Мамка му! ... А онези типове от Уолстрийт си купуват картини на Пикасо за по петдесет милиона! — възкликна възмутено и махна с ръка, сякаш се опитваше да прогони реалността. — Както и да е. Сигурно е от новия световен ред — допълни с въздишка.

— Сигурно — съгласи се Джеймс. — Но пък това не ни пречи да продължаваме да преследваме мечтите си, нали? Например да си купиш дребна яхтичка и да отпрашиш за Карибите за година-две!

— Това не е за мен! — отсече Редмън. — Само за два дена ще се отегча! Не мога да понасям почивките! Аз съм дете на града!

— Разбирам — кимна Джеймс и го изгледа. Да, Редмън беше голям късметлия, че знае какво иска. За разлика от него Джеймс, който нямаше никаква представа какво да си поиска.

— Ще те изпратя — отбеляза издателят и се изправи. Внезапно се смръщи и постави ръка на бузата си. — Проклет зъб! Вероятно поредният за умъртвяване! А твоите зъби как са? Невероятна е тази работа — остаряването. И много трудна — точно както разправят. — Когато излязоха от кабинета му, се озоваха сред лабиринт от преградени работни пространства. — Редмън го поведе между тях и продължи, вече възвърнал обичайната си самоувереност. — Но иначе

си има и редица предимства! В средната възраст нищо не може да ни изненада, защото вече сме го преживели. Нищо ново под слънцето. Единственото, което се променя непрекъснато, са технологиите.

— От които нищо не разбираме — допълни мрачно Джеймс.

— Глупости! Всичко си е все същите копчета! Трябва само да знаеш кое точно да натиснеш!

— Като например паник бутона, който ще взриви света ли?

— Него не го ли дезактивираха? — изгледа го изненадан Редмън.

— Абе, що не вземем да си спретнем една нова студена война? Колко си ни беше добре! Студената е за предпочитане пред горещата! — Натисна бутона за асансьора.

— Човечеството е тръгнало назад — отбеляза Джеймс и точно в този момент асансьорът пристигна и той влезе.

— Много поздрави на семейството! — извика Редмън с искрен ентузиазъм и точно тогава вратите се затвориха.

Поздравите, които изпрати Редмън, бяха крайно необичайни. Преди десет години той никога не би се сетил, че човек би могъл да има и семейство. Но тогава той си лягаше всяка вечер с различна жена, пиеше и се друсаше с кокаин. Години наред хората предричаха, че някой ден с Редмън ще се случи нещо много лошо — на пръв поглед го заслужаваше, макар че никой не можеше да поясни точно какво. Клиника за наркомани? Или внезапна смърт? Ала ето че с Редмън не се случи нищо лошо. Вместо да влезе в клиника за наркомани, той се спусна в новия си живот като женен мъж и баща с лекотата на опитен скиор. Джеймс така и не разбра как стана това, но бе повече от сигурен, че Редмън може да служи само за пример за всеки мъж. Защото щом той е в състояние да се промени, защо тогава и други да не го сторят?!

„Вече разполагам с пари!“ — каза си Джеймс. Трябваше му време, за да свикне с тази мисъл. И изведнъж усети как потреперва. Не разбра дали е от новината или от хладния септемврийски въздух. Добре че поне есента в Ню Йорк беше нормална. Имаше нещо успокояващо в това да знаеш, че нещата постепенно се връщат в ритъм. Това беше знак, че животът продължава така, както досега.

Но дали ще бъде така — сега, когато вече разполага с пари? Докато вървеше покрай витрините на магазините в долната част на Пето авеню, предлагащи мечтата на човека от средната класа —

шарени сервизи в остъклени шкафове, — той си напомни, че всъщност парите му не са чак толкова много. Не биха стигнали дори и за едно миниатюрно студио в този велик и скъп метрополис. Но все пак си бяха нещо. Бяха нещо, което автоматично го изваждаше от най-кошмарния списък на света — този на неудачниците.

На пресечката с Шестнадесета улица мина покрай „Пол Смит“ и просто по навик се спря, за да разгледа витрината на този изискан магазин. Дрехите на „Пол Смит“ бяха символ на статус в този град — изборът на заможния, финансово стабилен мъжкар. Преди много години, за Коледа, Минди му беше купила риза от „Пол Смит“ — тогава, когато все още се гордееше с него и очевидно смяташе, че си струва разхищението. Но сега, докато съзерцаваше чифт великолепно кадифени панталони, Джеймс осъзна, че за първи път през живота си можеше да си позволи да си купи нещо от този магазин. Това ново усещане го вдъхнови дотолкова, че той се обърна, насочи се към входа и влезе.

Едва прекрачил прага на магазина, и телефонът му иззвъня. Беше Минди. Разбира се.

— Какво правиш? — попита подозрително тя. Божичко, дали не го наблюдава?

— Пазарувам — отговори той.

— Ти? Пазаруваш? — извика тя с изненада, която подозрително граничеше с презрение. — И какво по-точно?

— Намирам се в „Пол Смит“.

— Надявам се, че не смяташ да си купуваш нещо от там, нали? — повиши глас жена му.

— Може и да го направя.

— Не можеш да си го позволиш! Този магазин е прекалено скъп за теб! — предупреди го тя.

До този момент Джеймс си мислеше да ѝ звънне, за да я зарадва с добрата новина, но сега за огромна своя изненада установи, че предпочита да я задържи за себе си.

— Кога смяташ да се прибиращ? — попита Минди.

— Скоро.

— Как мина с Редмън?

— Добре — отговори Джеймс и затвори.

Поклати глава. И той, и Минди притежаваха пестелив, пуритански подход към парите. Може би от страх, че някой ден могат да свършат. Може би поради разбирането, че парите не трябва да се пилеят. Но Джеймс бе наясно, че отношението към парите е наследствено. Ако родителите ти са се страхували за парите си, и ти също започваш да се страхуваш. Минди произхождаше от средната класа на Нова Англия, където се считаше за неблагоприятно да харчиш много пари. Джеймс пък беше дете на имигранти, които бяха принудени да правят големи икономии, за да го изхранят и изучат. Родителите му бяха успели да оцелеят в Ню Йорк единствено благодарение на спестовността си и от това, че нямаха нужда от външния блясък, за да подхранват егото си. Но може би не спестовността е решението. Защото въпреки пословичната си пестеливост нито той, нито Минди можеха да се похвалят с кой знае какво самочувствие.

Достигайки до този извод, Джеймс се огледа и се насочи към изложените дрехи. Докосна едно фино кашмирено сако и въздъхна. Досега не бе имал представа какво е да разполагаш с пари. Липсата на лични средства го бе държала залепен за полата на Минди. Той го знаеше, бе наясно с този факт от години — години, през които ту го отричаше, ту се оправдаваше, ту се срамуваше от себе си, ала най-много се срамуваше от факта, че никога не стори нищичко, с което да го избегне. Оправдаваше се, че е роден за по-висши цели, като например голямата литература. И нямаше нищо против да пожертва дори мъжествеността си за този свой идеал. Утешаваше се с почтената цел на борбата си.

Ала ето че вече разполагаше и с пари! Огледа отново магазина и вдиша дълбоко мъжествения аромат на кожа и одеколон. С тежките ламперии по стените магазинът приличаше на сценичен декор — истинско изобилие от всичко, което би пожелал един мъж с вкус, пари и замах. Джеймс забеляза цената от три хиляди долара върху етикета на кашмиреното сако и с горчива усмивка си каза, че дори топлото струва пари.

Напук на необходимостта от икономии, с които бе свикнал, той свали сако от закачалката и го отнесе в съблекалнята. Свали собственото си сако, което бе в благоразумен (разбирай универсален) тъмносин цвят и бе купено от разпродажбите в „Барнис“ преди пет

години, и огледа тялото си. Имаше предимството да бъде висок, но иначе представляваше круша върху кокили. Краката му бяха все още стегнати, ала задникът му се бе сплескал, а гръдният му кош — хлътнал. Но всичко това би могло да бъде скрито с подходящото облекло. Джеймс пхна ръце в сако и го закопча. И внезапно се трансформира в човек, чийто живот върви стремглаво нагоре.

Излезе от съблекалнята и налетя право на Филип Оукланд. При срещата с него самоувереността на Джеймс се изпари като лятна мъгла. Та той не принадлежеше на този магазин! Дори и магазините бяха разпределени по породи, а той определено не беше от породата на „Пол Смит“! Филип Оукланд няма начин да не го усети! Джеймс често засичаше Филип във фоайето или около сградата на № 1, но именитият му съсед нито веднъж досега не бе дал знак, че го познава. Може пък сега да размисли, когато го види в този магазин и с това сако, което самият той би могъл да си купи. И наистина — Филип Оукланд вдигна очи от купчината пуловери, които разглеждаше, и сякаш цял живот са били приятели, изрече дружески:

— Здравсти!

— Здравсти! — отговори и Джеймс.

И това вероятно щеше да бъде краят на най-дългия разговор, който бяха имали досега, ако не беше момичето — красивото момиче, което беше с Филип и което Джеймс бе засичал често в кооперацията им по най-различни часове на деня и нощта. Досега се бе чудил коя ли е тя и какво прави при тях, но ето че вече получи отговора — тя бе приятелката на Филип Оукланд. Естествено.

За огромна изненада на Джеймс тя се обърна към него и го заговори:

— Това сако е страхотно!

Джеймс чак подскочи от изумление.

— Така ли? — едва успя да смотолев.

Момичето излъчваше непобедимата самоувереност на човек, който цял живот е бил красив.

— Знам всичко за дрехите — продължи храбро тя. — Приятелите ми непрекъснато повтарят, че трябва да стана стилистка.

— Лола, стига вече! — намеси се Филип.

— Вярно е, скъпи! — обърна се към него тя. — Не си ли наясно, че откакто започнах да ти помагам в избора на дрехи, вече изглеждаш

по-добре?

Филип сви рамене, намигна на Джеймс и отбеляза кратко:

— Жени!

— Мисля, че съм те виждала и преди — каза Лола.

Джеймс се възползва от тази необичайна възможност да се представи:

— Точно така. Аз също живея на № 1. И съм писател.

— О, на № 1 всички са писатели! — изрече Лола с пренебрежителна арогантност, която извика усмивка на устата на Джеймс.

— Трябва да тръгваме — отново се опита да се намеси Филип.

— Ама ние все още не сме купили нищо! — запротестира Лола.

— Чуваш ли? — обърна се Филип към Джеймс. — „Ние“, казва. Защо пазаруването с жените винаги трябва да се превръща в групов спорт?

— Нямам представа — сви рамене Джеймс. Погледна към Лола и се запита как мъж като Филип е успял да се уреди с такова момиче. Беше сочна и определено с характер. Хареса му, че тя въобще не се даваше на великия Филип Оукланд и се зачуди как ли се чувства той по този въпрос.

— Мъжете нямат никакъв усет за пазаруване! — отсече тя. — Майка ми пусна баща ми да си купи нещо сам само веднъж и той се върна с изкуствен пуловер на ивици! Дотам беше! — А после, без дори да си поеме дъх, попита Джеймс: — А ти какво пишеш?

— Романи — отговори той. — Най-новият излиза през февруари — поясни гордо, доволен, че има възможността да го каже пред Филип. На ти сега!

— С теб имаме един и същ издател — обади се Филип, безсъмнено най-сетне досетил се с кого разговаря. — В колко екземпляра излизаш?

— Нямам представа — сви рамене Джеймс. — Но само „Епъл“ поискаха двеста хиляди броя за магазините си през първата седмица.

Посланието попадна в целта си — Филип позеленя.

— Интересно — успя да смотолечи.

— Така си е — кимна възторжено Джеймс. — Казват, че точно тези магазини са бъдещето на издателския бизнес!

Разговорът за бизнес очевидно не се понрави на Лола и тя отсече:

— Скъпи, ако няма да купуваме нищо оттук, може ли да отидем до „Прада“?

— Разбира се! До скоро! — махна Филип на Джеймс.

— До скоро!

Двамата тръгнаха към вратата на магазина, но за огромна изненада на Джеймс, Лола най-неочаквано се обърна и му подвикна:

— Трябва да си купиш това сако! Много ти ходи!

— Ще го купя! — кимна щастливо той.

Плати на касата и когато се върна на щанда, завари продавача да подготвя сако за слагане в чанта с емблемата на магазина.

— Не си правете труда! — извика Джеймс, озарен от една идея.
— Веднага ще го облека!

* * *

Този следобед стилистката Норийн Нортън се появи в апартамента на Ана-Лиза за третата им среща. С удължената си коса, перфектния си деликатен грим и безспорно енциклопедичните си познания за най-актуалните чанти, обувки, дизайнери, екстрасенси, тренъори и козметични процедури Норийн караше Ана-Лиза да се чувства адски неудобно. Още при запознанството им тя бе уведомила клиентката си, че прякорът ѝ е „Енергизиращото зайче“ — енергия, която ако се съдеше по блясъка на очите ѝ, най-вероятно черпеше от наркотиците. Норийн не спираше да говори. Независимо колко пъти Ана-Лиза се опитваше да си напомни, че стилистката е жена, обикновено човешко същество, Норийн винаги успяваше да я убеди в обратното.

— Днес разполагам с нещо, за което всяка друга жена ще ти завиди! — обяви тя, щракна с пръсти и се обърна към асистентката си Джули. — Златното ламе, ако обичаш!

— Златното костюмче, нали? — попита Джули. Беше крехко момиче с къдрава руса коса и поглед на гърмян заек.

— Да — кимна Норийн с престорено спокойствие. В отношенията си със своите асистентки тя винаги се намираше на ръба.

Но когато се обърна към Ана-Лиза, демонстрира единствено търпението на търговец, предлагащ стоката си на изискана дама от висшето общество.

Джули вдигна пластмасова закачалка, на която висяха миниатюрно златисто сако и също толкова миниатюрна златиста поличка.

Ана-Лиза ококори ужасено очи и извика:

— Не мисля, че на Пол ще му хареса!

— Слушай сега, миличка! — заяви Норийн. Приседна на ръба на спалнята с балдахин, съвсем наскоро доставена от Франция, потупа мястото до нея и отсече: — Трябва да поговорим!

— Така ли? — обади се неуверено Ана-Лиза. Нямахше желание нито да седи до стилистката, нито да слуша поредната ѝ лекция. Досега се бе насилвала да я търпи, но днес не беше в настроение за това.

Извърна поглед от Норийн към Джули, която продължаваше да държи закачалката като помощничка в телевизионна игра. Ръката ѝ сигурно вече едва издържа. Ана-Лиза я съжали, грабна тоалета и се насочи към банята, за да го пробва.

— Много си срамежлива! — подвикна след нея Норийн.

— Какво? — надникна Ана-Лиза.

— Много си срамежлива. Защо се преобличаш в банята? Трябва да го правиш тук, за да мога да ти помогна! Няма да видя нищо, което да не съм виждала и преди!

— Добре — кимна Ана-Лиза и затвори вратата.

Обърна се към огледалото и се смръщи. Как можа да позволи да бъде въввлечена във всичко това? В началото ѝ се струваше добра идея — да си наеме стилистка. Били каза, че днес всички го правели, с което, разбира се, имаше предвид всички с пари и обществено положение, които често попадат в обектива на камерите. По негово мнение това бил единственият начин да се сдобиеш с най-хубавите дрехи. Но ситуацията беше започнала да излиза от контрол. Норийн непрекъснато ѝ се обаждаше, изпращаше ѝ имейли с прикрепени файлове на дрехи, аксесоари и бижута, които била снимала, докато пазарувала или докато разглеждала поредния дизайнерски шоурум. До този момент Ана-Лиза нямаше никаква представа, че съществуват толкова много стилове. Оказваше се, че имало не само пролетна и

есенна модна линия, но също така и за почивки, морски круизи, летни ваканции и Коледа. Всеки сезон изисквал своя собствена визия, а придобиването на тази визия налагаше планиране, достойно да сложи в джоба си дори военен заговор. Дрехите трябваше да бъдат избирани и поръчвани месеци напред, защото иначе щели да свършат.

Сега Ана-Лиза вдигна ламето под брадичката си и си каза: „А, не! Това вече е много!“

Но вероятно вече всичко бе станало твърде много. Въпреки напредъка ѝ с обзавеждането на апартамента Пол си оставаше все така нещастен. Лотарията за паркинга бе проведена и спечелилият мястото не бе той. Към това разочарование се прибави и писмото на Минди Гуч, с което тя официално ги информираше, че молбата им за вградени климатици се отхвърля.

— Ще се оправим и без климатици! — се бе опитала да го успокои Ана-Лиза.

— Невъзможно!

— Налага се!

Пол я изгледа на кръв и извика:

— Това е конспирация! Само защото ние имаме пари, а те нямат!

— Госпожа Хаутън също е имала пари — отбеляза спокойно Ана-Лиза, опитвайки се да го накара да разсъждава логично. — И години наред е живяла тук без никакви проблеми!

— Да, обаче е била една от тях, а ние не сме! — контрира я Пол.

— Пол! — изрече търпеливо жена му. — Защо толкова се ядосваш?

— Вече печеля истински пари! — извика той. — И държа към мен да се отнасят с необходимото уважение!

— Нали още преди шест месеца печелеше истински пари? — изтъкна тя в опит да разведри обстановката.

— Четиридесет милиона не са нищо! Истинските пари започват от сто милиона!

Ана-Лиза усети, че ѝ се завива свят. Знаеше, че Пол печели много пари и че планира да печели още повече. Но досега нито за миг не ѝ беше хрумвало, че е достигнал до подобни невероятни суми. Не ѝ изглеждаше реално.

— Пол, това е истинска лудост! — опита се да протестира.

Но едновременно с това се разтрепери. Почувства се така, както когато човек гледа мръсни картинки и знае, че не трябва да го прави, обаче продължавала го прави от някакво перверзно удоволствие. Е, може би прекалено многото пари са като прекалено многото секс. Пресечеш ли линията, се превръща в порнография.

— Ана-Лиза, отвори! Искam да те видя! — долетя до нея гласът на Норийн.

В тази работа с дрехите също имаше нещо порнографско. Както и в желанието да бъдеш забелязван — навсякъде и на всички важни места. Ана-Лиза се чувстваше по-зле и от разголена — сякаш всички оглеждаха интимните ѝ части.

— Ами... не знам — отрони, докато излизаше. Костюмчето представляваше поличка до средата на бедрата и горнище, подобно на поло (навремето носеше ризи на „Лакост“, които наричаше „алигаторските блузки“ — доказателство за блаженото ѝ невежество в областта на модната линия), събрани от широк колан, който падаше под талията. — Какво се очаква от мен да нося под това?

— Нищо — отсече Норийн.

— Без пликчета?

— Казва се „бикини“, скъпа! — поправи я стилистката. — Ако толкова държиш, можеш да носиш бикини от златно ламе. Или може би сребърно. За контраст.

— Пол никога няма да ми позволи! — отсече Ана-Лиза с надеждата това да сложи край на дискусията.

Норийн хвана ръката ѝ, пощипна я по бузата като дете, сви устни и отсече:

— Никога, никога повече не казвай това! Не трябва да ти пука какво татко Пол харесва или не харесва! Повтори: „Сама ще си избирам дрехите!“

— Сама ще си избирам дрехите — повтори неохотно Ана-Лиза. И така реши съдбата си. Защото на Норийн очевидно не ѝ стана ясно, че когато Ана-Лиза се оправдаваше с Пол, имаше предвид, че дрехата не харесва на нея, но не иска да обиди стилистката си.

— Много добре — кимна сега тя. — Занимавам се с тази работа от доста време и научих едно със сигурност — че на мъжете изобщо не им пука какво носят жените им, стига жените да са щастливи! А ти

изглеждаш страхотно! Много по-страхотно от съпругите на останалите богаташи!

— И какво, ако не изглеждат страхотно? — опита се да ѝ се опълчи Ана-Лиза.

— Точно тогава се появявам аз! — отсече Норийн със завидна самоувереност. Щракна с пръсти към асистентката си и заповяда: — Снимка!

Джули вдигна телефона си и направи снимка на Ана-Лиза.

— Как е? — осведоми се шефката ѝ.

— Добре — отговори с треперещ глас момичето. После подаде телефона на Норийн, която се вторачи в миниатюрното изображение.

— Много добре! — отсече накрая и предаде телефона на клиентката си.

— Абсурдна съм! — извика Ана-Лиза.

— Напротив, фантастична си! — Подаде телефона на Джули, кръстоса ръце пред гърди и се приготви за следващата си лекция. — Виж какво, Ана-Лиза! Ти си богата! Можеш да правиш всичко, което си поискаш. А зад ъгъла не те чака никакъв таласъм, за да те накаже за своеволията!

— Аз си мислех, че за наказанията се грижи Бог — промърмори Ана-Лиза.

— Бог ли? — изгледа я стилистката. — Никога не съм чувала подобно нещо! Духовността е само за показ, скъпа! Виж астрология — да. Карти Таро — да. Дъски за спиритически сеанси — да. Кундалини, сциентология и дори прераждане — да. Но истински Бог? О, стига! Изключително неудобно за вметване в програмата на живота!

Седнала в офиса си, Минди написа: „Защо измъчваме съпрузите си? Това необходимо ли е или е неизбежна последица от вроденото ни разочарование от противния пол?“ Отпусна се в стола си и огледа със задоволство написаното. Влогът ѝ се оказа много успешен. През последните два месеца бе получила 872 имейла, в които хората я поздравяваха за куража ѝ да говори по теми, считани доскоро за табу, като например дали жената има някаква нужда от съпруг, след като ѝ е направил деца. „Всичко се свежда до вечния екзистенциален въпрос — продължи да пише тя сега. — Но бидейки жени, на нас не ни е

позволено да си задаваме екзистенциални въпроси. От нас се очаква да бъдем благодарни за онова, което имаме, а ако го нямаме, автоматично ни нарочват за неудачници. Не можем ли обаче да си вземем почивка от натрапеното ни щастие, за да си признаем, че въпреки всичко, което уж имаме, се чувстваме празни? Какво лошо има в това да усещаме, че нещо ни липсва и че животът ни няма смисъл? И вместо да се самосъжаляваме, не можем ли да признаем на глас, че това не е нормално?“

Избра същия несентиментален начин, за да изложи мислите си за мъжете и връзките с тях. В заключение написа, че бракът е като демокрацията — не е идеален, но все пак е най-добрата система, с която жените разполагат на този етап от развитието на човечеството. И със сигурност е по-добър от проституцията.

Препрочете уводното изречение на седмицата и се замисли какво иска да каже по-нататък. Писането на блог приличаше на ходенето на психоаналитик — принуждаваше те да направиш разбор на истинските си чувства. Но същевременно бе по-добро от психосеанс, защото ти предоставяше възможността да се вираш в себе си пред очите на няколко хиляди души, а не само на един. Освен това — и както сочеше нейният скромнен опит — психоаналитикът обикновено придрямваше и чакаше края на срещата, за да си вземе парите. „Дадох си сметка, че тази седмица съм прекарвала минимум по тридесет минути на ден в заяждане с моя съпруг — продължи да пише тя. — И защо? Резултат — нула.“ Вдигна глава и видя, че асистентката ѝ стои пред бюрото ѝ и я чака.

— Имаш ли уговорена среща с някой си Пол Райе? — попита момичето, сякаш Пол Райе бе някакъв предмет. Улавяйки изненадата в очите на шефката си, допълни: — И аз така си мислех. Е, ще накарам охраната да го изгони.

— Недей! — побърза да я спре Минди. — Той е мой съсед! Покани го!

Обу си обувките и се изправи. Огледа се, приглади си полата и изпъна блузата, над която бе облякла вълнена жилетка. Жилетката със сигурност не беше секси, но тя се запита дали няма да бъде твърде очевидно, ако я махне. Но после осъзна, че се впряга — че откъде Пол Райе ще знае дали е носила жилетката цял ден или не?! Съблече я. Седна изискано на стола зад бюрото си и разбухна косата си. После

разрови чекмеджето, откри някакъв забравен гланц и мацна с него устните си.

Точно в този момент Пол Райе се появи на прага на офиса ѝ. Беше облечен в красив, шит по поръчка костюм, с колосана бяла риза. Изглеждаше скъп и аристократичен. По-скоро като изтънчен европейец, отколкото като откачен, изпоцапан с мастило математик. Не че математиците вече се цапаха с мастило — нали вече всички работеха с компютри!

Минди се изправи и се приведе над бюрото си, за да се здрависа с него.

— Здравей, Пол! — поздрави. — Не те очаквах! Заповядай, седни! — И направи знак към малкия фотьойл пред бюрото си.

— Не разполагам с много време! — отсече Пол и демонстративно вдигна ръка, за да покаже златния си „Ролекс“. — Точно седем минути! Кое е времето, необходимо на шофьора ми да обиколи и да се върне.

— Не и в четири и половина следобед — изтъкна Минди. — В тези задръствания ще му трябват най-малко петнадесет минути!

Пол Райе я изгледа с присвити очи, но не каза нищо.

Минди се притесни.

— Какво мога да направя за теб? — попита накрая.

Още при първата ѝ среща с Пол незначайно защо реши, че е влюбена в него. Стори ѝ се секси. Минди открай време си падаше по гениални мъже, а Пол Райе със сигурност беше такъв — в своята област. Освен това имаше и много пари. Не че парите имаха голямо значение, но мъжете, които ги печелиха с купища, бяха винаги интересни.

— Да ми разрешиш климатиците! — отговори той направо.

— Не мога, Пол! — отсече Минди и дори в собствените си уши прозвуча като неотстъпчива даскалица. Но въпреки това се облегна в стола си, усмихна се и допълни: — Мисля, че писмото ми беше достатъчно изчерпателно. № 1 е историческа сграда. Поради което на никого от нас не се позволява да променя фасадата ѝ! По никакъв начин!

— И това какво общо има с мен? — извиси нагло глас Пол.

— Дотолкова, че означава, че не можеш да си монтираш климатици! Впрочем никой от нас няма това право!

— Ще се наложи да направите изключение!

— Нямам право! Незаконно е!

— Виж какво! Притежавам огромна и изключително скъпа компютърна апаратура! И заради нея се налага да поддържам в апартамента си постоянна температура!

— И колко точно е тази температура? — полюбопитства Минди.

— Осемнадесет градуса и две десети.

— Ясно. Е, бих искала да ти помогна, Пол, но не мога.

— Колко? — попита директно Пол и я погледна в очите.

— Какво колко? Да не би да ми предлагаш подкуп, Пол?

— Наричай го както си искаш! — махна с ръка богаташът. — Обаче аз си искам моите климатици и точка! Както и мястото на паркинга! Та, за да улесним нещата и за двама ни, кажи си цената! Е?

— Пол — изрече бавно Минди, — не става въпрос за пари!

— Напротив, всичко е въпрос на пари! И на числа, разбира се!

— В твоя свят — може би. Но не и на № 1! — натърти Минди и продължи с назидателен тон: — Говорим за съхранението на една историческа забележителност! А това е нещо, което не се купува с пари!

Пол я изгледа безстрастно и заяви:

— Платих двадесет милиона долара за този апартамент! Така че си длъжна да одобриш климатиците ми! — Погледна си пак часовника и се изправи.

— Не, няма! — повтори Минди. И също се изправи.

— В такъв случай — изрече тихо Пол и пристъпи крачка напред, като я погледна в очите, — пригответи се за война!

Без да иска, Минди ахна. Даваше си сметка, че трябваше да изпрати писмото с отказа на семейство Райе още преди седмици, когато представиха плановете си за ремонта на апартамента. Но ѝ се искаше да има някакво извинение за по-чести срещи с Пол Райе и за разговори с него, когато се засекат във фоайето. Но ето че се забърка в игра, чиито правила като че ли не ѝ бяха много ясни.

— Моля? — изгледа го възмутено сега тя. — Да не би да ме заплашваш?

— Никога не заплашвам никого, госпожо Гуч! — изрече безстрастно Пол. — Просто излагам фактите. А в случая те гласят: ако

не дадете одобрение за климатиците ми, ви обявявам война! И ви гарантирам, че ще я спечеля!

— Филип, виж! — извика на следващия следобед Енид Мърл. — Премиерата на сериала с Шайфър Даймънд е с рейтинг от два пункта и е била гледана от четири милиона зрители!

— И това добре ли е?

— Та това е най-великата премиера на кабеларка в цялата история на телевизията!

— О, нини! — усмихна се Филип. — Защо обръщаш внимание на такива неща?

— А ти защо не обръщаш? — изгледа го обвинително тя. — А и сериалът е голям хит!

— Да, вече прочетох отзивите — кимна Филип. Заглавията варираха от „Шайфър Даймънд отново блести“ и „Даймънд е диамант завинаги“.

— Шайфър е звезда — изтъкна Енид. — Винаги е била и винаги ще бъде. — Остави списанието на масичката си и изрече замечтано: — Ще ми се да...

— Не, нини! — прекъснал навреме Филип, защото знаеше какво предстои. — Това няма да стане!

— Ама Шайфър е толкова...

— Прекрасна? — довърши Филип не без нотка сарказъм в гласа си. Енид го изгледа обидено. — Нини, знам, че я обожаваш! Но животът с актриса е невъзможен! И ти го знаеш не по-зле от мен!

— Ама ти вече си зрял мъж, Филип! — не се предаваше леля му. — И никак няма да ми бъде приятно да те видя...

— Женен за Лола ли? — отново довърши изречението ѝ той. Защо пък не?! Лола беше луда по него. — Ще ми се да си направиш труда да я опознаеш малко по-добре! За мен това би означавало много!

— Е, ще видим — отговори уклончиво Енид.

Филип се върна в апартамента си и завари Лола изтегната на дивана. Гледаше телевизия.

— Къде беше? — попита го тя.

— Побъбрих с леля ми.

— Но нали я видя вчера?

— И какво? — сопна ѝ се Филип. — Ти пък всеки ден говориш с майка си!

— Да, обаче тя ми е майка!

Филип влезе в кабинета си и затвори вратата. След две минути скочи от бюрото, отвори вратата и надникна.

— Лола! Можеш ли да намалиш този проклет телевизор?

— Защо?

— Опитвам се да работя — отговори той.

— Е, и? — прозина се момичето.

— Трябва да предам редакцията си до четири дена! Ако не успея да я довърша, снимките няма да могат да започнат навреме!

— Че какво толкова?! Ще почакай! — махна с ръка тя. — Та ти си Филип Оукланд! Ще те почакай, за бога!

— Не, няма! — извика той. — Тук става въпрос за договори, Лола! Става въпрос за отговорности и за това да държиш на думата си! Става въпрос за това, че хората разчитат на теб!

— Че тогава пиши! Какво ти пречи?

— Ти!

— И с какво толкова ти преча? Седя си тук кротко и гледам телевизия! — възмути се Лола.

— Именно! А аз не мога да се концентрирам, когато телевизорът работи!

— И откъде накъде аз да спирам да правя онова, което искам да правя само за да можеш *ти* да започнеш да правиш онова, което искаш да правиш?!

— Защото аз *трябва* да го правя! — опита се да изтъкне очевидното той.

— Но ако не искаш да го правиш, ако това не те прави щастлив, то тогава не го прави! — продължаваше по странната си логическа нишка Лола.

— Виж какво, просто изключи телевизора, става ли? Или поне го намали мъничко!

— Ти да не би да ме критикуваш? — изгледа го подозрително тя.

Филип се предаде. Затвори вратата. После пак я отвори и извика:

— Ти също трябва да свършиш някоя работа! Например да отидеш в библиотеката!

— Няма да стане! Току-що си направих маникюра и педикюра!
— Протегна крак и размърда пръсти за доказателство. — Нали са прекрасни? — измърка отработено.

Филип се върна примирено на бюрото си. Телевизорът продължи да си гърми. Той зарови пръсти в косата си. Как, по дяволите, бе позволил това да се случи? Та тя бе превзела апартамента му, живота му, концентрацията му. Банята му беше препълнена с гримове. И тя никога не слагаше капачката на пастата за зъби. Нито пък купуваше тоалетна хартия. Когато хартията свършеше, тя използваше хартиени кърпички. И после го поглеждаше обвинително, сякаш се бе провалил в задачата да улеснява живота ѝ. Всеки ден от живота ѝ представляваше една безкрайна оргия от глезотии. Редовните часове при фризьора се редуваха с часове за масаж и с курсове по някакво световно неизвестно азиатско бойно изкуство. По нейните собствени думи всичко това било подготовка за някакво велико, все още неизвестно и неназовано събитие в бъдещето, което било неизбежно и което тотално щяло да промени живота ѝ — събитие, за което трябвало да бъде винаги готова. Винаги готова да попадне в нечий обектив. И колкото и да се стараеше, той не можеше да я накара да се прибере вкъщи.

— Можеш да се прибереш в апартамента си — подхвърляше от време на време.

— Да, обаче твоят е много по-хубав от моя!

— Но пък твоят апартамент е много по-хубав от всичко, за което двадесетгодишните могат да си мечтаят! — изтъкваше очевидното той.
— Вместо това повечето ти връстници живеят в покрайнините на Бруклин. Или дори в Ню Джърси. И всеки ден прекосяват реката с ферибота.

— И аз какво съм виновна, а? Да не би да искаш да ме накараш да се чувствам виновна за това как живеят другите?! Няма да стане! Аз нямам нищо общо с техния мизерен живот! И не знам защо изобщо говориш такива глупости!

Филип се бе опитвал да ѝ обясни, че човек би трябвало да се чувства виновен за трудностите и проблемите, с които живеят другите, защото така разсъждават почтените хора, хората със съвест. Но всеки път, когато заговореше по този въпрос, тя заявяваше, че чувството за вина било наследство на неговото поколение, не на нейното.

Изтъкваше, че била дете на избора — родителите ѝ са избрали да я създадат. За разлика от предишните поколения, когато жените не са имали никакъв друг избор, освен да раждат деца, а после си го изкарвали на децата, задето са дошли на този свят. И стоварвали цялата вина върху тях!

Кое то го бе навело на заключението, че да спориш с Лола, е все едно да спориш с извънземен.

Сега той стана, пак отвори вратата и пак извика:

— Лола!

— Ама какво ти става днес? — извика и тя. — Не съм ти направила нищо! Просто си в лошо настроение, защото писането ти не върви! Но не смей да стоварваш вината върху мен! Няма да ти позволя!

Изправи се.

— Къде отиваш? — попита я той.

— Навън.

— Хубаво — извика и затръшна вратата. Но сега той се чувстваше виновен. Да, тя беше права — наистина не му беше направила нищо. Той наистина беше просто в лошо настроение. За какво — нямаше представа.

Пак отвори вратата. Тя тъкмо нахлузваше пантофките си.

— Не е необходимо да ходиш никъде — смотолеви Филип.

— Да, но отивам.

— Кога смяташ да се върнеш?

— Нямам представа.

И излезе.

Докато асансьорът я носеше надолу, Лола отвори фейсбука си. Да, там наистина имаше съобщение от Тайър Кор. Редовно ѝ оставяше съобщения, макар че тя рядко му отговаряше. От страницата ѝ във фейсбук той бе разбрал, че е от Атланта, а от снимките, които беше качила там, очевидно я бе взел за купонджийка. „Здрасти, южнячке! — бе написал той. — Хайде да си чукнем среща!“ „Защо?“ — бе отговорила тя. „Защото си луда по мен — бе обяснил той. — Всички момичета са луди по мен!“

„НМТ“ — бе отговорила тя, което на техния жаргон означаваше „Не мисля така“.

Но сега може би беше подходящ момент да приеме предложението на Тайър Кор. Най-добрият начин да си върнеш на

един мъж е като го накараш да ревнува — макар че надали точно Тайър Кор е мъжът, който би лишил Филип Оукланд от съня му. От друга страна, Тайър беше млад, готин и преди всичко — по-добре от нищо.

„Какво правиш?“ — изпрати му съобщение тя.

Отговорът дойде моментално: „Измъчвам богатите.“

„Да се видим?“ — написа тя. И той ѝ изпрати адреса си.

Апартаментът му се намирал на Авеню С и Тринадесета улица, в ниска тухлена сграда с мръсен китайски ресторант на приземния етаж. Подът в коридора беше покрит с огромни парчета кафяв линолеум. В дъното му се отвори врата, на прага се появи мъж с набола брада и халат на петна, погледна я и веднага затвори.

После се отвори друга врата и от нея надникна някакъв пъпчив хлапак.

— При Тайър ли идваш? — попита.

— Да — кимна Лола. Посочи към другата врата и попита: — А това какво беше?

— О, хич да не ти пука! Този е наркоман. Сигурно дебне за дилъра си в очакване на новата доза — махна небрежно с ръка хлапакът, очевидно горд от притежаването на подобна информация. — Между другото, аз съм Джош, съквартирантът на Тайър.

Апартаментът на Тайър се оказа точно толкова лош, колкото бе очаквала, ако не и по-лош. Дъската, поставена върху две пластмасови щайги, очевидно играеше ролята на масичка. В единия ъгъл имаше походно легло, покрито с патладжанени чаршафи, които едва се виждаха от купищата дрехи, нахвърляни отгоре. Кутии от пица и от китайска храна, пакетчета от чипс, мръсни чаши и бутилка водка скриваха барплота, който отделяше миниатюрната дневна от кухнята. Вонеше на мръсни чорапи, газообразни производства от нощта и марихуана.

— Ти ли си новата приятелка на Тайър? — попита Джош.

— Глупости!

— Щото той в момента врътка три-четири момичета наведнъж. Вече им изгубих дирите. — С тези думи той почука на паянтовата дървена врата в средата на импровизираната шперплатова стена и извика: — Тай?

— Кво бе? — достигна до тях раздразнен глас.

— Тайър е сериозен писател — поясни Джош. — Сигурно работи.

— Тогава ще вляза при него — заяви Лола.

Внезапно паянтовата врата се отвори и оттам излезе Тайър Кор. Беше по-висок, отколкото Лола го помнеше — най-малко метър и осемдесет и пет. Беше обут с шарени панталони, домашни чехли и мръсно розова риза на „Лакост“. Истински образец на изискания вкус.

— Здравсти! — каза Тайър.

— Здравсти! — каза Лола.

— Тъкмо казвах на Лола, че си писател! — Обърна се към нея и допълни: — Ама *истински* писател!

— Което означава?

— Че ми плащат да пиша глупости — поясни Тайър и се ухили.

— Публикуват го! — обади се пак Джош.

— Написал си книга? — изненада се Лола.

— Не го слушай! Джош е идиот!

— Напротив! Той е писател за „Снаркър“! — поясни гордо Джош.

— Джош, я ми дай тревата си! — подкани го Тайър.

— Ама тя почти свърши! — опита се да се защити съквартирантът му.

— Нищо. Дай каквото е останало. После ще ти донеса друга.

— И снощи каза същото!

— О, я стига! Нали трябваше да ходя на онзи тузарски коктейл на „Картие“, където не ни пуснаха, а после на някакво откриване на изложба, където пак не ни пуснаха! А после и в клуба, където иначе си беше готино, само дето нямаше трева. Само кокаин. По дяволите, Джош, дай ми я! Трябва ми само мъничко!

Джош неохотно бръкна в джоба си и извади оттам пакетче марихуана.

— Носиш я с теб? Абе ти си бил голям идиот! — възмути се Тайър.

— Човек никога не знае кога може да му потрябва! — изтъкна наперено Джош.

— Като например сега — ухили се Тайър.

— Тръгвам си — каза Лола.

— Защо? — изглежда я изненадано домакинът. — Нали искаше да се видим? Или искаш да отидеш някъде другаде? Да знаеш, че тук е най-хубавото място в Манхатън! Центърът на вселената! И аз смятам да разруша Манхатън от тази смрадлива, пълна с плъхове дупка!

— Браво на теб — подхвърли иронично Лола.

Тайър ѝ подаде джойнта и тя си дръпна. Никога досега не бе смятала да пропушва марихуана, но така и така беше тук, защо да не пробва? Освен това Тайър я дразнеше по някакъв много особен, интригуващ начин. Очевидно тъпата му глава все още не бе проумяла, че тя го превъзхожда.

— Къде е приятелят ти? — попита той.

— Ядоса ме.

— Виждаш ли, Джош? — ухили се многозначително Тайър. — Всички пътища водят към мен!

Телефонът на Лола иззвъня. Погледна дисплея — беше Филип. Изключи.

— Кой беше? — попита Тайър.

— Не е твоя работа.

Тайър си дръпна от джойнта и отбеляза:

— Значи е било гаджето. Сигурно е някой тъп студент от Юга.

— Да, ама не! — вирна гордо нос Лола. — Той е прочут!

— Охо! Я виж ти! Бил прочут значи! Нищо, освен най-доброто за нашата принцеса на Юга! И дали в такъв случай го познавам?

— Не може да не го познаваш — отсече Лола. — Филип Оукланд, писателят!

— Филип Оукланд ли? Че той не беше ли много дърт? — изуми се Тайър и погледна въпросително към Джош.

— Тхъ — кимна Джош. — Трябва да е над четиридесетте.

— Да, обаче е мъж! — изтъкна Лола.

— Чуваш ли това, Джош? Бил мъж значи! А ние не сме, така ли?

— Ти поне не си! — тросна се Лола.

— Че какъв съм тогава? — изглежда я Тайър.

— Например мръсник? — изглежда го насмешливо тя.

Тайър се засмя и отбеляза:

— Може. Но едно време не бях такъв. Поне докато не пристигнах тук. Докато не влязох във вонящия, корумпиран бизнес, наречен медии.

— Но все пак пишеш книга! — намеси се ентусиазирано Джош.
— И някой ден ще станеш велик писател!

— Съмнявам се — промърмори Лола.

— Хубаво е да можеш да си проправиш път към висшето общество чрез леглото — отбеляза делово Тайър. — Де да можех и аз като теб! Обаче нещо не ми допада да предлагам задника си за продан.

— Важен е метафоричният задник! — изтъкна мъдро Джош.

— И за какво толкова си говорите с Филип Оукланд? — обърна се Тайър към Лола. — Та той вече е старец!

— А с теб за какво си говорят момичетата? — пак се намеси Джош. — Мислех, че разговорите не са важни!

— Ти пък какво знаеш! — изглежда го презрително Тайър.

И продължиха все в този дух, докато накрая не се появиха и други хора. Сред тях беше и едно момиче с много бледа кожа, боядисана черна коса и лице, което приличаше на мачкана глина.

— Мразя кралици на красотата! — изпищя тя, щом зърна Лола.

— Затвори си човката, Емили! — сръза я Тайър. — Лола е голина!

Мина още време. Тайър пусна музика от седемдесетте, пиха водка и танцуваха странни танци, а Джош записваше всичко на мобилния си телефон. После се появиха още две момчета и едно момиче. Всички бяха високи и красиви като фотомодели, обаче Тайър каза, че не били — били просто разглезените отрочета на някакви богаташи, а богаташите имали такива принципи, че ако децата им не са красиви, веднага се отказвали от тях. Момичето се казваше Франческа и имаше дълги тесни ръце, които непрекъснато движеше, докато говори.

— Хей, не сме ли се виждали вече! — възкликна тя, когато зърна Лола. — На скрийнинга на Никол Кидман?

— Точно така! — изрече гордо Лола, надвиквайки музиката. — Бях с приятеля ми, Филип Оукланд!

— О, обожавам Никол! — въздъхна Франческа.

— Познаваш ли я? — полюбопитства Лола.

— Откакто се помня! Идва още на третия ми рожден ден!

Франческа отведе Лола в банята, за да си освежат червилата. В банята вонеше на влажни кърпи и повръщано.

— Филип Оукланд е много готин — отбеляза тя. — Как се запозна с него?

— Аз съм му асистентка и му правя проучванията — отговори важно Лола.

— Страхотно! — изписка Франческа. — Аз пък навремето излизах с моя учител! Обожавам по-възрастни мъже!

— Аз също — кимна Лола и хвърли поглед през рамо към Тайър и Джош, които се преструваха, че се боксират. Подбели очи, реши, че за днес достатъчно е измъчила Филип и отсече:

— Трябва да тръгвам!

Когато се върна на № 1, завари Филип в кухнята да си налива вино.

— Котенце! — възкликна той, щом я видя. Остави чашата си и я прегърна, а после, в желанието си да я омилюва, постави ръка върху едната ѝ гърда. Тя се стегна и се отдръпна от него. — Какво има? Звънях ти няколко пъти!

— Имах работа.

— Така ли? — изгледа я той изненадан, че тя е била ангажирана с нещо. — Къде беше?

— С приятели — отговори нехайно тя, взе си чаша, наля си вино и се запъти с чашата към спалнята.

Той изчака точно секунда и тръгна след нея.

— Котенце, какво смяташ да правиш? — попита, като приседна на леглото до нея.

— Да прочета списание „Стар“.

— Няма нужда да се правиш на ядосана — каза той и се опита да ѝ издърпа списанието от ръцете.

— Престани! — плесна го през ръката тя и се престори, че се опитва да се концентрира върху костюмите за Хелоуин. После изрече: — Трябва да помисля като каква да се облека за Хелоуин. — Пауза. — Бих могла да съм Линдзи Лоън или Парис Хилтън, но не мога нищо да реша, без да знам ти като какъв ще се облечеш. Мога да бъда, например, дама от хайлайфа, а ти — мастит бизнесмен като онзи, дето купи големия апартамент горе. Онзи, дето го мразиш.

— Пол Райе? — изгледа я Филип. — Искаш да бъда боклук като Пол Райе?! Виж какво, миличка! — започна, като плъзна пръсти по

крака й. — Бих сторил почти всичко за теб! Но няма да се правя на клоун заради един детски празник!

Тя скочи вбесено в леглото и го изгледа.

— Но това е Хелуин, за бога! — извика, сякаш въпросът изобщо не подлежеше на обсъждане. — И искам да отида на купон! Нали това правят всички на Хелуин?! Та това е най-великият празник през годината!

— Знаеш ли какво? — изгледа я усмихнало Филип. — Можеш да се облечеш като каквато си поискаш. За мен! Ще си останем вкъщи и ще си направим наш собствен Хелуин!

— За нищо на света! — отсече Лола. — Какъв е смисълът да се обличаш готино, щом никой не те вижда?!

— Аз ще те видя! Мен за никой ли ме смяташ?

Лола сведе поглед и унило изрече:

— Обаче аз искам да излезем! В хотел „Бауъри“ ще има много готин купон за Хелуин. Разбрах го от Тайър Кор.

— Кой е този Тайър Кор?

— Едно хлапе, което работи за „Снаркър“.

— А какво е „Снаркър“? — озадачи се Филип.

Лола въздъхна драматично, скочи от леглото и захвърли списанието на пода. Влезе в банята и извика оттам:

— Защо става така, че никога не правим онова, което аз искам да правим? Защо винаги трябва да се срещаме само с твоите приятели?!

— Защото моите приятели по една случайност са все интересни личности — отговори Филип. — Но щом държиш толкова, добре. Ще отидем на този купон за Хелуин.

— Ще облечеш ли костюм?

— За нищо на света! — отсече той.

— Тогава ще отида без теб!

— Хубаво! — извика той и излезе от стаята.

Как се забърка в тази игра? Вече беше твърде стар за такива неща. Влезе в кабинета си, вдигна телефона и набра номера на режисьора на „Завръщане при шаферките“. За негов късмет режисьорът си беше вкъщи и двамата се впуснаха във витиевата дискусия относно филма.

Няколко минути по-късно Лола се появи в кабинета му, изпречи се пред него и кръстоса ръце. Филип я погледна, извърна поглед и

продължи да си разговаря по телефона. Лола се изпари с гръм и трясък. Опитвайки се да измисли начин как да го ядоса, тя се сети за снимките с Шайфър Даймънд в списание „Вог“. Грабна списанието от рафта, хвърли го шумно върху масичката и го отвори.

Бинго! Само няколко минути по-късно Филип се появи в дневната, видя я какво чете и изрева:

— Какво правиш?

— Какво, според теб, правя?

— Откъде го взе? — продължи той, като застана заплашително над главата ѝ.

— Беше в библиотеката ти — отговори с невинен тон тя.

— Върни го обратно!

— Защо?

— Защото аз така искам!

— Че кой си ти? Баща ми ли? — изгледа го саркастично тя, удовлетворена, че е успяла да предизвика такава бурна реакция.

Той измъкна списанието от ръцете ѝ и отсече:

— Считай това за забранена територия!

— Защо? Да не би да се притесняваш нещо от него?

— Не.

— О, ясно — присви очи Лола. — Все още си влюбен в нея!

Скочи, втурна се към спалнята и започна да удря с юмруци по една възглавница.

— Лола, престани! — изкрещя Филип.

— Как можеш да си влюбен в мен, щом все още си влюбен в нея?! — изпищя момичето.

— Това беше преди много години. А и никога не съм казвал, че съм влюбен в теб! — отсече той и автоматично осъзна грешката си.

— Така ли? Значи не си влюбен в мен, а? — скочи тя на следващата октава.

— Не съм казвал, че не съм влюбен в теб. Все пак се познаваме едва от два месеца!

— Повече! От десет седмици! Минимум!

— Окей — въздъхна Филип. — Десет седмици. Има ли някаква разлика?

— А в нея беше ли влюбен? — продължи да настъпва Лола.

— Стига, котенце! Държиш се глупаво! — Приблѝжи се до нея, но тя се опита (не много силно обаче) да го отблъсне. — Слушай какво! Аз много, много те харесвам! Но все още е твърде рано да кажа, че те обичам!

Тя отново скръсти ръце пред гърди и отсече:

— Тогава те напускам!

— Лола! — примоли се той. — Какво искаш от мен?

— Искам да бъдеш влюбен в мен! И искам да отида на онова парти за Хелюин!

Дълбоко облекчен, че разговорът се измести от темата за чувствата му, той изрече:

— Щом толкова искаш да отидем, ще отидем!

Това като че ли я умилюсти и тя пхна ръце в дънките му. Разкопча ципа и клекна. Неспособен да се съпротивлява, той зарови пръсти в косата ѝ. В някакъв момент тя извади пениса му от устата си, вдигна очи към него и попита:

— Ще облечеш ли костюм?

— Ъ?

— За Хелюин!

— Става — кимна той със затворени очи. Бе готов на всичко за една свирка в повече.

* * *

Необичаен студ скова града в седмицата преди Хелюин. Живачният стълб на термометрите се свлече до нулата, което автоматично потвърди хипотезите на противниците на глобалното затопляне. За Тайър Кор обаче времето бе просто поредното оправдание за перманентно гадното му настроение. Той не притежаваше зимно палто, а студеният въздух му напомни, че му предстои да изкара третата си нюйоркска зима, която щеше да го накара отново да намрази студа и направо да възненавиди бизнесмените с дългите им кашмирени палта, топлите кашмирени шалчета и скъпите затворени кожени обувки с дебели подметки. Тайър мразеше всичко, свързано със зимата — гигантските локви киша, обрамчили бордюрите, мръсотията и калта в метрото и издутото яке,

пълно с изкуствена вата, което бе принуден да облече в мига, в който температурите паднат под пет градуса. Единствената му защита срещу мразовитото време беше това идиотско скиорско яке — подарък от майка му за рождения му ден през годината, когато той се премести да живее в Ню Йорк. Толкова се вълнуваше от подаръка мизерницата! Плоските ѝ кафяви очи излъчваха рядко срещаните искрици на нетърпеливото очакване — и той се бе депресирал, защото майка му бе жалка, но и се бе вбесил, защото не можеше да избяга от факта, че е неин син. Но каквото и да направеше Тайър, тя пак го обичаше. Обичаше го, макар да нямаше дори бегла представа за това кой е той и какво всъщност мисли за нея. Неразбирането ѝ бе стигнало дотам, та да предположи, че той ще хареса скиорското яке заради практичността му — и точно това наля последната капка в чашата на търпението му, така че след това му се бе наложило да удавя бесовете си в още много чаши, но с алкохол, подпомогнат от няколко дози трева. Ала когато пристигна зимата, той облече якето. Не разполагаше с нищо друго за този сезон.

В средата на деня в средата на седмицата, когато (както смяташе той), потиснати от неблагоприятната си работа, повечето хора в Америка лъжеха компаниите си, че работят, Тайър Кор хвана метрото до Петдесет и първа улица и измина пеш разстоянието до Петдесет и втора и хотел „Четири сезона“, където щеше да се тъпче с хайвер и да се налива шампанско под претекст, че отразява събитията, с които богатите и привилегированите запълваха изобилието си от свободно време.

Такива обеди се провеждаха всяка седмица и за Тайър това бе третият от известно време насам. Конкретно този бе в чест на промоцията на някакъв филм (независим, най-вероятно добър и още по-вероятно — скучен). От гостите се очакваше да обсъждат филма — подобно на онези читателски клубове за жени на средна възраст, в каквото членуваше и майка му — но, също като в тях, разговорите рядко опираха до основната тема. Всички се надпреварваха да си правят комплименти колко са страхотни, приказни и божествени — нещо, което Тайър особено ненавиждаше, тъй като за него те бяха дърти, плашещи и неориентирани. Въпреки отношението си обаче той бе успял да си извоюва редовна покана за тези светски събития благодарение на хрумването си все още да не пуска никакъв отзив в

„Снаркър“. Е, все някой ден трябваше да го направи. Но междувременно възнамеряваше да не пропусне нито една от благинките на безплатния обяд.

За да съхрани анонимността си, Тайър се стараеше винаги да пристига преди другите. Сега той си съблече омразното скиорско яке и тъкмо го подаваше на гардеробиера, когато забеляза зад себе си не кого да е, а Били Личфийлд! При вида на Били Личфийлд сърцето на Тайър се изпълни с жлъч и гняв. По негово мнение Били бе живото доказателство за това какво може да се случи с човек, ако направи грешката да остане твърде дълго в Ню Йорк. Каква беше целта на този човек? Доколкото можеше да се види, той като че ли не вършеше нищо друго, освен да ходи по партита. Не се ли отегчава? Тайър ходеше по подобни събития едва от две години и вече едва издържаше. Казваше си, че ако не внимава, времето ще отлети неусетно и той ще свърши като Били Личфийлд.

На всичко отгоре сега Били бе видял якето му!

— Здравейте, млади човече! — поздрави учтиво Били.

— Здравсти — промърмори Тайър. Няма начин Били Личфийлд да поменеше името му. Подаде агресивно ръка, с което принуди Били да я поеме, и отсече: — Аз съм Тайър Кор. От „Снаркър“.

— Много добре знам кой сте, младежо! — отвърна любезно, но твърдо Били.

— Хубаво — кимна Тайър.

Изгледа презрително Били и хукна нагоре по стълбите прескачайки по две стъпала, за да напомни на стареца — а и на себе си — основната разлика между тях: младостта и енергията. Накрая зае обичайното си място на бара, откъдето можеше да наблюдава и да подслушва на воля, и най-вече — да остане почти незабелязан.

Докато подаваше палтото си на гардеробиера, Били си каза, че би било по-добре, ако не му се беше налагало да стиска ръката на този Тайър Кор. Какво правеше тук този младеж? Каква работа имаше? Били бе наясно, че Тайър Кор е блогър в един от онези зложелателни нови уебсайтове, които наизскачаха през последните няколко години и които засипваха света с омраза и язвителност, нетипични за цивилизования Ню Йорк. Били не виждаше никакъв смисъл нито в нещата, които тези блогъри пишеха, нито в коментарите на техните читатели. Нито едно от съмнителните им умотворения не изглеждаше

като излязло изпод човешка ръка — или поне от ръката на човеците като такива, каквито Били ги познаваше. Точно това бе главният проблем на интернет — колкото повече светът се отваряше, толкова по-неприятни се оказваха хората.

Това бе една от причините, поради които бе започнал да гълта хапчета. Добрият старомоден прозак.

— Вече двадесет и пет години хората го вземат и са доволни от него. Дават го дори и на бебета — бе подчертал психиатърът. — А вие страдате от анхедония. Неспособност за изпитване на удоволствие.

— Не мисля, че е неспособност за изпитване на удоволствие! — бе възроптал Били. — По-скоро е ужас от света около нас!

Кабинетът на доктора се намирал на Единадесета улица, в малък двустаен апартамент.

— Мисля, че вече сме се виждали — бе отбелязал психиатърът при първата им среща.

— Така ли? — стресна се Били. Надяваше се това да не е истина, молеше се двамата с психиатъра да нямат общи познати.

— Познавате майка ми.

— Виж ти! — отбеляза Били с надеждата, че ще го откаже от по-нататъшно задълбочаване. От друга страна, усети странно успокоение от тази информация.

— Си Си Лайтфут — уточни докторът.

— О, ясно! Си Си значи. — Да, той познаваше Си Си много добре. Беше муза на един прочут моден дизайнер, който почина от СПИН. От времето, когато дизайнерите все още имаха музи. Боже, колкото му липсваха тези времена! — Как е майка ви?

— Все още щъка — отговори психиатърът със странна смесица от отчаяние и радост. — Поддържа си едностайния апартамент тук, но не забравя и къщата в Бъркшир. Всъщност, като че ли повечето време изкарва там.

— И с какво се занимава? — любопитства Били.

— Все още е много активна. Занимава се с благотворителна дейност — спасява коне.

— Колко благородно! — отбеляза Били.

— А вие как се чувствате? — бе попитал докторът.

— Не много добре.

— Значи сте дошли точно където трябва. Ще ви помогнем да се почувствате добре за нула време!

И тогава му предписа хапчетата, които наистина действаха! Е, не че ти решаваха проблемите, нито ги караха да изчезват като с вълшебна пръчица. Но поне ти помагаша да не ти пука за тях.

Сега Били приседна на бара и си поръча чаша вода. Погледна към Тайър и незнайно защо го съжали. Какъв ужасен начин да си изкарваш прехраната! Младежът сигурно беше изпълнен със себеомраза. Двамата бяха на не повече от метър един от друг, но ги разделяха над тридесет години познания и житейски опит — подобно на два континента, чиито народи нито разбираха обичаите и традициите си, нито искаха да ги разберат. Но Били реши, че това не е негов проблем, грабна си чашата с вода и отиде да побъбри с гостите.

Тридесет минути по-късно обядът беше вече във вихъра си.

— Направо се влюбих в телевизионния ти сериал! — изписка една жена, облечена в костюм на пайети, по посока на Шайфър Даймънд, като се приведе през Били, за да я докосне.

Шайфър погледна към Били, намигна му и подхвърли:

— Ами казаха, че никой няма да ми говори за телевизионния сериал! Дори ми обещаха!

Откакто „Майка игуменка“ беше пуснат на телевизионния екран преди три седмици, Шайфър започна да получава покани от всякъде, поради което реши, че нищо не ѝ пречи да се повесели на сцената на нюйоркското висше общество. Всички държаха тя да присъства на събитието им. До този момент вече бе излизала на среща с прочут милиардер, който се бе оказал доста по-интелигентен и приятен, отколкото бе очаквала, ала който след тричасовия обяд бе заявил, че според него двамата не са подходящи един за друг и затова всеки трябва да продължи по пътя си. Беше ходила на среща и с прочут филмов режисьор, който отчаяно си търсеше трета съпруга. Днес обаче бе сложена да седи до Дерек Бръминджър, който беше на шестдесет и три, обръгнал и белязан (както от акне, така и от живота, по мнението на Шайфър) и който преди две години е бил уволнен от поста си на изпълнителен директор на водеща медийна корпорация, за сметка на което обаче получил компенсация от осемдесет милиона долара. Та Бръминджър се бе завърнал наскоро от своето околосветско

пътешествие, по време на което се бе опитал да намери себе си, но очевидно се бе провалил.

— Осъзнах, че не съм готов да се оттегля. И че не желая да слизам от сцената. Точно затова се завърнах — бе споделил той. — Ами вие?

— Аз също все още не съм готова да сляза от сцената — се бе съгласила тя.

На съседната маса до Ана-Лиза Райе бе сложен Тайър Кор.

— Сигурно тази работа с поддържането на блогове е много интересна! — отбеляза Ана-Лиза.

— Имате ли някаква представа как се прави? — попита Тайър.

— Не, само мога да изпращам имейли.

— Ами, моята работа я могат всички! И я вършат! — отбеляза Тайър със смесица от презрение и омраза.

— Убедена съм, че не е вярно.

— Напротив! Това е изключително гаден начин да си изкарваш прехраната! — изрече Тайър.

— Има и по-гадни. Например да си адвокат — пошегува се тя.

— Може и да е така — съгласи се Тайър. — Едно време мечтаех да стана писател. А вие? Каква сте мечтали да станете, когато сте била малка?

— Винаги съм искала да бъда адвокат. Нали знаете — веднъж адвокат, винаги адвокат! Поне така казват. Обаче днес се наложи да отида да видя едно произведение на изкуството — уж всички говорели за него. Оказа се, че става въпрос за чифт маратонки и пластмасов динозавър, залепен за бебешко одеялце. За половин милион долара!

— Това не ви ли вбесява? Защото мен ме вбесява! Писна ми да живея в свят на фалшиви ценности!

— Е, може би онова, което за един е бебешко одеялце, за друг е изкуство — отбеляза Ана-Лиза усмихнало.

— Не особено оригинално като мисъл! — отсече Тайър, като изпразваше третата си чаша с шампанско.

— О, аз изобщо не се опитвам да бъда оригинална! — изрече съвсем искрено тя. — На масите около нас е пълно с достатъчно оригинални хора, за да имам претенции да съм като тях! Просто се опитвам да проумея същността на Ню Йорк.

Тогава Тайър си каза, че Ана-Лиза е една от малцината свестни личности, които бе срещал напоследък. Особено по такива събития.

— Ако бяхте емотикон, каква щяхте да бъдете? — попита я внезапно той. — Може би усмихнатото личице?

Ана-Лиза се засмя и отговори:

— По-скоро обърканото. Едно главно „К“ с двоеточие под него.

— Сигурно заради бебешкото одеялце. За половин милион долара. Надявам се, че не сте го купила!

— О, не! — разсмя се тя. — Но пък съпругът ми е решил да си постави гигантски аквариум в апартамента ни!

— А къде по-точно живеете? — запита нехайно Тайър.

— На Пето авеню № 1.

Ясно, вече всичко се изясни. Значи Ана-Лиза Райе е половината от двойката, купила апартамента на госпожа Хаутън. От което следваше, че съпругът ѝ е Пол Райе — някакъв мизерен хеджфондър, който е само на тридесет и две, а вече притежава милиони! За покупката бе съобщено на страницата за недвижими имоти на „Ню Йорк обзървър“.

След края на обяда Тайър Кор се върна в своя апартамент. След блясъка на „Четири сезона“ обиталището му се стори особено депресиращо. Прозорците бяха затворени, а свистенето на парата от стария радиатор можеше да се мери по гадост единствено със свистенето от отворената уста на съквартиранта му Джош, изпружен върху купчината дрехи в ъгъла, която той наричаше свое легло.

Кого заблуждаваше Тайър? Та Джош бе неудачник — никога нямаше да може да пробие в този град. Справяха се единствено мошениците като Пол Райе, който си седеше самодоволно в гигантския си апартамент на Пето авеню и съзерцаваше глупавите си риби, докато красивата му и интелигентна съпруга, която безсъмнено беше твърде добра за него, бе принудена да прекарва времето си в разглеждане на измислено изкуство с онова леке Били Личфийлд. В това състояние на морално възмущение Тайър се насочи към стаята си и седна пред компютъра, готов да засипе с огън и жупел всички от породата на семейство Райе, Били Личфийлд и гостите на обяда в „Четири сезона“. Обикновено справедливият му гняв успяваше да издържи поне петстотин думи в унищожително хиперболичен стил, ала ето че днес той неочаквано стихна, изместен от рядко за него философско

съзерцание на проблема. Спомни си лицето на Ана-Лиза, спомни си усмивката ѝ, спомни си съвсем искрената ѝ възхита от качества му и тоталното ѝ неведение за неговите намерения. Да, той наистина „мразеше“ онези хора, но не беше ли дошъл в Ню Йорк точно за това? Не бе ли дошъл, за да стане като тях?

Напомни си, че е следващият Франсис Скот Фицджералд, който някой ден ще напише своя Велик американски роман, и всички ще се прекланят пред гения му. А междувременно Ана-Лиза Райе може да бъде неговата Дейзи Бюканън.

И сега той написа следното:

„От време на време съдбата те среща с някое същество от женския вид, което е толкова естествено, искрено и прекрасно, че започваш да се питаш дали в крайна сметка не е добре да поиздържиш още мъничко в този адски казан, наречен Ню Йорк.“

Два часа по-късно знакът на блога му се появи по „Снаркър“ и му спечели двадесет долара.

А междувременно Минди Гуч също работеше по своя блог. Седнала в офиса си в центъра на Манхатън, тя написа: „Когато синът ми се роди, установих, че не съм Супержена. Особено по отношение на емоциите ми. Внезапно аз вече не притежавах емоционална енергия за всички около мен, включително за съпруга ми. Всичките ми чувства се насочиха към сина ми. Тогава научих, че емоциите ми са ограничени, а не безгранични. И синът ми ги изчерпа. Докрай. За съпруга ми не остана нищо. Знаех, че би трябвало да се чувствам виновна. И наистина се чувствах. Но не поради правилната причина. Чувствах се виновна, защото бях напълно доволна от това състояние на нещата!“

Изпрати файла на асистентката си. А след това започна да сърфира през обичайната си порция блогове: „Хъфингтън поуст“, „Слейт“, „Грийн Тъм“ (някакъв невзрачен сайт за градинарство, който Минди намираше за необичайно успокояващ), и накрая, събирайки сили за поредния шок и ужас — „Снаркър“.

Всяка седмица „Снаркър“ сипеше подигравки за блога ѝ в специална рубрика, наречена „Криза на мамите в средната възраст“. Знаеше, че не е никак здравословно да чете подобни злостни коментари за себе си (някои от които твърдяха директно: „Мразя я! Дано пукне!“), но не можеше да се въздържи. Коментарите

подхранваха нейните любими демони — на себеомразата и неувереността. Според нея това бе емоционалната версия на рязане на вените. Правиш го, за да почувстваш нещо. А да се чувстваш отвратително е по-хубаво, отколкото да не чувстваш нищо.

Днес обаче нямаше нищо за нея. Минди бе облекчена — но и леко разочарована. Какво щяха да правят довечера с Джеймс, щом нямаше да може да му се накрещи?! Но ето че тъкмо когато се канеше да затвори уебсайта, когато се появи нещо ново. Минди прочете първото изречение и се смръщи. Всичко беше за Ана-Лиза Райе. И за Пол Райе. И за неговия аквариум.

Точно това бе последното, което трябваше да се случи. Минди бе дълбоко убедена, че що се отнася до № 1, най-добрата реклама е липсата на реклама.

Рано на следващата сутрин Минди зае позиция зад шпионката на вратата си в дебнене на Пол Райе. Възнамеряваше да се изправи пред него в момента, в който отива на работа. Верният ѝ кокершпаньол Скипи бе заел позиция до краката ѝ. Може би от атмосферата в дома им, а не поради някакъв пропуск в характера, но Скипи се бе сдобил с един злобничък навик. Часове наред се правеше на гальовно и сладко кутре, а после, най-внезапно, нападаше яростно.

Точно в седем часа сутринта Пол Райе излезе от асансьора. Минди отвори и извика:

— Извинете!

— Какво? — обърна се смръщено съседът ѝ.

В този момент Скипи се изстреля от вратата, оголи зъби и ги заби право в крачола на скъпия панталон на Пол Райе. Той се опита да изтръска кученцето от себе си, но то не помръдваше. Трябваше да дойде стопанката му, за да го изтегли.

— Мога да ви съдя за това! — извика Пол Райе.

— Не можете! Кучетата са напълно законни в тази сграда! — просъска Минди и също оголи зъби. — Но за рибките не съм много сигурна! О, да! — кимна зловещо тя, забелязвайки изненадата, изписана по лицето на богаташа. — Знам всичко за вашия аквариум! В тази сграда няма никакви тайни!

Врътна се важно, влезе в апартамента си и затвори вратата. После се наведе, гушна кученцето и му прошепна:

— Браво! Добро момче!

Така бе положено началото на една традиция.

* * *

Купонът за Хелоуин, за който Лола толкова настояваше пред Филип, в крайна сметка не се оказа в хотел „Бауъри“, а в една изоставена сграда на съседната пряка. Лола беше облечена като проститутка — със сутиен и бикини на пайети, мрежести чорапи и обувки на високи токове. Изглеждаше невероятно — като момиче от корицата на мъжко списание.

— Сигурна ли си, че искаш да излезеш така? — попита Филип.

— Как?

— Та ти си практически гола!

— Не повече, отколкото съм на плажа — отсече Лола и метна една боа от пера около врата си. — Така по-добре ли е?

За да отговори на очакванията ѝ, Филип се бе облякъл като сводник — с костюм на райета, слънчеви очила с бели рамки и шапка с тясна периферия. От Осма улица Лола му беше купила огърлица от изкуствени диаманти, на която висеше череп, инкрустиран с изкуствени диаманти.

— Не е ли готино, а? — кудкудякаше тя, докато отиваха към мястото на купона.

Улиците бяха пълни с празнуващи, облечени във всевъзможни карнавални костюми. „Да, наистина е готино“ — помисли си Филип, като хвана ръката ѝ. Вече не си спомняше откога не си беше позволявал да се отдава на подобни глупави забавления. Какво се бе случило с него? Откога бе станал толкова сериозен?

— Сигурна съм, че много ще харесаш Тайър Кор! — изписка тя, като го дърпаше, за да върви по-бързо.

— Кой е той? — попита, но забелязвайки раздразненото ѝ изражение, добави: — Да бе, сецам се. Младият импресарио, който иска да става писател.

— Той е писател! — натърти Лола. — Пише всеки ден за „Снаркър“!

Филип се усмихна. Лола изглеждаше напълно неспособна да направи разлика между твореца и занаятчията, между истинското и

фалшивото. В нейното съзнание „блогър“ бе същото като „писател“, а звездата от някое риалити шоу бе равностойна на актриса. Принуди се да си напомни, че вината не е в нея, а в поколението ѝ. Връстниците ѝ бяха израснали сред културата на настъпателната демокрация, където всички са едни и същи и всички са победители.

Пред немоцната стара сграда се бе събрала огромна тълпа. Филип сграбчи ръката на Лола и си проправи път напред с лакти. На входа бяха застанали двама типове с лица, целите в пиърсинг, травестит с розова перука и самият Тайър Кор, пушещ цигара. Тайър разтърси дружески ръката на Филип и отбеляза:

— Купонът е разрушителен, човече! Казаха, че утре сутринта започват да събарят сградата, затова ние ще се постареем да им помогнем! Поне докато се появи полицията, разбира се.

Филип и Лола преминаха през входа и се заизкачваха по дървена стълба. Димът се носеше на талази в застоялия въздух, а самотната крушка не вършеше почти никаква работа. От някъде се дочу рев от повръщане, но то бе бързо сподадено от гърмящата от горния етаж музика. Вътре беше претъпкано от народ.

— Какъв е смисълът на всичко това? — изрева Филип в ухото на Лола.

— Няма такъв. Не е ли страхотно?! — извика с блеснали очи тя.

Проправиха си път до импровизирания бар, където им подадоха бърканица от водка и боровинков сок, без лед. В пластмасова чаша.

— Кога можем да се измъкнем оттук? — опита се да надвика ревящата музика Филип.

— Та ние едва дойдохме! Да не би да искаш да си тръгваш?

Филип се огледа. Тук не познаваше никого. Всички около него бяха млади, с гладки лица, пълни торби с номера и превземки, надвикващи се като обезумели. А музиката... Всъщност не беше музика. Беше някакъв нечовешки гърмящ звук, без никаква определена мелодия, и пробиваше мозъка му като шиш. При все това те се опитваха да танцуват — движеха бедра, без да помръдват горната част от телата си. „Не, не мога!“ — каза си Филип.

— Лола! — извика в ухото ѝ той. — Прибирам се!

— Не! — изпищя тя.

— Ти остани! Забавлявай се! Ще те чакам у нас след час!

Докато вървеше обратно към № 1, Филип се чувстваше едновременно облекчен и объркан. Не можеше да си представи нищо по-лошо от това да стои на онова претъркано, горещо, мръсно парти. И те наричат това забавление? Вярно, когато беше на двадесет и две, той също беше ходил по партита. Обаче те *наистина* бяха забавни! Правеха си ловни обиколки с лимузините, прекарваха нощите си в тесни, пълни догоре с цигарен дим клубове или в огромни зали, където всяка вечер имаше различен декор. Имаше и един клуб в една стара църква, където можеше да потанцуваш върху олтара, и още един, където пък имаше изоставен подземен тунел — идеалното място за любителите на наркотици. По негово време Манхатън беше една огромна дискотека, където винаги имаше музика, винаги някъде се вихреше парти. Спомни си как в една гореща августовска нощ двамата с Шайфър бяха нахълтали неканени на купон на травестити в изоставения док на река Хъдсън, където няколко души паднаха в реката и после трябваше да бъдат спасявани от пожарникарите. Шайфър и той се смяха толкова много, че накрая се разплакаха от смях. „Хей, момченце! — бе извикала тя, приведена на две от смях. — Какво ще кажеш никога да не спираме! Какво ще кажеш никога повече да не ходим на работа и непрекъснато да обикаляме по купони! Няма ли да бъде страхотно? А когато ни писне, ще се оттеглим в някоя стара ферма във Вермонт!“

„Какво стана с онези хубави дни?“ — запита се той. Докато минаваше покрай огледалото във фоайето на № 1 той зърна отражението си и осъзна, че прилича на глупак — мъж на средна възраст, преструващ се на младеж. Кога бе остарял толкова много?

— Филип? — чу той глас зад гърба си. — Филип Оукланд, ти ли си това? — Последвано от познатия звънък смях.

Обърна се. Шайфър Даймънд бе влязла във фоайето и стоеше пред него със сценарий, притиснат към гърдите си. Очевидно се връщаше от снимки, защото беше все още със сценична прическа и грим. Беше облечена с дънки, космати ботуши и ярка оранжева парка. Около врата ѝ бе завързано бяло кашмирено шалче. Изглеждаше добре — присмехулното ѝ, развеселено изражение му напомни за първата им среща. Как стана така, че тя изобщо не бе остаряла, докато той се бе превърнал в такава безспорна жертва на времето?

— Момченце? — продължи да го задява тя. — Да, това наистина си ти! Но какво си облякъл, за бога?

— Днес е Хелюин — промърмори Филип.

— Да, знам. Но като какъв си се маскирал?

Неочаквано и за себе си, Филип се ядоса.

— Нищо! — тросна се той и натисна бутона за асансьора.

Вратите му се отвориха и двамата влязоха.

— Шапката ми харесва — отбеляза Шайфър. — Обаче теб никога не те е бивало да се правиш на друг човек, Оукланд!

Асансьорът спря на нейния етаж. Тя огледа за последен път маскировката му, поклати глава и излезе. И отново изчезна от живота му.

* * *

Докато висеше в компанията на Тайър, Лола напълно изгуби представа за времето. Тайър очевидно познаваше всички и непрекъснато я представяше на този и онзи. После тя приседна в скута му и той прошепна:

— Знаеш ли, че ме втвърди!

След това се появи и Франческа. Двете с Лола излязоха на стълбите и попушиха марихуана. А после откриха някой с бутилка водка. Един от високоговорителите изпадна от прозореца. Купонът продължаваше.

В три през нощта стаята се изпълни с червено-белите светлини на полицейските коли. Ченгетата нахлуха със запалени фенери и Лола хукна надолу по стълбите. Избяга директно на Трето авеню. На Пета улица спря, осъзнавайки, че е съвсем сама в мразовитата нощ. Потръпна от студ. Краката я боляха, устата ѝ съхнеше и мозъкът ѝ не беше в състояние да роди нито една нормална мисъл.

Тръгна отново, обгръщайки тялото си с ръце в опит да се постопли. По-нататък забеляза хора и такситата и едва тогава се усети, че е почти гола. „Жесток задник имаш! Направо ми идва да го изхрускам!“ — ѝ бе повтарял Тайър почти през цялата нощ. Ако не беше Филип, сигурно щеше да тръгне с Тайър. Но пък щеше да откачи в онзи негов мизерен апартамент с отвратителния Джош непрекъснато

около тях. Ех, съдба! Намираш си тип, който се оказва подходящ, само за да разбереш, че живее на неподходящо място! Лола знаеше, че никога не би могла да живее по този начин. Както би казала майка ѝ: „Това не е живот — това е оцеляване!“

Най-сетне успя да докрета до Пето авеню. Наоколо беше пусто и от жълтите отблясъци на уличните лампи всичко изглеждаше призрачно. Лола никога не беше закъснявала толкова и сега установи, че вратата на сградата се заключва. Заудря паникьосано с юмруци и най-сетне успя да събуди пазача, който бе заспал в стола си. За нещастие точно този пазач не я познаваше и ѝ създаде доста проблеми, докато я пусне. Наложил се дори да звънне на Филип по телефона. Когато накрая се качи, заварил Филип в антрето на апартамента по боксерки и тениска с „Ролинг Стоунс“.

— За бога, Лола, три през нощта е! — изръмжа той.

— Нали каза да се забавлявам? Е, забавлявах се! — изкиска се тя.

— Виждам.

— Опитал се да се свържа с теб, но ти не благоволи да вдигнеш телефона! — запротестира тя. Самата невинност.

— Аха!

— Не съм виновна аз! — продължи Лола. — Виждаш ли какво става, когато не си вдигаш телефона?!

— Лека нощ! — отсече хладно Филип, обърна се и се запъти към спалнята.

— Хубаво! — извика тя и се запъти към кухнята. Беше бясна. Не такова посрещане бе очаквала. Реши, че няма да остави тази работа така. Изфуча в спалнята, застана срещу Филип и извика: — Забавлявах се, разбра ли! И не виждам какво толкова е станало!

— Лягай да спиш. Или се връщай в апартамента си!

Лола реши да смени тактиката. Пъхна ръка под завивките и напипа пениса му. После измърка:

— Ти не искаш ли да се забавляваш?

Той демонстративно измести ръката ѝ и повтори:

— Лягай си! Или ако не можеш да спиш, върви на дивана!

Лола го изгледа на кръв, после бавно съблече дрехите си и си легна, Филип лежеше с плътно затворени очи. Тя се примъкна до него. После се превъртя и уж случайно го срита с крака.

Той седна в леглото и извика:

— Слушай какво, вече ти казах! Ако не можеш да заспиш, върви на дивана!

— Какъв ти е проблемът на тебе, бе?!

— Виж какво — опита се да запази спокойствие той, — трябва да се наспя. Утре ме чака голям ден!

— По-спокойно, де! Ще си взема хапче за сън.

— Аха, вечното разрешение — промърмори ФИЛИП. — Хапчета.

— В случая имах предвид теб в ролята на хапче! — натърти тя.

Не успя да заспи веднага. Лежеше в мрака и мразеше Филип. Той не беше никак забавен. И като че ли нямаше да е зле да скъса с него и да тръгне с Тайър. Но при тази мисъл пред очите ѝ отново изникна картинката на апартамента на Тайър и факта, че той нямаше никакви пари и че на практика беше мизерник. Ако скъса с Филип, щеше да се озове точно там, където беше при пристигането си в Ню Йорк. Щеше да бъде принудена да се върне в миниатюрния апартамент на Единадесета улица и всяка вечер да ходи на купони в сгради, предвидени за събаряне. И повече никакви премиери на филми, никакви вечери в „Уейвърли Ин“, никакви срещи с хора от хайлайфа. Да, налагаше се да остане при Филип. Или поне още мъничко — или докато той ѝ предложи, или докато се случи някакво чудо и тя най-неочаквано се превърне в звезда.

На следващата сутрин Филип я поздрави само с едно хладно „Добро утро“. Главата на Лола тежеше като топка за боулинг, но като никога реши да не се оплаква, защото си даваше сметка, че се налага да го умиловати. Измъкна се от леглото и влезе в банята, докато той се бръснеше. Приседна на тоалетната, скри ръце под краката си и го погледна през пелената от разрошена коса пред очите си.

— Моля те, не ми се сърди! — простена. — Нямах представа, че ще се ядосаш толкова много.

Филип остави самобръсначката си и я погледна. Снощи, след конфуза от срещата с Шайфър, той се бе излегнал на спалнята, питайки се в какво се бе забъркал. Може би нини е права, може би той наистина е вече твърде стар, за да ходи с двадесет и две годишни момичета. Но какво друго можеше да стори? Шайфър Даймънд беше вманиачена на тема кариера и не се нуждеше от него. Преди се бе

надявал да си намери приятна, завършена жена на своята възраст — като например Сондра, но се оказа, че ще трябва да се примири с липсата на добър секс. А той не бе в състояние да стори подобно нещо. За него това бе равносилно на отказ от живота.

А ето сега в банята му седеше разкошната Лола Фабрикънт, смирена и готова да му даде всичко това. Въздъхна и промърмори:

— Добре, Лола. Но повече не го прави!

— Няма! — извика радостно тя и скочи. — Обещавам! О, Филип, толкова много те обичам!

И отиде да си легне.

Филип се усмихна. Откъде черпеше разбиранията си за любовта това момиче?

— Хей, Лола! — провикна се той. — Защо не вземеш да спретнеш някоя закуска?

Тя се засмя и отговори:

— Знаеш, че не мога да готвя!

— Може би е време да започнеш да се учиш!

— Защо?

Филип се избърсна и започна да оглежда кожата си в огледалото над мивката. И преди беше имал млади приятелки, но никоя не би могла да се сравни с Лола. Обикновено младите жени бяха доста похрисими. Отстъпи крачка назад, потупа бузите си и поклати глава. Кого заблуждава? Та навремето Шайфър Даймънд беше далеч по-луда и от Лола! Обаче той беше ужасно влюбен в Шайфър, поради което номерата и поведението ѝ го дразнеха — особено когато веднъж предложи да направят тройка с още един мъж. Може и да се е шегувала, но с Шайфър човек никога не можеше да бъде сигурен. За щастие в Лола не беше влюбен, така че се чувстваше в безопасност — нищо, което направеше тя, не би могло да го ядоса. Или поне той смяташе така.

Върна се в спалнята. Лола се бе излегнала по корем, чисто гола под завивките — сякаш го очакваше.

— О, здрасти! — промърмори и извърна глава.

Той дръпна завивката от тялото ѝ и автоматично забрави всичко за Шайфър Даймънд. Тялото на Лола беше божествено. Тя разтвори подканващо крака. Кърпата около кръста му се свлече на пода, той коленичи на спалнята, повдигна бедрата ѝ и проникна в нея.

Свърши бързо и се изпълни със сънливото спокойствие, което следваше задоволяването на плътта. Затвори очи. Лола се претърколи и започна да си играе с косата му.

— Филип? — измърка сладко. — Какво ще правиш за Деня на благодарността? Не искаш ли да дойдеш с мен в Атланта?

— Може би — промърмори той и заспа.

От апартамента на семейство Райе отново се разнесе бръмчене. Енид Мърл скочи раздразнено от бюрото си и излезе. На терасата над главата си забеляза купчина медни тръби. Значи новите собственици още не бяха приключили с ремонта на баните си. Или може би тръбите са за аквариума на Пол Райе, който се канел да монтира в балната зала на госпожа Хаутън. Или поне така твърдеше мълвата. Енид се надяваше този проточил се ремонт да не я превърне в онзи особен вид старици, които при липса на фокус в собствения си живот се фокусират върху живота на съседите си. Влезе обратно в стаята си и пусна историческия канал на „Дискавъри“, за да се разсее. Много харесваше този канал, защото предаванията в него перфектно онагледяваха същинската природа на човешките същества — докато шепа смелчаци се стремяха към велики дела, огромната част от човечеството се бе посветила на грубото изкуство на оцеляването, размножаването и задоволяването на първичните инстинкти, в това число към убийства, параноя и войни.

Звънецът на вратата ѝ иззвъня. Очаквайки Филип, тя веднага отвори. Но вместо него зърна срещу себе си Минди Гуч. Минди бе заела обичайната си поза — с кръстосани пред гърди ръце и лице като градоносен облак.

— Трябва да поговорим за нещо — отсече тя.

— Заповядай! — покани я Енид и отвори по-широко вратата си. Чудеше се какво ли ще иска сега от нея съседката ѝ, след като двете не бяха разговаряли от зауспокойната служба в памет на госпожа Хаутън.

— Мисля, че имаме проблем! — отсече Минди.

— Скъпа, проживяла съм в тази сграда почти целия си живот — отговори усмихнато Енид, като мислеше, че Минди има предвид липсата на комуникация между тях. — Тук съм от преди да се нанесеш тук и се надявам да бъда все още тук и когато се изнесеш! И ако ще още пет години да не си говорим, не мисля, че това ще бъде проблем за мен!

— Нямам предвид теб! — отсече Минди. — Говоря за семейство Райе. Смятам, че трябва да направим нещо по този въпрос!

— Така ли? — изглежда я хладно Енид.

— Миналата седмица Пол Райе имаше наглостта да се появи в офиса ми!

— За да се опита да се сприятели с теб, може би?

— За да се опита да ме подкупи! За да одобря поставянето на климатици!

— И ти какво каза?

— Че няма да стане!

— Е, какъв е проблемът тогава? — озадачи се Енид.

— Ето този! — извика Минди и отвори ръка. Върху дланта ѝ лежеше пластмасов зелен войник в атака с байонет.

— Не разбирам!

— Тази сутрин, когато отворих вратата, за да си взема вестника, открих цяла войска от тези върху изтривалката!

— И смяташ, че е дело на Пол Райе? — изглежда я скептично Енид.

— Не само смятам — аз *знам*, че е негово дело! — извика Минди. — Защото, когато идва при мен, заяви, че ако не одобря климатиците му, ще ми обяви война! И ако това не е знак — добави и разклати пластмасовия войник под носа на Енид, — какво друго е!

— Трябва да се изправиш очи в очи с него! — посъветва я Енид.

— Не мога да го направя сама! Нуждая се от помощта ти!

— Не виждам с какво бих могла да ти помогна — отбеляза спокойно възрастната жена. — Справянето с невъзпитани собственици е твоя работа. В крайна сметка нали ти си президент на борда!

— Но ти си била президент на борда в продължение на петнадесет години! — рече Минди. — Все трябва да има нещо, което да можем да направим! Някакъв начин да ги изгоним оттук!

Енид се усмихна и отбеляза:

— Но те току-що се нанесох.

— Виж какво, Енид! — заяви Минди, вече губеща търпение. — Някога с теб се разбирахме!

— Така е — кимна Енид. — Разбирахме се, при това дълго време. Разбирахме се, дори след като организира заговор, с който ме сваля от президентския пост!

— Смятах, че вече не искаш тази работа! — запротестира Минди.

— Така е, вече не я исках. И затова ти простих. Смятах, че щом толкова много я искаш, значи ще се справиш с нея!

Минди сведе очи и промърмори:

— Ами ако одобрението на тези хора се окаже грешка?

— За съжаление вече нищо не можем да сторим — въздъхна Енид. — Единственият начин, по който бихме могли да ги изгоним оттук, е ако не си плащат за поддръжката. А предвид онова, което знаем за тях, мисля, че това е крайно невероятно.

— Не съм много сигурна, че ще мога да живея в една и съща сграда с този човек! — отрони Минди.

— В такъв случай може би ще трябва да напуснеш — каза благо Енид и отвори вратата. — Съжалявам, че не мога да ти помогна, скъпа! Приятен ден!

* * *

Лола остави романа, който четеше — „Изкупление“, отвори вратата към терасата, стъпи върху хлъзгавите плочки с ботушите си с висок ток на „Клое“ и надникна през парапета, Филип все още не се виждаше никакъв и тя се върна вътре. Затвори книгата и огледа корицата. Беше подарък от Филип, макар че в случая по-подходящата дума като че ли беше „намека“. Беше й я връчил след една катастрофална вечеря с негов стар приятел.

— Това е една страхотна книга! — бе изтъкнал. — Надявам се, че ще ти хареса!

— Благодаря ти! — бе отвърнала мило тя, макар да бе напълно наясно с намеренията му.

Опитваше се да я образова и макар това да бе много мило от негова страна, Лола така и не разбираше защо изобщо го прави. По нейното скромно мнение човекът, който трябваше да се образова, бе не тя, а самият той. Защото всеки път, когато тя споменеше някой готин нов актьор или някое ново видео в „Ю Тюб“, за което всички говореха, или дори когато си пускаше музика по айпода, той питаше какво е и твърдеше, че никога не е чувал за нито едно от тези неща. И макар за

нея подобни реакции да бяха разочароваци, все пак се стараяше да не го критикува. Беше достатъчно благоразумна, за да не наранява чувствата му, като го кара да се чувства твърде стар.

Точно с тази стратегия бе успяла да влезе под кожата му и да си го върти на малкия пръст. Той изпълняваше почти всяко нейно желание. Например за днес бе уговорил да ходят на снимачната площадка на новия сериал на Шайфър Даймънд, за да наблюдават снимките. Целият град говореше за този нов сериал, а тъй като Лола знаеше, че Филип и Шайфър са „стари приятели“ (по неговите думи), го бе попитала защо досега не са ходили да я гледат на живо. Филип също се бе учудил и след като Лола настоя, слезе до апартамента на Шайфър и ѝ остави бележка. Една вечер Шайфър се обади и Филип влезе в кабинета си и говори с нея цял час на затворена врата, оставяйки Лола да тръпне в очакване на резултата. Когато излезе, заяви, че може и да отиде да гледа Шайфър на снимачната площадка, обаче Лола нямало нужда да си прави труда да ходи с него, защото щяло да бъде отегчително. И всичко това — след като идеята си беше нейна! Обаче тя се бе заела да му прави масаж на краката и докато го разтриваше, изтъкна, че едно такова посещение ще бъде полезно за образованието ѝ. Като негова помощничка и приятелка, тя държала да знае всичко, свързано с работата му.

— Но нали знаеш какво правя? — бе извисил той слаб глас в опит за протест. — Цял ден си седя пред компютъра!

— Не е вярно! Ето, например през януари ще ходиш за две седмици в Лос Анджелис! А през едната от тях аз може би ще ти дойда на гости! И докато съм там, ще трябва да ходя с теб на снимките, нали така? Да не би да очакваш от мен да си седя по цял ден в хотела?

— Смятам, че вече обсъдихме ходенето в Лос Анджелис — изрече той и стегна крака си. — Ще бъде истински кошмар! Първите две седмици след началото на снимките винаги са такива. Ще работя по шестнадесет часа на ден! И ти много бързо ще се отегчиш!

— Искаш да кажеш, че няма да те виждам цели две седмици?! — изписка тя.

И сигурно той се бе почувствал виновен, защото почти незабавно се бе съгласил да я вземе със себе си на снимачната площадка на „Майка игуменка“. А тя бе толкова доволна, че дори не се разсърди на отказа му да гостуват на родителите ѝ за Деня на благодарността —

каза си, че е твърде рано да прекарват празниците си със своите роднини. Като се замислеше, тя също не би искала да прекара Деня на благодарността с Енид — защото Филип бе направил точно това, бе завел леля си на някакъв отегчителен обяд на клуб „Сенчъри“. Бе водил и Лола там — веднъж, след което тя се бе заклела никога повече да не стъпи на това място.

Всички около нея гонеха стоте. И така, доволна и щастлива, тя се бе завърнала в Атланта и се бе срещнала с приятелките си и в петък вечер всички бяха стояли до два през нощта, за да разглеждат снимките на Филип и на апартамента му, които Лола им показва. Една от приятелките ѝ бе вече сгодена и готвеше сватба, другите се опитваха да накарат приятелите, си да се оженят за тях. И всички съзерцаваха снимките на Филип и апартамента му и въздишаха от завист.

Но това беше преди цели три седмици. Сега приближаваше Коледа и Филип най-сетне бе благоволил да определи дата за това така бленувано посещение на снимачната площадка. Лола прекара последните два дена преди събитието в трескава подготовка. Ходи на масаж, направи си изкуствен тен, направи си златисти кичури на тъмната коса и си купи рокля от „Марк Джейкъбс“. Интересното бе, че непосредствено след покупката се обади майка ѝ и я запита наистина ли току-що е похарчила две хиляди и триста долара. Лола обвини майка си, че използва кредитната ѝ карта, за да я шпионира. Скараха се, което не бе никак обичайно за тях, и Лола затвори. После, изпълнена с угризения, се обади на майка си. Завари Бийтел обляна в сълзи.

— Мамо, какво става? — бе попитала Лола. А когато майка ѝ не отговори, тя извика уплашено: — Да не би с татко да се развеждате?

— Нищо подобно. Добре сме си.

— Тогава какъв е проблемът?

— О, Лола! — бе успяла да въздъхна майка ѝ. — Ще поговорим за това, когато си дойдеш за Коледа. А междувременно те моля да бъдеш малко по-внимателна с парите!

Това беше много странно и Лола бе изключила телефона крайно объркана. После обаче реши, че не е нищо важно. Майка ѝ имаше навик от време на време да се притеснява за пари, но на някакъв етап го преживяваше и в пристъп на вина винаги купуваше на Лола по някоя скъпа глезотийка, като например слънчеви очила на „Шанел“.

Междувременно Филип се намираше точно зад ъгъла и си подстригваше косата. Идваше в този салон на пресечката на Девета улица с Пето авеню от тридесет години. Майка му бе започнала да идва тук още през седемдесетте, когато клиенти и стилисти слушаха музика от джубокса и смъркаха кокаин. Собственикът, естествено, бе добър приятел на майка му. В онези години всички бяха добри приятели на майка му. Тя излъчваше онази неустоима уязвимост, която караше всеки, който я види, да се втурва да ѝ помага с нещо. Не ѝ се налагаше да работи, защото живееше от попечителски фонд, а освен това бе считана за голяма красавица. А атмосферата на трагичност, която внасяше навсякъде, където се появяше, само засилваше очарованието ѝ. Поради което никой не се изненада, когато през 1983 година тя се самоуби.

Собственикът Питър подстригваше Филип по същия начин, по който го бе подстригвал години наред, и сега почти привършваше, обаче на Филип му се искаше да убие още малко време в салона. Наскоро Питър бе победил битката с рака и бе започнал да ходи на фитнес почти всеки ден, така че днес разговорът съвсем естествено се завъртя около комплекса от упражнения, които изпълняваше. После си говориха за лятната къща на стилиста в Катскилс. След това обсъдиха промените, настъпили в техния квартал, Филип се ужасяваше от събитието, което му предстоеше — от срещата между бившата му любов и настоящата му любовница. За него между „любов“ и „любовница“ имаше огромна разлика — първата бе законна и благородна, а втората — временна, както и (конкретно в случая с Лола) често поставяща го в неудобно положение.

Този крайно нелицеприятен факт бе лъснал в целия си съмнителен блясък по време на вечерята с югославския режисьор. Режисьорът, който съвсем случайно бе носител на две награди „Оскар“, бе вече възрастен мъж с постоянно течащи лиги от устата, така че съпругата му рускиня, облечена в златиста рокля на „Долче и Габана“ (и двадесет години по-млада от него, с почти същата разлика, каквато имаше между Лола и Филип), трябваше да му дава супата лъжичка по лъжичка. Режисьорът имаше изключително опак характер,

а жена му беше абсурдна, но все пак той бе жива легенда. И въпреки възрастта му (а за възрастта си човек няма вина), и въпреки глупавата му съпруга Филип питаеше огромно уважение към този човек и от месеци насам очакваше срещата с него.

Целенасочено или просто защото си беше такава, Лола като че ли бе решила да се покаже в най-лошата си светлина. Докато режисьорът обясняваше надълго и нашироко подробностите по следващия си проект (филм за някаква никому неизвестна война в Югославия през тридесетте), Лола не само че не отлепи очи от своето блекбъри, за да изпраща съобщение след съобщение, ами дори стигна дотам, че да отговори на повикването на своя приятелка от Атланта.

— Прибери го! — й бе просъскал Филип. Тя го изглежда обидено, направи знак на сервитьора и си поръча коктейл, назидателно обяснявайки, че не пиела вино, тъй като виното било само за старците. — Престани, Лола! — сръза я той. — Много добре знам, че пиеш вино! И сега ще пиеш това, което пият и останалите!

— Ама аз не обичам червено вино! — изписка тя. — Освен това ми трябва нещо, което да ми помогне да издържа всичко това тук!

След което се обърна нахакано към режисьора и го попита дали има някакви популярни филми.

— Популярни ли? — озадачи се старецът. — Какво това?

— Е, сещате се! — подкани го нетърпеливо Лола. — Филми за нормални хора!

— Какво нормални хора? — попита обидено режисьорът. — Мисля, че мои вкусове твърде изискани за млада дама като вас!

Старецът със сигурност не искаше да я обиди, но очевидно думите му прозвучаха точно така. И Лола автоматично захапа вѝдицата.

— Какво искате да кажете?! Нали изкуството уж било за хората! А ако хората не могат да го разберат, тогава какъв е смисълът да се занимавате с него?

— Това е проблем ваш в Америка — отвърна режисьорът. Вдигна чашата вино към устата си, но ръката му трепереше толкова много, че разля най-малко половината. — Твърде много демокрация! Тя смърт за изкуството!

През останалата част от вечерта никой повече не обърна внимание на Лола.

После, докато таксито ги откарваше към № 1, Лола се бе извърнала към прозореца и бясно навиваше и развиваше косата си.

— Сега пък какво? — я бе попитал Филип.

— Никой не ми обърна внимание!

— За какво говориш, за бога?!

— Бях игнорирана, Филип! Защо трябваше да идвам с теб, щом ще ме игнорират?

— Нямаше да бъдеш игнорирана, ако не беше направила онази глупава забележка за филмите му!

— Но той е един невзрачен, незначителен старец! На кого му пука за него и тъпите му филми?! О, извинявай! За *изкуството* му!

— Този човек е гений, Лола! Позволено му е да бъде особняк! Освен това е заслужил напълно почтено уважението на хората! И ти трябва да се научиш да цениш по-добрите от теб!

— Ти да не би да ме критикуваш?! — изгледа го с присвити очи тя.

— Просто отбелязвам, че няма да ти се отрази зле да понаучиш това-онова за живота.

— Слушай какво, Филип! Ако още не си го разбрал, да ти кажа: не поставям никого над себе си! Не ми пука кой какво е постигнал, защото истината е, че никой не е по-добър от мен! Ако ще да е спечелил милион награди „Оскар“! Ти сериозно ли смяташ, че това автоматично превръща човека в по-добър от другите!

— Да, Лола, точно така мисля!

Докато се приберат вкъщи, между тях цареше гробно мълчание. После, подобно на всички останали пререкания до този момент, и това завърши със секс. Това момиче очевидно имаше някакво шесто чувство за моментите, когато той започваше да ѝ се изплъзва, и винаги имаше в готовност по някой и друг сексуален номер. Конкретно тази вечер излезе от банята с бикини без дъно, които разкриваха коламаската, която си била направила същия следобед, „за да го зарадва“. И той се бе оказал безпомощен в лицето на подобно сексуално изкушение, а на следващата сутрин си продължиха както преди.

И сега, докато се чудеше какво да прави с Лола и докато стилистът почистваше раменете му от падналите косъмчета, покрай витрината на салона мина не кой да е, а самият Джеймс Гуч! Докога ще продължава да се сблъсква с този човек? И как се стигна до всичко

това? Макар и живеещи в една и съща сграда, двамата години наред бяха успели да съжителстват в миролюбиво пренебрежение за съществуването си и ето че изведнъж — от онзи следобед в магазина на „Пол Смит“ — Филип започна да се сблъсква с Джеймс почти всеки ден! Нямаше никакво желание да задълбочава познанството си с този човек, но като че ли това бе неизбежно — Джеймс се очертаваше от онези типове, които колкото повече усещат, че са нежелани, толкова повече се натискат да ти бъдат приятели. Както и можеше да се очаква, Джеймс автоматично го зърна между изложените на витрината перуки и с очи, ококорени от изненада, се появи в салона.

— Здравсти! — поздрави ентусиазирано.

Филип само кимна, опитвайки се да не говори. Знаеше, че а проговори, а с него е свършено!

— Нямах представа, че тук подстригват и мъже — продължи да бърбори Джеймс, плъзвайки поглед по столовете от яркочервено кадифе и гипсовите корнизи.

— Открай време си идвам тук — промърмори Филип.

— И е толкова близо до нас! Май и аз трябва да започна да идвам тук! Още продължавам да ходя в Горен Уест Сайд.

Филип учтиво наклони глава.

— Едно време живеехме там — поясни Джеймс. — Няма да се уморя да разправам на всички как жена ми ме спаси от миниатюрното студио, наречено апартамент, и от тясното легло! Ако не беше тя, сигурно все още щях да си бъда там!

— Е, чак пък толкова! — не се сдържа Филип, докато ставаше.

— Ами ти? — не спираше Джеймс. — Ти откога живееш тук?

— Откакто се помня, съм си все в № 1 — отговори Филип. — Тук съм роден и тук израснах.

— Браво! — кимна Джеймс. — А какво ще кажеш тогава за семейство Райе? Съпругът ми се струва голям мръсник. Непрекъснато тормози жена ми, а сега пък решил да си слага аквариум с обем девет хиляди и сто литра! Представяш ли си?!

— Честно да ти кажа, научил съм се да не вземам страна в пререканията между моите съседи! — отбеляза Филип. — Това е сфера на леля ми.

— Но пък познаваш Шайфър Даймънд, нали? — изглежда го заинтригувано Джеймс. — Май някога дори сте били гаджета, а?

— Да, но преди много време — отговори Филип, подаде на касиера четиридесетте си долара и се опита да се измъкне от Джеймс, трясвайки вратата под носа му. Обаче човекът го последва. И сега той бе принуден да го изтърпи чак до № 1. Стори му се цяла вечност.

— Някога трябва да вечеряме заедно — заяви по едно време Джеймс. — Имам предвид ние със съпругата ми и вие с твоята приятелка. Как ѝ беше името?

— Лола — отговори Филип.

— Млада е, нали? — подхвърли небрежно Джеймс.

— На двадесет и две — отговори Филип.

— Значи е доста млада — кимна Джеймс. — Би могла да ти бъде дъщеря!

— За щастие не е! — отсече Филип.

Когато стигнаха до тяхната кооперация, Джеймс пак повтори предложението си за вечеря:

— Бихме могли да отидем някъде в квартала. Например „Никърбокър“?

Филип се чудеше как да се измъкне. Какво да каже? „За нищо на света не искам да ходя на вечеря с теб и жена ти“ ли?

— Може би след Коледа — изрече на глас.

— Идеално! — светнаха очите на Джеймс. — Нека го направим през първата или втората седмица след Нова година! Защото през февруари излиза книгата ми, така че кой знае кога ще се завърна насам!

— Какво ще правиш по Коледа? — попита Дерек Бърминджър.

— Нямам конкретни планове — отговори Шайфър Даймънд, отпусвайки се назад в стола на гримьора си.

Досега бе имала четири срещи с Бърминджър. След четвъртата вечеря бяха решили да спят заедно, за да „отметнат и тази страница“ и да преценят дали са съвместими или не. Сексът се оказа сносен — зрял и абсолютно правилен в техническо отношение, леко безстрастен, но не и незадоволителен. А самият Бърминджър бе интелигентен, с лек характер, макар и с леко поизветряло чувство за хумор. Неспособността му да погледне на живота откъм смешната страна вероятно се дължеше на остатъчната горчилка вследствие

незаслуженото му уволнение от поста изпълнителен директор преди две години, както и от личната му битка със загубата на социален статус. Защото ако не е изпълнителен директор, ако след името му няма никаква титла, то тогава кой е той? Едногодишният хаджилък на Дерек Бръминджър го бе научил едно: „Търсенето на духовността е хубаво нещо, но социалният престиж е по-хубаво.“ Именно този извод го бе довел обратно в Ню Йорк, за да започне всичко отначало с помощта на други бивши изпълнителни директори, пратени да пасат на по шестдесет. Както самият той се шегуваше, те били „първият клуб на изпълнителните директори“.

А сега той попита:

— Искаш ли да отскочим до Сейнт Бартс? Разполагам със свободна вила от двадесет и трети декември до десети януари. Ако можеш да тръгнеш още на двадесет и трети, мога да те взема с мен — ще летя с частния си самолет.

В този момент в гримьорната надникна асистентът Алън и обяви:

— Имаш посетители!

Шайфър кимна. На прага се появиха Филип и младата му приятелка Лола. Филип бе споменал, че може да я доведе и нея, и Шайфър се бе съгласила — най-вече от любопитство какво ще да е това момиче, което бе успяло да задържи Филип далеч по-дълго от очакваното за него.

— Доведох и Лола — обяви очевидното той.

Шайфър ѝ подаде ръка и чаровно изрече:

— Здравей! Слушала съм много за теб! Най-вече от Енид.

— Така ли? — ококори се Лола, очевидно поласкана.

Шайфър вдигна пръст, за да ги помоли да изчакат, и се върна на разговора си с Бръминджър.

— Та какво ще кажеш? — попита той.

— Страхотна идея! — възкликна Шайфър. — Нямам търпение!

И затвори.

— За какво нямаш търпение? — попита Филип с приятелското любопитство на човек, който някога е бил много близък с другия.

— За Сейнт Бартс. За Коледа.

— О, толкова си мечтая да отида в Сейнт Бартс! — възкликна впечатлена Лола.

— Трябва да накараш Филип да те заведе — отбеляза Шайфър и погледна към него. — Това е един от най-любимите му острови!

— Това е един от любимите острови на всички около нас! — промърмори Филип. — Та с кого ще ходиш?

— С Бръминджър — отговори Шайфър и сведе очи, за да може гримьорът да ѝ сложи спиралата.

— Дерек Бръминджър? — изуми се Филип.

— Същият.

— С него ли ходиш сега?

— Нещо такова.

— Аха — кимна безрадостно Филип и се отпусна на празния стол до нея. — И откога е това?

— От скоро — отговори Шайфър.

— Кой е Бръминджър? — не успя да се сдържи Лола, намесвайки се в разговора им.

Шайфър се усмихна и обясни:

— Един мъж, който някога се е радвал на богатство и власт, но вече няма чак толкова власт. Само повече пари.

— Стар ли е? — продължи Лола.

— Направо древен — влезе в тона ѝ Шайфър. — По-стар е дори от Оукланд!

— Готови са! — обяви Алън, надниквайки в гримьорната.

— Благодаря, скъпи! — кимна чаровно Шайфър.

После отведе Филип и Лола на снимачната площадка. Докато вървяха през лабиринта от коридори, Лола не преставаше да бърбри колко била развълнувана, че е тук, след което се зае да ахка и да охка при вида на толкова много хора, кабели и камери. Шайфър вече разбра защо Енид толкова мразеше това момиче — Лола очевидно въртеше Филип на малкия си, лакиран в черно, пръст. Но пък иначе не беше чак толкова лоша. Беше изключително приветлива и излъчваше някакъв особен чар. Но пък беше толкова млада! В близост до нея Филип изглеждаше като че ли отчаян. Но дори и да беше така, това не беше проблем на Шайфър — както ѝ се наложи да си напомни. Двамата с Филип се бяха разделили преди много години. И нямаше връщане назад.

Хвърляйки последен поглед на Лола, която се отпусна в стола на режисьора в блажено неведение за гафа си, Шайфър стъпи на

снимачната площадка и се опита да изхвърли от ума си Филип и неговата приятелка. Сцената, която днес трябваше да заснемат, се развиваше в нейния кабинет в редакцията на списанието и включваше конфронтация с нейна млада подчинена, която имаше връзка с шефа. Сега Шайфър зае мястото си зад бюрото и си сложи реквизитните очила с черни рамки.

— Готови! — обяви режисьорът. — Камера!

Шайфър се изправи и свали очилата си, наблюдавайки свъсено младата актриса, която приближаваше към бюрото ѝ.

— Боже Господи! Ама това е Рамблин Пейн! — изквича Лола иззад мониторите.

— Стоп! — изкрещя режисьорът. Огледа се, зърна натрапницата в стола му и се запъти към нея, за да я изгони.

Шайфър се втурна към него и се опита да смекчи удара, като каза:

— Няма проблеми! Тя е приятелка!

Режисьорът се закова на място, погледна момичето и поклати глава. Едва тогава зърна до нея Филип.

— Оукланд? — възкликна, приближи се до него и го потупа по гърба. — Защо не ми каза, че и Оукланд е тук? — обърна се режисьорът към Шайфър.

— Искях да те изненадам.

— Хей, какво става с теб, човече? Чувам, че скоро започвате „Завръщане при шаферките“, а?

— Точно така — ухили се Филип. — Снимките започват през януари.

Режисьорът кимна по посока на Лола и попита:

— Това да не би да е дъщеря ти?

Шайфър се опита да успокои Филип с поглед, но той отказа да я погледне. „Горкият Филип!“ — помисли си тя.

По-късно, докато се връщаха към центъра на града, над главата на Филип надвисна черният облак на меланхолията — облак, който Лола очевидно не забелязваше. Тя бърбеше ли, бърбеше в пълно неведение за неговото мълчание — за това как получила откровение, докато седяла на снимачната площадка; как осъзнала, че точно там ѝ е мястото; как се виждала пред камерите да прави същото, което правела Рамблин Пейн, защото това никак не било трудно, макар че отстрани

да изглеждало точно така; но може би щяло да бъде по-добре да започне свое риалити шоу — шоу за нейния собствен живот, за това как една млада жена като нея превзема големия град, защото животът ѝ наистина бил блестящ, и тя наистина била хубава — не по-лоша от другите момичета в риалити шоутата, та дори и много по-интересна. Интересна е, нали?

— Безспорно — отговори автоматично Филип.

Тъкмо пресичаха моста „Уилямсбърг“, който отвеждаше към Долен Манхатън — район, предлагащ съвсем различна гледка от прочутата по целия свят брегова ивица. Сградите тук бяха сиви и кафяви, ниски и в голямата си част занемарени. Атмосферата излъчваше по-скоро отчаяние и примирение, отколкото надежда за сбъждане на мечтите. Навлизането по тези улици помогна на Филип също да получи откровение. Шайфър Даймънд се бе завърнала в Ню Йорк и бе заживяла с лекота новия си живот. Беше все така прочута и ето че дори вече си имаше приятел. А какво ставаше с неговия собствен живот? Той не бе помръднал ни на йота, от години насам не бе направил нито крачка напред. Променяха се темите на сценариите му, променяха се приятелките му, но не и той. И сега, размишлявайки за предстоящата Коледа, той усети в душата си все по-задушаващо недоволство от живота. Коледите му обикновено минаваха в компанията на леля му — преди ходеха на вечеря в „Плаза“, обаче „Плаза“ вече не беше „Плаза“ — хотелът беше в ремонт, целящ да го превърне в безбожно скъпа кооперация с апартаменти под наем. Което означаваше, че Филип нямаше никаква представа какво ще предложи леля му. А Шайфър заминаваше за Сейнт Бартс. Дори Лола се прибираше вкъщи при родителите си... Внезапно се почувства стар и изоставен, макар да си даваше сметка, че това изобщо не е в стила му. И тогава съзря изход от настъпващата депресия.

— Лола! — възкликна, като пое ръката ѝ. — Какво ще кажеш за Нова година да мръднем към Карибите?

— В Сейнт Бартс? — светнаха очите ѝ.

— Не точно там — отговори той. Нямаше никакво желание да прекарва почивката си, сблъсквайки се непрекъснато с Шайфър и нейния нов любовник. — На друго място. Но точно толкова хубаво, колкото и Сейнт Бартс.

— О, Филип! — хвърли се в обятията му тя. — Толкова съм щастлива! Притеснявах се, че за Нова година няма да правим нищичко заедно! Дори по едно време си мислех, че си забравил. Но сега разбирам, че си го пазил в тайна, за да ме изненадаш!

Неспособна да сдържи вълнението си, тя автоматично потърси майка си, за да ѝ съобщи добрата новина. Беше забелязала, че напоследък майка ѝ се държи много странно, така че реши, че новината може да я зарадва.

* * *

Три дена по-късно, в състояние на пълно блаженство, Лола се качи на самолета за Атланта. Мислите ѝ бяха изцяло концентрирани върху пътешествието с Филип — щеше да тръгне на двадесет и седми и да излети директно за Барбадос, където двамата щяха да се срещнат и да отпътуват за остров Мустик. Всяка порядъчна жена бе наясно, че когато един мъж те води на почивка, той иска да провери как се разбирате, когато сте заедно по цял ден, няколко дена подред — и ако почивката мине добре, обикновено води до предложение за брак. Което означаваше, че през седмицата преди пътешествието тя имаше толкова много задачи, колкото и една булка — да си купи бански и гардероб за почивката, да си направи цялостна кола-маска, да отиде да ѝ почистят мъртвата кожа по ходилата и лактите, да си оформи веждите. Докато самолетът я носеше към родния дом, тя си представяше сватбата си с Филип. Ще се оженят в Манхатън, за да могат да поканят и Шайфър Даймънд, и онзи странен писател Джеймс Гуч, и събитието ще влезе като новина в „Ню Йорк таймс“ и в „Поуст“, а може би дори и в някои от таблоидите, и светът най-сетне ще узнае за Лола Фабрикънт! С тези щастливи мисли в глава Лола събра саковете си от лентата и изчака майка си на тротоара пред летището. Всеки един от родителите ѝ караше нов мерцедес, който се вземаше на лизинг веднъж на две години. И сега, докато размишляваше върху лекотата и превъзходството на начина им на живот, Лола усети неочакван прилив на гордост.

— Липсваше ми, мамо! — възкликна тя, докато влизаше в колата. — Може ли първо да отскочим до мода „Бъкхед“?

Това се беше превърнало в задължителна коледна традиция за майка и дъщеря. Откакто Лола замина да учи в университета „Олд Вик“, при всяко нейно завръщане за празниците двете се отбиваха първо в мода. Там Бийтел заздравяваше връзката с дъщеря си, като ахкаше и охкаше над определен чифт обувки и аксесоари, които Лола пробваше, или чакаше пред съблекалнята, за да обсипе с похвали конкретен чифт дънки или рокля на Никол Милър, с които момичето ѝ се показваше. Ала тази година Бийтел не беше облечена за обиколки по магазините. За нея беше закон никога да не се показва на публично място без изправена и изрядно издухана коса, грим и бутикови дрешки, купени с намаление (обикновено панталони и широка блуза, шалче на „Хермес“ и няколко тежки златни огърлици). Ала днес тя като никога бе облечена с дънки и обикновена риза, а естествено къдравата ѝ коса бе стегната отзад на малко кокче. Това беше „работният“ ѝ вид, с който се мотаеше из къщи, когато помагаше на камериерката в определени неща, като например при лъскането на среброто, миенето на кристала от „Тифани“ и преместването на тежките дъбови мебели за подробно минаване с прахосмукачка.

— Без прическа, мамо? — отбеляза Лола с обич, но и с леко раздразнение (животът в Ню Йорк ѝ бе помогнал най-сетне да зърне недостатъците на майка си). — Нали знаеш, че не можеш да се появиш в мода в този вид?

Бийтел се бе концентрирала в прокарването на колата през гъстия ваканционен трафик по магистралата. Подготвяше се за този момент с дъщеря си вече седмици наред, репетираше разговора отново и отново в очакване на трудните откровения — точно както ѝ бе казал психоаналитикът. И сега само отбеляза:

— Тази година нещата ще бъдат малко по-различни.

— Така ли? — изгледа я Лола дълбоко разочарована. Смяташе, че още от пристигането ѝ ще се втурнат по магазините. Но после вниманието ѝ бе привлечено от радиото в колата, настроено на станцията на хитовете от седемдесетте. — Мамо, защо слушаш тези сантиментални глупости?

Бийтел бе отдавна привикнала към пренебрежителните забележки на дъщеря си. Пропускаше ги покрай ушите си, като си напомняше, че в крайна сметка това е нейната дъщеря, която я обича и която не би могла да я ядосва нарочно. Пък и подобно на всички млади

хора, Лола също не винаги си даваше сметка за чувствата на околните. Обаче точно този път тази толкова характерна за момичето безчувственост сякаш удари майката право в слънчевия сплит.

— Мамо, не може ли да сменим станцията? — обади се пак Лола.

— Не! — отсече Бийтел.

— Защо?

— Защото аз така казвам!

— Ама тази музика е ужасна, мамо! — изви Лола. — Толкова е... архаична!

Бийтел отмести за момент поглед от пътя пред себе си, за да се обърне към дъщеря си, която седеше нетърпеливо на седалката до нея, присвила раздражено очи. Изведнъж душата ѝ се изпълни с ирационален гняв. Изведнъж усети, че мрази дъщеря си.

— Затваряй си устата, Лола! — извика майката.

Лола зяпна като риба на сухо. Извърна се към майка си, неспособна да схване какво точно е чула току-що. Лицето на Бийтел бе замръзнало в непроницаема, ледена маска — маска, която момичето бе виждало изключително рядко и само в определени случаи (както когато председателят на училищното настоятелство бе отхвърлил предложението на Бийтел в столовата да се сервира само органична маруля). Ала до този момент подобен гняв никога не бе насочван към Лола, поради което сега тя бе шокирана.

— Говоря ти съвсем сериозно! — потвърди сега майка ѝ.

— Ама аз само исках да кажа... — опита се да се защити Лола.

— Не сега, Лола! — сръза я майка ѝ.

Магистралата пред тях продължаваше. Бийтел си представи четиридесет и пет минутното пътуване в натоварения трафик, което им предстоеше, и реши, че повече не може да издържи. Трябваше да каже на Лола. Взе първия завой за изход от магистралата.

— Мамо! — изпищя дъщеря ѝ. — Какво ти става днес?

Бийтел отби на една бензиностанция и паркира колата. Напомни си, че иначе е храбър човек, човек с чест и достойнство, който е в състояние да се изправи и пред най-трудните обстоятелства и пак да излезе победител.

— Какво става? — повтори Лола. — Свързано е с татко, нали? Има си любовница!

— Не — поклати глава Бийтел.

Погледна дъщеря си, питайки се как ли ще реагира тя на неприятната новина. Вероятно ще се разплаче и разпищи. Поне самата тя го бе сторила, когато разбра истината. Но с течение на времето бе започнала да свиква — точно така, както пациентите на хосписите, които обичаше да посещава, свикваха с постоянната болка.

— Лола — изрече бавно и тихо тя, — разорени сме! Изгубихме всичките си пари. Ето, казах го. Вече знаеш истината.

В продължение на няколко секунди Лола остана безмълвна. А после внезапно избухна в истеричен смях.

— О, мамо! Драматизираш! Как е възможно да сме разорени?! Че аз дори не знам смисъла на тази дума!

— Смисълът е простицък — нямаме никакви пари — отговори спокойно Бийтел.

— Как така? Разбира се, че имаме пари! Да не би татко да е изгубил работата си? — извика Лола, усещайки, че паниката започва да я завладява.

— Просто напусна — отговори Бийтел.

— Кога? — подскочи Лола.

— Преди три месеца.

— И ми казваш чак сега?! — погледна я обвинително дъщеря й.

— Не искахме да те тревожим — отвърна майката. — Не искахме да ти отвличаме вниманието от работата ти.

Този път Лола не каза нищо. Млъкна, разсъждавайки върху иронията на последните думи на майка си. Накрая промърмори:

— Татко ще си намери нова работа.

— Може. Обаче това няма да разреши проблемите ни. Или поне за доста дълго време.

Лола бе прекалено уплашена, за да поиска да знае какво точно означава това. После Бийтел включи двигателя и двете изминаха останалата част от пътя в пълно мълчание.

Кварталът „Уиндзор Пайнс“ бе с една идея повече от обикновен жилищен район — бе естествено продължение на моловете и ресторантите за бързо хранене, които изникваха от краищата на Атланта подобно крачка на паяк. Но там магазините бяха все за хора над средно ниво, а по улиците на предградието можеха да се видят само мерцедеси, поршета и ролс-ройси. Имаше дори хотел от веригата

на „Четири сезона“ и ново кметство, изградено от тухли и опасано отвсякъде с тучна зелена морава с дървен подиум в края. „Градчето“ Уиндзор Пайнс, основано през 1983 година, приютяваше петдесет хиляди души и дванадесет игрища за голф — най-много игрища за голф на глава от населението за целия щат Джорджия.

Имението на семейство Фабрикънт бе разположено в края на едно от въпросните игрища, в строго охраняван район. Самата къща представляваше смесица от стилове — предимно „Тюдор“, защото Бийтел обожаваше всичко от „английската провинция“, с намек за архитектурата на някогашните плантатори под формата на високи бели колони на централния вход. Къщата разполагаше с три гаража, както и със специален развлекателен център, в който имаше маса за бiliarд, гигантски телевизор с плосък екран, бар и кожени кушетки. Барплотовете в огромната кухня бяха мраморни, а от кухнята се влизаше в още по-огромната трапезария. Освен това къщата разполагаше с официални дневна и трапезария (рядко използвани), четири спални и шест бани. Широка алея, покрита с подновяван всяка пролет чакъл, отвеждаше към импозантния вход. Сега, когато завиха, за да тръгнат по тази алея, Лола ахна. От двете страни в моравата бе забита по една табела с надпис „Продава се“.

— Продаваме къщата? — извика ужасено тя.

— Не ние. Банката я продава.

— Какво означава това? — изпищя Лола. Най-сетне започна да ѝ просветва, че майка ѝ като че ли говори сериозно. В гърлото ѝ се надигна опасно предчувствие, което едва не я задави.

— Означава, че те ще вземат всичките пари — обясни Бийтел.

— Но защо? — изви Лола.

— Ще поговорим за това по-късно — кимна майка ѝ.

Излезе, отвори багажника и със съкрушено сърце измъкна куфарите на дъщеря си. Помъкна ги към къщата, но изтощението я принуди да спре на стъпалата. Изглеждаше внезапно смалена — от колоните, от къщата и от колосалността на ситуацията.

— Лола! — подвикна през рамо. — Идваш ли?

* * *

За Сам Гуч приближаването на Коледа не бе събитие, което да очаква с нетърпение. Всичките му приятели отиваха някъде, докато той си стоеше в града, с родителите си. Майка му казваше, че това било най-хубавото време в Ню Йорк, когато всички селяни си заминавали по родните места и в града оставали само гражданите и туристите, които и без това избягвали да посещават техния квартал. Така, след всяка Нова година, Сам се завръщаше в училище, за да завари класна стая, в която всички се надпреварват да разказват къде са ходили през зимната ваканция. „А ти къде беше, Сам?“ — шегуваха се с него съучениците му. И обикновено някой друг казваше: „Сам е ходил на пътешествие до Импайър Стейт Билдинг!“

Един-единствен път семейство Гуч беше ходило за Коледа в Ямайка. Но тогава Сам е бил само на три и не си спомняше почти нищо от ваканцията. За нея говореше само майка му, при това от време на време — когато искаше да натрие носа на баща му за някакъв странен негов следобед.

И сега, докато двамата със Скипи се връщаха от парка „Уошингтън Скуеър“ (където кученцето бе ухапало един ротвайлер и така бе изпълнило сърцето на младия си стопанин с перверзна гордост), Сам се питаше защо и тази година не могат да отидат никъде. Доколкото знаеше, баща му бе започнал да получава много добри пари за книгата си, но ето че дори и това не бе променило плановете на семейството за Коледа. Както обикновено, рано сутринта на Коледа щяха да отидат до Пенсилвания при родителите на майка му, а след традиционния коледен обяд от ростбиф и йоркширски пудинг щяха да отскочат до Лонг Айленд, за да видят и бащата на Джеймс. Баща му произхождаше от еврейско семейство, което не празнуваше Коледа, поради което отиваха на вечеря в китайски ресторант.

Скипи се радваше на удължаваща се каишка, защото обичаше да върви колкото е възможно по-далече от стопанина си. И сега той се втурна в № 1 няколко метра преди Сам, а докато момчето се появи във фойето, кученцето вече бе успяло да увие каишката си около краката на портиера Роберто.

— Трябва да обучиш това псе по-добре, млади човече! — отбеляза Роберто.

— Не е мое. На майка ми е — напомни му Сам.

— Но тя го мисли за истинско дете! — възкликна портиерът. — Съмнявам се, че ще се заеме да го обучава. А, между другото, търси те госпожа Райе! Пак имала някакви проблеми с компютъра си.

Когато Сам почука на вратата на семейство Райе, Ана-Лиза беше на телефона, затова само му направи знак да влиза, отбелязвайки в слушалката:

— Много съжалявам, мамо, обаче Пол държи да отидем с онези хора...

Всеки път, когато прекрachesе прага на апартамента на семейство Райе, Сам се опитваше да подходи равнодушно към обстановката, но всеки път се изпълваше с благоговение. Подът във фоайето бе покрит с блестящ бял мрамор, стените бяха боядисани в кремавожълто и изглеждаха като покрити с глазура, фоайето бе целенасочено голо — единственият допълнителен елемент бе зашеметяващата снимка на една от стените — изображение на едра чернокожа жена с буйна черна коса, кърмеща ангелско русо момченце. Изражението на жената бе едновременно майчинско и предизвикателно — сякаш предизвикваше наблюдателя да се опита да оспори факта, че това е нейното дете. Сам стоеше като хипнотизиран пред огромните гърди на жената с ареоли колкото топки за тенис. Даваше си сметка, че жените са странни, неразбираеми същества. Но от уважение към майка си и към Ана-Лиза обикновено успяваше да откъсне очи от снимката. След това фоайе се намираше друго, с огромна стълба — от онези, които момчето беше виждало единствено по черно-белите филми. Не че в сградата нямаше и други по-големи апартаменти, на по два етажа — но стълбите във всички тях бяха тесни, виещи се и много стръмни, така че всеки, навършил седемдесет и пет, гледаше да се изнесе. А тази стълба бе нещо съвсем друго — по най-грубите изчисления на Сам широчината ѝ беше най-малко два метра и на нея спокойно би могло да се проведе едно отделно парти.

— Сам? — извика го Ана-Лиза.

Сам имаше остро, интелигентно лице като на лисица. Ана-Лиза също беше лисица. Когато се нанесоха в сградата, бе облечена като всеки нормален човек, с дънки и тениска. Но сега никога не би могла да бъде видяна в подобен неугледен вид. Изисканото облекло се бе превърнало в задължителен елемент от личността ѝ. Точно днес бе облечена с бяла блуза, права сива пола и кадифени обувки с нисък ток.

Носеше и мека, дебела кашмирена жилетка, която, от опита си със своите богати съученички, Сам автоматично оцени на няколко хиляди долара. Досега, когато се качваше, за да ѝ помага с компютъра, тя му разказваше за времето, когато е била адвокат и за това как е защитавала избягали от дома си момичета — как те обикновено бягали от физически и психически тормоз вкъщи и как често завършвали в затвора. Била пътувала почти из всички щати, за да защитава подобни момичета, и опитът, който натрупала, я накарал да започне да си задава въпроси за същността на човешката природа. Казваше, че навън имало хора, способни на ужасни неща, като например да изоставят децата си или да ги бият до смърт. За Сам хората, за които тя разказваше, сякаш обитаваха някакъв друг свят, но тя настояваше, че това се случвало точно тук, в Съединените американски щати, където на всеки деветнадесет секунди едно момиче било подлагано на тормоз. А друг път разказваше историята за срещата си с президента. Срещнала го два пъти — веднъж, когато била канена на прием в Белия дом, и втори път — когато трябвало да говори пред някакъв комитет в Сената. Всичко това звучеше на Сам доста по-интересно, отколкото настоящият ѝ живот. Например наскоро му беше разказала, че ходила на обяд в чест на промоцията на някаква чанта. Идеята ѝ се сторила абсурдна и дори очаквала, че на чантата ще бъде отредено специално място на масата и специална чаша шампанско.

Ана-Лиза обичаше да се шегува с всичко около себе си, ала Сам усещаше, че тя не се чувства много щастлива с настоящия си живот.

— О, напротив! — отговори тя, когато веднъж той се осмели да я попита. — Нямам нищо против да организирам обеда за събиране на пари, които ще бъдат използвани за закупуване на компютри за бедните деца от Африка! Лошото е, че всички поканени дами пристигат облечени с кожени палта, а после си тръгват с лимузини с частни шофьори.

— Ню Йорк си е открай време такъв — осмели се да отбележи Сам. — Затова няма никакъв смисъл да се бориш с него. Защото винаги ще се намери някоя друга дама, която ще бъде доволна да заеме мястото ти!

Днес обаче Ана-Лиза бързаше.

— Слава богу, че се появи, Сам! — заяви тя, като се втурна нагоре по стълбите. — Иначе нямах представа какво ще правя. Тази

вечер тръгваме! — подвикна през рамо.

— Закъде? — попита любезно Сам.

— За толкова много места, че чак ми се вижда налудничаво! Лондон, Китай, а после Аспен! Онова в Аспен като че ли ще бъде почивката, защото в Китай Пол има някаква работа, а китайците не празнуват Коледа. Ще отсъстваме цели три седмици!

Ана-Лиза го поведе по коридора към веселата стаичка, обзаведена в небесносиньо и зелено, която тя наричаше свой кабинет. Отвори капака на лаптопа си и отбеляза:

— Не мога да вляза в интернет! Би трябвало да разполагам с някаква прогресивна безжична система, която ти позволявала да влезеш в мрежата от всяка точка на света, но какъв е смисълът от нея, щом не мога да го направя дори от собствения си апартамент!

Сам седна пред компютъра и пръстите му полетяха по клавиатурата. По едно време отбеляза:

— Странна работа. Сигналът е закодиран.

— Какво означава това?

— На прост език означава, че там някъде има някакъв гигантски компютър, може би дори сателит, който кодира сигнала. Въпросът е къде точно се намира той!

— Но нали сателитите са навсякъде? — възкликна Ана-Лиза. — Например за системите за глобално позициониране или за предаване на телевизионните сигнали!

— Този тук е много по-силен — отбеляза смръщено Сам.

— Възможно ли е да идва отгоре? От кабинета на моя съпруг?

— На него пък защо му е сателитна система?

— Е, нали ги знаеш мъжете! — сви рамене домакинята. — За него това е просто поредната играчка.

— Сателитите не могат да бъдат играчка! — изтъкна Сам с авторитета на възрастен. — Само правителствата разполагат с тях!

— На големите или на малките страни? — опита се да се пошегува Ана-Лиза.

— Съпругът ти вкъщи ли е? Защото ако е тук, бихме могли да го попитаме.

— Той почти никога не си е вкъщи — отговори Ана-Лиза. — Все е на работа. Даже сега смята да тръгне за летището направо от офиса.

— Е, би трябвало да успея да ти оправя компютъра и без него — кимна Сам. — Ще променя настройките ти, ще го рестартирам и се надявам, че ще стане.

— Ще ти бъде много благодарна! — усмихна се Ана-Лиза.

Знаеше, че Пол ще се ядоса много, ако разбере, че Сам е влизал в офиса му. От друга страна, дори и да пуснеше там момчето, тя не възнамеряваше да казва за това на своя съпруг. Но какво точно държеше той там освен рибите си, разбира се? Ами ако нещо се обърка, докато отсъстват? И без това вече бяха създали достатъчно неприятности на съседите си — поставянето на климатици в стените не беше одобрено, така че в крайна сметка Пол разпореди долната страна на френските прозорци да бъде изрязана и външните тела да бъдат сложени там (нещо, което трябваше да направят още от самото начало), но ето че Минди Гуч продължаваше да не ѝ говори. Когато я зърнеше във фоайето на сградата, обикновено подхвърляше хладно: „Е, как е? Радвате ли се на апартамента?“ И отминаваше. Дори и портиерите, които в началото се държаха много любезно с тях, бяха станали надменни. Пол подозираше, че портиерите нарочно не носят пратките му навреме и макар тя да го обвиняваше, че е станал параноичен, същевременно подозираше, че може би е точно така. Имаше и една неприятна случка по повод сако с пайети на „Шанел“, струващо хиляди долари, за което куриерската служба се кълнеше, че е доставено, и което след два дена се оказа оставено по грешка в апартамента на Шайфър Даймънд. Вярно е, че в адреса върху доставката бе допусната грешка, но въпреки този факт Ана-Лиза не може да не се запита дали съседите им не ги ненавиждат. А сега се притесняваше за компютрите на Пол. Ами ако се случи нещо с тях, докато двамата са в Китай?

— Сам! — възкликна внезапно тя. — Мога ли да ти се доверя? Ако ти дам ключовете от апартамента, за да ги пазиш, докато ни няма — в случай че нещо стане, разбира се, — ще можеш ли да го пазиш в тайна? Дори и от майка си? Имам предвид за някакъв наистина спешен случай, нали разбираш! Съпругът ми е малко параноичен...

— Няма проблеми! — кимна делово Сам. — Ще ги пазя като зениците на очите си!

И ето че само няколко минути по-късно той подскочаше надолу по стълбите, изпълнен с щастие, а в джоба му подрънкваха ключовете

за най-великолепния апартамент на света.

* * *

По-късно на същия ден Бийтел Фабрикънт седеше в гримьорната на своята импозантна къща в „Уиндзор Пайнс“ и нанасяше върху лицето си последните останки от крема „Ла Мер“. Беше сигурна, че Кем отново се е скрил в развлекателния център — напоследък прекарваше почти цялото си време там. Откакто преди две седмици получи съобщението за изземане на имуществото им, съпругът ѝ се бе затворил в развлекателния център и дори заспиваше на дивана пред гигантския плазмен телевизор. А Лола най-вероятно се намираше в стаята си, опитвайки се да асимилира ситуацията.

Но как ще го стори, щом като и самата Бийтел не успяваше да я асимилира?!

Бийтел събра последната капка от ценния крем с лакирания си нокът и се замисли. Кога бе започнало всичко това? Преди шест месеца може би? Усещаше, че Кем не се чувства щастлив на работното си място. Не че ѝ се бе оплакал, нито ѝ бе казал нещо по този въпрос — съпругът ѝ рядко споделяше мислите си — и макар тя да усещаше, че нещо не е наред, бе приела за по-удобно да не обръща внимание на предчувствията си, напомняйки си, че благодарение на системата за ранно предупреждение, която Кем бе изобретил, те ще станат много, много богати. Ала точно преди три месеца Кем се бе прибрал неочаквано рано от работа.

— Болен ли си? — бе го попитала тя.

— Напуснах — бе отговорил той. И той имал гордост. И той бил човек. И всичко си имало предел.

— Кое?! — бе извикала тя.

— Липсата на уважение.

Накрая, след много усилия успя да измъкне истината от него. Напуснал, защото шефът му си бил присвоил патента за изобретението. Твърдял, че то е изцяло негово. Настоявал, че собственик на патента е компанията, поради което Кем нямало да получи и пени. Тогава Бийтел и Кем наеха един адвокат по патентите от Атланта, който беше с отлични препоръки, но накрая се оказа

напълно безполезен. Както откриха скоро след това, адвокатът се оказа мазен — не само защото кожата на лицето му блестеше на фона на тъмносиния костюм на тънки райета, но и защото един час разговор с него им струваше седемстотин долара. А после, когато уж беше прегледал случая, заяви по телефона:

— Не съществуват никакви доказателства, че Кем е изобретил тази система съвсем сам.

— Напротив, лично го видях! — бе изтъкнала Бийтел.

— Как по-точно го видяхте?

— Пред компютъра.

— Опасявам се, че подобно доказателство няма да свърши никаква работа пред съда, госпожо Фабрикънт! Можете да продължите с опитите си да осъдите компанията, но трябва да знаете, че само за да стигнете до съда, ще трябва да се изрсите стотици хиляди долари! А и най-вероятно ще загубите.

Бийтел бе затворила телефона с усещането, че съпругът ѝ през цялото време я е лъгал. Стана ясно, че системата за ранно предупреждение чрез мобилните телефони не е негово собствено изобретение — работил е по нея съвместно с много други хора. Но защо я излъга? Може би за да я зарадва, за да се издигне в очите ѝ. Тя беше толкова енергична, че вероятно той се е почувствал като нищожество и е започнал да я лъже, за да си придаде важност. Иначе носеше добра заплата — по триста и петдесет хиляди годишно. Но още след първата седмица от безработицата му тя осъзна, че заплата му е поредният прах в очите ѝ — стана ясно, че са живели от заплата на заплата и че имат три ипотекки върху къщата, последната от които е направена преди шест месеца, за да улесни преместването на Лола в Ню Йорк. Което означаваше, че бяха задлъжнели с милиони. Можеше и да оцелеят, ако бяха продали къщата, но пазарът на недвижимо имущество наскоро се бе сринал. Само преди една година къщата беше струвала един милион и двеста хиляди, а сега я оценяваха на едва седемстотин хиляди.

— Което ще рече — бе заключил банкерът, докато те седяха треперещи пред него, — че дължите триста тридесет и три хиляди долара. И четиридесет и два цента.

„Триста тридесет и три хиляди долара. И четиридесет и два цента“ — повтаряше си тя. Повтаряше си го толкова често, че накрая

то престана да има какъвто и да било ефект върху нея. Беше просто число, без никаква връзка с реалния живот.

„Ню Йорк!“ — помисли си сега тя и болка преряза сърцето ѝ. Де да можеше обстоятелствата да са различни! Какъв живот щеше да си живее, далече от ужаса на бедността! За щастие, поне Лола бе успяла да се премести в Ню Йорк, при това с всички предимства на големия град — не както ѝ се бе стекъл животът на Бийтел, когато започна първата си работа като медицински техник в болницата „Колумбия“, където изкарваше по дванадесет хиляди долара годишно. Тогава живееше в стар двустаен апартамент с още три момичета, но иначе си прекарваха весело. За съжаление това не продължи много дълго. Само три месеца по-късно тя се бе запознала с Кем в старата конгресна зала на „Кълъмбъс Съркъл“, на чието място днес се издигаше модерна административна сграда с мол. В онези години там не беше чак толкова модерно. На подредените в дълги редици щандове от шперплат се продаваше едва ли не всичко — от сърдечни клапи до магнити, които уж лекували всичко. В онези времена технологията все още беше само една идея по-напред от вещерството и магията. И така, някъде между клапите от титан и магнитите за връщане хода на рака, тя бе открила Кем.

Той искаше да знае как да стигне до изхода, но ето че малко след това двамата вече отиваха на кафе. Следобедът се проточи в ранна вечеря, след което се насочиха към бара на хотел „Импайър“, където той беше отседнал. Бяха пълни с възторг, младежки плам и надежди за бъдещето и пиеха текила, загледани в центъра „Линкълн“. Беше пролет и фонтанът разпръскваше силни, блестящи струи сребриста вода.

А после правиха секс — от онзи вид, присъщ за хората от 1984, които просто не знаеха друг. Гърдите ѝ бяха едри и тежки — от онзи вид, които почти моментално увисваха, но които имаха един сезон на зрялост, за да привлекат някого. И кого привлякоха? Кем.

В онези години той беше секси. Или поне така изглеждаше за нейното неопитно око. Бийтел не разполагаше с никакъв сексуален опит, така че интересът на Кем към нея я събуди за живот. И тя заживя — тайния, неизследвания, забранения живот. На следващата сутрин, чувстваща се освободена и модерна, тя се събуди, очаквайки да не го види повече. Знаеше, че следобед той трябва да се връща в Атланта. Но за нейна огромна изненада Кем продължи да я преследва дни наред

— изпращаше ѝ цветя, обаждаше се, дори ѝ прати картичка от своя град. Тя си събираше подаръците му, но дотогава вече беше срещнала друг мъж, беше се влюбила и беше спряла да отговаря на настояванията на Кем.

Новият мъж беше лекар. През следващите няколко седмици тя даде всичко от себе си, за да поддържа интереса му. Направи се на глупачка, опитвайки се да играе тенис. Почисти кухнята му. Започна редовно да му носи сандвичи в кабинета. В продължение на шест седмици успя да му позволи само целувка (и леко опипване надолу). А след това се предаде. А на сутринта след секса той ѝ заяви, че е сгоден за друга.

Тя се разстрои. А после, когато той спря да отговаря на обажданията ѝ, се отчая.

Само седмица по-късно, по време на редовния си гинекологичен преглед, Бийтел установи, че е бременна. Трябваше да се досети, но бе отдала гаденията и сутрешното прилошаване на състоянието си на влюбеност. Първоначално си помисли, че бебето е от лекаря и въображението ѝ автоматично започна да рисува сцената за това как му казва, как той разбира, че тя е единствената за него, и как се женят. Трябваше да го направят бързо, преди някой да заподозре. Но после, когато излязоха изследванията, стана ясно, че е в края на третия месец от бременността си. Започвайки да брои назад, Бийтел имаше усещането, че целият ѝ живот тръгва назад. И се оказа, че бебето не е на доктора, а на Кем. А после гинекологът заяви, че трябва да го роди, защото вече било много късно за аборт.

Бийтел се разплака, а после се обади на Кем. Още по телефона му каза, че е бременна. Той обаче се оказа на седмото небе и веднага пристигна в Ню Йорк. Нае си стая в хотел „Карлайл“ (с което положи началото на традицията си за харчене на пари, с които не разполага) и започна да я води по романтични ресторанти. Купи ѝ половинкаратов диамантен пръстен от „Тифани“, твърдейки, че иска за нея само най-доброто. Два месеца по-късно двамата сключиха граждански брак в къщата на родителите ѝ в Гранд Рапидс. След церемонията отидоха на вечеря в кънтри клуба. А после се роди и Лола и Бийтел проумя, че всичко, което се бе случило, е трябвало да се случи.

Как обичаше Лола! И макар вече да не хранеше никакви чувства към доктора от младостта си, имаше моменти, когато виждайки, че

Лола е толкова красива и умна, Бийтел се изпълваше със странно усещане. Някаква частичка от нея продължаваше да храни надежда, че някога лекарите са допуснали грешка в изчисленията и че Лола всъщност е дете на прочутия онколог Ленард Пиърс.

Сега Бийтел Фабрикънт стана от тоалетката си и се запъти към спалнята. Застана пред еркерния прозорец и се загледа в зелената морава на игрището за голф. Какво ще стане сега с нея и Лола? Вярно, че не ѝ беше за първи път да се пита какво би станало с тях, ако нещо се случи с Кем. Когато ходеше на ежегодното си поклонение при скъпата си мамичка във Флорида, тя често си представяше как някой трактор го удря и той умира на място. Представяше си се и в траурни дрехи, с черна шапка и черен воал (макар че вече никой не носеше подобни шапки) как организира скъпа заупокойна служба за Кем в голямата църква, в която ходеха всички от тяхната черга. Казваше си, че никога повече няма да се омъжи. Но към картината на загубата се добавяше и една малка фантазия. Представяше си как продава къщата и как вече е свободна да си живее живота така, както ѝ харесва. И като нищо се мести да живее в Италия като онова момиче, което е написало „Под слънцето на Тоскана“.

Но това би било възможно само ако къщата имаше някаква стойност. Банкрутът не беше част от сделката, наречена брак! И имаше моменти — кошмарни моменти, — когато Бийтел започваше да се пита дали няма да ѝ бъде по-добре без Кем. Минаваше ѝ през ума, че ако го напусне, може да се премести в Ню Йорк и да заживее при Лола в онзи сладък малък апартамент на Единадесета улица.

Оказа се обаче, че дори и за това няма достатъчно пари. Стана ясно, че не могат да си позволят да плащат дори и наема на апартамента — поредният грозен факт, с който Лола трябваше да бъде запозната.

Потънала в мисли, Бийтел не усети кога дъщеря ѝ е влязла в спалнята. Обърна се и се стресна.

— Виж, мамо — започна Лола, присядайки внимателно на ръба на леглото, — мислих по много неща. — Бързият оглед на къщата, който бе направила, ѝ бе разкрил, че нещата са дори още по-зле, отколкото си представяше: сиренето в хладилника бе обикновено, бяло, а не деликатесно; безжичният интернет бе изключен, а кабелният им план — сведен до минимум. — Та стигнах до извода, че не е

необходимо да работя за Филип. Бих могла да си намеря и друга работа. Истинска. Може би нещо в сферата на модата. Или да започна да вземам уроци по актьорско майсторство. Филип познава всички в този бранш, така че няма начин да не познава и най-добрия учител! Освен това съм сигурна, че ще бъде добра в тази работа! Гледах Шайфър Даймънд и изобщо не ми се стори трудно! Бих могла да пробвам също така и с някое риалити шоу. Филип твърди, че напоследък пускат все повече такива. А правенето на риалити шоу не изисква никакъв талант!

— Лола, скъпа! — извика Бийтел, трогната от желанието на дъщеря си да помогне в създалата се ситуация. — Това би било чудесно! Но стига да можем да си позволим да те издържаме в Ню Йорк!

— Какво искаш да кажеш? — изглежда я с присвити очи Лола.

Бийтел поклати глава и отговори:

— Вече не можем да си позволим дори наема за апартамента ти! Никак не ми се искаше да ти го казвам, но истината е, че вече съм уведомила компанията собственик. Ще ни освободят от наема в края на януари.

— Какво?! — ахна Лола. — Освободила си се от апартамента ми зад гърба ми?!

— Не исках да те тревожа — заоправдава се майка ѝ.

— Как можа да направиш такова нещо! — изкрещя Лола.

— Скъпа, моля те! Нямах друг избор! И като съм тръгнала да ти казвам, трябва да знаеш, че в края на януари си отиват и двата мерцедеса!

— Мамо, как можа да допуснеш да се стигне до всичко това?!

— И аз не знам! — проплака майка ѝ. — Вярвах на баща ти! И ето какво ни сервира този човек! А сега ще трябва да живеем в някой тъп общински апартамент, където никой не ни познава, и ще трябва да започваме всичко отначало...

— Ха! Ти да не би да очакваш от мен да живея в общински апартамент?! — изсмя се Лола. — При това с теб и татко? Не, мамо! Не мога да го направя! Няма да напусна Ню Йорк! Не и след прогреса, който направих там! Защото оставането ми там е единствената надежда за нашето семейство!

— Но къде ще живееш? — изплака Бийтел. — Не можеш да останеш на улицата!

— Ще живея при Филип! — отсече дъщеря й. — И без това вече на практика живея при него.

— О, Лола! Да живееш с мъж, при това преди сватбата! Какво ще си помислят хората?!

— Мамо, нямаме никакъв друг избор! А освен това когато двамата с Филип се оженим, никой няма да си спомня, че сме живели заедно без брак. Не забравяй, че Филип е тъпкан с пари! Току-що му платиха един милион долара за някакъв сценарий! А когато се оженим... — обяви Лола и се загледа в далечината, — все ще измислим нещо. Да знаеш, че ако не беше леля му, сигурно отдавна да ми е направил предложение! Тя непрекъснато слухти и си пъха носа в нашите работи! Добре, че е дърта! Може пък да получи рак или нещо такова и да си освободи апартамента! И тогава вие двамата с татко можете да се преместите при нас!

— О, скъпа! — възкликна Бийтел и се опита да прегърне дъщеря си.

Но Лола се отдръпна. Знаеше, че ако майка й я докосне, тя ще се разпадне и също ще се разреве. А сега не беше моментът за проявяване на слабост. И като че ли събуждаща част от някогашната легендарна сила на майка си в лицето на опасността, тя се изправи и заяви:

— Хайде, мамо! Отиваме в мода! Може и да нямаме пари, но това не означава, че трябва да се изоставя! Все трябва да е останало нещо в твоята кредитна карта.

Били Личфийлд пътуваше във влака за Спрингфийлд, щата Масачузетс, когато сестра му се обади, за да го информира, че майка му се е подхлъзнала на леда, паднала, счупила си бедрото и сега се намира в болница. Нещастиято се случило на връщане от хранителния магазин. Щяла да живее, обаче тазът ѝ бил разбит на дребни парченца. Хирурзите щели да съберат таза ѝ с помощта на метални пластини, но докато оздравее, щяло да мине доста време. Възможно било обаче до края на живота си да остане в инвалиден стол. Все пак била само на осемдесет и три и като нищо можела да изкара още десетина-петнадесет години.

— Аз нямам време да се грижа за нея! — изплака сестрата на Били, Лаура, по телефона. Лаура беше корпоративен адвокат и самотна майка, два пъти разведена, с две деца — на осем и на дванадесет години. — Освен това не мога да си позволя да я изпратя в старчески дом! Знаеш, че Джейкъб влиза в колеж следващата година и разходите ще ми дойдат твърде много!

— Всичко ще се оправи, не се тревожи! — отговори Били. Приемаше новините много по-спокойно от очакваното.

— Как ще се оправи? — изрева сестра му. — Щом веднъж се случи подобно нещо, всичко останало се сгромолясва!

— Тя все трябва да има някакви пари — опита се да разсъждава логично Били.

— Откъде ще ги има?! Не всеки е богат като твоите приятел чета от Ню Йорк!

— Напълно съзнавам как живеят хората! — контрирал Били.

— Слушай какво! Ще се наложи да се върнеш в Стретъм, за да се грижиш за нея! — извиси предупредително глас сестра му. — Все пак е ходила в хранителния магазин заради теб! Знаеш, че обикновено пазарува само в четвъртък сутрин! — добави с обвинителен тон, сякаш вината беше негова. — И е изляза специално заради теб!

— Благодаря ти, скъпа — промърмори Били и затвори.

Загледа се през прозореца. Влакът приближаваше Ню Хейвън и гледката ставаше все по-познато безрадостна и депресираща. Връщането вкъщи го изпълваше с неудобство и тъга — не бе имал нито щастливо детство, нито щастлив дом. Баща му — ортодонт, който бе убеден, че хомосексуализмът е болест и че жените са втора категория същества, се бе отнасял с презрение и към Били, и към сестра му. И когато преди петнадесет години се спомина, всички решиха, че е за добро. Въпреки това Лаура открай време ненавиждаше Били, защото бил любимецът на майка им. Той бе наясно, че сестра му го мисли за безотговорен и че не може да му прости, задето майка им му позволи да учи безсмислени неща в колежа — история на изкуството, музика и философия, с други думи — все неща, с които не се печелят пари. Били от своя страна смяташе Лаура за скучна. Тя бе толкова обикновена, че той не можеше да се начуди как природата е могла да го дари с толкова безлична сестра. Тя беше сухарка — пълно олицетворение на всичко, в което Били се страхуваше, че би могъл да се превърне човешкият живот. Беше напълно лишена от страсти — както за живот, така и в живота, благодарение на което страдаше от склонността да прави от мухата слон. Поради всичко това Били допускаше, че и сега сестра му преувеличава състоянието на майка им.

Но когато стигна до болницата в покрайнините на Спрингфийлд, установи, че майка му е дори по-зле, отколкото предполагаше. Някогашната румена жена се бе превърнала в безцветна стара дама, сливаща се с белите болнични чаршафи — при това въпреки боядисаната си специално за коледното му посещение коса.

— О, Били! — въздъхна тя. — Ти си тук!

— На морфин е — обади се сестрата. — И няколко дена няма да бъде съвсем на себе си!

Майка му се разплака и занарежда:

— Не искам да бъда в тежест на теб и сестра ти! Може би ще е най-добре да ме приспят!

— Не говори глупости, майко! — отсече Били. — Ще се оправиш!

Когато часът за свиждане приключи, лекуващият лекар го дръпна настрана. Каза, че операцията била минала добре, но не могли да кажат кога майка му ще бъде в състояние да проходи. Дотогава ще ѝ се наложи да се придвижва с инвалиден стол. Били кимна и грабна

пътната си чанта с марка „Гутие“ — скъпият френски сак изглеждаше абсурдно на фона на бедната провинциална болница. После изчака тридесет минути на студа за такси, за да измине тридесетте километра до къщата на майка си. Таксито му струваше сто и тридесет долара и Били примигна, когато чу цената. Сега, след случилото се с майка му, щеше да му се наложи да започне да спестява. В снежната пряспа до алеята пред къщата забеляза отпечатъка от тялото на майка му, когато е паднала.

Задната врата си беше все така отключена. Когато влезе в кухнята, Били завари на масата двете торби с хранителни продукти, очевидно внесени от любезния парамедик^[1]. Въпреки че по принцип се считаше за циник, Били забелязваше, че напоследък редките актове на човешко съчувствие го правят сантиментален. С натежало сърце започна да вади продуктите и да ги разпределя по местата им. В една от тях зърна топла кутийка с бита сметана. Вероятно точно тази кутийка бе причината за злощастното пътешествие на майка му до магазина. Защото Били и до днес продължаваше да си пие кафето със сметана.

В девет сутринта на следващия ден отново беше в болницата. Малко след него се появи и сестра му заедно с по-малкото си дете, Доминик — мършаво момиченце с руса коса и нос като човка. Приличаше досущ на баща си — местен дърводелец, който отглеждаше марихуана в задния си двор и накрая го опандизиха.

Били се опита да поговори с племенницата си, ала тя се оказа или незаинтересована, или просто необразована. Призна си, че мрази да чете книги и че не била чела дори „Хари Потър“. Какво правела тогава? — изуми се Били. Разговаряла с приятелките си по интернет. Били изглежда въпросително сестра си, но тя само сви рамене и отбеляза:

— Не мога да я държа далече от компютъра! Никой не може да опази децата си от това. Пък и, честно казано, никой няма време да ги следи какво правят по цял ден! Особено аз!

Били изпитваше някакви топли чувства към момичето — в крайна сметка му беше кръвна роднина, но тази случка го натъжи. Племенницата му се бе запътила стремглаво към превръщането си в „бял боклук“, което бе болезнено с иронията си предвид факта колко много се бяха борили родителите му, за да влязат в горните слоеве на

средната класа, да образуват децата си, да им дадат възможност за досег с културата (баща му слушаше в кабинета си Бетовен). И защо? За да произведат внучка, която отказва дори да чете! Да, мрачното Средновековие отново чукаше на прага на света.

Прекара почти целия ден с майка си, която беше гипсирана от коляното до кръста. Когато хвана ръката ѝ, тя каза:

— Били, какво ще стане с мен?

— Ще се оправиш, мамо, ще видиш!

— Ами ако вече не мога да карам?

— Ще измислим нещо.

— Ами ако трябва да отида в старчески дом? Не искам да ходя в старчески дом! Там ще ме уморят!

— Няма да позволя това да се случи, мамо — отговори Били.

Ала стомахът му се сви от страх. Ако се наложи, как би могъл да го предотврати? Нямаше никакви средства, за да постъпи по друг начин.

Сестра му го покани на вечеря в дома си — нищо особено, само спагети със сирене. Лаура живееше недалече от майка им, в голяма фермерска къща, която баща им ѝ беше купил след първия ѝ развод. За семейството си оставаше мистерия как така Лаура, която иначе беше адвокат, така и не успя да свърже двата края. Но, от друга страна, като съставител на юридически документи, тя надали изкарваше толкова, колкото предполагаше титлата ѝ. А освен това обичаше да харчи. Всичките стаи в къщата ѝ бяха застлани от стена до стена с дебели килими, имаше скъпи мебели, витрини с порцеланови статуетки, колекция от мечета, четири телевизора и какво ли още не. Мисълта да прекара вечерта в подобна обстановка изпълваше Били със страх и ужас — знаеше, че депресията му на тръгване е гарантирана. Затова предпочете да покани тях в дома на майка си.

Направи печено пиле с подправки, печени картофи с розмарин, задушени зеленчуци и зелена салата със сметана. Знанията си в областта на кулинарията бе получил от главните готвачи на своите богати приятели, защото никога не пропускаше да се сприятели и с кухненския персонал. Племенницата му Доминик го наблюдаваше като хипнотизирана — очевидно до този момент не беше виждала никой да готви. Докато я оглеждаше изпод вежди, Били реши, че в крайна сметка момичето може и да има потенциал. Очите ѝ бяха широко

разположени, а усмивката ѝ беше красива, въпреки че кучешките ѝ зъби бяха изострени точно като на куче.

— Какво ще прави Доминик, когато порасне? — попита той сестра си, докато двамата разчистваха след вечеря.

— Откъде да знам? Та тя е само на дванадесет! — тросна се Лаура.

— Няма ли някакви интереси? Някакви специални умения?

— Освен да ме вбесява ли? Ами открай време повтаря, че искала да стане ветеринарен лекар, когато порасне. Но и аз говорех същото на нейната възраст. Сигурно всички малки момиченца си мечтаят за това.

— А сега искаш ли да беше станала ветеринарен лекар? — изглежда я изпитателно Били.

— Искам да се бях омъжила за Доналд Тръмп и да живеях в Палм Бийч — отвърна кисело Лаура. Плесна се по челото и допълни: — Знаех си, че трябва да се омъжа за богаташ!

— Би могла да изпратиш Доминик в школата на мис Портър в Кънектикът.

— Правилно — отбеляза язвително Лаура. — За да може поне тя да се омъжи за богаташ. Само че забравяш едно — за да изпратиш детето си там, са необходими пари! Е, разбира се, има и друго решение — ако някой от твоите богати приятели реши да ѝ даде стипендия!

— Имам достатъчно връзки, така че може и да уредя нещо — кимна Били.

— Връзки ли? — извъртя се към него сестра му. — Ти на коя планета живееш, Били? Мама е в болница с гипс на таза, а ти си мислиш как да изпратиш дъщеря ми в частно училище, за да се научи как изискано да пие чай!

— Ако си направиш труда да разговаряш с хората по-цивилизовано, възможно е да установиш, че животът е далеч по-приятен, отколкото го мислиш! — изрече спокойно Били.

— Ти да не би да твърдиш, че не съм цивилизована?! — изкрещя Лаура и захвърли кърпата за чинии на барплота. — Писна ми! Появяваш се тук от дъжд на вятър, държиш се като надут нюйоркски пуяк и третираш всички останали като нищожества! Сякаш си нещо повече от нас! И какво толкова си постигнал, като си толкова важен? Та ти дори нямаш работа! Освен ако не наричаш ескортирането на възрастни дами работа! — Беше застанала наред кухнята с ръце на

кръста и поглед като на бик в атака. — И въобще не си и помисляй да се връщаш в Ню Йорк! Няма да ти позволя да ме оставяш тук сама, за да разчиствам бъркотията ти! Грижа се за мама вече петнадесет години! Обаче бях дотук! Сега вече е твой ред!

Двамата се вторачиха един в друг с очи, излъчващи неподправена омраза. Накрая Били вдигна брадичка, мина покрай нея и изрече спокойно:

— Извини ме, Лаура, но смятам да се оттегля в стаята си!

И излезе.

Прибра се в старата си детска стая, която си стоеше непроменена. Майка му беше превърнала в стая за гости единствено стаята на Лаура. Изтегна се на огромното легло с чаршафи на Ралф Лорен от осемдесетте — от времето, когато Ралф правеше първите си стъпки в дизайна на спално бельо. Така че завивките бяха маркови. Били се надигна, взе един ксанакс, за да се успокои, а след това грабна напосоки една книга от библиотеката до прозореца. Когато я обърна, видя, че е взел „Смърт във Венеция“ от Томас Ман.

„Прекалено зловещо е!“ — помисли си той за заглавието и остави книгата. Щеше му се да се беше сетил да си купи някой таблоид от супермаркета. Глътна и един амбиен, изгаси лампата и се подготви за забравата на съня. Ала той не идваше. Вместо съня в главата му започна да се събира черният облак на неприятностите. Представяше си ги като огромни камъни, които някой поставяше върху тялото му един по един — камъни, които бавно, но сигурно го натискат надолу, задушават го и накрая пречупват гръбнака му, лишавайки го от живот.

Но после в съзнанието му нахлу една идея и го върна в реалността. Били стана и започнала крачи напред-назад пред камината. Можеше да реши своите проблеми, проблемите на майка си и дори проблемите на сестра си с една-единствена сделка! Можеше да продаде кръста на Кървавата Мери! Като нищо щеше да му донесе поне три милиона долара, ако не и повече! Така щеше да бъде в състояние да плати за медицинските грижи на майка си, да изпрати Доминик в частно училище и дори да си купи апартамента! А ако станеше собственик на апартамента си, можеше да прекара старостта си в блаженство и в защитния пашкул на цивилизацията на Пето авеню! Ала както си мечтаеше, реалността се завърна и го удари като

мокър парцал по главата. Не би могъл да продаде кръста. Това беше открадната антика, което я правеше точно толкова опасна, колкото и заредено оръжие. Вярно е, че имаше хора, които се занимаваха точно с това — пренасяха контрабандно антики за разни богати клиенти, които даваха мило и драго да имат конкретен предмет. Но продажбата на антики се считаше за международно престъпление и хората влизаха в затвора за такива неща. Ето, миналият месец например хванаха един контрабандист в Рим и го пратиха в затвора за цели петдесет години!

На следващия ден майка му се оказа още по-зле от преди — появила се някаква инфекция. Лекарите казаха, че трябвало да остане в болницата още седмица, ако не и повече. Това означаваше, че медицинската ѝ застраховка щеше да свърши и ще трябва да мине на помощи, което ще рече, че ще я изпратят в по-евтина болница в центъра на Спрингфийлд.

— Много съжалявам, Били! — прошепна тя, като стисна ръката му. Беше немошна и очите ѝ излъчваха страх. — Кой би могъл да знае, че животът ще се обърне така?!

Когато старицата най-сетне заспа, Били излезе на чист въздух. Купи си пакет цигари от близката лавка, въпреки че бе спрял да пуши преди много години, още когато светските дами започнаха да забраняват пушенето в домовете си. Приседна на една пейка и запали цигара. Беше поредният студен, сив провинциален ден, заплашващ със сняг, който така и нямаше да завали. Вдиша дълбоко цигарения дим. Пушекът зашлеви дробовете му, замая го и светът около него се завъртя. Обаче Били си пое дълбоко дъх, тръсна глава и продължи да пуши.

През следващите няколко дена, докато майка му беше все още в болницата, Били продължи да пуши, за да свали напрежението си. Докато пушеше, провеждаше със себе си един и същи разговор. Даваше си сметка, че каквото и да предприемеше, падението му бе неизбежно. Ако не продаде кръста (от някаква криворазбрана етика), майка му щеше да бъде подложена на излишни страдания и накрая вероятно щеше да умре в мъки. Ако пък продаде кръста, щеше да пострада съвестта му. Дори и да не го хванат, той щеше да се чувства като престъпник сред отбраното общество, в което се движеше. Тук задължително си напомняше, че този тип морал е отдавна остарял.

Отлично знаеше, че вече на никого не му пука кой какво е направил. Стига да е богат.

На третия ден покрай пейката, където се уединяваше, мина една медицинска сестра и поздрави:

— Весела Коледа!

— Весела Коледа! — отговори Били едва сега спомняйки си, че днес всъщност е Коледа.

Хвърли фасата си и го загаси с подметката на обувката си от „Прада“. В крайна сметка бе решил да продаде кръста. Нямаше никакъв друг избор. И ако успее да открие точния купувач, може и да му се размине.

* * *

Минди обожаваше коледните празници в Ню Йорк. Всяка година купуваше елха от магазина на ъгъла (в Манхатън всичко беше толкова удобно!), купуваше точно по четири нови елхови играчки от местния сувенирен магазин, увиваше основата на елхата със стар бял чаршаф и поставяше в гънките ѝ задължителната коледна композиция. Така в апартамента им се настаняваха Мария и Йосиф, пет овчици, бебето Исус в яслите, тримата мъдреци, а точно над цялата тази сцена, на най-ниското клонче на елхата се поставяше Звездата на Давид. И всяка божа година Джеймс се спираше пред мултирелигиозната рождествена композиция и поклащаше глава.

След това идваха традиционните семейни излизания. Отиваха на ледената пързалка „Уолман“ („Ще те хвана, Сами!“ — викаше Минди, преследвайки сина си с кънките, докато Джеймс се държеше ужасено за перилата в края на пързалката), а после и в сградата на Нюйоркския балет, за да гледат „Лешникотрошачката“. От три години насам Сам се опитваше безуспешно да се измъкне от ходенето на балет, излизайки с номера, че вече е твърде голям, обаче Минди не желаше и да чуе. Когато на сцената израстваше коледната елха и сцената се превръщаше в приказна горска полянка, покрита с пухкав сняг, тя дори се разплакваше. В такива моменти Сам се смъкваше надолу в седалката си от срам, но не можеше да стори нищо по този въпрос. След представлението се ходеше в ресторанта на „Шън Лий Уест“, където

Минди настояваше да се правят на туристи и да ахкат пред двадесетметровия златен дракон от папиемаше, който бил пренесен в Манхатън на парчета в края на седемдесетте. Междувременно си поръчваше блюдо, наречено „Мравки се катерят по дърво“, което не беше нищо друго, освен телешко с броколи. Обаче — както изтъкваше тя пред Сам и Джеймс — просто не можела да устои на името.

Тази година си беше като всяка друга година. С едно изключение — Сам си имаше тайна.

Ала благодарение на една случайно подхвърлена реплика на Роберто Минди бе разбрала, че Сам е ходил в апартамента на семейство Рейс точно преди Коледа, за да ѝ помогне нещо с компютъра. Обикновено синът ѝ не пропускаше да ѝ каже подобно нещо, ала ето че Коледа мина и замина, а той все още не бе споменал нищо. Това бе повече от странно и Минди не пропусна да го обсъди с Джеймс.

— Защо ще ме лъже? — зачуди се тя.

— Не те е лъгал. Просто е пропуснал да ти каже. Има огромна разлика — отбеляза спокойно Джеймс.

По време на вечерята в китайския ресторант Минди реши, че пропусъкът на сина ѝ е продължил вече твърде дълго.

— Сам? — изглежда го хитро тя. — Имаш ли да ми кажеш нещо?

За момент детето се уплаши. Автоматично осъзна какво има предвид майка му и се ядоса, задето не бе казал на Роберто да си държи езика зад зъбите. Всички на № 1 бяха толкова любопитни! Защо не си гледат собствената работа, а си пъхат носовете в чуждата?!

— Не — отговори сега той и благоразумно натъпка устата си с храна.

— Роберто ми каза, че точно преди Коледа си ходил в апартамента на семейство Райе!

— О, това ли! — преглътна Сам. — Да бе. Онази дама, как ѝ беше името, не можеше да си включи компютъра.

— Колко пъти съм ти казвала да не наричаш жените „дами“? Запомни — жените са си „жени“! — скастри го майка му.

— Окей — махна с ръка момчето. — Онази *жена* си имаше *неприятности* с интернет *връзката*!

Минди въобще не обърна внимание на явния сарказъм на сина си и продължи разпита:

— И това ли е всичко?

— Аха! — кимна Сам. — Кълна се!

— Искам да ми разкажеш всичките си впечатления оттам! Има ли нещо ново? Нещо интересно?

— Нищо особено — сви рамене момчето. — Просто апартамент.

Сам не бе споменал нищо на майка си по този въпрос по единствена причина — все още не се бе научил как да я лъже, без да го хванат. Бе наясно, че в крайна сметка Минди ще успее да измъкне от него, че Ана-Лиза Райе му е дала ключовете от жилището си, и тогава ще ги изиска от него и веднага ще отиде да души из апартамента.

И точно така стана.

— Сам? — погледна го лукаво майка му, когато се прибраха. — Какво криеш от мен?

— Нищо, бе! — опита се да се защити синът й.

— Защо тогава се държиш толкова странно? Очевидно си видял нещо! И Ана-Лиза Райе те е помолила да не ми казваш! Какво е? Веднага изплюй камъчето!

— Нищо, бе! Просто ми даде ключовете си, това е! — без да се усети, изтърси Сам.

— Аха! Веднага ми ги дай! — извика Минди.

— Няма! Тя даде ключовете на мен, не на теб! Ако е искала да ги даде на теб, щеше да ги даде на *теб*!

Минди реши да го остави за малко да диша, но на следващата сутрин отново го поде.

— Като председател на борда мое право е да се уверя, че там не произтичат никакви опаки дела!

— Не произтичат опаки дела ли? — шашна се Джеймс от архаичния израз и вдигна глава от купичката си с корнфлейкс. — Ако питаш мен, единственият opak елемент в тази сграда си ти!

Минди го изгледа на кръв.

— Освен това хората си имат чистачка! — опита се да възпре майка си Сам. — И може да е в апартамента!

— Няма я! — отсече Минди. — Роберто ми каза, че е заминала в Ирландия. За празниците.

— Голям късмет имаме, че Роберто не работи за Националната сигурност! — отбеляза саркастично Джеймс.

— Джеймс, ти ще ми помогнеш ли или не? — изгледа го сурово жена му.

— Няма! Отказвам да се замесвам в незаконни дела! — отсече Джеймс. После се обърна към сина си и допълни: — Сам, дай проклетите ключове на майка си, защото в тази къща няма да има мира, докато не го направиш!

Неохотно и с поглед на пораженец момчето връчи ключовете на Минди. И както можеше да се очаква, тя автоматично се качи на асансьора и се изстреля към апартамента на семейство Райе.

Докато се изкачваше нагоре, Минди си спомни с болка как така и не успя да влезе в кръга на богоизбраните, които госпожа Хаутън канеше в дома си на чай и дори на коледно парти. Въпреки позицията ѝ в управителния съвет на кооперацията госпожа Хаутън по принцип я игнорираше. Макар че, ако трябваше да бъде честна, Минди не можеше да не признае, че когато семейство Гуч се нанесоха тук, госпожа Хаутън беше почти на деветдесет и бе прекратила почти всички социални контакти. Но от време на време се спускаше от висините като ангел (или като една от онези гръцки богини), за да се поразходи сред обикновените простосмъртни. Появяваше се от асансьора със самуреното си наметало, а на гърдите ѝ висяха диаманти и перли (говореше се, че винаги носела истински бижута — толкова била уверена в славата и репутацията си, че никога не се е страхувала от кражби) и заставаеше гордо на крехките си старчески крака като неустрашим генерал. Медицинската сестра или икономката обикновено се обаждяха предварително във фоайето, за да уведомят портиерите, че Нейно величество „излиза от покоите си“, така че когато вратите на асансьора се разтвореха, госпожа Хаутън беше посрещана най-малко от двама портиери, носач и помощник. „Какво мога да направя за вас, госпожо Хаутън?“ — казваше помощникът и учтиво я хващаше под ръка, за да я ескортира до древния ѝ кадилак. Когато разбереше, че госпожа Хаутън излиза, Минди правеше всичко, възможно да бъде във фоайето и макар че изричен неин принцип бе да не прекланя глава пред никого, се улавяше, че при появата на старата дама правеше точно това.

— Госпожа Хаутън? — обаждаше се тихичко тя и свиваше рамене в нещо като поклон. — Аз съм Минди Гуч. Живея тук. В борда съм.

И макар от пръв поглед да ставаше ясно, че госпожа Хаутън няма ни най-малка представа коя точно е Минди, тя никога не го показваше.

— Разбира се, скъпа! — възкликваше старицата, сякаш Минди ѝ беше някой отдавна изгубен роднина. После я докосваше нежно по ръката и допълваше: — Как сте?

Ала кратката размяна на реплики така и не бе успяла да прерасне в разговор. И преди Минди да се сети какво да каже по-нататък, госпожа Хаутън биваше отвеждана от някой от портиерите.

А ето че сега вместо изисканата и възпитана госпожа Хаутън вече си имаха в сградата омразния Пол Райе. И тъй като лично Минди го бе допуснала тук, тя смяташе, че е нейно неотменно право да души из апартамента му. Нищо чудно Пол Райе да е замесен в някакви незаконни и тъмни дела. А нейно задължение бе да пази спокойствието на останалите собственици.

Ключовете доста я озориха, тъй като бяха електронни — поредното нарушение на правилника в сградата. Когато вратата най-сетне се отвори, Минди едва не се изтърси във фоайето. Не си падаше много по изкуството („Човек не може да си пада по всичко в този град, защото ако го направи, няма да има време за други постижения“ — бе написала наскоро в блога си), така че дори не забеляза снимката на лесбийката. В оскъдно обзаведената дневна (или нарочно, или защото още не бяха довършили интериора), точно пред камината забеляза огромен макет с коли. „Детски глупости!“ — помисли си пренебрежително Минди и се запъти към кухнята. Ала тук я чакаше поредното разочарование. Нищо особено — просто поредната кухня с мраморни плотове и мощни електрически уреди. Надникна в стаята на прислужницата. Още една полупразна стая с легло и плазмен телевизор. Върху леглото бяха натрупани купища възглавници, а когато надигна чаршафа, Минди видя, че спалното бельо е от „Пратези“. Това определено я подразни. Тези хора определено знаеха как да си харчат парите. Някога и те с Джеймс имаха такива чаршафи (закупени на разпродажба в „Блумингдейл“), обаче изкараха с тях цели десет години. След това се качи на горния етаж. Мина покрай две стаи — празни — и баня. Продължи надолу по коридора и стигна до кабинета на Ана-Лиза. На една от полиците до стената забеляза няколко снимки в рамки — може би единствените лични елементи в апартамента. Една от снимките беше сватбена. Пол беше облечен в

смокинг и беше доста по-слаб от сега. Ана-Лиза имаше на главата малка тиара с перли, от която се спускаше воал. Изглеждаха щастливи, но пък кой не изглежда щастлив в деня на своята сватба?! Имаше и няколко снимки на Пол и Ана-Лиза с островърхи шапчици за рожден ден; снимка на Пол и Ана-Лиза с някакви възрастни хора, които очевидно бяха нейните родители — пред голяма къща в Джорджтаун; Пол в каяк; Ана-Лиза на Испанското стълбище в Рим. Всички до една разочароващо нормални.

След това отиде в спалнята. Тази стая имаше камина и вградени рафтове за книги. Огромното легло с балдахин бе безсъмнено достойно за възхита, но от чаршафите я побиха тръпки — златисти! Минди се насочи към тоалетката, където зърна няколко шишенца парфюм върху сребърен поднос. Взе едно от тях. Беше „Джой“. Обаче истинският парфюм, а не разредената тоалетна вода, която Сам и Джеймс ѝ бяха подарили за Деня на майката преди няколко години и която тя изобщо не ползваше, защото не си падаше по женски глезотии. Но тук, намирайки се в спалнята на друга жена, тя не можа да устои на изкушението и отвори шишенцето. Постави си по малко парфюм зад всяко от ушите, а после и на китката. Приседна на ръба на леглото и огледа стаята. Какво ли би било да бъде Ана-Лиза Райе и никога да не ѝ се налага да се притеснява за пари? Обаче тези фантазии си имаха цена, а в случая цената се казваше Пол Райе. Как може една жена да живее с подобен мъж? Нейният може и да не беше идеален, но поне можеше да си го командва така, както си иска и най-важното — пред него да бъде самата себе си — все неща, които струваха повече от чаршафи на „Пратези“.

Минди се изправи и като забеляза, че вратата на гардероба е открената, реши да надзърне и там. Озова се в огромен вграден гардероб, най-малко три пъти по-голям от стаята на Сам. По стените се редяха рафтове, отрупани с кутии с обувки, чанти, шалчета и колани. Точно на отсрещната стена се намираха закачалките с дрехи, някои от които все още си стояха с етикетите. Минди пипна едно кожено сако, което струваше осем хиляди и осемстотин долара, и се изпълни с гняв. Това бе един незначителен пример за начина на живот на богатите. Човек вече не можеше да прави това, което правят съседите му — не и когато съседите бяха в състояние да се изръсят с осем хиляди долара за сако, което никога няма да облекат.

Тъкмо се канеше да излезе от гардероба, когато в дъното забеляза няколко чифта износени панталони. Аха! Сигурно това бяха дрехите на Ана-Лиза от предишния ѝ живот. Но защо ги държи? Може би за да не забравя откъде е тръгнала? Или точно обратното — защото се опасява, че някой ден ще ѝ се наложи да се върне там, откъдето е тръгнала?

Докато излизаше от спалнята, Минди си даде сметка, че богатите са ужасно скучни. Двамата с Джеймс бяха далеч по-интересни, макар да притежаваха стотици пъти по-малко пари. С тази мисъл в главата тя се запъти към третия етаж, където се намираше балната зала. В края на стълбището се озова пред друго фоайе и две високи дървени врати. Вратите бяха заключени, но Минди предположи, че ключът за тях е на връзката с останалите. Така и се оказа. Бутна вратите и се закова на място. Вътре цареше сумрак, сякаш на прозорците бяха пуснати тежки завеси. Обаче завеси не се виждаха. Пристъпи предпазливо вътре и се огледа.

Значи ето какво се бе случило с легендарната бална зала на госпожа Хаутън! Сигурно сега се обръща в гроба горкичката! Доколкото Минди можеше да прецени, единственото, което бе останало от оригиналната бална зала, бяха камината и фреските по тавана. Прочутите стени, изрисувани със сцени от гръцката митология, бяха изчезнали, заменени от обикновено бяло покритие. В центъра на стаята се извисяваше огромен аквариум, но все още празен. Над камината имаше черна метална рамка. Минди се приближи и се повдигна на пръсти, за да я разгледа. Вътре забеляза цветни светлилки с големината на главичка на карфица. Очевидно беше триизмерен проекционен екран, като онези във футуристичните шпионски филми. Запита се дали уредът наистина работи или е само за показ. От двете страни на камината имаше по един шкаф, но и двата бяха заключени, а Минди не разполагаше с ключове за тях. Залепи ухо до вратата на единия и долови тихо бръмчене. По дяволите! Та тук наистина нямаше нищо интересно! Сам се оказа прав — това беше просто апартамент!

Силно раздражена от липсата на пикантерии, Минди приседна на бюрото на Пол. Въртящият се стол беше с шоколадова тапицерия — изключително модерен и елегантен, като бюрото, което представляваше дълга плоскост полирано дърво. А на него

практически нямаше нищо, с изключение на малко блокче листчета от някакъв хотел, сребърна чашка с два молива номер две, сложени точно един срещу друг с гумичките нагоре, и снимка в сребърна рамка на ирландска хрътка. Вероятно домашният любимец на Пол от детството. „Безсъмнено зеницата на окото му“ — помисли си с отвращение Минди.

Върна снимката на мястото ѝ и вдигна блокчето с листчетата. Беше от хотел „Четири сезона“ в Банкок. Най-горното листче беше празно, но следващите две бяха пълни с изписани с молив математически уравнения, от които тя не успя да схване нищичко.

На четвъртото листче попадна на нещо, написано на английски, с почти готически шрифт. Присвивайки очи, тя прочете: „НИЕ СМЕ НОВИТЕ БОГАТАШИ!“

„А ти си идиот!“ — довърши мислено тя. Пъхна блокчето с листчетата в джоба си, защото знаеше, че когато Пол Райе се върне от ваканцията си и установи, че листчетата му липсват, ще разбере, че някой е влизал в апартамента му. И това ще бъде нейното послание към него.

Собственият ѝ апартамент ѝ се видя претъпкан и мръсен в сравнение с безупречната оскъдност на дома Райе. „Прилича по-скоро на хотел, отколкото на жилище“ — каза си тя, докато седеше пред компютъра си. „Днес открих още една от радостите да нямаш всичко — да не *искаш* всичко!“ — напечата със замах тя в блога си.

* * *

„Не мисли, действай!“ — напомни си Филип. Това бе единствената полезна философия, когато ставаше въпрос за жени. Ако човек започне да мисли за тях прекалено много, ако тръгне да обмисля вероятността от връзка с тях и последиците от нея, обикновено си навлича неприятности. Тогава някой (обикновено жената) е разочарована, макар и (обикновено) не по вина на мъжа. А мъжът просто няма никакъв друг избор, ако държи да има винаги под ръка хубави жени и здрав секс. Поради което в една прекрасна сутрин Филип най-сетне бе капитулирал и бе поканил Лола да се премести да живее при него.

Не че автоматично не осъзна, че може би е допуснал грешка. Но думите вече бяха излезли от устата му и нямаше никакъв начин да ги върне назад. Лола подскочи от радост и се хвърли на врата му.

— Хайде, какво толкова! — промърмори бащински той и я потупа по гърба. — Все пак само ще живеем заедно, няма да се женим я! Това е просто експеримент!

— Гарантирам ти, че ще бъдем много щастливи — изписка тя. А после се запъти към куфара си, за да си извади банския. След броени минути, увита в изкусително къс саронг, завързан умело около бедрата ѝ, тя се втурна към плажа.

И сега се плискаше щастливо във водата като сладко пале. От време на време го поглеждаше през рамо и го подканваше да отиде при нея.

— Твърде рано е! — извика той от шезлонга си.

— Но вече е единадесет часа, глупчо! — изкиска се Лола и го напръска с вода.

— Не обичам да се мокря до обяд — отговори той.

— Че нали сутринта си вземаш душ? — подвикна му игриво тя.

— Това е друго. — Филип се усмихна угоднически и продължи да си чете списание „Икономист“.

Лола беше толкова буквална. Но имаше ли значение каква е? „Не мисли!“ — напомни си за кой ли път той. Тя щеше да се премести при него и ако нещата потръгнат — добре, ако ли не — всеки по пътя си. Какво толкова! Разгърна на следващата страница на списанието — „Таим Уорнър“ се разделяли — а после го остави на пясъка до себе си. Затвори очи. Имаше нужда от почивка. Сега, след като проблемът с Лола бе разрешен, може би най-сетне щеше да може да се наслади на почивката си.

Само преди два дена подобна перспектива изглеждаше крайно невероятна. Точно тогава Филип посрещна Лола на Барбадос. Завари я приседнала самотна и тъжна върху куфара си („Луи Вюитон“, с колелца) наред веселата тълпа на пристигащите. Главата ѝ беше сведена унило и косата ѝ почти скриваше огромните слънчеви очила с бели рамки. Когато ги свали, той видя, че очите ѝ са зачервени.

— Не трябваше да идвам! — простена. — Обаче просто не знаех какво да правя! Искях да ти се обадя, но пък не исках да ти развалям Коледата! Не исках също така и да те разочаровам. Както и да ги

погледнех нещата, все не виждах какво да сторя! Толкова бе депресиращо!

— Да не би някой да е умрял? — попита я той.

— Де да беше! Родителите ми фалираха! И сега ще трябва да напусна Ню Йорк!

На Филип нещо не му стана ясно как така родителите ѝ ще изгубят всичките си пари. Та нали всички хора имат някакви спестявания? Доколкото си спомняше, мама и татко Фабрикънт го бяха оставили с впечатление на не особено умни, но иначе практични хора, които никога не биха позволили да бъдат замесени в какъвто и да било скандал. Особено Бийтел. Тази жена беше прекалено словоохотлива, прекалено вторачена в тесния си житейски кръг, но също така и прекалено мнителна, за да позволи да бъде поставена в позиция, при която мнението, изказано за нея, не би било единствено благоприятно. Обаче Лола повтаряше, че това е самата истина. Че ще трябва да напусне Ню Йорк и че не знаела къде другаде да отиде, освен при родителите си. И което било най-лошото, нямало да може да продължи да работи за него.

Филип автоматично разбра каква е болката ѝ. Разбра, че само с една дума би могъл да разреши всичките ѝ проблеми. Знаеше, че грижите за Лола изобщо не биха го затруднили във финансово отношение, тъй като парите му бяха много, а децата — никакви. Ала дали това бе правилното решение? Интуицията му подсказваше, че не е. Сега тя не беше негова отговорност, но ако се преместеше да живее при него, със сигурност щеше да стане такава.

Когато пристигнаха в хотел „Котън Хауз“ на остров Мустак, автоматично се заеха да правят любов. Но той тъкмо се канеше да свърши, когато тя се разплака беззвучно и извърна глава, сякаш не искаше да го вижда.

— Какво не е наред? — попита той, докато краката ѝ все още бяха на раменете му.

— Нищо — изхленчи тя.

— Очевидно нещо не е наред. Да не би да ти причинявам болка?

— Не.

— Всеки момент ще свърша.

— Това може би е един от последните пъти, когато правим любов! И този факт ме натъжава — изрече накрая тя.

Ентусиазмът му спадна и той се претърколи до нея.

— Съжалявам — промърмори Лола, галейки лицето му.

— Разполагаме с цяла седмица, за да правим любов — каза той.

— Да, знам — въздъхна тя. После стана от леглото, приближи се до огледалото и започна да разресва дългата си коса върху голите си гърди, наблюдавайки тъжно отражението си, както и неговото зад гърба си. Накрая изрече: — Обаче след тази седмица вероятно никога повече няма да се видим!

— О, Лола! Подобни неща стават само по филмите! Или в книгите на Никълъс Спаркс!

— Защо точно когато съм най-сериозна, ти винаги започваш да се шегуваш? — извиси глас тя. — Доколкото схващам, изобщо не ти пука дали ще остана в Ню Йорк или не.

— Това не е вярно — извиси той глас в слаб протест.

С надеждата, че ще я развесели, той я отведе в бар „Бейзил“ — прочут с това, че бе едно от любимите свърталища на Мик Джагър. Дори самият Мик Джагър беше там, обаче Лола се правеше или че не го забелязва, или че не ѝ пука — смъркаше пиня коладата^[2] си през сламката и не откъсваше поглед от пристанището, където стояха на котва няколко яhti. Отговаряше на въпросите му едностранно и накрая той не издържа, отиде при Мик, доведе го и се опита да му представи Лола, обаче тя само погледна великия певец с огромните си тъжни очи и подаде безжизнено ръка, сякаш Филип тайно я подлага на семеен тормоз.

— Току-що се запозна с Мик Джагър! — прошепна ѝ Филип, след като певецът се отдалечи. — Не се ли радваш?

— Е, сигурно се радвам — сви рамене тя. — Но мен какво ме топли това? Той няма да ми реши проблемите!

После се върнаха в хотела. Тя каза, че излизала да се поразходи по плажа сама, защото искала да мисли. Той се опита да дремне. Около леглото имаше мрежа против комари, обаче Филип не успя да я затвори както трябва и след като беше ухапан три пъти от гадните насекоми, се предаде, върна се в бара и обърна още няколко чашки. По време на вечеря Лола си поръча двукилограмов омар, но само за да го човърка. Когато сервитьорът забеляза почти недокоснатия омар, се приближи, за да попита дали всичко е наред. А Лола пак се разплака. Беззвучно.

Следващият ден не беше много по-добър от първия. Отидоха на плажа, където Лола се въртеше върху кърпата си и се опитваше да го накара да ревнува, флиртувайки с двама млади англичани. Тогава Филип осъзна, че трябва или да се предаде, или да я пусне да си върви. Защо жените са такива? Защо винаги трябва да притискат мъжете за брак?

Следобед, когато той каза, че отива на масаж, тя заяви, че щяла да си подремне. Но когато той се върна в бунгалото им, Лола беше изчезнала. Той се паникьоса. Ами ако в крайна сметка бе подценил състоянието ѝ и тя наистина е сторила нещо непоправимо? Опита се да се свърже с нея по мобилния телефон, но установи, че го е оставила в стаята заедно с чантата си. Това бе още по-смущаващо и от липсата ѝ и той се запъти към рецепцията и откри един носач, който се съгласи да го разведе из района на хотела с количка за голф. Търсиха повече от час. Но Лола беше безследно изчезнала. Носачът го увери, че момичето надали е заминало много далече — в крайна сметка нали бяха на остров?! Ала този факт само още повече притесни Филип, припомняйки му за американчето, което преди две години изчезна от малък карибски остров. Поради това той не се отказа да я търси. Хвана такси до пристанището и претърси всички барове и магазинчета там. Върна се в хотела съкрушен. И какво трябваше да направи сега? Да се обади на родителите ѝ и да каже: „Чух, че сте изгубили всичките си пари, и много съжалявам, но сега се обаждам да ви кажа, че току-що изгубихте и дъщеря си“? В отчаянието си отново набра мобилния ѝ, надявайки се, че тя ще го чуе отнякъде и ще се появи. Но телефонът така и си остана да звъни, скрит в чантата ѝ. Накрая Филип затвори, неспособен да издържи факта, че няма кой да го вдигне.

Накрая, в шест вечерта, тя се появи в бунгалото. Очите ѝ бяха все така тъжни, но кожата ѝ блестеше, сякаш идваше от плуване.

— О, здрасти! Върнал си се — изрече мрачно тя.

— Разбира се, че ще се върна! А ти къде ходиш до това време? Претърсих целия остров за теб! От цели три часа обикалям, а теб те няма!

Лицето ѝ за миг се озари от радост при тази информация, но скоро след това придоби традиционната за последните два дена депресирана визия.

— Ами помислих си, че искаш да прекараш известно време без мен.

— Какви ги говориш, за бога?! Нали ти казах, че отивам на масаж?!

— Да, каза ми. Обаче аз не съм в настроение и се опасявам, че ще ти разваля почивката.

— Къде беше? — поиска да узнае Филип.

— В една пещера.

— В пещера ли? — възкликна той.

— Открих една малка сладка пещера. В скалите точно до брега.

— И последните три часа си прекарала в пещера?

Тя кимна, а после смотолевя:

— Нуждаех се от място, за да помисля. И си дадох сметка, че независимо какво ще стане с нас, аз пак ще продължа да те обичам! И винаги ще те обичам! Не мога да се променя.

Филип се изпълни с желание да я закриля и пази от бедите в живота. Тя беше толкова млада! И невинна! Би могъл да я оформи така, както си пожелае. Какво му става, че се държи така? Придърпа я към себе си. Тя му се отдаде всецяло. Когато експлодира от удоволствие, разбра, че просто не може да се откаже от нея.

Но по някаква неизвестна причина точно тази вечер не успя да събере сили да ѝ предложи да се премести при него. Иначе по време на вечерята Лола си беше почти същата като преди — изпращаше есемеси по телефона, флиртуваше със сервитьора и галеше крака му с пръстите на краката си. Не заговори нито за връзката им, нито за следобедното си изчезване, нито за финансовите проблеми на родителите си. Той също предпочете да остави нещата така.

Но на следващата сутрин, когато се събуди, я завари да си приготвя багажа.

— Какво правиш? — попита Филип.

— О, скъпи! — въздъхна тя. — Едно от нещата, за които си дадох сметка в пещерата, е, че те обичам твърде много, за да позволя нещата да продължават така. Щом не смятаме повече да бъдем заедно, няма никакъв смисъл да се влюбвам в теб все повече и повече, само за да чакам как всичко ще завърши с разочарование! Затова реших да си тръгна. Майка ми се нуждае от мен, а не съм сигурна, че същото може да се каже и за теб.

Тогава Филип си даде сметка, че тя е права. Повече не можеха да продължават така. Тя се наведе, за да продължи с подреждането на куфара си и той си припомни секса, който правиха през нощта.

— Лола — започна, — няма нужда да си тръгваш.

— Напротив, трябва — контрира го тя, без да вдигне глава.

— Искам да кажа... — поколеба се и накрая изплю камъчето: — Можеш да се преместиш да живееш при мен. Ако искаш, де! — добави, сякаш крайното решение не можеше да бъде негово.

И сега, на плажа, Филип се изтегна на шезлонга и скръсти ръце под главата си. Тя бе казала „да“, разбира се. Нали го обичаше!

Унесът му беше прекъснат от звъна на мобилния телефон. Забеляза, че номерът е от Ню Йорк — сигурно е Енид, за да му пожелае честита Нова година. За момент го обзе ужас. Ще се наложи да каже на леля си, че Лола ще дойде да живее при него. На нея никак няма да ѝ хареса.

— Ало?

— Момченце! — изненада го приятно гласът на Шайфър Даймънд. — Как си? Какво става с теб?

— А е теб какво става? — попита той, като се изправи в шезлонга си. — Мислех, че си в Сейнт Бартс!

— Не събрах сили — отговори тя. — Помислих и промених решението си. Защо да се впускам във връзка с човек, когото не обичам? Нямам нужда просто от мъж, нали така?

— Ами, не знам... Мислех си, че...

— Помислил си, че имам сериозна връзка с Бръминджър ли? — засмя се тя.

— Защо пък не? — опита се да се защити той. — Всички казват, че бил страхотен тип.

— Слез на земята, Оукланд! — срязва го тя. А после внезапно смени темата, като добави: — Къде се намиращ, между другото? Ако си някъде наблизо, мислех си, че не би било зле да вземем Енид и да отидем някъде тримата. Давам си сметка, че не ѝ обръщам голямо внимание напоследък.

Филип преглътна и прошепна:

— Няма да мога.

— Защо? — изненада се Шайфър. — Къде си? Едва те чувам! Говори по-високо, момченце, ако държиш да бъдеш чут!

— Аз съм на Мустик — отговори той.
— Какво?
— На Мустик! — изкрещя той.
— И какво, по дяволите, правиш там?
— Тук съм с Лола — отвърна унило Филип.
— Аха! — извика тя, схващайки ситуацията.
— Мислех си... ти и Бръминджър... Както и да е. Поканих я да се премести да живее при мен.

— Това е страхотно, Оукланд! — възкликна тя, без дори да си поеме дъх. — Крайно време е да се задомиш.

— Аз не се задомявам. Просто...

— Схванах, момченце — успокой го тя. — Няма проблеми. Обадох ти се само за да те попитам дали не искаш да пийнем заедно. Но ще го направим, когато се върнеш.

И затвори, Филип се втренчи в телефона си и поклати глава. Сигурно никога нямаше да може да разбере жените. Остави телефона си и се загледа в Лола. Тя продължаваше да се плацика във водата, но вече по европейски маниер, без горнището на банския. И всички мъже на брега бяха вперили погледи в нея, а тя се преструваше, че не ги забелязва. В другия край на малкия плаж двама белокоси старци дори я задяваха:

— Ела при нас, момиченце! Да се позабавляваме.

— Лола! — изкрещя гневно Филип.

Тъкмо се канеше да я смърми и да ѝ каже веднага да си сложи горнището, когато осъзна, че ще прозвучи като старец — едва ли не като неин баща. Затова вместо мъмрене той ѝ направи знак, че се кани да отиде при нея. Сгъна очилата си и ги постави внимателно на масата под огромния чадър. Докато съзерцаваше красивото тяло на Лола в топлите води, Филип си каза, че е или най-щастливият мъж на света, или най-големият глупак.

[1] Специално обучени кадри да оказват първа помощ и да поддържат живота на пациента до пристигането му в болницата. — Б.р. ↑

[2] Сладък алкохолен коктейл от ром, крем от кокосов орех и сок от ананас. — Б.р. ↑

ДЕЙСТВИЕ ТРЕТО

— Чуи само това! — извика Минди, появявайки се в спалнята. — „Сексът наистина ли е необходим?“

— Какво? — вдигна учудено глава Джеймс от чекмеджето с чорапите си.

— „Сексът наистина ли е необходим?“ — повтори Минди, като четеше принтираната страница на блога си. — „Приемаме значимостта на секса за даденост. Популярната култура ни повтаря, че той е точно толкова ключов за оцеляването ни, колкото храненето и дишането. Но ако човек се позамисли повече, автоматично си дава сметка, че след определена възраст от секса изобщо няма нужда...“

Най-сетне Джеймс успя да открие два еднакви чорапа и ги вдигна, за да сравни дължините им. А наум отговори на жена си: „Единственото, от което този свят няма нужда, е твоят блог!“

— „Щом преминам репродуктивната възраст, защо да си правим труда да правим секс?“ — продължи да чете тя. — „Всеки ден на път към работното място минавам покрай най-малко пет билборда, всички до един рекламиращи секс под формата на дантелено бельо...“

Докато си обуваше чорапите, Джеймс си представи същото това дантелено бельо, но върху тялото на Лола Фабрикънт.

— „Сякаш — продължаваше неуморно Минди — дантеленото бельо е отговорът на всички наши разочарования от живота.“

„Може и да не е отговорът, но наличието му не вреди“ — помисли си Джеймс.

— „Та аз предлагам — продължи Минди — да скъсаме всички билбордове! Да изгорим всички магазини на «Виктория Сикрет»! Помислете си само колко много бихме постигнали, ако не ни се налагаше непрекъснато да се притесняваме за секса!“ — Тук тя триумфално спря, впи поглед в Джеймс и отсече: — Е, какво ще кажеш?

— Само те моля повече да не пишеш за мен — рече той.

— Тук не пиша за теб! Да си чул някъде името си в това, което току-що прочетох?

— Засега не, но нещо ми подсказва, че скоро ще го чуя.

— Ако искаш да знаеш, точно от тази страница на блога ми отсъстваш!

— Някакъв шанс да запазим това статукво и в бъдеще? — изглежда я той.

— Никакъв! — отсече Минди. — Аз съм омъжена за теб и ти си мой съпруг! А блогът е за моя живот! Да не би да искаш да се преструвам, че ти не съществуващ?

— Би могло — кимна Джеймс. Но това бе по-скоро риторичен отговор. По причини напълно неведоми блогът на Минди се радваше на все по-голяма популярност — толкова голяма, че наскоро я бяха поканили на среща с продуцента на „Гледна точка“, който смяташе да пусне Минди като редовна рубрика.

И оттогава насам нищо не бе в състояние да я спре. Нямаше значение, че предстоеше излизането на неговия роман, нямаше значение, че бе внесъл в семейната хазна аванс от един милион долара, нямаше значение, че той най-сетне се бе превърнал в преуспяващ човек. Всичко продължаваше да си бъде все за Минди. Тя все така продължаваше да бъде центърът на света.

— Не можеш ли поне да промениш името ми? — опита се да ѝ предложи той.

— Как така да го променя? Вече е твърде късно! Всички знаят кой е моят съпруг! Освен това и двамата сме писатели! И сме наясно как стават тези неща. Нищо в живота ни не може да бъде скрито от публиката!

„Освен — каза си Джеймс — нашият сексуален живот. Или по-точно — липсата му.“ А на глас изрече:

— Ти няма ли вече да се приготвяш за ресторанта?

— Аз съм си готова! — вирна нос Минди, като имаше предвид сивите вълнени панталони и пуловера с обло деколте, с които беше облечена. — Все пак става въпрос за кварталния ресторант, „Никърбокър“! И навън е минус десет градуса. Така че не смятам да се обличам официално заради някаква си двадесет и две годишна фръцла!

— Нямаш право да казваш, че Лола Фабрикънт е фръцла!

— Типичната мъжкарска забележка! — усмихна се презрително Минди. — Нито ти, нито Филип Оукланд сте в състояние да прозрете истината! Защото и двамата разсъждавате с оная си работа!

— Не и аз — пробва с нехайство Джеймс.

— А, така ли? Тогава защо, между другото, си сложил вратовръзка?

— Аз винаги нося вратовръзки.

— Ти никога не носиш вратовръзки!

— Е, може пък това да е новото ми амплоа! — сви рамене Джеймс, опитвайки се да прикрие притеснението си.

За щастие Минди като че ли не забеляза нищо. Само отсече:

— Ако си сложиш връзка под този пуловер с остро деколте, ще приличаш на магаре!

Джеймс свали пуловера. После обаче се предаде и махна вратовръзката.

— Би ли ми напомнил, ако обичаш, защо отиваме на тази вечеря? — попита тя за четвърти или пети път през последните няколко часа.

— Защото Оукланд ни покани! Защото от десет години живеем в една и съща сграда, а никога не сме се събирали. И аз реших, че предложението му звучи приятно.

— Аха, значи вече харесваш Оукланд! — изгледа го скептично Минди.

— Готин е.

— Смятах, че го мразиш. Защото така и отказваше да те запомни.

„Брак! — каза си тъжно Джеймс. — Като дълга каишка е — държи те завинаги прикован в миналото!“ А на глас изрече:

— Никога не съм твърдял подобно нещо.

— О, напротив! По няколко пъти на ден!

Джеймс се запъти към банята, за да се опита да избяга от Минди и нейните въпроси. Жена му беше права — той наистина я бе излъгал за обстоятелствата около вечерята с Филип Оукланд. Филип изобщо не го бе канил на вечеря, даже точно обратното — през първите няколко седмици на януари се опитваше целенасочено да го избягва, дори и когато се разминаваха във фойето. Обаче Джеймс не се бе предал, така че накрая Филип трябваше да се примири. Истината бе, че Джеймс и до ден днешен не можеше да понася Филип Оукланд, но пък не можеше да забрави Лола. Още от първата им среща в „Пол Смит“, където тя беше заедно с Филип, Джеймс се бе заредил с ирационалната надежда, че между него и нея може да излезе нещо.

И сега, спомняйки си, че само след няколко минути ще зърне прекрасната Лола Фабрикънт от плът и кръв, Джеймс свали очилата си и се приведе към огледалото. Очите му бяха кухи и изпити като на някой от пещерните обитатели на Платон, които не били зървали светлина. Между очите му се бяха настанили две дълбоки бразди, които толкова често бяха поемали семената на недоволството от живота, че бяха станали постоянна негова черта. Джеймс подръпна кожата на лицето си, за да се опита да изтрие белезите на своето нещастие, а после се приближи до вратата и подвижна на Минди:

— Какво беше онова нещо?

— Кое? — обади се тя, без да вдига глава. Беше свалила панталона си и сега нахлузваше дебел черен чорапогащник.

— Онова нещо, дето го използват светските личности, за да се избавят от бръчките си.

— Ботокс ли? — вдигна изненадано очи Минди. — И какво за него?

— Може и аз да си направя — заяви Джеймс. А на изумения поглед на жена си отвърна: — Смятам, че ще бъде добре за турнето по случай промоцията на книгата. Няма да ми навреди да изглеждам помлад. Нали всички твърдят, че младостта била отлична реклама?!

* * *

Лола мразеше ресторанта „Никърбокър“, защото в него се събираха само старци и местни — разнородна тълпа без капчица блясък, с обикновени пуловери и прости очила. Казваше си, че ако животът ѝ с Филип стане такъв, по-добре да се самоубие. Успокояваше я единствено фактът, че сега отиваха на вечеря с Джеймс Гуч, който бе известен писател с наскоро излизаща книга, за която всички ще започнат да говорят — макар Филип да твърдеше, че така и не разбира защо. Според него Джеймс Гуч бил второразреден автор. Но дори и така да беше, Лола все пак не проумяваше защо Филип не харесва Джеймс. Та Джеймс бе толкова сладък, а и толкова податлив на манипулация! Ето, дори и сега непрекъснато ѝ хвърляше погледи, а после извъръщаше глава.

Виж жена му, Минди Гуч, бе съвсем друга работа. Всеки път, когато Минди си отвореше устата, Лола усещаше, че кръвта ѝ кипва. Минди въобще не си правеше труда да прикрие пълното си пренебрежение към младото момиче — държеше се така, сякаш Лола я нямаше, сякаш изобщо не седеше на масата до нея. Бе се вторачила единствено във Филип и не извъръщаше глава. Не че Лола държеше да разговаря с Минди. С кокчето от осемдесетте, острият като човка нос и бледата си кожа тази жена я плашеше. И най-странното от всичко бе, че тя се държеше така, сякаш се мислеше за красива. На Лола ѝ мина през ума, че може би преди милиони години, когато Минди е била на осемнадесет, е хващала окото. Но дори и така да е било, хубостта ѝ е увехнала твърде бързо. По мнението на Лола всяко момиче може да бъде красиво на осемнадесет, ала истинският тест за красотата идва с възрастта. Дали си все така красива и на двадесет и две? На тридесет? А на четиридесет? Последната цифра ѝ напомни за Шайфър Даймънд и как Филип твърдеше, че на четиридесет и пет все още била голяма красавица. Лола си бе позволила да изкаже принципно несъгласие по въпроса, а Филип я бе контрирал с довода, че просто ревнува. Тя, разбира се, бе отрекла автоматично, настоявайки, че нещата стоят точно обратното — че *другите* жени ревнуват от нея. Ала Филип не се бе хванал, така че в крайна сметка Лола трябваше да признае, че Шайфър Даймънд била красива „за възрастта си“.

Ала със седящата до нея Минди Гуч нямаше такъв проблем — Минди не би могла да бъде никакъв повод за ревност. Единственото желание, което Лола изпитваше към нея, бе да я прободее с вилицата си.

— Държа пържолата ми да е добре препечена! — тъкмо съобщаваше тя на сервитьора. — Със задушени зеленчуци! Повтарям — задушени, а не сварени! Само да видя и грам масълце, ви я връщам!

— Разбира се, мадам — кимна чинно сервитьорът.

„Ако някога заприличам на Минди Гуч, сигурно ще си тегля куршума!“ — каза си за кой ли път тази вечер Лола.

Но доколкото можеше да схване, Минди очевидно си беше такава непрекъснато, тъй като нито Джеймс, нито Филип ѝ обръщаха внимание. Двата бяха потънали в свой си, мъжки разговор.

— И каква точно е функцията на съвременния човек на изкуството? — тъкмо казваше Джеймс. — Понякога започвам да се питам дали той има някаква цел!

— Той ли? — сръза го автоматично Минди. — Ами *тя*!

— Някога творецът отразяваше човека — продължи Джеймс, без изобщо да ѝ обърне внимание. — Предлагаше на обществото удобно огледало. Така той ни показваше истината или ни вдъхновяваше!

— Ако нещата опират само до отразяване на обществото, за това вече не се нуждаем от творци — контрира го Филип. — За това си имаме телевизия. И риалити програми.

— Хей, някой гледал ли е „Моите суперски 16 години“? — намеси се Лола. — Страхотно добро е!

— Аз съм го гледал — отговори Джеймс.

— Ами „Хълмовете“? — продължи Лола. — Какво ще кажеш за него?

— Какво, по дяволите, представляват тези „Хълмове“? — промърмори Минди. Джеймс улови погледа на Лола и ѝ намигна.

След вечерята двамата се озоваха на тротоара пред ресторанта сами. Минди бе отишла до тоалетната, а Филип се бе спрял да поговори с някакви негови познати. Лола тъкмо закопчаваше палтото си. Джеймс огледа улицата в двете посоки, опитвайки се да не я зяпа, и накрая отбеляза:

— Сигурно ти е студено.

— На мен рядко ми става студено — отговори тя.

— Така ли? А на моята жена все ѝ е студено.

— Много лошо — рече Лола, неизпитваща никакво желание да обсъжда Минди. — А кога, между другото, излиза книгата ти?

— Точно след шест седмици.

— Сигурно много се вълнуваш! А аз нямам търпение да я прочета!

— Така ли? — изненада се не на шега Джеймс. Лола се очертаваше доста интелигентно момиче, не фръцлата, за каквато я мислеше Минди. — Ако искаш, мога да ти донеса един от пилотните екземпляри.

— Страхотно! — кимна тя с нещо, което Джеймс възприе като неприкрит ентусиазъм.

— Мога да ти я донеса лично. Утре. Ще си бъдеш ли вкъщи?

— Ела към десет — уточни Лола. — По това време Филип е на фитнес. А аз се отегчавам сама.

— Добре, десет да бъде! — кимна щастливо Джеймс.

Лола направи крачка към него и той забеляза, че тя потреперва.

— Сигурна ли си, че не ти е студено?

— Е, може би мъничко — сви рамене тя.

— Ето, вземи моя шал — предложи ѝ той вълнения шал на ивици, който си бе купил от една улична сергия. Като хвърли поглед към ресторанта и не забеляза нито Филип, нито Минди, той уви шала около врата ѝ. — Така. Вече е по-добре! Можеш да ми го върнеш утре.

— Може и изобщо да не ти го върна! — подкачи го момичето.

— Човек не всеки ден получава шалове от прочути писатели!

— Ето ви и вас! — достигна до тях гласът на Минди, която тъкмо излизаше от ресторанта, следвана от Филип.

— Някой да иска едно преди лягане? — предложи Джеймс.

— Скапана съм! — отсече жена му. — Днес е едва вторник, а седмицата ми се очертава дългичка.

— А ти? Ще бъде забавно! — обърна се Джеймс към Филип.

— Аз също съм скапан — заяви Филип и хвана ръката на Лола.

— Може би някой друг път.

— Разбира се — кимна Джеймс. Беше съкрушен.

Лола и Филип тръгнаха към № 1 на няколко крачки пред тях. Лола се движеше с енергичността на младостта, подръпвайки лекичко Филип след себе си. От време на време вдигаше очи към него и се засмиваше. На Джеймс му се прииска да знае какво толкова я е накарало да се смее. И той копнееше да се разхожда с младо момиче под ръка и да се забавлява. Вместо младото момиче обаче имаше до себе си Минди. Той знаеше, че тя замръзва, защото отказваше да си сложи шапка (косата ѝ щяла да се сплеска), а и защото бе скръстила ръце пред гърди. Когато стигнаха до фоайето на тяхната сграда, Филип и Лола се запътиха право към асансьора с някакви неясни обещания, че някой ден щели отново да вечерят заедно. Минди се запъти право към спалнята и автоматично облече дебелия си памучен пижама. Обаче Джеймс продължаваше да мисли за Лола и как утре ще се качи да я види.

— Мамка му! — обади се по едно време Минди. — Забравих Скипи!

— Не се притеснявай! — предложи си веднага услугите съпругът ѝ. — Аз ще го изведа!

Изведе кученцето на калдъръмената уличка в задния край на № 1. Докато Скипи си вършеше работата, Джеймс вдигна очи към върха на кооперацията им с абсурдната надежда, че може да зърне намиращата се на десетки метри над него Лола. Ала единственото, което съзря, бе импозантната фасада от сив камък, толкова характерна за тяхната сграда. Когато се върна вкъщи, завари Минди да чете списание. Чувайки го да влиза, тя подвижна:

— Между другото, каква беше тази работа?

— Коя по-точно? — попита той, докато събуваше обувките и чорапите си.

— За това, че си гледал „Моите суперски 16 години“? Честно да ти кажа, понякога наистина не те разбирам! — отсече тя и изгаси нощната си лампа.

Джеймс не се чувстваше уморен, така че излезе от спалнята и отиде в кабинета си. Приседна на бюрото си с боси крака и се загледа в малкото прозорче, от което се виждаше техния миниатюрен вътрешен двор. Колко часове бе прекарал пред това прозорче, борейки се за всяка дума в своята книга?! И за какво? Цял живот от секунди, изгубени пред монитора на компютъра, в опити за претворяване на живота, когато животът си беше точно тук, до него?!

„Крайно време е нещо да се промени!“ — каза си той, като си мислеше за Лола.

Завлече се до леглото и легна сковано до съпругата си.

— Минди? — извика я тихичко.

— Ммммм — промърмори сънено тя.

— Имам голяма нужда от секс! Между другото, де.

— Много хубаво, Джеймс — отговори тя на възглавницата си. — Но няма да го получиш от мен. Не и тази вечер.

И заспа. А той остана буден. Изминаха няколко гибелни безсънни секунди. После минути, а накрая часове. Накрая Джеймс стана и отиде в банята на Минди. Рядко се осмеляваше да пристъпи там. Ако Минди го хване, веднага щеше да поиска да знае „какви ги върши там“. И да внимава „да не се облекчава“.

Обаче този път той точно това направи — облекчи се. Гледаше да уринира внимателно, точно в тоалетната, за да не напръска седалката. После отвори тоалетката на жена си, за да си потърси аспирин. Подобно на всичко останало в живота им, и тук не бе почиствано от

години. Имаше три празни тубички от паста за зъби, мазно шишенце бебешко масло, стари, размазани кутийки с гримове и дузина шишенца от лекарства, включително три от антибиотика „Ципро“ с дата октомври 2001 година — сигурно Минди бе започнала да запасява семейството след атентата на 11 септември — плюс шишенца с хапчета против малария и антихистаминови таблетки („Против обриви и ухапвания“ — пишеше на етикета), шишенце със сънотворни, на което се мъдреше предупреждение: „Предозирането опасно!“ Да, тук беше цялата Минди, подготвена за всички непредвидени обстоятелства, включително и смъртни. Но не и за секс. Джеймс поклати глава, а след това си взе едно хапче.

Връщайки се в леглото, той не след дълго бе споходен от ярък, невероятен, цветен сън. Полетя над земята. Отиде на екзотични места, където всички живееха в лодки. Поплува в топло солено море. А след това прави секс с една филмова звезда. И тъкмо се канеше да свърши, когато бе събуден.

— Джеймс? — Гласът на Минди. Вече беше станала и сгъваше прането, преди да тръгне за работа. — Добре ли си?

— Че какво може да ми е?!

— Говореше насън. Стенеше.

— Ясно — кимна той. За момент му се прииска да може да се върне в съня си. Да плува, да лети и да прави секс. Но веднага след това се сети, че днес имаха уговорка с Лола, и това го вдигна на крака.

— Какви са ти планове за днес? — попита Минди.

— Още не знам. Разни работи — отговори неопределено той.

— Трябва да се купят кухненски ролки, фолио и торбички за отпадъци. А, да, и кучешка храна за Скипи. От малките гранули. Много е важно да го запомниш! Той не яде от големите!

— Не можеш ли да ми направиш списък? — изгледа я Джеймс.

— Не, не мога да ти направя списък, Джеймс! — отсече Минди. — Не мога да правя всичко в тази къща! Писна ми да се правя на майка на всички около мен! Щом имаш нужда от списък, направи си го сам!

— Ама нали аз съм този, който пазарува у дома? — възпротиви се съпругът ѝ.

— Така е и аз съм ти благодарна за това! Обаче трябва да поемеш цялата система по пазаруването, а не само половината!

— Така ли? — изненада се Джеймс. А после сви рамене и си каза, че това е просто още един типичен ден от живота на Джеймс Гуч.

— Ако искаш да знаеш, напоследък много мислих — продължи Минди. — Както ти е известно, писането в моя блог ме накара да направя преоценка на редица неща — неща, за които доскоро не желаех да мисля.

„Може и така да е — каза си Джеймс. — Но това със сигурност не те е направило по-чувствителна. Продължаваш си постарому, прегазвайки всичко по пътя си. Най-вече хората!“

— И стигнах до заключението — продължаваше тя, в блажено неведение за реакциите му, — че за да имаш добър брак, най-важното е да бъдеш женен за друг възрастен!

Преди Джеймс да успее да отговори каквото и да било, Минди се втурна в коридора и оттам долетя само едно нейно характерно: „Аха!“, подсказващо, че отново има някакво вдъхновение за блога си.

„Друга от радостите да нямаш всичко е да не *правиш* всичко! — написа сега тя. — Тази сутрин имах откровение! И реших, че вече отказвам да нося всичко на собствения си гръб! Рутинните домакински дейности — прането, пазаруването, сгъването, готвенето, списъците. Безкрайните списъци! Всички знаем какво са те! Съставяш списък за пазаруване, връчваш го на съпруга си и защо? След това отново трябва да се увериш, че не е пропуснал нищо от него! И в крайна сметка пак вършиш всичко сама! Е, тези дни свършиха! Никога повече! Не и в моя дом! Точка.“

Удовлетворена от себе си, тя се върна в спалнята за нов рунд с Джеймс.

— И още едно нещо! — отсече. — Наясно съм, че книгата ти излиза след шест седмици, но трябва да ти кажа, че автоматично се налага да започнеш нова! Веднага! Защото ако книгата се окаже успешна, всички ще поискат нова. А ако се провали, и без това ще трябва да предложиш нещо друго, за да продължат да ти плащат!

Джеймс вдигна глава от чекмеджето с чорапите си и отбеляза:

— Нали каза, че вече не искаш да бъдеш майка на всички?

— Това беше добро — ухили се Минди. — Окей. В такъв случай ще оставя далечното бъдеще в твоите ръце. Но в непосредственото не забравяй да купиш от *малките* кучешки гранули!

След като жена му тръгна за работа, Джеймс посвети много време на обличането си — сменя няколко чифта дънки и няколко ризи, като накрая се спря на стар черен пуловер от кашмир, с обло деколте, който му придаваше точно необходимата доза писателски плам и сериозност. Когато се погледна в огледалото, остана много доволен от резултата. Минди може и да не се интересува от него, но това не означава, че другите жени ще останат безразлични.

Тази сутрин, на път към залата за фитнес Филип се отби в хранителния магазин и там се сблъска с Шайфър Даймънд. Не спираше да мисли за нея още от онова нейно обаждане за Нова година. Казваше си, че не ѝ сторил нищо лошо, и все пак чувстваше необходимост да ѝ се извини. Да обясни.

— Хей, отдавна се каня да ти се обадя — започна сега той.

— Типично за теб — каниш се — отговори тя. Сега, когато Лола вече се нанасяше в апартамента му, Шайфър би трябвало да сложи окончателно край на чувствата си към Филип. За нещастие обаче чувствата си стояха все там, непокътнати и пораждаха ирационален гняв към него. — Жалко, че си оставаш само с каненето!

— Ти също би могла да ми се обадиш — укори я той.

— Оукланд — въздъхна Шайфър. — Да си забелязал случайно, че вече сме зрели хора!

— Да. Ами... — обади се притеснено той, докато разглеждаше шоколадовите десертчета.

Това му напомни за хилядите пъти, когато двамата бяха идвали в този магазин — да си купят сладолед и хляб след секс; кафе, бекон и вестник в неделя. Имаше някакво странно спокойствие и умиротворение в тези спомени — все неща, на които той повече не можеше да се надява. Тогава си въобразяваше, че ще продължават да си идват всяка неделна сутрин тук чак докато станат на осемдесет. Но имаше и други спомени — за скандали или как тя отново изчезва за Лос Анджелис или някоя друга снимачна площадка — без никакви планове за бъдещето им, а той си остава тук и скърца със зъби от ярост, купува си цигари и си обещава никога повече да не я види.

— Виж какво — започна сега.

— Мммм — промърмори тя, без да вдига очи от корицата на списанието с нейната снимка.

Той се усмихна и отбеляза:

— Все още ли събираш подобни неща?

— Не толкова, колкото едно време.

Купи списанието и тръгна да излиза от магазина.

Той я последва.

— Онова нещо за Лола — каза.

— Филип, вече ти казах — това не е моя работа! — отбеляза Шайфър. Обаче той си знаеше, че тя го нарича с първото му име само тогава, когато му е ядосана за нещо.

— Искам да ти обясня.

— Няма нужда.

— Изборът не беше мой. Родителите й изгубили всичките си пари. И тя нямаше къде да отиде. Какво трябваше да сторя? Да я изгоня на улицата ли?

— Родителите й изгубили всичките си пари ли? — изсмя се тя. — Стига, Филип! Дори и ти не си толкова наивно доверчив!

— Напротив, вярно е! — настоя Филип, едва сега осъзнавайки колко абсурдно звучи този довод. Обели шоколадовия си десерт и добави отбранително: — Все пак ти беше с Дерек Бръминджър! Така че не можеш да ме виниш за връзката ми с Лола!

— Кой казва, че те виня?

— Ти си тази, която вечно отсъства — допълни Филип, питайки се защо жените са винаги толкова трудни.

— Да, но сега съм тук! — отсече Шайфър и се закова на пресечката на Пето авеню с Осма улица. — При това съм от месеци тук!

„Значи все още не ме е забравила!“ — подскочи сърцето на Филип. А на глас изрече:

— Хайде тогава да вечеряме заедно!

— С Лола ли? — изглежда го подозрително Шайфър.

— Не. Без Лола! Какво ще кажеш за четвъртък? Енид ще води Лола на балет.

— Изключително благороден план си съставил! — отбеляза саркастично Шайфър.

— Нищо подобно. Ние сме просто двама стари приятели, които не са се виждали от дълго време. Нали? Какво пречи да бъдем приятели? И защо винаги трябва да правиш такъв проблем от всяка дреболия?!

— Окей, момченце! — кимна усмихнало тя. — Ще вечеряме заедно. Дори лично аз ще ти сготвя!

* * *

А междувременно в сградата на № 1 Джеймс Гуч се подготвяше да люби Лола Фабрикънт. Не в буквалния смисъл на думата — не секс, който, както самият той си даваше сметка, беше единствено в сферата на неговите фантазии, — а вербална любов. Искаше да спечели нейния интерес и възхита. И така, в десет и десет — защото не искаше да изглежда прекалено нетърпелив — той хвана асансьора за тринадесетия етаж. Мислите му бяха концентрирани единствено върху личността на Лола, но когато тя отвори вратата, част от вниманието му бе привлечена и от апартамента на Филип, както и от неизбежното сравнение с неговия собствен апартамент. Жилището на Оукланд се оказа истински апартамент, а не поредица от кутийки — като неговото. Имаше си и антре, и голяма дневна, и камина, коридори, а когато последва Лола в дневната, забеляза и кухня с нормални размери, с гранитни плотове и маса, достатъчно голяма, за да побере поне четирима. Това място издаваше много пари, при това наследствени, превъзходен вкус, чести пътувания и добър вътрешен дизайнер, успял да превърне жилището в изискана смесица между античното и съвременното. Джеймс огледа с възхищение ориенталския килим, африканската скулптура и кожените фотьойли, поставени пред камината. Колко ли често Оукланд присяда тук, пийва си уиски и прави любов с Лола върху рогозката пред огнището?

— Донесох ти книгата — изрече притеснено той. — Както обещах.

Макар че беше зима, Лола бе облечена само по модерна тениска (днес очевидно всички момичета пренебрегваха времето в стремеж да покажат на света цялата си плът) и карирани панталони, които подчертаваха задните ѝ части. На краката си носеше красиви домашни

пантофки от синьо кадифе, върху които бяха избродирани череп и кости. Докато поемаше книгата от ръцете му, вероятно бе забелязала погледа му, защото докосна едната си пантофка с върха на другата и отбеляза:

— От миналата година са. Искях да си купя от модела с ангелчетата или пеперудките, но не можах да си го позволя. Онези струваха шестстотин долара. — Въздъхна, приседна на дивана и допълни: — Както знаеш, вече съм бедна.

Джеймс се зачуди как да реагира на тази неочаквана и случайно подхвърлена информация. В този момент мобилният ѝ телефон иззвъня и тя го вдигна. Последваха няколко „боже мой“ и „мамка му“, сякаш него го нямаше в стаята. Джеймс се почувства леко обиден. Докато се подготвяше за срещата им, си представяше как тя подскача от радост при вида на книгата му, искрено заинтересувана. Но сега като че ли започна да се съмнява дали е точно така. След десет минути се предаде и тръгна да излиза.

— Чакай! — спря го тя, посочи към телефона и направи движение, с което се опита да му подсказже, че не може да контролира ситуацията. После дръпна телефона от ухото си и попита тихо: — Тръгваш ли си?

— Като че ли се налага.

— Защо?

— Не знам.

— Недей. Ей сега ще свърша!

Джеймс не беше много сигурен, че ще стане точно така, но все пак се примири и отново приседна. Бе изпълнен с надежда като осемнадесетгодишен младеж, който продължава да се надява, че парашутът му може и да се отвори. Загледа се в нея как крачи из стаята, удивен и едновременно уплашен от неизчерпаемата ѝ енергия, младостта ѝ, силата на гнева ѝ и най-вече — от онова, което тя вероятно си мисли за него.

Накрая Лола приключи разговора, захвърли телефона на дивана и се обърна към него.

— Знаеш ли какво е станало? Две момичета от елита се сбили в някакъв нощен клуб, обаче някой записал всичко и го пуснал по „Снаркър“!

— Божичко! — възкликна Джеймс. — Момичетата още ли правят подобни работи?

Лола го изгледа така, сякаш идва от друга планета.

— Ти на себе ли си? Та съвременните момичета са по-луди от всякога! Даже са по-скоро зли!

— Разбирам — кимна Джеймс. Последва сконфузена пауза. После: — Донесох ти книгата.

— Да бе, знам — кимна тя, закри очи и простена: — Боже, толкова съм объркана!

— Не си длъжна да я четеш, ако не искаш — смотолеви Джеймс.

Книгата лежеше на масичката между тях. На корицата се виждаше рисунка на пристанището на Ню Йорк от 1775 година. В горната част, с големи червени, релефни букви се виждаше заглавието: „Дневник на един американски терорист“ — търговският вариант, който издателите бяха решили да дадат на „Самотният войник“.

Лола свали ръцете си, погледна го съсредоточено, а после, очевидно досетила се за какво става въпрос, вдигна книгата и отсече:

— Напротив, искам! И ще я прочета. Просто се притеснявам за Филип!

— О! — рече Джеймс. За момент изобщо бе забравил за съществуването на Филип.

— Много е гаден!

— Така ли?

Тя кимна и обясни:

— Стана такъв, откакто ме покани да се преместя да живея при него. Непрекъснато ме критикува, не харесва нищо от онова, което правя. — Намести се на дивана и продължи: — Ето например онзи ден. Обтривах тялото си със скраб и част от него очевидно е паднала на пода. А после ми се наложи веднага да изляза и да свърша нещо — ходих до дрогерията. Та Филип междувременно се прибрал и се подхлъзнал на скраба. И когато аз се върнах, той започна да ми крещи, че съм била немарлива.

Джеймс се приведе към нея и каза:

— Сигурен съм, че не го е мислел сериозно. Мъжете са си такива. Особено в периода на приспособяването.

— Така ли? — изгледа го с любопитство тя.

— Абсолютно — кимна с глава той. — На мъжете им трябва малко повече време, докато свикнат с определени неща.

— А това важи с особено голяма сила за Филип — съгласи се тя. — Майка ми винаги ме е предупреждавала, че когато мъжете започнат да остаряват, свикват с начина си на живот и е много трудно да бъдат променени.

— Именно! — кимна Джеймс, като се запита за колко ли стар го мисли тя.

— Но и на мен никак не ми е лесно! — продължи да се оплаква Лола. — Защото аз съм тази, която поема рисковете. Наложил се да освободя жилището си и сега, ако нещо не се получи, не знам какво ще правя!

— Сигурен съм, че Филип те обича — отбеляза Джеймс, макар да му се искаше да не е така и той да заеме мястото на Оукланд. От друга страна, това би било невъзможно, освен ако Минди също не реши да се отърве от него.

— Наистина ли мислиш така? — изгледа го тя с широко отворени очи. — Той ли ти го каза?

— Не, но... Защо да не те обича? Ти си толкова... красива.

— Наистина ли така ме виждаш? — изгледа го тя, сякаш не беше сигурна във външния си вид.

„Сладка е! — каза си Джеймс. — И наистина няма представа колко е красива!“

— Ще ми се да го бях чула от Филип — въздъхна Лола.

— Той не ти ли го е казвал?

Тя поклати тъжно глава и добави:

— Никога досега не ми е казвал, че съм красива. И никога не казва „Обичам те“, освен ако не го накарам.

— Всички мъже са такива — отбеляза с вид на мъдрец Джеймс. — И аз никога не казвам на жена си, че я обичам.

— Обаче вие сте женени! — отбеляза със странната си логика Лола. — Няма нужда да ѝ го казваш вече! Освен това тя сигурно си го знае.

— Ами... сложно е — отбеляза неопределено Джеймс, облегна се назад на дивана и кръстоса крака. — Между мъжете и жените нещата винаги са сложни.

— Но снощи — започна Лола — ти и съпругата ти... Изглеждахте толкова щастливи заедно!

— Е, и ние си имаме нашите хубави моменти — отбеляза Джеймс, макар че точно в този момент не можеше да си спомни нито един хубав момент. С Минди. Кръстоса обратно крака с надеждата тя да не забележи, че е възбуден.

— Така — отсече тя и скочи. — А сега имам среща с Филип.

Джеймс се изправи неохотно. Толкова ли скоро щеше да свърши гостуването му? И точно когато имаше чувството, че бележи напредък.

— Благодаря ти за книгата — каза Лола. — Ще започна да я чета още този следобед. И веднага ще ти кажа мнението си.

— Страхотно! — усмихна се Джеймс поласкан, че тя иска да го види отново.

На вратата се получи конфузна ситуация — той се опита да я целуне по бузата, но тя бързо извърна глава и устните му се приземиха някъде в косата. Замаян от допира с косата ѝ, той отстъпи и се спъна в изтривалката.

— Добре ли си? — попита тя и бързо го хвана.

— Добре съм — отговори с усмивка той и оправя очилата си.

— Тогава до скоро!

Лола помахаше и затвори вратата, а после автоматично се насочи към дневната. Беше готино, че Джеймс Гуч очевидно си пада по нея. Тя, разбира се, не можеше да отвърне на чувствата му, обаче усещаше, че Джеймс е от онези мъже, които никога не биха сторили нищо на жената, ако тя не иска. Освен това беше автор на бестселър! Което ще рече, че нищо чудно в бъдеще да се окаже полезен.

А междувременно Джеймс чакаше пристигането на асансьора, концентриран в болезненото спадане на възбудения си член. „Филип Оукланд е глупак! — мислеше си той, като си представяше гърдите на Лола. — Горкото дете! Няма представа в какво се е забъркала!“

* * *

На етаж над него Ана-Лиза Райе залепи голяма червена марка в ъгъла на един плик и го подаде на седящата до нея жена. Около масата в трапезарията бяха насядали шест жени, в това число Кони Брюър, и

подготвяха пликовете с покани за благотворителния бал на фондация „Цар Давид“, фондацията представляваше личната благотворителна организация на семейство Брюър — от обикновена вечеря в ресторант на „Уолстрийт“ тя се бе превърнала в мултимедийно олицетворение на екстравагантността в „Армъри“. Всички нови обитатели на „Уолстрийт“ се натискаха да бъдат приятели със Санди Брюър, да се отъркат у него и да правят бизнес с него, затова бяха готови да дадат мило и драго за всяка негова кауза. Кони бе помолила Ана-Лиза да стане съпредседател на фондацията. Условието бяха прости — тя трябваше да купи две маси по петдесет хиляди долара всяка (предложение, за което Пол с готовност написа чек), след което автоматично беше ангажирана в планирането на поредното благотворително събитие.

Ана-Лиза се бе хвърлила в работата със същата страст, с която някога работеше като адвокат. Проучи финансовото състояние на фондацията. Оказа се, че миналата година главният бал бе събрал тридесет милиона долара — невероятна сума дори за богаташи — при което прецени, че тази година можеха да съберат най-малко пет милиона отгоре. Обикаляше да опитва храна и да разглежда цветови аранжировки, преглеждаше списъците на поканените и присъстваше на заседанията на организационния комитет. Работата не беше кой знае колко вълнуваща, но все пак ѝ даваше някаква цел освен апартамента и ѝ помагаше да не мисли чак толкова много за Пол. Откакто бяха в Китай, където Пол и Санди по цял ден бяха заети с бизнес, а Кони и Ана-Лиза бяха развеждани по историческите забележителности в мерцедес с частен шофьор и екскурзовод, Пол ставаше все по-потаен и затворен в себе си и все по-рядко се вясваше пред нея. В редките случаи когато си беше вкъщи, прекарваше времето в кабинета си, където водеше продължителни телефонни разговори или рисуваше някакви графики на компютъра си. Отказваше да обсъжда бизнеса си с нея, макар да благоволи да подхвърли, че Санди бил на път да сключи някаква ключова сделка с китайците — сделка, която щяла да промени из основи стоковия пазар и да им донесе милиарди долари.

— Какво знаеш за китайската сделка? — бе попитала Ана Лиза Кони един следобед, след като се завърнаха в Ню Йорк.

— Спрях да задавам подобни въпроси още преди много време — отвърна Кони, като отвори миниатюрния си лаптоп. — Санди се опита

да ми го обясни няколко пъти, но аз не разбрах нищо и затова престанах да го питам.

— Не те ли притеснява да не знаеш какво точно прави съпругът ти? — изглежда я учудено Ана-Лиза.

— Ни най-малко — отговори Кони, докато разглеждаше списъка с имената за благотворителния бал.

— Ами ако има нещо незаконно? — продължи Ана-Лиза, макар да не знаеше защо точно го каза.

— Санди не би сторил нищо незаконно. Нито Пол. Той е твой съпруг, Ана-Лиза! Ти го обичаш, а и той е чудесен!

Времето, което прекарваше с Кони, бе дало на Ана-Лиза възможност да опознае по-добре характера ѝ. Кони бе наивно романтична, оптимистка, която се възхищаваше на съпруга си и вярваше, че може да получи всичко, което си поиска, стига да вади душата на хората с памук. Приемаше парите на Санди за даденост, сякаш никога не ѝ бе хрумвало да се запита какъв би бил животът ѝ, ако имаха по-малко. Но както Ана-Лиза установи, отношението ѝ към парите се дължеше не толкова на арогантност, колкото на природна простота. Още от шестгодишната ѝ възраст животът на Кони е бил отдаден на едно нещо — танца, а след като още на осемнадесет става професионална танцьорка, тя така и не успява да завърши училище. Не че беше тъпа — просто всичко, което знаеше, бе наизустено. Ако се стигнеше до логически анализ на нещата, тя беше изгубена — подобно на дете, което е запаметило имената на всички щати в САЩ, но не може да си представи тяхното географско местоположение.

Бидейки далеч по-силна и интелигентна, Ана-Лиза бързо се бе превърнала в доминиращата от двете приятелки. Не че Кони имаше нещо против, напротив — приемаше статуса на Ана-Лиза за даденост. Полагаше усилия Ана-Лиза да бъде канена на всички важни обеда и вечерни коктейли по бутиците; даваше ѝ имената на хората, които не биха имали нищо против да идват в дома ѝ, за да ѝ правят маникюра, педикюра, кола-маските и масажа — „така че да не ти се налага всички да те гледат полугола“, — а после дори ѝ предостави името на добър стилист, който да ѝ направи кичури. Кони бе дотолкова погълната от собствения си външен вид, че изобщо не можеше да ѝ хрумне, че Ана-Лиза не желае да отделя чак толкова много време за себе си. Една от маниите ѝ бе да проверява печатните и онлайн светски издания за

техни снимки и когато откриеше нещо интересно, автоматично звънеше на Ана-Лиза и изпискваше: „Хей, видях една страхотна твоя снимка в «Уименуеър дейли»!“ Или: „Зърнах най-хубавата снимка на двете ни от снощната промоция на парфюми!“ А после задължително питаше Ана-Лиза дали иска да ѝ изпрати принтираните страници по куриер. „Няма нужда, Кони, аз мога да си ги изкарам и сама!“ — отвърщаше Ана-Лиза. Но ето че след не повече от два часа портиерът позвъняваше на вратата ѝ и ѝ подаваше дебел плик. Ана-Лиза обикновено поглеждаше снимките и веднага ги прибираще в едно чекмедже.

Един ден не се сдържа и попита Кони:

— Теб наистина ли те вълнува как изглеждаме на снимките?

— Разбира се! — погледна я учудено Кони. — Защо? Теб не те ли вълнува?

— Не особено — отговори Ана-Лиза.

Кони се засегна, а Ана-Лиза се почувства зле. Едва тогава си даде сметка, че бе изразила пренебрежение към едно от най-големите удоволствия в живота на своята приятелка. А Кони толкова се гордееше, че е *нейна* приятелка! Хвалеше я наляво и надясно как още в колежа била написала една учена книга, как е излизала по „Чарли Роуз“, как се е срещала с президента и как е *работила*, моля ви се, при това във *Вашингтон*! В замяна на това Ана-Лиза се научи да се съобразява с чувствата на Кони и да я пази. Кони беше толкова нежна, толкова миниатюрна — напомняше ѝ на фея с дребните си кости и грациозните си ръце! Обичаше всичко блестящо, красиво и розово и непрекъснато обикаляше скъпите бижутерски магазини. Веднъж, докато ѝ показваше най-новите си придобивки, тя настоя Ана-Лиза да пробва един пръстен с жълт диамант и огърлица от сапфири. А след това ѝ предложи да ги вземе за малко.

— За нищо на света! — отсече Ана-Лиза, връщайки ѝ бижутата. — Нямам намерение да се разхождам по улиците с пръстен на стойност половин милион долара! Ами ако се случи нещо?

— Ала нали е застрахован?! — изтъкна Кони, сякаш застраховката автоматично анулираше отговорността на собственика към предмета.

И сега, докато седяха на огромната ѝ маса във величествения ѝ триетажен апартамент и докато приготвяха поканите за бала с Кони и

другите жени от организационния комитет, Ана-Лиза осъзна, че приличат на деца, работещи по училищен проект. Постави поредната марка на поредния плик, а жените продължаваха да си бърбят за нещата, за които жените по принцип обичаха да говорят — за децата и съпрузите си, за къщите си, за дрехи, прически, някоя клюка от поредния коктейл. Единствената разлика между тях и децата бяха мащабите, в които разсъждаваха. Една от жените се чудеше дали да изпрати дъщеря си в швейцарски пансион, друга си строеше къща на частен карибски остров и подканваше останалите и те да направят същото, „за да бъдем заедно“. А после една от тях повдигна най-важния въпрос, който доминираше в разговорите им от последните три седмици. Това бе въпросът за статията, обсъждаща евентуалната наследница на легендарната госпожа Хаутън — Ана-Лиза бе посочена като трета в списъка на светските дами, надпреварващи се за този статут. Статията беше изключително ласкава — описваше Ана-Лиза като „огненокосата красавица от Вашингтон, която превзе Ню Йорк с гръм и трясък“. Но лично за Ана-Лиза всичко това бе твърде смущаващо. Винаги, когато отидеше някъде, някой споменаваха тази статия, която бе повишила разпознаваемостта ѝ дотолкова, че при всяка нейна поява фотографите се надпреварваха да викат името ѝ, да я молят да спре и да позира за тях. Безобидно, но крайно неприятно за Пол. Той буквално се ужасяваше от нейната публичност.

— Но защо толкова държат да те снимат? — повтаряше всеки път той и грабваше гневно ръката ѝ, издърпвайки я от червения килим.

— Нямам представа, Пол — отговаряше тя.

Наистина ли съпругът ѝ бе толкова наивен за света, в който настояваше да влязат? Били Личфийлд често повтаряше, че всички тези събития са за жени — тоалетите, демонстрацията на бижутата, — така че вероятно Пол, бидейки мъж, просто не разбира. Той открай време страдаше от тотална липса на умения за общуване — не умееше нито да усеща хората, нито да води безсмислени разговори. Когато се намираше в ситуация, която не разбираше, се вкаменяваше и почервяваше от гняв и често пъхаше език в бузата си, за да демонстрира пред другите, че не желае да разговаря. Така, през въпросната вечер, когато забеляза познатата издутина на бузата му, Ана-Лиза се видя в чудо как да му обясни правилата на това конкретно общество.

— Това е като на рожден ден, Пол. Където хората си правят снимки. За да съхранят спомените.

— Не ми харесва тази работа! — отсече Пол. — Не желая мои снимки да се мотаят из интернет! И най-вече не желая хората да знаят как изглеждам или къде се намирам!

— Държиш се като параноик, Пол! — разсмя се Ана-Лиза. — На всички им правят снимки! Дори и тази на Санди може да се види навсякъде!

— Аз не съм Санди!

— В такъв случай не трябва да излизаш!

— Подозирам, че същото би трябвало да важи и за теб!

Забележката му я изкара от релси.

— А защо тогава да не се върна във Вашингтон? — изрече остро тя.

— Какво би трябвало да означава това?

Тя поклати глава. Знаеше, че няма никакъв смисъл да спори с него — нещо, което бе установила още в самото начало на брака им. Когато между тях се появяваха разногласия, Пол започваше да разчленява думите ѝ с надеждата да отвлече вниманието ѝ от темата, така че спорът никога да не бъде разрешен и те никога да не постигнат съгласие. За него концепцията за принципното съгласие бе немислима.

— Нищо — отговори тя.

После тя наистина си остана въкъщи три вечери подред. Обаче Пол отказа да направи каквито и да било промени в графика си, така че на нея ѝ се наложи да си седи съвсем сама в апартамента и да се лута от стая в стая, докато накрая Пол се прибере в десет от работа, хапне един сандвич с фъстъчено масло, приготвен от икономката, и се качи в кабинета си, за да продължи да работи. Били Личфийлд беше все още при майка си и Ана-Лиза се почувства безкрайно самотна в големия град, където всички останали като че ли имаха по-важни работи от това да бъдат с нея. Затова на четвъртата вечер тя се отказа да бъде послушна, излезе с Кони и фотографите им направиха още много снимки, които Ана-Лиза отново прибра в чекмеджето и изобщо не каза на Пол.

И сега една от жените, вманиачена по темата за първата светска дама на Ню Йорк, се обърна към Ана-Лиза и нехайно отбеляза:

— Ти как изобщо се озова в този списък? Особено като се има предвид, че си в Ню Йорк едва от шест месеца?

— Нямам представа — отговори Ана-Лиза.

— Защото именно *тя* трябва да бъде провъзгласена за следващата госпожа Хаутън! — отсече гордо Кони. — Били Личфийлд е категоричен в това отношение. А и за всички е ясно, че от Ана-Лиза ще излезе много по-добра госпожа Хаутън, отколкото от мене!

— Не съм особено убедена — обади се Ана-Лиза.

— Били ли те включи в списъка? — продължи да разпитва жената.

— Обичам Били, но понякога може да бъде много настоятелен — отбеляза друга.

— Изобщо не мога да разбера какво толкова ви пука! — рече Ана-Лиза и притисна поредната марка към поредния плик. Все още ѝ оставаха поне стотина такива. — Госпожа Хаутън е мъртва. Затова ви предлагам да я оставим да почива в мир!

Гостенките ѝ приеха скандалната забележка със задружно кудкудякане.

— Съвсем сериозно! — повтори невъзмутимо Ана-Лиза, докато ставаше, за да помоли Мария да донесе обяда. — Не мога да разбера как подобно нещо може да ви бъде цел!

— Говориш така, само защото не го искаш! — изтъкна една от жените. — Винаги е така: точно този, който не го иска, го получава!

— Напълно си права — съгласи се Кони. — Когато се запознах със Санди, после нямах никакво желание да го виждам повече. Но ето че вече сме женени!

— Мария! — извика Ана-Лиза, като бутна летящите врати на кухнята. — Би ли сервирала пилешката салата „Уолдорф“ и кашкавалени бисквити, ако обичаш?

После се върна на масата и продължи да лепи марки.

— Между другото, получихте ли мястото за паркиране? — обади се по едно време Кони.

— Не — отговори Ана-Лиза.

— Трябва да бъдете непреклонни към хората във вашата кооперация! — посъветва я една от жените. — Не им позволявайте да ви тъпчат! Дадохте ли им да се разберат, че ще плащате повече за мястото?

— В тази сграда подобни неща не минават — отговори Ана-Лиза и от самата мисъл за това я заболя главата.

Напоследък ѝ беше дошло много със съседите — мястото на паркинга, климатиците, шума. Не че Пол улесняваше отношенията ѝ с хората. Наскоро бе отишъл при съседа, спечелил лотарията за паркинга — тих човечец, сърдечен хирург в „Колумбия“, — и му предложил подкуп. Докторът обаче се бе оплакал на Минди, а Минди на свой ред бе изпратила на Пол бележка, в която го молеше да не се опитва да подкупва останалите собственици в кооперацията. Когато Пол зърна бележката, пребледня.

— Откъде е взела това? — извика, като посочи листчето, върху което беше написана бележката. Листчето беше с логото на хотел „Четири сезона“ от Банкок. — Влизала е в апартамента ни! — изкрещя Пол. — Точно оттук го е взела! От бюрото ми!

— Пол, не се дръж като луд!

— Тогава откъде го е взела, а? — продължи да настоява Пол.

— Нямам представа — рече Ана-Лиза, но точно тогава си спомни, че по Коледа бе дала ключове от апартамента им на Сам. Нямаше съмнение, че детето, което иначе веднага бе върнало ключовете, е било принудено преди това да ги даде на майка си.

Ала тъй като не можеше по никакъв начин да каже на Пол за това, продължи да настоява, че приликите в хартията са просто съвпадение. Това бе поредното нещо, за което се наложи да лъже съпруга си — факт, който я изпълваше с огромно чувство за вина, сякаш бе извършила престъпление. След това Пол все пак разпореди да сменят ключалките, но това само наля още масло в омразата му към Минди Гуч и го накара да се закълне, че ще направи всичко възможно да изгони „тази жена“ от сградата.

Мария донесе обяда и постави платата на масата. След това сервира сребърни прибори от „Аспри“ и порцелан от „Тифани“, който според Били все още бил най-доброто, което може да предложи една светска дама.

— Кашкавалени бисквити! — изписка една от гостенките, като впери жадно очи в купчината златисти бисквити в кристалното плато в средата на масата. — Ана-Лиза, не трябваше! Очевидно си решила да ни угояваш!

Джеймс и без това си беше достатъчно невротизиран, но в последните дни преди излизането на книгата му той буквално се побърка. Мразеше се за това, което правеше — открай време презираше авторите, които на всеки половин час проверяват рейтинга си в сайтовете на „Амазон“^[1] и „Барне енд Ноубъл“^[2], и непрекъснато преравят интернет за отзиви и мнения. Новата му мания буквално го изцеждаше. Чувстваше се като луд, който си въобразява, че го преследват фурии. Обратната страна на тази мания се казваше Лола. В редките моменти на здрав разум Джеймс си казваше, че тя е нещо като главната съблазън — ярко, блестящо, неустойимо нещо, от двете страни с кукички. На повърхността отношенията им все още се ограничаваха в рамките на невинността, защото засега не се бе случило нищо друго, освен размяна на есемеси и няколко внезапни гостувания в апартамента му. Приблизително два пъти седмично тя се появяваше неканена при него и се отпускате небрежно на сгъваемия стол в кабинета му като лъскава черна пантера. Той и без това бе отдавна готов да се предаде, но при дадените обстоятелства стръвта бе станала двойно по-неустойима поради факта, че тя веднага бе прочела книгата му и държеше да я обсъжда с него, като същевременно търсеше съвета му за Филип.

Да се омъжи ли за Филип? Разбира се, че го обича, обаче не иска той да се ожени за нея по грешните причини — от чувство за задължение. По този въпрос Джеймс се чувстваше раздвоен между желанието си да има Лола само за себе си и просто да я вижда в сградата независимо при какви обстоятелства. А тъй като не можеше да изрита собствената си съпруга и да инсталира на нейно място Лола, присъствието ѝ на тринадесетия етаж като че ли беше по-добре от нищо. И така, той излъга, озовавайки се в неочакваното положение да дава съвет на двадесет и две годишно момиче.

— Всеобщото мнение по въпроса е, че човек все пак трябва да опита — запелтечи той. — А после винаги можеш да се разведеш.

— Не и аз! — отсече Лола. — Религията ми не го позволява.

Джеймс се зачуди коя ще да е тази религия, но на глас каза:

— Ала тъй като твърдиш, че обичаш Филип...

— Казах, че *мисля*, че го обичам! — поправи го тя. — Но пък съм само на двадесет и две! Как бих могла да знам със сигурност дали е така?

— Никога няма да знаеш със сигурност — рече Джеймс, като си мислеше за Минди. — Бракът е нещо, което просто си продължава вечно, освен ако единият не реши да му сложи край.

— Ти имаш голям късмет! — въздъхна момичето. — Взел си своето решение. И освен това си гений! Когато книгата ти излезе, ще натрупаш милиони долари!

Тайните гостувания продължиха няколко седмици, а после дойде и великата сряда, когато издателят на Джеймс трябваше да получи предварителния отзив за книгата му от „Ню Йорк таймс букривю“. Лола се появи още сутринта, като му донесе подарък — плюшено мече „за късмет“, както се изрази тя. Обаче Джеймс бе вече прекалено нервен, за да оцени подаръка, и разсеяно го напъха в и без това претъпкания килер.

Всичко зависеше от този отзив в „Ню Йорк таймс букривю“. Като автор, чиято предишна книга се бе продала само в седем хиляди и петстотин екземпляра, сега само шумните хвалебствия биха могли да го спасят и да разбият бариерата на предишните му скромни продажби. Представяше си това разбиране като незаконно нахлуване през покрива на шоколадова фабрика, което на свой ред го караше да се чуди дали вече е с всички си.

— Сигурно много се вълнуваш — отбеляза Лола, като вървеше след него към кабинета му. — Но ще видиш, че ще получиш страхотни отзиви! Сигурна съм!

Джеймс не беше чак толкова сигурен, но горката Лола беше твърде млада, за да знае, че нещата обикновено не стават така, както подсказва логиката. Чувстваше, че устата му пресъхва от напрежение. Още от сутринта настроението му се люшкаше между отчаяние и въодушевление. Точно в момента обаче скоростното влакче на ужасите, на което се беше качил, го носеше стремглаво надолу.

— Всеки държи да се изживява като победител — изрече с гробовен глас. — Всеки си мисли, че ако се държи като хората по филмите или тези при Опра, или в така наречените вдъхновяващи

мемоари и никога не се предава, накрая непременно ще победи. Обаче това не е вярно!

— Защо да не е вярно? — контрира го Лола с дразнеща самоувереност.

— Единствената гаранция за успех е упоритата работа — заяви Джеймс. — Статистически погледнато. Но дори и това не е много сигурно. Истината е, че на този свят няма нищо сигурно!

— Точно затова пък има истинска любов! — изтъкна Лола.

Емоциите на Джеймс взеха внезапен остър завой и влакчето пое рязко нагоре „Колко е сладка!“ — помисли си той, докато я наблюдаваше. Нямаше никаква представа за живота, но продължаваше да вярва в себе си толкова искрено, че бе почти вдъхновяващо.

— Всичко се свежда до числата — отбеляза мъдро той, доволен от осъзнаването на този факт. — Числа и още числа, и пак числа. Вероятно винаги е било така.

— Какво е било? — изглежда го Лола. Почувства, че се отегчава. Разговорът беше взел неочакван обрат, който отвеждаше далече от нея самата и навлизаше в сфера, която тя винаги бе свързвала с данъците. Кое то на свой ред означаваше нещо, за което тя се надяваше никога да не ѝ се налага да мисли.

— Рейтинги. И печалби.

— Трябва да тръгвам — каза тя. — Прегърни мечо! Целуни го за късмет! А после ми изпрати съобщение. Нямам търпение да прочета отзивите!

След като тя си тръгна, Джеймс се завърна обратно при интернет. Провери отново и отново електронната си поща, мястото си в класацията на „Амазон“, мястото си в класацията на „Гугъл“ и всички възможни данни с неговото име, в това число сайтове като „Хъфингтън поуст“, „Снаркър“ и „Дифеймър“. Следващите му пет часа бяха едни от най-неприятните в живота му.

Накрая, в три и петнадесет следобед, телефонът иззвъня.

— Успяхме! — извика триумфално Редмън. — Ти си дори на корицата на „Ню Йорк таймс букриувю“! И вече те наричат „съвременният Мелвил“^[3].

Първоначално Джеймс беше прекалено шокиран, за да каже каквото и да било. Но след няколко секунди той възвърна гласа си и

сякаш всеки ден виждаше свои книги на корицата на „Ню Йорк таймс букриувю“, каза:

— Ще го приема.

— Дяволски си прав, че ще го приемеш! — извика Редмън. — Дори и ние не бихме могли да го измислим по-добре! Ще накарам асистентката си да ти изпрати отзивите по имейла.

Джеймс затвори телефона. За първи път през живота си побеждаваше.

— Аз съм победител! — изрече на глас.

А после усети, че му се завива свят — реши, че е от радост, а след това му прилоша. От години не му се беше случвало да повръща, всъщност — от детството му. Ала гаденето се засили и най-накрая беше принуден да отиде в банята, за да извърши най-немъжествените от всички ритуали — да повърне в тоалетната чиния.

А после, все още с треперещи крака, той се върна в кабинета си, отвори прикрепения файл, който му беше изпратил Редмън, и жадно започна да чете всяка страница още докато излизаше от принтера. Най-сетне талантът му беше оценен и отсега нататък, независимо колко книги ще продаде, единственото, което ще има значение, ще бъде само това признание за мястото му в пантеона на литературата. Той беше спечелил! Бе победил! Но какво следваше да направи сега? А, да! Да сподели новините с някого. Нали така се правеше в такива случаи?

Започна да набира номера на Минди, но се спря. За нея имаше достатъчно време. Защото имаше един друг човек, който щеше да оцени новината повече — Лола. Именно тя е човекът, който пръв трябва да научи новината, защото само тя беше до него в този най-съдбовен от всички негови дни. Джеймс грабна трите листа с отзива, излезе във фоайето и нетърпеливо започнала чака асансьора. Междувременно в главата му се въртяха думите, които щеше да ѝ каже — „Успях!“, „Ще се гордееш с мен!“, „Ти беше права“ — както и онова, което може би щеше да се случи после. (Тя ще го прегърне, разбира се, а тази прегръдка би могла да се превърне в целувка, а целувката би могла да се превърне във... Кой знае?!) Най-сетне асансьорът пристигна от върха на сградата, той влезе и го включи за обратния път нагоре. Погледът му се местеше ту към бавно сменящите се цифри на етажите, ту към думите върху листите, които вече се бяха запечатали в съзнанието му: „Съвременният Мелвил!“

Изпълнен с въодушевление, той зачука силно на вратата на апартамент 13 Б. Чу някакво тътрене на крака и очаквайки да види Лола, изпадна в шок, когато зърна срещу себе си Филип Оукланд. А когато Филип на свой ред видя Джеймс, по лицето му се изписа хладина и раздразнение.

— Гуч, какво правиш тук?

Сякаш сцената беше взета направо от някоя сапунена опера. Джеймс се опита да надникне незабележимо над рамото на Филип, за да види дали Лола е там, а Филип попита:

— Мога ли да ти помогна с нещо?

Джеймс даде всичко от себе си, за да си възвърне силите, и промърмори:

— Току-що получих страхотни отзиви от „Ню Йорк таймс букриув“. — И размаха безполезните вече листи в ръката си.

— Поздравления — смотолеви Филип и направи опит да затвори вратата.

— Лола вкъщи ли е? — извика в отчаянието си Джеймс.

Филип го изгледа, изсмя се саркастично и кимна с глава, сякаш вече бе проумял истинската цел на съседа си.

— Лола! — подвикна към вътрешността на апартамента.

Лола се приближи към вратата, облечена в копринен халат. Косата ѝ беше мокра, като че ли току-що излизаше от банята.

— Какво? — попита и небрежно пхна ръка в задния джоб на дънките на Филип.

Джеймс притеснено подаде листите и каза:

— Това е отзивът в „Таймс“. Реших, че може би ще искаш да го видиш.

— Разбира се — изрече с хладна любезност тя, сякаш не беше идвала в апартамента му само преди няколко часа, сякаш никога не беше ходила в апартамента му, сякаш изобщо не го познаваше.

— Добър е — продължи Джеймс. Знаеше, че е победен, но не искаше да приеме поражението си. — Всъщност, направо е страхотен!

— Готино! Нали, Филип?

— Да, много приятно — кимна Филип и този път наистина хлопна вратата под носа на Джеймс Гуч.

Джеймс се запита дали в живота му имаше друг момент, когато се бе чувствал толкова глупаво, колкото сега.

Когато се върна вкъщи, му трябваше доста време, докато се възстанови от тази обезпокоителна сцена. Успя само защото телефонът иззвъня. Беше Минди.

— Току-що разбрах — изрече с обвинителен тон тя.

— За какво? — попита той, автоматично превключвайки на обичайния им начин на разговор.

— За корицата на „Ню Йорк таймс букриу“ — извика тя. —
Защо не ми се обади? Защо трябваше да го разбере от един блог?

Джеймс въздъхна и отговори:

— И аз самият научих току-що.

— Не се ли радваш? — попита Минди.

— Много — отговори той.

И затвори. А после приседна на стола си. Никога не си бе помислял, че радостта от триумфа ще трае вечно, но и през ум не му беше минало, че ще бъде чак толкова краткотрайна.

* * *

Няколко дена по-късно Били Личфийлд се завърна в Манхатън. Майка му беше по-добре, но и двамата бяха наясно, че вече е поела неизбежния си път към смъртта. Месецът, прекаран в затънтените предградия в полите на планините Бъркшир, го бе научил на много неща — и най-вече какъв голям късмет е извадил в живота. Истината бе, че той не бе роден в богатите имения, а в предградията, и фактът, че бе успял да избяга от тях в продължение на тридесет години, бе повече от удивителен. Ала облекчението му от завръщането в Манхатън бе твърде краткотрайно. Още в мига, в който застана пред вратата на апартамента си, го очакваше предупреждение за изгонване.

За да възстанови правото си на ползване на жилището, той трябваше да отиде до квартирния съд на Стейт стрийт, където се оказа сред масите на големия град. Това бе истинският Манхатън, където всеки се мислеше за повече от другите и всеки отстояваше със зъби и нокти своите права. Били приседна до стотиците други в един от многобройните пластмасови столове в задушната чакалня и примирено изчака реда си.

— Какво е вашето извинение за неплащането на наема? — попита го съдията, когато дойде неговият ред.

— Майка ми беше болна. Трябваше да напусна града, за да отида да я гледам.

— Това е престъпно нехайство.

— Не и според майка ми.

Съдията се смръщи, но като че ли го съжали.

— Веднага си платете наема и таксата за просрочване. И се постарайте никога повече да не ви виждам тук!

— Да, Ваша чест — кимна Били.

Изчака на още една дълга опашка, за да плати всичко в брой, а после се качи на метрото. Топлият, спарен въздух на мотрисата притисна главата му като в менгеме. Оглеждайки лицата около себе си, Били бе шокиран от безсмислието на толкова много човешки животи. Но може би просто неговите очаквания бяха твърде високи. Може би Бог не бе предвидил живота да бъде нещо повече от обикновено размножаване.

Все още в това настроение, той посрещна Ана-Лиза пред сградата на № 1 и се качи в нейното съвсем ново бентли. Личният шофьор бе нает от специална агенция с негово съдействие. Не бе виждал Ана-Лиза повече от месец и сега се изуми от външния ѝ вид — на светлинни години далече от нехайното момчешко излъчване на жената, с която се бе запознал преди девет месеца. Но тя все още не бе изгубила уменията да изглежда естествена, сякаш не бе сложила никакъв грим и косата ѝ не бе старателно подредена в прическа и не носеше панталони за пет хиляди долара — макар Били да знаеше, че тя влага много време и усилия за поддържането на външния си вид. Следователно изобщо не бе чудно, че хората се надпреварваха да я канят навсякъде, а списанията се съревноваваха да показват нейни снимки. За свое огромно учудване Били се улови, че изпитва известни резерви във връзка с нейния главоломен успех. Тази предпазливост бе съвсем нова за него — вероятно беше плод на последните събития или на осъзнаването, че собствените му години на борба в крайна сметка не бяха довели до нищо. Искаше му се да ѝ каже: „Снимката е временно отражение — днес е тук, утре го няма. И няма да донесе никакво удовлетворение на душата ти.“ Но не ѝ каза. Защо да не се

забавлява сега, докато може? А за разкаянията и съжаленията — време много.

Колата ги откара до галерията „Хамър“ на Пето авеню, където Били приседна на една пейка и потъна в съзерцание на най-новите произведения на художниците. В чистата белота на галерията силите му започнаха да се завръщат. Да, ето защо правеше това, което правеше. Макар самият той да не можеше да си позволи предмети на изкуството, поне имаше възможността да се обкръжава с тях благодарение на онези, които можеха. Ана-Лиза приседна до него и се втренчи в прочутата картина на Андрю Уайът на жена в синя стая край брега.

— Никога няма да разбера как една картина може да струва четиридесет милиона долара! — изрече по едно време Ана-Лиза.

— О, мила! — въздъхна Били. — Картина като тази е безценна! Абсолютно уникална! Трудът и погледът на един-единствен човек, но в нея се съзира съзидателната ръка на Бога!

— Но същите тези пари биха могли да бъдат похарчени в помощ на хората! — изтъкна тя.

Беше чувал този аргумент толкова често, че понякога му дотягаше да обяснява. Все пак сега каза:

— Да, на повърхността това е вярно. Ала без изкуството човекът си остава животно, при това не особено привлекателно животно! Лакомо, алчно, егоистично и с жажда за кръв. А изкуството ни дава радост, красота и поглед към вселената. То е истинската храна за душата!

— Били, добре ли си? — погледна го разтревожено Ана-Лиза.

— Превъзходно! — отговори той.

— Ако мога да сторя нещо, за да помогна на майка ти... — започна тя, но спря, защото се сети, че Били много мразеше да говори за финансовото си положение. После обаче състрадателността ѝ взе връх и тя продължи: — Ако се нуждаеш от пари... А Пол изкарва много... Напоследък разправя, че е на прага да натрупа милиарди... — Тук тя се усмихна притеснено, сякаш се срамуваше. — А аз за нищо на света не бих хвърлила десет милиона долара за картина, но ако някой се нуждае от помощ...

Без да сваля очи от шедьовъра на Уайът, Били изрече:

— Няма нужда да се притесняваш за мен, скъпа моя. Оцелял съм в Ню Йорк достатъчно дълго и смятам, че ще успея да издържа още мъничко!

Когато влезе в апартамента си, телефонът звънеше. Беше майка му.

— Помолих момичето да ми донесе една пъстърва от супермаркета, а тя се оказа развалена! Не мога да повярвам как има хора, които не могат да различат вмирисаната риба от прясната!

— О, мамо! — въздъхна безсилно той.

— И какво трябва да направя сега? — продължи ядосано старицата.

— Не можеш ли да се обадиш на Лаура? — предложи Били, като имаше предвид сестра си.

— С нея пак не си говорим. Говорихме си само докато ти беше тук.

— Ще ми се да се решиш да продадеш къщата и да се преместиш в апартамент в Палм Бийч! Там животът ти ще бъде много по-лесен!

— Не мога да си го позволя, Били! Пък и не желая да живея сред непознати.

— Но нали ще си имаш собствен апартамент?!

— Не мога да живея в такава кутийка! Знаеш, че ще откача!

Били затвори телефона и пак въздъхна. Майка му бе станала невъзможна, но, от друга страна, вероятно всички стари хора стават такива, когато откажат да приемат факта, че е необходима промяна. Той бе наел частна медицинска сестра, която да посещава майка му два пъти седмично, както и едно момиче, което да ѝ чисти и пазарува. Но знаеше, че това разрешение е само временно. А и майка му беше права — не можеше да си позволи да си продаде къщата и да си купи апартамент във Флорида. Докато беше при нея, той се бе консултирал с един агент по недвижимите имоти и бе разбрал, че пазарът на имоти е претърпял драстичен спад и че сега къщата на майка му би струвала не повече от триста хиляди долара. Ако я е била продала преди две години, тогава вероятно е можела да вземе поне четиристотин и петдесет хиляди.

Но преди две години никой не си бе помислял, че нещата ще се обърнат така. Иначе сега с майка му всичко беше наред, но той бе наясно, че на някакъв етап тя ще трябва да отиде в старчески пансион,

където да се грижат постоянно за нея. Ала както сестра му го бе информирала, минималната месечна такса за подобен пансион била пет хиляди долара. Кое то ще рече, че дори и да продаде къщата, парите от нея ще ѝ стигнат за около четири години. А после какво?

Били огледа малкия си апартамент. И него ли бе на път да загуби? И той ли бе на път да се превърне в обект на благодеения? Фактът, че Ана-Лиза Райе го бе попитала дали не се нуждае от пари, бе изключително лош знак. Толкова ли очевидно бе отчаянието му? Щом хората доловят слабостта му, автоматично ще го отрежат. „Чу ли какво е станало с Били Личфийлд? — ще си кажат. — Изгубил апартамента си и бил принуден да напусне Ню Йорк!“ Ще поговорят, ще поговорят за него, а накрая ще го забравят. В този град никой не обръщаше внимание на неудачници.

Отиде в спалнята си и отвори дървената кутия, която госпожа Хаутън му бе оставила в наследство. Кръстът на Кървавата Мери си лежеше все така в кадифената торбичка в тайното отделение. Бе му минало през ума да си наеме сейф, в който да скрие кръста, но после си каза, че дори само това действие би могло да събуди нечий подозрения. Затова, подобно на Луиз Хаутън, и той бе продължил да си го държи вкъщи на съвсем видно място — върху бюрото си. Докато изваждаше кръста от торбичката, той си спомни нещо, което госпожа Хаутън му бе казала веднъж: „Проблемът с изкуството, Били, е в това, че то не разрешава проблемите на хората. Виж парите са съвсем друго нещо!“

Сега Били си сложи очилата за четене и огледа кръста. Диамантите бяха доста грубо обработени по днешните стандарти и бяха далеч от идеални по отношение на цвета и яркостта си. Но пък камъните бяха стари и огромни. Диамантът в средата бе най-малко двадесет карата. На свободния пазар кръстът би могъл да струва най-малко десет милиона долара.

Но точно това обстоятелство му подсказа, че не трябва да бъде алчен — колкото по-голяма цена сложеше на кръста, толкова по-голяма бе вероятността продажбата да привлече нежелано внимание. Затова реши да поиска само три милиона долара — напълно достатъчни, за да поеме грижите за майка си и да си подсигури относително скромния начин на живот в Ню Йорк.

А после осъзнаването на онова, което се канеше да извърши, скова тялото му от страх. Усети, че започва да се поти. Остави кръста на леглото, влезе в банята, взе си два ксанакса и се пхна под душа.

След това, докато се подсушаваше с дебелата бяла хавлиена кърпа, той си заповяда да бъде решителен в действията си. Би предпочел да продаде кръста на Ана-Лиза Райе, на която имаше безусловно доверие, обаче Ана-Лиза беше адвокат и веднага ще надуши, че сделката е незаконна. А това му оставяше само още един избор — Кони Брюър. Блажената липса на интелигентност на Кони можеше някой ден да го завлече в гроба, но, от друга страна, тя бе доста добра в следването на инструкции. Което ще рече, че стига редовно да ѝ напомня да си държи езика зад зъбите, всичко ще бъде наред. И сега, докато обличаше копринения си индийски халат, Били си каза, че ако ще прави нещо, трябва да го направи бързо. Затова веднага вдигна телефона до леглото си и позвъни на Кони.

В момента тя вземала децата от училище, но каза, че ще намине при него към четири-четири и половина. В четири и половина звънецът на вратата му иззвъня и Кони се появи в претъпкания му апартамент.

— Били, много си мистериозен! — възкликна въодушевено тя.

Той просто вдигна кръста пред очите ѝ.

— Какво е това? — изписка тя и се приведе, за да го огледа по-добре. — Истински ли е? Мога ли да го подържа? — Тя поднесе дланта си и той го постави в нея. — Това диаманти ли са? — ахна тя.

— Надявам се — отговори той. — Кръстът е принадлежал на кралица!

— О, Били, искам го! Искам го! — започна да пищи тя. — Трябва да го имам! Мой си е! — Постави кръста на гърдите си и се обърна, за да се огледа в огледалото над камината. — Виждаш ли? Започва да ми говори! Скъпоценните камъни винаги ми говорят! И знаеш ли какво ми казват? Че са мои!

— Много се радвам, че ти харесва — изрече нехайно Били. И с гласа на човек, извършил множество сделки с предмети на изкуството, допълни: — Този кръст е много специален! И има нужда да бъде в правилния дом!

Кони веднага прие делови вид, страхувайки се, че ако не го купи веднага, кръстът може и да ѝ се изплъзне.

— Колко искаш за него? — попита, приседна на дивана и извади мобилния си телефон. — Веднага ще се обадя на Санди и ще му поръчам да ти напише чек!

— Това би било прекрасно, скъпа моя, но се опасявам, че нещата не са чак толкова прости!

— Но аз го искам сега! Веднага!

Били й позволи да го отнесе и изпита огромно облекчение, когато ценното произведение на изкуството напусна апартамента му. Сега единственото, от което имаше нужда, бяха парите.

Тази вечер беше канен на коктейл, обаче си остана вкъщи, за да изчака Санди.

Точно в осем вечерта Санди почука нетърпеливо на вратата му. Никога досега не бе идвал в жилището на Били Личфийлд и определено беше изненадан да разбере колко малко беше то. Вероятно точно по този повод докато отваряше куфарчето си, той отбеляза:

— Предполагам, че когато получиш парите, ще си купиш по-голям апартамент, а?

— Не мисля — отговори Били. — Тук си ми харесва.

— Както обичаш — кимна делово Санди и извади жълт юридически бележник. После започна да му обяснява детайлите на плана, който беше измислил, и след не повече от двадесет минути двамата стигнаха до споразумение.

Когато по-късно Били си легна, се почувства като изцеден. Нямаше съмнение, че за Санди цялата тази потайност беше твърде странна и предвид факта, че очевидно гледаше на кръста като на обикновена красива дрънкулка, вероятно бе помислил Били просто за поредния ексцентрик. Но иначе планът бе много лесен и парите никога не биха могли да бъдат проследени до продажбата на кръста. Санди щеше да му открие инвестиционна банкова сметка в Женева, Швейцария, в която в продължение на десет месеца щеше да привежда суми от малко под десет хиляди долара. Този ход нямаше да привлече вниманието на властите, които проследяваха единствено транзакции на стойност над десет хиляди долара. Когато приключиха сделката си, Санди на шега му предложи да си напише завещанието.

— Защо? — смая се Били.

— Защото ако с теб се случи нещо, правителството автоматично ще сложи ръка на авоарите ти — отговори делово Санди, докато

затваряше куфарчето си.

Били затвори очи. Всичко бе свършило и вече нямаше връщане назад. Почти веднага заспа и се събуди чак на сутринта. Това бе първата нощ от седмици насам, в която бе успял да се наспи без помощта на сънотворни.

Две вечери по-късно обаче изживя огромен ужас. Беше на премиерата на „Скъпоценни камъни“ на Баланшин в Нюйоркския балет. Били бе решил да отиде сам — щеше му се поне за една вечер да се освободи от задължението да поддържа маската си пред други хора. Но трябваше да се досети, че в Ню Йорк човек не може да остане незабелязан. Установи го още по време на разходката през първия антракт, когато се сблъска с Енид Мърл, придружавана от някакво нелепо младо същество с огромни зъби. Енид не му представи момичето и всъщност се държа твърде недружелюбно.

— О, Били — бе единственото, което изломоти, преди да му обърне гръб.

Били не отдаде огромно значение на реакцията ѝ, защото я познаваше добре и знаеше, че понякога можеше да бъде и такава. Освен това, както всички в Ню Йорк вече отчитаха, Енид Мърл в крайна сметка бе остаряла.

Ала веднага след това бе стреснат от потупване по рамото. Били се обърна и се озова лице в лице с Дейвид Порши — директорът на музея „Метрополитън“. Дейвид Порши бе плешив мъж с маслинена кожа и дълбоки торбички под очите; на петдесет и пет се считаше за относително млад, за да заема подобна отговорна позиция, ала при назначаването му бордът бе изхождал от презумпцията, че той ще може да оглавява великата институция поне тридесетина години.

— Били Личфийлд! — възкликна Дейвид и кръстоса ръце пред гърди, поглеждайки го така, сякаш бе сторил нещо нередно.

Били се ужаси. Като директор на музея, Дейвид не можеше да не е запознат с мистерията около кръста на Кървавата Мери. За момент на Били му хрумна крайно ирационалната мисъл, че Дейвид може би по някакъв начин е разбрал как кръстът се е озовал у него благодарение на наследството на госпожа Хаутън. Ала всички тези мисли се оказаха плод единствено на неговата параноя, защото в следващата секунда Дейвид изрече:

— Не съм те виждал цяла вечност! Къде се криеш?

— О, тук съм си — смотолеви притеснено Били.

— Вече не те виждам на нашите мероприятия. Откакто госпожа Хаутън се спомина — Бог да дари мир на благородната ѝ душа! — сигурно вече не ни мислиш за достатъчно важни, за да ни удостояваш с присъствието си!

„Да не би да се опитва да изкопчи някаква информация от мен?“ — помисли си Били, но все пак хладнокръвно запази спокойствие, сви рамене и отвърна:

— Нищо подобно! Вече съм включил в календара си благотворителната ви вечеря през идния месец. Смятам дори да доведе Ана-Лиза Райе. Може би си чул, че тя и съпругът ѝ купиха апартамента на госпожа Хаутън.

Знаеше, че няма нужда да казва нищо повече. Дейвид Порши автоматично схвана подтекста — присъствието на подобни хора означаваше набирането на нови дарители.

— Браво на теб! — възкликна доволно той. — Знаех си, че винаги можем да разчитаме на теб да работиш за нашата кауза!

Били се усмихна, но веднага щом директорът на музея се отдалечи, се отправи към мъжката тоалетна. Така ли щеше да бъде отсега нататък? Така ли щеше непрекъснато да наднича през рамо и да се пита дали хора като Дейвид Порши го подозират? Всички в света на изкуството го познаваха. И докато продължаваше да стои в Манхатън, никога нямаше да може да ги избягва.

Бръкна в джоба си, извади оттам оранжевите хапчета и пхна едно от тях в устата си. Глътна го на сухо. Знаеше, че само след няколко минути лекарството ще започне да действа, но за съжаление вече беше прекалено късно. Вечерта му бе провалена. Не можеше да стори нищо друго, освен да се прибере у дома. И докато вървеше към изхода, отново зърна Енид Мърл. Тя също го видя. Той ѝ помахаша, но тя не реагира.

— Кой беше този? — попита Лола.

— Кой, скъпа? — направи се на разсеяна Енид, докато поръчваше две чаши шампанско.

— Мъжът, който ти помахаша.

— Нямам представа за кого говориш, скъпа — отвърна Енид. Знаеше отлично кого има предвид момичето, но все още не бе простила напълно на Били Личфийлд заради апартамента на госпожа Хаутън. Винаги го бе считала за добър приятел, което щеше да рече, че той трябваше първо да отиде при нея и да прояви учтивостта да я информира какво смята да прави със семейство Райе.

Но точно сега изобщо не ѝ се мислеше нито за Били Личфийлд, нито за семейство Райе и техния апартамент. Сега беше на балет. Ходенето на балет бе едно от най-големите удоволствия в живота на Енид и тук тя си имаше свои ритуали. Винаги сядаше на първата редица в първата ложа, на място 113, което считаше за най-доброто в театъра, и винаги си поръчваше по чаша от най-скъпото шампанско по време на антрактите. Елегантното първо действие, наречено „Смарагди“, беше приключило и сега, след като плати шампанското, тя се обърна към Лола и попита:

— Какво мислиш за балета, скъпа?

Лола се вторачи в парчето ягода в чашата си. Отлично знаеше, че балетът се считаше за връхната точка във висшата култура. Но още първото движение на сцената я бе отегчило и я бе накарало едва ли не да се разпищи и да започне да си скубе косите. Бавната класическа музика стържеше по нервите ѝ — дотолкова, че за момент дори се запита дали не е направила грешка, като е избрала да бъде с Филип. Обаче после си напомни, че в случая Филип няма никаква вина — та той дори не беше тук! Умен ход от негова страна — да си остане вкъщи.

— Хареса ми — отвърна колебливо тя.

Отдалечиха се от бара и приседнаха на малка масичка встрани, където започнаха да отпиват от шампанското си.

— Наистина ли? — обади се по едно време Енид. — Имаше голям дебат за това кое от действията е по-хубаво: „Смарагди“, „Рубини“ или „Диаманти“. Лично аз предпочитам „Диаманти“, но като че ли повечето от други хора предпочитат „Рубини“. Затова смятам, че ти трябва сама да решиш за себе си.

— Има и още ли? — вдигна уплашено очи Лола.

— О, още часове наред! — обяви щастливо Енид. — Мислила съм много по въпроса и стигнах до заключението, че балетът е пълната противоположност на интернет. Или на някое от онези неща, които

гледаш по телефона си. Балетът е най-сигурният антидот срещу сърфирането из интернет. Принуждава те да задълбаеш. Да мислиш!

— Или да заспиш — опита се да се пошегува Лола.

Енид се престори, че не е чула, и продължи:

— В идеалния случай балетът трябва да те докара до променено състояние на съзнанието. Често обичам да казвам, че той е специфична версия на медитацията. А после се чувстваш чудесно! Ще видиш!

Лола отпи нова глътка шампанско. Беше ѝ леко горчиво на вкус и мехурчетата дразнеха гърлото ѝ, но тя взе твърдото решение да запази мнението си за себе си. Тази вечер беше една прекрасна възможност да накара Енид да я хареса — или най-малкото да я накара да разбере, че тя възнамерява да се омъжи за Филип и че няма никакъв смисъл да се опитва да застава на пътя им. Няма съмнение, че поканата на Енид да я придружи на балет бе сварила Лола напълно неподготвена. Когато двамата с Филип се върнаха от Мустик, тя очакваше Енид да се разбеснее, когато разбере, че са решили да живеят заедно. Вместо това обаче лелята се престори на много щастлива и автоматично предложи да я вземе със себе си на балет. Нарече събитието „момичешка вечер“, макар Лола да не виждаше как тази старица можеше да се мисли все още за момиче. А после през главата ѝ мина нова, още по-смущаваща мисъл — може би лелята всъщност няма нищо против съжителството ѝ с Филип и дори възнамерява да прекарва по-голямата част от времето си с тях! Сега Лола сведе очи към чашата и хвърли крадешком поглед на Енид. Ако наистина е така, старицата просто не знаеше каква изненада я чака! Филип вече беше изцяло неин, така че за лелята бе крайно време да разбере, че когато става въпрос за лични отношения, трима със сигурност са много!

— Филип казвал ли ти е, че когато беше малък, играеше балет?
— попита Енид.

Представата за Филип, обут в чорапогачник, стресна Лола не на шега. Това истина ли беше или просто сигнал, че старицата е започнала да се вдетинява? Лола огледа внимателно Енид. Русата ѝ коса беше подредена в изящна прическа, бе облякла изискан кариран костюм в черно и бяло и носеше ужасно скъп комплект огърлица и обици от смарагди, за които Лола се надяваше, че някой ден може да ѝ бъдат оставени в наследство. Възрастната жена не изглеждаше никак

луда и, ако трябваше да бъде честна, Лола не можеше да не ѝ признае, че за осемдесет и две годишна старица изглеждаше доста добре.

— Не, не ми е казал — отговори сковано тя.

— Е, нищо. Тепърва ви предстои да се опознавате, така че той, естествено, все още не е имал време да ти разкаже всичко за себе си. Та така беше, като малък игра в „Лешникотрошачката“. Беше младият принц. В онези години това беше много модерно. Всъщност и до днес е така. Балетът винаги е бил неотменна част от нашия живот. Но съвсем скоро ще го разбереш и сама.

— Нямам търпение — отбеляза Лола и се насили да се усмихне.

Театърът бе огласен от сигнала за края на антракта и Енид се изправи.

— Хайде, скъпа, да тръгваме! За нищо на света не искам да пропускам второ действие! — Подкани Лола да я хване под ръка, облегна се на нея и затътри бавно крака към ложата им, като не спираше да бъбри. — Толкова се радвам, че обичаш класическото изкуство! Зимният сезон на балета е само до края на февруари, но пък после имаме на разположение операта. Плюс прекрасните концерти за пиано, разбира се, и вечерите на поезията. Тук човек никога не може да се оплаче, че е лишен от култура. А сега, след като вече живееш при Филип, ще бъде много лесно. Нали и без това сме си съседи, ще можеш да ме придружаваш на всички събития!

На тринадесетия етаж в Пето авеню № 1 Филип се бръснеше за втори път през този ден. Докато остъргваше наболите косми от брадата си, той за миг застина и се послуша. Имаше нещо необичайно наоколо. Да! Нямахме никакво бръмчене! За първи път от месеци насам!

Продължи със задачата по избръсването си. Докато измиваше лицето си с вода, той изпита вина, че е решил да прави нещо зад гърба на Лола. А после се ядоса на себе си. Все пак имаше пълното право да върши това, което си поиска — да не бе женен за нея, я! Само се опитваше да ѝ помогне, като ѝ предоставяше покрив над главата, докато измисли как да продължи живота си.

Докато минаваше през дневната, забеляза, че Лола бе оставила списанията си нехайно хвърлени върху дивана. Типично! Наведе се и ги вдигна. Всички бяха на една тематика: „Булки“, „Модерната булка“ и „Еlegantната булка“. А, това вече е прекалено! Ще трябва да поговори с нея и да ѝ изясни ситуацията! Нямахме намерение да бъде

принуждаван да дава обещания, които не възнамеряваше да изпълни. С тази мисъл в глава той грабна списанията, отнесе ги в кухнята и ги хвърли в ръкава за смет, макар това да беше против правилата на сградата.

А след това взе асансьора и слезе на деветия етаж.

— Ето те и теб! — възкликна Шайфър Даймънд, като отвори вратата.

— И теб! — отвърна весело той.

Тя бе облечена небрежно, с дънки и френска моряшка риза в бяло и синьо. На краката си не носеше нищо. Но все още не бе изгубила способността си да изглежда елегантно и в най-обикновените дрехи. Сравнявайки я неволно с Лола, Филип установи, че младото момиче няма това качество.

Шайфър постави ръце от двете страни на главата му, целуна го и отбеляза:

— Отдавна не сме се виждали, Оукланд!

— Така е — кимна той, влезе и се огледа. — Я! Ама тук нищо не се е променило!

— Нямам време да правя каквито и да било промени.

Филип се запъти към дневната и седна. Чувстваше се като у дома си и невероятно млад, сякаш всичките тези години бяха внезапно изтрити като с вълшебна пръчица. Вдигна една тяхна снимка, правена в Аспен през зимата на 1991 година, и отбеляза:

— Не мога да повярвам, че още я пазиш.

— Това място е като капсула във времето, Оукланд! Боже, тогава бяхме деца, нали? — отбеляза, като се приближи, за да погледне снимката. — Но пък изглеждахме добре заедно!

Филип се съгласи, смаян от щастието, което се излъчваше от младите им лица на снимката. Много отдавна не бе изпитвал подобно щастие.

— Какво стана оттогава? — промърмори, докато връщаше снимката на мястото.

— Просто остаряхме, момченце! — изчурулика весело тя и се запъти към кухнята. Както бе обещала, тя наистина му приготвяше вечеря.

— Говори само за себе си! — подвикна ѝ той. — Аз не съм стар!

Тя надникна през врата и отсече:

— Нищо подобно! И е крайно време да го осъзнаеш!

— Ами ти? — продължи Филип, като отиде при нея в кухнята.

Тя тъкмо добавяше парчета лимон и едро нарязан лук във вътрешността на пилето, Филип седна на високото столче до барплота, на което бе седял толкова пъти преди, наля си червено вино и се загледа в нея как приготвя прочутото си печено пиле. Шайфър имаше и други специалитети, като например чили и картофена салата, а през лятото — задушени миди и омари, но печеното пиле си оставаше ненадминато — поне от негова гледна точка. Още първата неделя, която бяха прекарвали заедно — преди много, много години, — тя бе настояла да му приготи пиле в миниатюрната фурничка на кухнята в хотелската стая. А когато той я бе подкачил, изтъквайки, че готвенето не е особено женствена процедура, тя бе отговорила: „Дори и най-големият глупак трябва да знае как да си приготвя храна!“

И сега, докато пяхаше пилето във фурната, тя каза:

— Аз никога не съм крила възрастта си. Основната разлика между мен и теб е, че аз не се страхувам от остаряването.

— Аз също не се страхувам — контрира я той.

— Напротив! И то как!

— Защо? Защото съм с Лола ли?

— Не само това — отбеляза тя, върна се в дневната и постави една цепеница в камината. После запали дълга клечка кибрит и я остави да се разгори. — Издава го всичко в теб. Цялото ти поведение. Излъчването ти!

— Може би и аз щях да се чувствам млад, ако снимах хитов телевизионен сериал! — опита се да я подразни той.

— Тогава защо не сториш нещо по въпроса? Защо не се върнеш към писането на книги? Вече шеста година не си издал нито една книга!

— Творчески блокаж — въздъхна той.

— Глупости! — сръза го тя, като запали огъня. — Просто се страхуваш, момченце! Някога беше различен. А сега се задоволяваш само с някакви глупави сценарии! „Завръщане при шаферките“! Профанщина!

— Но нали поех един нов сценарий! За Кървавата Мери! И той върви доста добре! — опита се да се защити той.

— Глупости, Филип! И това е поредната сапунка! Поредният начин за бягство! И няма нищо общо с реалния живот!

— Какво му е лошо на желанието за бягство от живота?

Тя го изгледа и поклати глава.

— Филип, през целия си живот живееш все на едно и също място, в твоя апартамент. Не си направил и крачка напред. И въпреки всичко, незнайно как, успяваш да бягаш!

— Е, нали сега съм тук? — отбеляза той, повтаряйки нейните собствени думи отпреди няколко дена.

— Тук си, защото имаш нужда да избягаш от Лола! Имаш нужда да се престориш, че имаш къде да отидеш, ако нещо не се получи! Което със сигурност ще стане така. И тогава какво ще правиш?

— Така ли мислиш наистина? — изгледа я обидено той. — Че съм тук, защото искам да избягам от Лола?

— Не знам.

— Не е така!

Тя се приближи до него и го тупна игриво по главата.

— Тогава защо си тук?

Той сграбчи ръката ѝ, но тя се отскубна и допълни:

— Само не ми минавай с онази изтъркана реч за това как можеш да обичаш някого, но не можеш да бъдеш с него!

— Е, обаче е точно така.

— Глупости! — махна с ръка Шайфър. — Тази реч е за слабите и лишените от страсти! Какво се случи с нашата страст, Оукланд?

Той въздъхна. Шайфър все още не бе изгубила способността си да разбърква съзнанието му, да го кара да се чувства едновременно могъщ и неадекватен. Но не беше ли това най-главното, което човек очакваше от една връзка?

— Няма да стане — изрече на глас.

— Кое, пенисът ти ли? — подкачи го тя и се запъти към кухнята, за да погледне пилето.

— Не, това с нас — отговори Филип, облегнат на вратата. — Пак ще опитаме и пак няма да стане.

— Е, и? — отбеляза тя, като отвори вратичката на фурната. Филип усети, че тя се колебае точно толкова, колкото и той.

— Виж какво, момченце! — натърти Шайфър, като вдигна домакинската ръкавица от барплота. — Писна ми да те убеждавам! Не

можеш ли поне веднъж през живота си да вземеш свое собствено, искрено решение?

— Пак започна да играеш! — промърмори той и застана зад нея. — Непрекъснато играеш! Помисляла ли си какъв би бил животът ти, ако престанеш да се преструваш, че си на сцената?

— Никога не се преструвам.

— Напротив! Правиш го непрекъснато!

Тя захвърли домакинската ръкавица на барплота, затвори фурната и се обърна към него.

— Прав си! — направи пауза и го погледна право в очите. — Винаги играя. Това е начинът ми на защита. Повечето хора го правят, по един или друг начин. Обаче аз се промених.

— Твърдиш, че си се променила? — изгледа я закачливо Филип.

— А ти да не би да твърдиш, че не съм?

— Нямам представа. Защо не вземем да проверим, а? — промърмори той, повдигна косата ѝ и започна да целува тила ѝ.

— Престани! — скастри го тя.

— Защо?

— Добре де, недей! Дай да направим секс и да приключим с тази мисъл! А после можем да си продължим да бъдем такива, каквито сме!

— Може и да не искам — изрече предупредително той.

— О, искаш! Винаги искаш!

Шайфър побягна към спалнята пред него и съблече ризата си. Гърдите ѝ все още бяха малки, кръгли и стегнати и все още го подлудяваха. Той се съблече, остана само по боксерки и се приближи към нея.

— Спомняш ли си как някога правехме онова нещо? — попита тя.

— Кое?

— Онова. Шантавото нещо, когато ти лягаше по гръб, вдигаше крака, а аз се отпусках по корем върху тях и се преструвах, че летя?

— Искаш да направим точно моеаV.

— Хайде, ела! — примъкна го към себе си тя и го бутна на леглото.

За няколко секунди тя успя да запази равновесие върху него, като дори разпери ръце, но после краката му се огънаха и тя се строполи върху него. Избухнаха едновременно в смях. Филип се хилеше заради

детинщините, на които все още бяха способни, и докато се хилеше, се сети, че не се бе смял така от много дълго време. А всичко беше толкова просто! Спомни си как някога прекарваха часове наред в леглото, без да правят нищо друго, освен да си играят на някакви глупави детски игри. И това им беше напълно достатъчно.

Тя приседна и отметна косата от лицето си. А той усети, че отново започва да се влюбва в нея. Притегли я към себе си и се претърколи отгоре ѝ.

— Знаеш ли, че може би все още те обичам? — прошепна.

— Това не би ли трябвало да се каже след секса? — промърмори тя.

— Казвам го преди.

И в пълна хармония, двамата свалиха бельото си и тя хвана пениса му, сякаш претегляше твърдостта му.

— Искам да те почувствам вътре в себе си — простена.

Той проникна в нея и за няколко секунди никой от тях не помръдна. Тя въздъхна, извърна глава и прошепна:

— Хайде!

Той започна да се движи, влизайки все по-дълбоко и по-дълбоко, и това се оказа поредният миг, когато двамата пак бяха в синхрон. Оргазмът ѝ започна, тя се разпищя на воля, а той започна да се празни и когато петнадесет минути по-късно всичко беше приключило, двамата се спогледаха с благоговение.

— Това беше удивително! — отрони той.

Тя се изтръгна от обятията му, приседна на ръба на леглото и се обърна към него.

— И сега какво?

— Нямам представа — отговори Филип.

— Може би не трябваше да го правим — каза Шайфър.

— Защо? Да не би пак да смяташ да бягаш?

Стана и се запъти към банята.

— Не — подвикна след него тя. Приблужи се и докато го гледаше как уринира, допълни: — Но *ти* какво смяташ да правиш?

— Не знам.

— Искаш ли да ядеш? — попита го закачливо Шайфър.

— О, да! — кимна с благодарност той.

— Хубаво. Защото възнамерявах да ти разкажа за новия ни режисьор. Не говори. Използва само жестове с ръце. И затова го кръстихме „Бела Лугоши“.

Филип отвори бутилка „Шираз“ и се настани на високия стол на бара. Наля си вино и докато отпиваше, очите му следяха всяко нейно движение. За пореден път бе изпълнен от чувство на дълбоко доволство, което обгръщаше душата му със странен покой. Бяха само тя и той, в тази кухня, в този момент. Той никога не си е тръгвал оттук и никога няма да си тръгне. Да, очевидно вече беше взел решението си.

— Ще сложа край на връзката си с Лола! — изрече на глас.

* * *

Когато балетът най-сетне свърши, минаваше единадесет, така че Лола и Енид се прибраха вкъщи към полунощ. Лола се чувстваше изцедена, но Енид си оставаше все така енергична въпреки настояването ѝ да се държи за момичето. Накъде на средата на балета бе помолила Лола да поеме чантата ѝ, защото била много тежка — и наистина, старата чанта от крокодилска кожа тежеше цял тон. И оттам нататък Лола бе принудена да подава на възрастната жена ту очилата, ту червилото, ту пудриерата. Но когато Енид за трети път поиска пудрата си, Лола разбра, че го прави нарочно — за я изпита или вероятно подразни. Защо иначе старицата толкова ще настоява непрекъснато да пудри носа си?!

Но когато таксито премина по Пето авеню и Лола се озова пред величествената фасада на № 1, осъзна, че жертвата ѝ за тази вечер си е струвала. Напълно. Вече на тринадесетия етаж, тя извади ключовете на Енид, отвори ѝ вратата и ѝ подаде чантата.

Старицата я възнагради с целувка по бузата — нещо, което никога до този момент не бе правила.

— Лека нощ, скъпа! Прекрасна вечер, нали? Е, до утре!

— Имаме ли някакви планове? — притесни се Лола, че е пропуснала нещо.

— Не. Но щом ще живееш с Филип, не се нуждаем от планове. Ще почукам на вратата ти, а после може да излезем да се поразходим.

„Страхотно! — каза си Лола, докато влизаше в апартамента на Филип. — Утре ще бъде минус пет градуса!“

— Филип? — извика го тя.

Когато не получи отговор, тя обходи целия апартамент, но никъде не го намери. Очевидно Филип не си беше вкъщи. Това бе странно. Набра мобилния му телефон и го чу да звъни от кабинета му. Е, сигурно е отскочил до магазина и всеки момент ще се върне. Лола приседна на дивана, изхлузи обувките си и ги срита под масичката. А после забеляза, че булчинските ѝ списания бяха изчезнали.

Смръщи се, стана и започна да ги търси. В едно от тях имаше една особено готина рокля — с пайети и без презрамки, с дълъг шлейф, който те следва, когато тръгнеш напред, и се събира елегантно около краката ти, когато спреш. И ако сега не откриеше списанието, можеше никога повече да не намери тази рокля, защото булчинските списания не публикуваха всичките си снимки по уебсайтовете — за да накарат бъдещите булки да си купят самото издание. Лола огледа кухнята, а после и кабинета на Филип и стигна до заключението, че той, без да иска, ги е хвърлил. Ще се наложи да му се скара за това — трябва да се научи да уважава вещите ѝ. Върна се в кухнята, наля остатъка от бялото вино в една чаша и отвори вратичката към ръкава за сметта, за да я хвърли, Филип изрично я бе предупредил да не хвърля стъкло там, но тя отказваше да се подчини на заповедта му. Според нея рециклирането беше досадна работа, при това напълно безполезна. Планетата и без това вече беше достатъчно съсипана от предишното поколение.

И не щеш ли, на върха на тясната шахта зърна едно от списанията си. Извади го и го хвърли вбесено на барплота. Значи Филип бе изхвърлил булчинските ѝ списания нарочно! Какво би трябвало да значи това?

Отнесе чашата с вино в банята и пусна водата, за да напълни ваната. Предполагаше, че Филип иска да се ожени за нея — защо да не го направи?!, — но очевидно щеше да се наложи да го попритисне. Онова, което разправяше за Филип на Джеймс Гуч, не беше напълно вярно. Тя нямаше нищо против да закара Филип пред олтара насила, ако трябва. Всички знаеха, че мъжете трябваше да бъдат закарвани насила в църквата, но след като кажат „да“, после са много благодарни, че са го сторили. Така че ако се наложи, щеше дори да забременее!

Знаменитостите винаги първо забременяват, а после се женят, пък и ако има бебе, то би могло да бъде облечено като малка шаферка и носено в елегантна кошничка от майка ѝ.

Тъкмо се съблече по бикини и сутиен, когато чу пъхването на ключа в ключалката. Без да се покрива, Лола хукна към фоайето, Филип влезе, но без пазарска чанта. И не посмя да я погледне в очите. Ясно. Нещо не беше наред.

— Къде беше? — започна обвинително, но после се усети и се престори, че не я интересува. — Знаеш ли, с Енид си прекарахме страхотно на балета! Беше много красиво! Нямах представа, че е така. Най-много ми хареса „Диамантите“! А Енид ми каза, че когато си бил малък, си танцувал в „Лешникотрошачката“. Защо не си ми казвал досега?

Филип се обърна и затвори вратата. Когато отново я погледна, като че ли забеляза голотата ѝ. Обикновено това го възбуждаше и той поставяше ръце на гърдите ѝ. Но сега само поклати глава и въздъхна притеснено:

— Лола!

— Какво? Какво има? — попита тя.

— Облечи се и да поговорим!

— Не мога! — провикна се закачливо тя, сякаш всичко си беше наред. — Тъкмо щях да влизам във ваната. Можеш да ми говориш, докато съм сред пияната!

И преди той да успее да каже каквото и да било, тя се втурна към банята.

Филип влезе в кухнята и пъкна пръсти в косата си. Докато асансьорът го отвеждаше нагоре от етажа на Шайфър, той си мислеше, че разговорът с Лола ще бъде лесен и безоблачен. Ще ѝ каже истината — че не смята идеята да се съберат да живеят заедно за добра, — а после ще ѝ предложи пари. Все още ѝ оставаха две седмици до официалното напускане на нейния апартамент, така че той би могъл да поеме наема ѝ за шест месеца, докато си намери истинска работа. Бе решил дори да ѝ плаща телефонните сметки и да я води по магазините на Медисън авеню — ако се налага. Първоначално смяташе да ѝ каже цялата истина — че е влюбен в друга, но после реши, че това би било твърде жестоко. Но бе твърдо убеден, че колкото и мило да се държи с нея, тя ще направи разговора изключително труден. Чувстваше се леко

подпийнал от двете бутилки вино, изпити заедно с Шайфър, но сега си каза, че една допълнителна доза алкохолен кураж няма да му дойде никак зле. Наля си чаша водка с лед, глътна една голяма глътка, взе чашата и се запъти към банята.

Лола тъкмо сапунисваше гърдите си. Филип се постара да не позволява на тази гледка да го разсейва. Затвори капака на тоалетната чиния и седна върху него.

— И къде беше, все пак? — подкачи го весело Лола, като хвърляше сапунени мехурчета към краката си.

Той отпи втора глътка водка и изрече:

— Бях с Шайфър Даймънд. Вечерях с нея в нейния апартамент.

Тези думи би трябвало автоматично да отключат въпроса за евентуална връзка между тях, но вместо това Лола изчурулика весело:

— Страхотно! И добре си ли изкара?

Той кимна, чудейки се защо тя не се ядосва.

— Та вие сте стари приятели! — сякаш отговори на незададения му въпрос тя. — Защо да не вечеряте заедно?! Макар че ми каза, че си щял да работиш, но, от друга страна, сигурно си прегладнял.

— Не беше точно така — изрече с гробовен глас Филип.

В този момент Лола проумя, че Филип се кани да скъса с нея — най-вероятно заради Шайфър Даймънд. От тази мисъл стомахът ѝ се преобърна, но реши, че за нищо на света няма да му покаже чувствата си. Гмурна се за момент под водата, за да си събере мислите. Ако можеше по някакъв начин да предотврати скъсването им точно тази вечер, желанието му да се освободи от нея може да премине и всичко да си продължи както преди. И когато се появи над водата, тя вече имаше план.

— Много се радвам, че все пак се прибра — отбеляза делово тя и започна да си трие ходилата с пемза. — Трябва да ти кажа нещо неприятно. Ще трябва да замина за Атланта. Майка ми преди малко се обади и каза, че имала нужда от мен. За няколко дена. Или може би седмица, не знам. Не била много добре. Нали знаеш, че банката ни взе къщата?

— Да, знам — кимна Филип. Финансовите тревоги на семейство Фабрикънт го ужасяваха, непрекъснато го връщаха в тази абсурдна връзка и засилваха зависимостта на Лола от него.

— Както и да е — отбеляза Лола и започна да си разглежда краката, сякаш се опитваше да демонстрира храброст в тази ситуация. — Знам, че ти и без това след три дена тръгваш за Лос Анджелис. Не искам да те ядосвам, но трябва да ти кажа, че в крайна сметка няма да мога да дойда с теб. Прекалено далече е, а майка ми се нуждае от мен. Но когато се върнеш, ще те чакам тук — обеща, сякаш това му беше наградата за търпението.

— Във връзка с това... — започна Филип.

— Недей! — поклати глава тя. — Знам, че е гадно, но нямам друг избор. Трябва да замина за Атланта още утре. И те моля за едно голяма услуга! Ще можеш ли да ми заемеш хиляда долара за самолетния билет?

— Разбира се — въздъхна Филип, примирявайки се с факта, че точно сега не може да говори с нея по най-важния въпрос. От друга страна, почувства облекчение, че успя да избегне скандала. Тя и без това утре заминаваше. Може пък изобщо да не се върне тук и тогава нямаше да има никаква необходимост да късат официално. — Няма проблеми. А ти изобщо не се притеснявай! Сега най-важното е да помогнеш на майка си!

Тя се изправи във ваната, излезе и с тяло, от което капеше пяна, го прегърна и прошепна:

— О, Филип! Толкова те обичам!

После плъзна ръце по гърдите му и започна да му разкопчава дънките. Той хвана ръцете ѝ и ги отдръпна от себе си.

— Не сега, котенце! Притеснена си! Няма да бъде приятно за никой от нас!

— Окей, скъпи! — кимна тя и започна да се подсушава. В името на ролята си тя се запъти към спалнята и започна притеснено да си подрежда багажа, физиономията ѝ беше такава, сякаш отиваше на погребение. А после влезе в кабинета на Филип и написа една бележка. Подаде му я с думите: — Би ли предал това на Енид? Благодарствена бележка за балета. Разбрахме се да се видим утре и не искам да си помисли, че съм я забравила!

* * *

Рано на следващата сутрин Бийтел Фабрикънт се изненада много, когато дъщеря ѝ се обади, за да я информира, че вече се намира на летище „Ла Гуардия“ и всеки момент ще се качи на самолета за Атланта.

— Наред ли е всичко? — извика паникьосано майката.

— Няма проблеми, мамо — отвърна нетърпеливо Лола. — Казах на Филип, че се притеснявам за вас, и той ми даде пари да ви гостувам за уикенда.

С тези думи Лола затвори и започна да крачи напред-назад из залата за излитащи. Сега бе най-неподходящият момент да оставя Филип сам, когато отново се бе върнал в обятията на Шайфър Даймънд и бе разделен от нея само от четири етажа. Но, от друга страна, ако беше останала, той със сигурност щеше да се опита да скъса с нея. И тогава тя щеше да бъде принудена да се разреве и да започне да му се моли. А веднъж покажеш ли се в подобна светлина пред един мъж, всичко свършва. Мъжът може и да продължи да те търпи, но ще престане да те уважава. Не беше честно! Наистина не беше! Та тя беше млада и хубава и двамата с Филип имаха страхотен секс! Какво повече иска от нея?!

Горчивите ѝ размисли я отведоха до един вестникарски щанд, където от корицата на „Харпърс базар“ я гледаше лицето на Шайфър Даймънд. Беше облечена в синя рокля с обло деколте и бе застанала в една от онези пози, характерни за моделите — с извит гръб и ръка на бедрото. Дългата ѝ тъмна коса бе права и бляскава. „Мразя я!“ — каза си Лола, сякаш снимката ѝ беше виновна с нещо. Все пак купи списанието и започна да оглежда корицата, търсейки някакви недостатъци в лицето на Шайфър. Лоша идея. Защото за момент се отчая. Как би могла да се съревновава с филмова звезда?!

Обявиха полета ѝ и Лола се запъти към опашката пред техния ръкав. Вдигна поглед към телевизионния монитор над главата си, който предаваше едно от най-гледаните сутрешни предавания, и ето че там отново зърна Шайфър Даймънд. Този път бе облечена в обикновена бяла риза с извита яка, на гърдите ѝ висяха множество тюркоазени огърлици, а черните панталони подчертаваха изящството на тялото ѝ. Лола се вторачи в телевизора и усети как сърцето ѝ се разтуптява от гняв.

— Върнах се в Ню Йорк, за да започна всичко отначало — тъкмо казваше Шайфър на водещия сутрешното шоу. — Нюйоркчани са прекрасни хора и аз си прекарвам чудесно.

„Да, с приятеля ми!“ — прииска се да изпищи Лола.

Някой се блъсна в нея.

— Ще се качвате ли на самолета? — попита мъжът зад гърба ѝ.

Бутайки куфара си на колелца, Лола се затътри през първа класа към задната част на самолета. „Ако бях Шайфър Даймънд, сигурно щях да пътувам в предната част“ — помисли си с горчивина тя, докато вдигаше куфара в отделението за багажа над главата си. После се настани на миниатюрната седалка, приглади дънките си и изхлузи обувките си. После отново огледа корицата на списанието и ѝ се прииска да се разреве. Защо Шайфър Даймънд трябва да ограбва мечтите ѝ?!

Отпусна се назад в седалката и затвори очи. Напомни си, че все още нищо не беше приключило. Все още Филип не беше скъсал официално с нея, а в неделя заминаваше за Лос Анжелис за две седмици. Щеше да бъде зает с филма си — дано да бъде достатъчно, за да не мисли много, много за Шайфър. И докато него го няма, тя щеше да премести последните си неща в апартамента му. Когато той се завърне, тя щеше да го чака там.

Когато пристигна в къщата в Уиндзор Пайнс, Лола разбра, че ситуацията е станала още по-лоша. По-голямата част от мебелите вече липсваха, както и всички безценни спомени от нейното детство — пластмасовите ѝ понита, къщичката на Барби и дори колекцията ѝ от Бийни Бейбис. Всичко това бе продадено на разпродажба. Единственото, което бе останало в стаята ѝ, бе леглото ѝ — с белите дантелени чаршафи и розовата завивка. Този път обаче майка ѝ бе решила самоотвержено да запази самообладание. Помъкна Лола на барбекю у съседите, където заяви пред всички, че двамата с Кем толкова се радвали да се преместят в апартамент, че нямали търпение да се отърват от грижите за *къщата*. Съседите се опитаха деликатно да не споменават нищо за финансовото положение на семейство Фабрикънт, като насочиха вниманието на всички към снимките на техния внук. За да не остане назад, Бийтел разказа как Лола вече била почти сгодена за прочутия писател Филип Оукланд.

— Той не беше ли малко стар? — изрече неодобрително една от жените.

Лола я изгледа на кръв и реши, че жената ревнува, защото нейната собствена дъщеря се бе омъжила само за някакъв си местен собственик на дребен озеленителен бизнес.

— Той е само на четиридесет и пет и познава всички филмови звезди! — изрече гордо тя.

— Всеобща тайна е, че филмовите звезди са проститутки! — срязва я жената. — Или поне така казваше майка ми едно време.

— Лола е много изискана — побърза да се намеси Бийтел. — Винаги е била по-развита от другите момичета.

А после всички започнаха да говорят за дребните си инвестиции на стоковия пазар и за главоломно падащите цени на жилищата им. Всичко това бе изключително отегчително и депресиращо за Лола. Като продължаваше да хвърля гневни погледи на жената, която направи забележката за Филип, тя си даде сметка, че хората тук са просто тесногръди еснафи. Как изобщо е могла да оцелее тук?!

По-късно, докато лежеше в леглото в празната си стая, Лола осъзна, че никога повече няма да спи в това легло, в тази стая, в тази къща. И като огледа безрадостната пустота около себе си, стигна до заключението, че нищо тук няма да ѝ липсва.

[1] Един от най-големите магазини за онлайн пазаруване по света. — Б.р. ↑

[2] Верига книжарници. — Б.р. ↑

[3] Херман Мелвил (1819–1891) — американски белетрист, автор на редица романи с нравствени и философски послания, често смесица от реализъм и алегория, най-прочутият от които е „Моби Дик“. — Б.р. ↑

Кони Брюър бе обещала на Били никога да не носи кръста на Кървавата Мери. И тя държеше на обещанието си. Ала тъй като Били не беше казвал нищо по въпроса за поставянето му в рамка, две седмици след като Санди ѝ го бе купил, тя отнесе кръста при един прочут майстор на рамки на Медисън авеню. Майсторът беше възрастен мъж, най-малко на осемдесет, но все още елегантен, с пригладена назад бяла коса и жълто копринено шалче на врата. Той погледна скрития в кадифената торбичка кръст, ококори се и запита:

— Откъде го имате?

— Подарък ми е! — отсече гордо Кони. — От съпруга ми!

— А той откъде го е взел?

— Нямам представа! — отсече твърдо госпожа Брюър.

После се запита дали не бе допуснала грешка, като изнесе кръста от апартамента, но тъй като майсторът на рамки не каза нищо повече, тя бързо забрави за инцидента. Не и майсторът обаче. Веднага след като Кони излезе от работилницата му, той се обади на един дилър, дилърът звънна на клиент и не след дълго из целия свят на произведения на изкуството се понесе мълвата, че кръстът на Кървавата Мери се е появил и се намира у семейство Брюър.

И тъй като беше щедро момиче, Кони, естествено, държеше да сподели новото си съкровище с приятели. Така в един следобед в края на февруари, след обяда в „Ла Гулю“ тя покани Ана-Лиза в апартамента си. Семейство Брюър живееха на Парк авеню в апартамент, състоящ се от два шестстайни. Комбинирани, те формираха едно огромно жилище с пет спални, две стаи за гувернантки и огромна дневна, където Кони и Санди организираха ежегодното си коледно парти, посрещайки гостите си: той — като Дядо Коледа, а тя — като закачлив елф.

— Искам да ти покажа нещо, но само ако обещаеш да не казваш на никого! — прошепна възбудено Кони, като поведе Ана-Лиза към своята лична дневна, разположена след голямата спалня. В знак на уважение към настойчивата молба на Били Личфийлд кръстът да бъде

запазен в строга тайна тя бе окачила вече поставения в рамка артефакт именно в тази стая, защото до нея се стигаше единствено през тяхната спалня и това я превръщаше в най-изолираното помещение в апартамента. Никой нямаше достъп тук освен прислужниците. Стаята олицетворяваше сбъднатите фантазии на Кони — бе изцяло в розово и небесносиньо, с позлатени огледала и венециански шезлонг, с еркереи прозорец, на чийто перваз бяха подредени елегантни възглавнички, и тапети с ръчно изрисувани пеперудки. Ана-Лиза бе идвала в тази стая два пъти и още не можеше да реши дали помещението е красиво или противно.

— Санди ми го купи! — прошепна Кони, като посочи кръста.

Ана-Лиза направи крачка напред и учтиво започна да оглежда предмета, поставен върху тъмносиньо кадифе. Тя не споделяше интереса на Кони към бижутата, но все пак отбеляза любезно:

— Разкошен е! Какво представлява по-точно?

— Принадлежал е на кралица Мери! Бил ѝ е подарък от папата, задето е запазила католицизма в Англия! Безценен е!

— Ако е истински, вероятно би трябвало да бъде в музея.

— Съвсем истински е — призна Кони. — Но напоследък толкова много антики са част от колекциите на частни собственици! А и аз не смятам, че има нещо лошо в това богатите да съхраняват съкровищата от миналото. Даже точно обратното — считам, че това е наш дълг! Този кръст е изключително важен предмет! И в историческо, и в естетическо отношение!

— По-важен дори от твоята чанта от крокодилска кожа? — подкачи я Ана-Лиза. И за миг не си ѝ помисли, че кръстът е истински. Били ѝ беше казал, че напоследък Санди купува на Кони толкова много бижута, че е започнал да се сдобива с репутацията на лесна мишена за мошениците. Доколкото познаваше Санди, не би се изненадала да е купил този кръст от някой сенчест дилър, решавайки проблемите му за цял живот.

— Чантите вече не са важни! — изтъкна назидателно Кони. — Казват го в самия „Вог“! Точно сега най-важното е да притежаваш нещо, което никой друг, освен теб, не притежава! Единственото. Уникалното.

Ана-Лиза се излетна на венецианския шезлонг и се прозина. На обяд беше изпила две чаши шампанско и като че ли ѝ се приспа.

— А аз си мислех, че кралица Мери е била много зла — отбеляза. — Не беше ли тя, която бе убила сестра си? Или нещо не съм разбрала. По-добре да внимаваш, Кони! Кръстът може да ти донесе нещастие!

А междувременно, на няколко пресечки от тях, в приземния офис на музея „Метрополитън“ Дейвид Порши — старият приятел на Били Личфийлд, затвори телефона. Току-що го бяха информирали за слуховете, че кръстът на Кървавата Мери се е намерил. Говореше се, че сега бил в ръцете на някакво семейство на име Санди и Кони Брюър. Дейвид се отпусна назад във въртящия се стол и скръсти замислено ръце. Възможно ли е това да е истина?

Той бе напълно наясно с мистериозното изчезване на кръста през петдесетте. Всяка година кръстът се появяваше в списъка на изчезналите от музея експонати. Имаше подозрения, че той е бил откраднат от самата госпожа Луиз Хаутън, ала тъй като репутацията на дамата винаги е била безупречна, и което е още по-важно — тъй като всяка година даряваше по два милиона долара на музея, тогавашната управа бе решила да не се задълбава особено много в разследването.

Но сега, когато госпожа Хаутън бе вече мъртва, може би беше дошло време отново да се върнат към въпроса за кръста — особено предвид факта, че той се бе появил непосредствено след смъртта ѝ. Дейвид Порши потърси информация за Кони и Санди Брюър по интернет и веднага разбра какви са. Санди се оказа на всичко отгоре хеджфондър — типично за новобогаташ да сложи ръка върху подобна безценна антика! — и макар двамата със съпругата му да се изживяваха като „важни колекционери“, Дейвид подозираше, че са от онази необразована в сферата на изкуството порода, които плащат абсурдни цени за боклуци. Хора като тях не представляваха никакъв интерес за човек като него — стопанина на великия музей „Метрополитън“, с изключение на количеството пари, които би могъл да измъкне от тях по време на благотворителна галавечеря.

Но за съжаление не можеше просто да звънне на семейство Брюър и да ги запита наистина ли притежават кръста. Който и да им го е продал, сигурно е бил достатъчно умен, за да ги предупреди за стойността му. Не че съмнителна сделка някога е спирала купувач от такъв ранг. В психологическо отношение купувачите на подобни предмети в известна степен приличаха на купувачите на нелегални

наркотици. За тях най-важното бе тръпката от нарушаването на закона и удоволствието да му се измъкнат. За разлика от наркопласъорите обаче, купувачът на нелегални антики притежаваше допълнителния стимул да бъде собственик на нещо велико — факт, който му даваше усещането за безсмъртие. Сякаш самата близост на подобен обект автоматично даряваше вечен живот на собственика му. Поради всичко това Дейвид Порши бе наясно, че паралелно с кръста трябва да търси конкретен психологически профил на продавача и купувача. Въпросът бе как да го направи.

Директорът на музея бе напълно готов да прояви необходимото търпение за постигането на крайната цел — в крайна сметка кръстът беше изчезнал от близо шестдесет години! Но за да постигне целта си, се нуждаеше от къртица. И тук моментално се сети за Били Личфийлд. Двата бяха учили заедно в „Харвард“. Така че Били Личфийлд знаеше доста за изкуството и което беше още по-важно в случая — за хората.

Откри номера на мобилния телефон на Били от списъка с най-често канените на техните събития гости и още на следващата сутрин му звънна. Точно в този момент Били се намираше в едно такси и по някаква случайност тъкмо отиваше при Кони Брюър, за да обсъдят панаира на изкуствата в Базел. Когато Били чу гласа на Дейвид по телефона, усети, че целият се сковала от страх. Въпреки това успя да овладее гласа си и попита:

— О, здравей, Дейвид! Как си?

— Много съм добре — отговори директорът на музея. — Просто се сетих за онова, което ми каза на балета. За потенциални нови дарители. Само исках да ти кажа, че търсим свежа кръв, за да съберем пари за новото крило. Случайно ми попаднаха имената на Санди и Кони Брюър, та се запитах дали случайно не ги познаваш.

— Всъщност ги познавам много добре — отговори с равен глас Били.

— Прекрасно! — възкликна Дейвид. — Би ли могъл да ни уредиш малка вечеря? Нищо помпозно, разбира се, може би в „Двадесет и едно“? — добави. — И ако нямаш нищо против, бих искал да запазиш целта на срещата ни в тайна. Нали знаеш колко подозрителни стават хората, когато разберат, че си отишъл да им искаш пари!

— Разбира се — съгласи се Били. — Това е само между теб и мен. — После затвори ужасено телефона. Внезапно таксито му се стори затворническа килия. Започна да се задушава. — Бихте ли спрели, ако обичате? — попита, като почука на прозорчето на шофьора.

После излезе, клатушкайки се на тротоара, огледа се и се насочи към най-близкото кафене. Влезе, приседна на бара и се опита да си поеме дъх, докато си поръчваше джинджифилова бира. Какво точно знае Дейвид Порши и как е разбрал? Били глътна един ксанакс и докато чакаше лекарството да започне да действа, се опита да мисли логично. Възможно ли е Дейвид наистина да иска да се запознае със семейство Брюър само по обявената от него причина? Надали. Музеят „Метрополитън“ беше последният бастион на старите пари, макар че в последно време му се наложи да предефинира понятието „стари“ от сто на около двадесет години.

— Кони, какво си направила? — бе първото, което каза, когато се озова в апартамента на семейство Брюър. — Къде е кръстът?

Последва я в нейните лични покои и с ужас изгледа поставения в рамка кръст.

— Колко души са го виждали?

— О, Били, не се притеснявай! Само Санди. И слугините. И Ана-Лиза Райе.

— И майсторът на рамката — изтъкна очевидното Били. — На кого го занесе? — Кони каза името на човека. — Господи! Та той ще каже на всички в града!

— Откъде ще разбере за какво става въпрос? — отбеляза наивно Кони. — Аз не му казах нищичко!

— Каза ли му как си се сдобила с него?

— Разбира се, че не! — вирна възмутено носле тя. — Не съм казала на никого!

— Слушай, Кони! Трябва да го прибереш! Свали го от стената и го сложи в сейф, но в банков трезор. Казах ти, че ако някой разбере за този кръст, всички отиваме в затвора!

— Хора като нас не влизат в затвора! — отбеляза важно Кони.

— Напротив, влизат! При това твърде често в последно време! — въздъхна Били.

Кони свали кръста от стената, отвори си гардероба и посочи:

— Ето, махам го!

— Обещай ми, че ще го сложиш в сейф! Твърде ценен е, за да стои в гардероб!

— Твърде ценен е, за да бъде скрит! — възрази Кони. — Ако не мога да си го гледам, какъв е смисълът да го притежавам?!

— За това ще говорим по-късно — отново въздъхна Били. — След като го прибереш. — Възможно ли е, помисли си той с искрица надежда, Дейвид Порши всъщност да не знае нищо за кръста? Защото ако знаеше, досега да бе изпратил детективите, а не да урежда вечери, нали така? Както и да стояха нещата обаче, от Били се изискваше да направи всичко възможно тази вечеря да се състои. Ако не го направеше, автоматично щеше да събуди подозренията на Дейвид. — Отиваме на вечеря с Дейвид Порши от музея „Метрополитън“ — каза. — И да не си отронила и думица за кръста, разбра ли?! Нито ти, нито Санди! Дори и той да ви попита директно за това!

— Никога не съм чувала за подобен предмет! — вдигна ръка, сякаш се кълнеше, Кони.

Били прокара ръка по плешивата си глава. Въпреки всичките му усилия да остане в Ню Йорк, вече виждаше близкото си бъдеще. Веднага щом трите милиона се съберат в сметката му, той щеше да бъде принуден да напусне страната. Ще се наложи да се пресели някъде, като например Буенос Айрес, където нямаше закони за екстрадиране. Били потръпна и без да се усети, изрече на глас:

— Мразя палми!

— Какво? — изгледа го Кони, опасявайки се да не е изгубила нишката на разговора.

— Нищо, мила — побърза да я успокои Били. — Просто напоследък много ми се събра.

Когато излезе на Седемдесет и осма улица, той хвана такси и инструктира шофьора да го откара към началото на Пето авеню. Точно на пресечката с Шестдесет и шеста улица движението беше блокирано, обаче Били нямаше нищо против да поседи в таксито. Колата беше от онези чисто нови, широки модели, ухаещи на нова изкуствена кожа и на деликатен ароматизатор. Де да можеше да си остане завинаги в таксито, което го превеждаше покрай така познатите му ключови сгради: замъка в Сентръл парк, Ше ри-Недърленд, където той бе обядвал в „Киприани“ почти всеки ден от последните

петнадесет години, хотел „Плаза“, „Бергдорф Гудман“, „Сакс“, Нюйоркската обществена библиотека. Усети, че се понася из сладкогорчивата мъгла на носталгията, която обгърна душата му с покой. Как би могъл да напусне своя любим Манхатън?!

В този момент телефонът му иззвъня:

— Нали довечера ще дойдеш, Били Бой? — попита Шайфър Даймънд.

— Да. Да, разбира се — съгласи се той, макар предвид обстоятелствата да бе започнал да се пита дали да не отмени всичките си ангажименти за следващата седмица и да се сниши.

— Радвам се. Защото не мога да понасям подобни мероприятия — рече Шайфър. — Ще трябва да говоря пред цяла тълпа непознати и да бъда любезна с всеки един от тях. Мразя да ме водят насам-натам като мечка на панаир!

— Тогава не ходи — отбеляза мрачно Били.

— Били Бой, какво ти става днес?! Отлично знаеш, че трябва да отида! Защото ако не го направя, веднага ще пишат за това каква кучка съм. Впрочем може би отсега нататък ще е добре да стана кучка! Самотната дива! Ах, Били! — въздъхна тя с известна горчивина, която не бе никак характерна за нея. — Къде са всички свестни мъже в този град?

И затвори.

Два часа по-късно Шайфър Даймънд седеше на висок стол в банята си и търпеливо изчакваше да ѝ направят прическата и грима — за четвърти или пети път този ден. Междувременно отговорничката ѝ за връзки с обществеността Карен седеше в нейната дневна, четеше списания или говореше по мобилния си телефон, докато чакаше Шайфър да се приготви. Фризьорите и гримьорите пърхаха около нея в банята, надявайки се на разговор, обаче Шайфър не беше в настроение да разговаря с никого. Чувстваше се отвратително. Същият този следобед, на влизане в № 1, се бе сблъскала не с кого да е, а със самата Лола Фабрикънт, промъкваща се в сградата като престъпница.

Е, може би „промъкваше се“ не бе точната дума, тъй като Лола съвсем очевидно дърпаше своя „Луи Вюитон“ зад гърба си — сякаш цялата сграда беше нейна. Шайфър едва не падна от изненада. Нали Филип бе скъсал с нея?! Да, както се виждаше, отново не му е

стигнала смелостта да го стори. „По дяволите, Оукланд! — помисли си тя. — Как можеш да бъдеш толкова слаб?!“

И тъй като Лола се появи, докато Шайфър чакаше асансьора, тя бе принудена да се качи заедно с нея. Лола я обсипа със словоизлияния, сякаш бяха най-добри приятелки: започна да я разпитва как върви сериалът по телевизията, какво става в него, после се зае да превъзнесе прическата на Шайфър (макар тя да не беше нищо по-различно от обичайното) и през всичкото това време полагаше големи усилия изобщо да не споменава името на Филип. Затова Шайфър реши, че тя ще е тази, която ще го спомене първа:

— Филип ми каза, че родителите ти си имат някакви неприятности.

Лола въздъхна драматично и отбеляза:

— Така е. Ужасно е! Ако не беше Филип, направо нямам представа какво щях да правя!

— Филип е сладур — отбеляза Шайфър.

Лола се съгласи. А после, посипвайки сол в раната, добави:

— Имам голям късмет с него!

И сега, като преповтаряше всеки миг от тази среща, Шайфър се вторачи с горчивина в образа си в огледалото.

— Готова си! — обяви гримьорката и за последен път тупна пухчето с пудра върху носа ѝ.

— Благодаря ви! — изрече учтиво актрисата. После влезе в спалнята си, облече си взетата под наем рокля, сложи си взетите под наем бижута и извика помощничката си, за да ѝ вдигне ципа. Сложи ръце на кръста, въздъхна и обяви: — Мисля да се изнеса от това място! Имам нужда от по-голямо жилище!

— Защо не си намериш по-голямо жилище тук? Сградата е много голяма — изтъкна назидателно Карен.

— Писна ми от тази сграда! Вече не е това, което беше някога! Толкова много нови хора.

— О, някой май не е в настроение! — усмихна се Карен.

— Така ли? Кой? — поде закачката Шайфър.

А после Шайфър, Карен, фризьорите и гримьорите слязоха долу и влязоха в чакащата ги пред входа лимузина. Карен отвори чантата си, извади оттам няколко листа, прегледа бележките си и започна да излага програмата ѝ за седмицата:

— Така! — обяви. — От „Шоуто на Летърман“ потвърдиха за вторник, а Майкъл Корс ти изпраща три блюда, за да ги опиташ. Хората на Мерил Стрийп питат дали ще можеш да участваш в някакви поетични четения на двадесет и втори април. Според мен идеята е много добра, защото щом го организира Мерил, значи е класно. После. В сряда снимките ти започват в един следобед, така че сложих фотосесията ти за „JvIapu Клер“^[1] за шест сутринта, за да ти се махне от главата — репортерът ще дойде още във вторник на снимачната площадка, за да вземе интервюто от теб. В петък вечерта президентът на Бушерон ще бъде в града и те кани на частна вечеря за двадесетима. Мисля, че и там е добре да отидеш — няма да боли, а освен това може да решат да те използват за някоя рекламна кампания. А в събота следобед от телевизията искат да заснемат няколко пилотни сцени. Опитвам се да го уредя за следобеда, за да можеш сутринта да си починеш мъничко.

— Благодаря — кимна унило Шайфър.

— Какво ще кажеш за Мерил?

— Много е далече още. Дори не знам дали ще бъде жива на двадесет и втори април!

— Аз бих се съгласила — отсече Карен.

Гримьорката вдигна тубичка с гланц за устни и Шайфър се приведе напред, за да оправят устните ѝ. После извърна глава и стилистката набухна косата ѝ, след което я напръска с лак.

— Би ли ми припомнила отново как точно беше името на тази организация, където отиваме? — обърна се към Карен.

— Международен съвет на дизайнерите на обувки. МСДО. Парите ще отидат за пенсионния фонд на обуцарите. Даваш наградата на Кристиан Лубутин и ще седиш на неговата маса. Думите ти ще бъдат на аутокюто. Искаш ли да ги прегледаш предварително?

— Не, благодаря — отговори Шайфър.

Колата зави на Четиридесет и втора улица.

— Шайфър Даймънд пристига — обяви Карен в мобилния си телефон. — След няколко минути сме при вас. — Изключи и се загледа в огромната върволица лимузини и фотографии и в тълпата от зяпачи, събрала се зад полицейските заграждения. — Всички обичат обувки! — отбеляза, като поклати глава.

— Били Личфийлд там ли е вече? — попита Шайфър.

— Ей сега ще разбере! — отсече Карен. Говореше в телефона си, сякаш беше уокитоки. — Били Личфийлд пристигнал ли е? Добре, но не ви пречи да проверите! — Пауза. Затвори телефона и обяви: — Там е!

Колата беше насочена от двама мъже от охраната, единият от които отвори вратата. Първа излезе Карен и след като размени няколко думи с две жени, облечени в черно и със слушалки на главите, направи знак на Шайфър, че вече може да излиза. Тълпата зажука и след малко се включиха светкавиците.

Шайфър откри Били Личфийлд да я чака точно зад вратата.

— Още една бляскава вечер в Манхатън, а, Били? — отбеляза тя и го хвана под ръка. Автоматично беше спряна от млада жена от „Уименуеър дейли“, която я попита дали може да я интервюира, а после от млад мъж от списание „Ню Йорк“. Така че докато двамата с Били успеят да стигнат до тяхната маса, измина още половин час. Докато си проправяха път през тълпите, Шайфър прошепна: — Филип продължава да ходи с онази отвратителна Лола Фабрикънт!

— Теб все още ли те вълнува това? — попита Били.

— Да. А не би трябвало.

— Засега точка по този въпрос. Бръминджър е на нашата маса!

— Той непрекъснато никне там, където не го сееш! Като пробито пени е.

— По-скоро като чек за един милион долара — отбеляза саркастично Били. — А ти можеш да имаш всеки, когото си пожелаеш! И отлично го знаеш!

— Всъщност не мога. Има само един определен тип мъже, които биха издържали всичко това — рече Шайфър, обгръщайки с жест залата. — И това не винаги е типът мъже, които ни се харесват.

Когато стигнаха до масата си, тя поздрави с отработена усмивка Бръминджър, който седеше точно срещу нея.

— Липсваше ни в Сейнт Бартс! — отбеляза той, като й целуна ръка.

— Да, май трябваше да дойда — съгласи се тя.

— Бяхме голяма група на яхтата! Но съм твърдо решен да я покажа и на теб някой ден! Не се отказвам толкова лесно.

— Няма нужда, благодаря — промърмори Шайфър и се настани на мястото си.

Пред нея вече бяха поставени чинии със салата и два омара. Тя разтвори салфетката и вдигна вилицата си, примряла от глад — едва сега се сети, че цял ден не бе слагала нищо в устата си. Обаче точно в този момент към нея се приближи председателят на организацията на обучаващите и настоя да я представи на някакъв мъж, чието име тя така и не разбра, после и на някаква жена, която твърдеше, че я познава от двадесет години, а после към тях се втурнаха други две жени и заявиха, че са нейни почитатели и че я молят да им даде автограф върху програмите. А след това се появи и Карен и я информира, че е време да отива зад сцената, за да се подготви за речта си. И Шайфър стана и отиде зад сцената, за да чака с други знаменитости, които бяха подредени на опашка и старателно избягваха погледите си.

— Имаш ли нужда от нещо? — засуети се около нея Карен. — Вода? Мога да донеса и виното ти от масата, ако искаш!

— Няма проблеми — отговори Шайфър.

Програмата започна и тя остана сама, изчаквайки реда си. През пролуката пред себе си зърна тълпата в полумрака на залата — нетърпеливите им и учтиво отегчени лица насочени към ярката сцена. Усети как в душата ѝ се настанява самота.

Преди много, много години, когато с Филип ходеха по подобни събития, си прекарваха изключително приятно. Но вероятно това се дължеше на факта, че бяха млади и толкова погълнати един от друг, че всеки миг заедно за тях притежаваше трепета на филмова сцена. И сега сякаш виждаше Филип в разкошния му смокинг, с бялото копирено шалче, което винаги носеше преметнато през рамо, помнеше усещането от допира на ръката му, прегърнала я през кръста — мускулеста и твърда, как я води през тълпата и я извежда на тротоара до чакащата ги кола. По някакъв странен начин винаги повличаха след себе си антураж от пет-шест човека и после се натъпкваха в колата и с писъци и смях се изсипваха на следващия купон, и така до зазоряване, когато, с първите трели на птиците, се прибираха вкъщи. Тогава тя се отпускате на задната седалка върху рамото на Филип и затваряше очи.

— Идва ми да ги изпозастрелям тези птици! — казваше той.

— Млъквай, Оукланд! Според мен са сладки!

Сега, като надникна отново в пролуката, тя зърна Били Личфийлд на първата маса пред подиума. Изглеждаше отегчен, като

човек, прекарал твърде много време на твърде много подобни събития. Наскоро бе подхвърлил, че онова, което някога е било забавно, сега се е институционализирано. И като че ли беше прав. Точно в този момент водещият обяви името ѝ и тя излезе на сцената, осъзнавайки, че не разполага с нито една приятелска ръка, която тази вечер да я изведе порано от залата.

Когато най-сетне успя да се върне на масата, главното блюдо бе вече сервирано и отнесено, обаче Карен бе уредила сервитьорите да ѝ запазят нейното. Беше филе миньон, но се оказа студено. Шайфър изяде две хапки и се опита да поговори с Били, но точно тогава отново беше прекъсната от жената от организацията, която я накара да се запознае с още хора. Това продължи още тридесетина минути и тогава до нея се озова Бръминджър.

— Доколкото виждам, тази вечер ти дойде малко в повече — отбеляза той. — Какво ще кажеш да те отведе, а?

— С удоволствие! — възкликна тя. — Можем ли да отидем на някое забавно място?

— Шайфър, утре имаш събуждане в седем! — напомни ѝ Карен.

Дерек Бръминджър разполагаше с лимузина с личен шофьор, в която имаше два видеоекрана и две малки хладилничета.

— Някой да иска шампанско? — обяви той и извади една половинка.

После отидоха в „Кутията“ и седнаха на горния етаж в сепаре. Шайфър позволи на Бръминджър да сложи ръка на рамото ѝ и да вплете пръсти в нейните, а на следващия ден светските рубрики информираха, че двамата са били забелязани заедно и вероятно са много близки.

* * *

Още със завръщането си в апартамента на Филип във вторник Лола измъкна стария брой на „Вог“ от купчината със списанията (поне не се бе опитал да го скрие, което беше добър знак), отвори го на снимките на Филип и Шайфър и се загледа в тях. Докато съзерцаваше младия, красив Филип с разкошната млада Шайфър, тя изпита непреодолимото желание да отиде долу при Шайфър и да ѝ натрие

носа. Но като че ли не ѝ стискаше — ами ако Шайфър реши да ѝ отвърне на удара с удар?! Следващото, което ѝ хрумна, бе просто да изхвърли това толкова важно за Филип списание — така, както той бе изхвърлил нейните. Но и от това се отказа — как иначе щеше да има възможността да разглежда снимките на Шайфър и да я намразва все повече?! Накрая реши да гледа „Лятно утро“.

Пускането на диска бе за нея истинско мъчение, нещо като самобичуване. Във филма главната героиня спасява момчето от самото него, а когато накрая то осъзнава, че я обича, съвсем случайно я блъска с колата си и я убива. Предполагаше се, че сюжетът е донякъде автобиографичен, така че, макар Филип да не участваше лично във филма, всяка реплика, която казваше актьорът, играещ неговата роля, напомняше на Лола за нещо, което самият Филип би изрекъл. И докато гледаше разгръщането на любовта между Шайфър Даймънд и героя на Филип, Лола се почувства като трето колело във връзка, в която не ѝ беше мястото. Същевременно обаче я накара да се влюби още повече във Филип и да се зареди с още по-голяма решителност да го задържи.

На следващия ден се зае с изпълнението на своя грандиозен план. Хвана за канарчета Тайър Кор и отвратителния му съквартирант Джош да ѝ помогнат с окончателното ѝ пренасяне в апартамента. Задачата изискваше Тайър и Джош да ѝ помогнат да си опакова нещата в кашони и найлонови торби и като същи шерпи да ги отнесат в № 1.

Джош не спря да мърмори и да се оплаква, че го болели пръстите, гърба (имал си проблеми с гърба още от рождение, точно като майка си), а накрая и краката, опаковани в дебели бели маратонки, нелепо наподобяващи гипсови отливки. Тайър обаче се оказа изненадващо ефективен. Но както винаги, когато демонстрираше подобен ентузиазъм, зад него се криеше и някакъв подъл мотив — нямаше търпение да зърне вътрешността на № 1 и най-вече — на апартамента на Филип Оукланд. Точно поради тази причина той изобщо не се възпротиви, когато Лола го накара да измине три пъти разстоянието между бившата ѝ квартира и тузарската сграда, влачейки торбите, пълни с нейните дрехи и обувки по цялото Гринуич авеню. Последните два дена на Лола пък бяха посветени на разпродажба на всичко от нейния апартамент — пусна съобщение за събитието в „Крейглист“ и „Фейсбук“, а после организира изкупуването на предметите така, сякаш водеше търг за антики. Изцеди максимума

цени за мебелите, които родителите ѝ бяха закупили преди по-малко от година, в резултат на което вече разполагаше с осем хиляди долара в брой. Обаче отказа да дава пари за такси за пренасянето на личните си вещи. Последният месец, прекаран в бедност, я бе научил на нещо много важно — едно е да пилееш безразборно нечии други пари, но съвсем друго да отделяш от своите собствени.

При четвъртото връщане в № 1, във фоайето на сградата триото младежи се сблъска с Джеймс Гуч. Джеймс тъкмо буташе с крак към своя апартамент два кашона книги с твърди корици — авторските бройки от романа му, които издателят му беше изпратил. Когато зърна Лола, почервения. Гостуванията ѝ и есемесите ѝ бяха секнали веднага след сблъсъка му с Филип и оттогава насам Джеймс се чувстваше обиден и наранен. Сега, когато зърна Лола във фоайето, придружавана от един млад мошеник и един млад неудачник, той се запита дали изобщо си струва да ѝ обърне внимание.

Ала в следващата секунда тя не само го поздрави, но и го убеди да ѝ помогне в пренасянето на вещите ѝ. И така Джеймс се озова в асансьора, притиснат между младия мошеник, който го наблюдаваше злобно, и младия неудачник, който не спираше да се жалва от краката си. Може би се дължеше на въображението му, но докато държеше кашона със старите шампоани на Лола, Джеймс бе убеден, че между него и момичето протича някакво електричество — което автоматично извика в съзнанието му представата как техните електрони танцуват и правят секс тук, пред очите на всички.

Когато Джеймс остави кашона в антрето на апартамента на Филип, Лола го представи на младия мошеник като „един писател, който живее тук“, а идиотчето автоматично го атакува с тезата за абсурдността на всеки жив преуспяващ белетрист. С присъствието на Лола в публиката за Джеймс не беше никак трудно да отвърне на предизвикателството — веднага сложи хлапака на мястото му, цитирайки Делила и Макюън, за които мизерникът дори не беше чувал. Задълбочените познания на Джеймс вбесиха Тайър, но веднага след това той си напомни, че тази отрепка не си заслужава вниманието му — за него той не беше нищо повече от член на така омразното му племе на тузарите, което съвсем случайно беше окупирало тази ексклузивна сграда. Обаче после Лола започна да превъзнася новия роман на Джеймс и отзивите за него в „Таймс“ и Тайър веднага зацепи

кой точно бе този Джеймс. Осъзнаването бе като откровение — от този момент нататък Джеймс щеше да се превърне в една от любимите мишени за неговия справедлив гняв!

По-късно същата вечер, когато Тайър бе пресушил две бутилки от най-доброто червено вино на Филип Оукланд и бе пропълзъл обратно до мизерията, която наричаше свой апартамент, той издири информация за Джеймс Гуч в „Гугъл“, разбра, че старчокът е женен за Минди Гуч, прегледа рейтинга му в „Амазон“, установи, че все още непубликуваният му роман вече заема осемдесет и второ място, и се зае със описването на един от най-злобните и унищожителни текстове в своя блог, където обрисова преуспяващия писател като „вероятен педофил и разрушител на словото“.

Междувременно, все още будна и отегчена до смърт, Лола изпрати есемес на Джеймс, в което го предупреждаваше да не споменава пред Филип, че е бил в апартамента му, защото Филип я ревнувал от него. Съобщението накара телефона на Джеймс да иззвъни посред нощ и нехарактерният звук събуди Минди. За момент тя се запита дали пък Джеймс не си е хванал любовница, но после отхвърли подобна вероятност като абсурдна.

През повечето работни дни Пол Райе бе първият от жителите на № 1, излюпил се от леглото. Ставаше още в четири сутринта, за да прегледа европейските пазари и да се погрижи за рибките си. Аквариумът му бе вече завършен и инсталиран. Обхващаше почти цялата дължина на балната зала на госпожа Хаутън, а интериорът бе самата мечта на колекционера на рибки — представляваше точно копие на потопената наполовина във вода Атлантида плюс древни римски пътища, излизащи от пясъчни пещери. Придобиването на рибките се бе оказало кървав бизнес — изискваше оглеждането на току-що излюпени екземпляри и участието в безмилостни войни по наддаване, при които най-добрите рибки достигаха до стотина хиляди долара парчето, та и повече. Ала всеки преуспяващ бизнесмен имаше нужда от хоби, особено когато по-голямата част от работния му ден бе посветена на правенето на пари или на изгубването им.

Но в едно необичайно топло утро на един вторник в края на февруари Джеймс Гуч също бе станал рано. В четири и половина сутринта Джеймс се измъкна от леглото със свито сърце. След като цяла нощ не бе успял да заспи от напрежение, най-сетне изтощението

му бе взело връх и той се бе унесъл — но само за да бъде събуден час по-късно — изтощен и ненавиждащ се заради изтощението си в този най-важен ден от неговия живот.

Дата на публикуването на неговия роман най-сетне бе обявена. Затова днес той трябваше да се появи в телевизионното шоу „Тудей“, после да даде няколко радиоинтервюта, а накрая му предстоеше вечер за даване на автографи в книжарницата на „Барне енд Ноубъл“ на Юнион Скуеър. Междувременно двеста хиляди бройки от книгата му щяха да бъдат пуснати в книжарниците из цялата страна и още двеста хиляди бройки щяха да бъдат изложени в магазините на „Епъл“, а в неделя книгата му щеше да се озове на корицата на „Ню Йорк таймс букриув“. Публикуването вървеше точно според плана, а тъй като нищо в неговия живот до този момент не бе вървяло по предварително начертания план, Джеймс бе хванат за гушата от някакво ирационално чувство на обреченост.

Взе си душ, пригответе си кафе, а после, макар че си бе обещал да не го прави, провери рейтинга си в „Амазон“. Мястото, до което се бе изкачил, го шокира — двадесет и второ! И това при положение, че до официалното излизане на романа му оставаха още цели пет часа! Но как, за бога, светът бе разбрал за неговата книга?! Колкото и да се опитваше да си отговори на този въпрос, Джеймс не успя. И накрая реши, че това е поредното мистериозно чудо, поредното доказателство, че онова, което ни се случва в този живот, изобщо не подлежи на контрол.

А после, просто ей така, набра името си в „Гугъл“. Най-долу на първата страница прочете следното заглавие: „ЕДИН ТЪП ТУЗАР СЕ НАДЯВА ДА ДОКАЖЕ, ЧЕ ЛИТЕРАТУРАТА Е ВСЕ ОЩЕ ЖИВА.“ Когато щракна с мишката върху него, бе отведен до сайта „Снаркър“. Изпълнен с любопитство, започна да чете текста на Тайър Кор за неговата персона. Колкото повече четеше, толкова повече зяпваше и накрая усети, че кръвта му се качва в главата. Тайър бе писал за книгата на Джеймс, за брака му с Минди (наричайки я „вторачена в себе си даскалица“), а накрая завършваше със злостно физическо описание на Джеймс, оприличавайки го на изчезнал вид птица.

Джеймс се изпълни с неподозирана и за себе си ярост. Така ли го възприемаха хората наистина? „Джеймс Гуч е вероятен педофил и

разрушител на словото“ — прочете той за втори път. Такива обвинения не бяха ли незаконни? Нямах ли право да съди автора им?

— Минди! — изкрещя той.

Никакъв отговор. Джеймс влетя в спалнята. Минди лежеше покрила глава с възглавницата си, преструвайки се на заспала.

— Колко е часът? — промърмори изтощено тя.

— Пет.

— Дай ми още един час.

— Трябваш ми! — извика той. — Веднага!

Минди се измъкна от леглото, затътри крака след съпруга си и се вторачи сънено в блога на монитора му. Накрая промърмори:

— Типично!

— Трябва да направим нещо по този въпрос! — изрече нетърпеливо Джеймс.

— Какво? Това е животът в наши дни. Не можеш да сториш нищо по този въпрос! Просто трябва да го приемеш като факт. — Отново се зачете в текста и накрая отбеляза: — Между другото как са успели да разберат всички тези неща за теб? Откъде знаят, че живеем на № 1?

— Нямам представа — отговори притеснено Джеймс, едва сега осъзнавайки, че информацията много лесно би могла да бъде проследена до него. Ако не беше попаднал на Лола в дена, когато тя се преместваше, никога нямаше да срещне този Тайър Кор.

— Е, забрави! — махна с ръка Минди. — И без това не повече от десет хиляди души ще го прочетат!

— Само десет хиляди?! — простена безсилно Джеймс. А после телефонът му иззвъня.

— Между другото каква е тази работа? — изглежда го ядосано съпругата му. Вторачи се в него с бледото си, тънко, изпито лице, последица от упорито избягване на слънцето години наред. — Защо получаваш есемеси посред нощ?

— Какви ги говориш, за бога! — възмути се той. — Това вероятно е служебната кола за телевизията! — Когато Минди излезе от кабинета му, Джеймс грабна телефона си и прочете съобщението. Както и се надяваше, то беше от Лола. „Късмет! Ще те гледам!“, следвано от емотикон с усмихнато лице.

Джеймс излезе от дома си в шест и петнадесет. А Минди, неспособна да се въздържа, прочете още веднъж блога за себе си и Джеймс. И настроението ѝ стана още по-мрачно. В наши дни всеки, който извърши престъплението да се опита да направи нещо с живота си, се превръщаше в жертва на интернет хулиганите! И най-лошото бе, че за тях нямаше нито възмездие, нито контрол, нито наказание — нищо! Именно в това състояние на духа тя седна пред своя компютър и започна да пише новия текст в своя блог, изброявайки всички неща в живота си, върху които нямаше контрол и които са ѝ донесли дълбоко разочарование: неспособността ѝ да забременее, невъзможността ѝ да живее в истински апартамент, невъзможността ѝ да води живот, който да не изглежда така, сякаш непрекъснато се стреми да достигне някаква финиш линия, която непрекъснато се отдалечава. А сега идваше и предстоящият успех на Джеймс — който вместо да облекчи отношенията ѝ с всички тези неща в нейния живот, само избистряше фокуса им.

Затова когато чу камбанката на асансьора точно в седем часа, обявяваща появата на Пол Райе във фойето, тя целенасочено отвори вратата и пусна Скипи. Както винаги, кученцето започна да ръмжи срещу Пол. Все така в отвратително настроение, Минди не успя да хване Скипи навреме и той се спусна срещу богатата и заби зъби в панталона му с такава възхитителна злоба, че на Минди ѝ се прииска да можеше и самата тя да стори същото. В последвалата суматоха Скипи успя да пробие малка дупчица в скъпия панталон на Пол, преди той да успее да го изрита от себе си. Зървайки пораженията върху безценния си костюм, Пол пхна език в бузата си, вирна нос и с ледена физиономия изрече бавно:

— Ще те съдя за това!

— О, давай! Съди ме! И без това по-лошо не може да стане!

— Може, и още как! Само почакай!

Пол излезе, а горе, на тринадесетия етаж, Лола Фабрикънт стана от леглото и включи телевизора. Най-сетне на екрана се появи и самият Джеймс. Вероятно беше от грима, но там той не изглеждаше чак толкова зле. Вярно, държеше се малко по-сковано, отколкото трябва, но пък Джеймс си беше такъв по принцип. Би било интересно да се опита да го поотпусне мъничко. Нали вече го даваха по телевизията! Всеки можеше да бъде по „Ю Тюб“. Но телевизията, при

това една от националните, бе вече съвсем друга класа! Затова сега тя пак му изпрати съобщение: „Гледах те! Беше страхотен! Х — Лола.“ А накрая включи и своята лична обобщаваща фраза, която използваше във всички имейли и блогове: „Тялото умира, но духът живее вечно.“

А в офисите на издателството отговорничката за връзките с обществеността — мършава млада жена с дълга руса коса и шаблонна хубост, се усмихна на Джеймс и каза:

— Беше добре.

— Така ли? — изгледа я неуверено той. — Аз не съм чак толкова сигурен. Никога досега не бях излизал по телевизията.

— Може, но мина добре. Наистина — допълни не особено убедено жената. — А сега трябва да побързаме, за да стигнем навреме до радио Си Би Ес.

Джеймс отново влезе в лимузината. За момент се запита дали вече ще бъде прочут — сега, след като го показаха по телевизията. Дали хората ще го разпознават и спират? Не се чувстваше с нищо различен от преди, а и шофьорът му обърна точно толкова внимание, колкото и преди това. Извади си телефона и установи, че има ново непрочетено съобщение. Беше от Лола. Е, поне някой го ценеше. Джеймс свали прозореца и подложи лицето си на освежаващата ласка на вятъра.

* * *

Денят, в който бащата на Сам трябваше да раздава автографи заради книгата си, беше необичайно топъл — което повдигна неизбежната дискусия сред съучениците му за последиците от глобалното затопляне. Всички бяха единодушни, че е ужасно да се родиш в свят, където възрастните вече са разрушили земята за своите деца, така че същите тези деца вече са принудени да живеят под надвисналата заплаха от предстоящ Армагедон, при който всички живи същества може би ще бъдат изтрити от лицето на планетата. Сам знаеше, че майка му се чувства много виновна, затова непрекъснато му повтаряше да рециклира и да изгася излишното осветление — но също така знаеше и че не всеки възрастен разсъждава по този начин. Когато веднъж повдигна тази тема пред Енид, тя само се изсмя и заяви, че

открай време си е така — през тридесетте децата били принудени да живеят с купони за храна и заплахата от гладна смърт (и наистина, по време на Голямата депресия голяма част от хората са умрели от глад); през четиридесетте и петдесетте трябвало да се примирят с въздушните нападения над държавите си; а през шестдесетте и седемдесетте — със заплахата от атомната бомба. При все това, както бе изтъкнала тя, човечеството продължавало не само да оцелява, но и да процъфтява, което се доказвало от факта, че днес имало милиарди хора повече, отколкото някога. За Сам това не прозвуча никак успокояващо. Защото според него *именно* тези милиарди съставлявали главния проблем.

Докато крачеше из Уест Вилидж с приятелите си, Сам разказваше за това как Земята вече била с два градуса по-студена, отколкото се очаквало, вследствие изобилието от самолети, които причинявали събирането на димни облаци над повърхността ѝ, в резултат на което намалявали притока на слънчева светлина с пет процента. Добави как учените били вече доказали, че през двата дена след 11 септември, когато нямало никакви полети и следователно димният облак над планетата бил по-тънък, на земята били регистрирани температури с два градуса по-високи от преди. Накрая обобщи, че изгорелите газове от самолетите водели до намаляване проводимостта на въздуха, а оттам — и до по-голяма отразителна способност на земната повърхност.

Докато вървяха по Шесто авеню, момчетата минаха покрай баскетболно игрище, където се провеждаше поредната спортна среща. Сам автоматично забрави за климатичните промени и се измъкна от съучениците си, за да се включи в играта. Още от двегодишен играеше на това игрище, наред градските боклуци и напукания асфалт. Баща му го водеше тук всяка приятна пролетна или лятна сутрин, за да го учи как да дриблира и хвърля. „Само не казвай на мама, Сами! — предупреждаваше той. — Ще реши, че се правим на тъпанари!“

А днес играта бе особено ожесточена — вероятно благодарение на топлото време, когато всички бяха наизлезли от домовете си, за да изразходят насъбралата се през студените дни енергия. Сам бързо осъзна, че не е във форма за подобен вид игра и когато му писна да го ръгат и удрят, той напусна игрището. На връщане към къщи си купи една багета с топено сирене, а после се поразходи из своя уебсайт, за

да го ъпгрейдва до „Въртуал флеш“. След това звънецът на вратата иззвъня и портиерът го осведоми, че имат посетител.

Мъжът, който стоеше във фоайето, имаше крайно неприятен вид — хитър и мръснишки. Така го прецени Сам. Той огледа момчето, попита го дали родителите му са у дома, а когато Сам поклати отрицателно глава, отсече:

— И ти ставаш! Нали знаеш как да се подпишеш?

— Разбира се — кимна Сам и си каза, че може би ще бъде най-добре да затвори вратата под носа на този наглец или да помоли портиера да го изхвърли.

Но после всичко се разви прекалено бързо, за да успее да реагира. Мъжът му подаде един плик, поднесе му един лист върху клипборд и заяви:

— Подпиши тук!

Неспособен да се съпротивлява на авторитета на възрастните, Сам се подписа. И само след миг мъжът беше изчезнал през въртящите се врати на входа, а Сам остана на прага на своя дом с огромен плик в ръка.

Забеляза, че обратният адрес е на някакъв адвокат на Парк авеню. Макар да знаеше, че не трябва да го прави, Сам отвори плика. Реши, че ако се наложи, после ще каже, че го е отворил по грешка. Вътре откри писмо от две страници. Адвокатът пишеше от името на своя клиент — Пол Райе, че бил злостно и систематично тормозен от майка му *без никаква причина* и че ако на тези нейни действия не се сложи автоматично край и не се изплати обезщетение, Пол Райе и неговите адвокати ще наложат възбранителна заповед на майка му, защото били решени да отнесат случая до най-високата инстанция, която им позволява законът.

Затворен в стаята си, Сам прочете и препрочете писмото отново и отново, усещайки как го изпълва непознат до този момент юношески гняв. Вярно е, че майка му понякога можеше да бъде изключително вбесяваща, но подобно на повечето момчета, и той чувстваше необходимост да я защитава. Тя беше умна, образована и можеща, а в неговите очи дори и красива. Той я издигаше на пиедестал, определяйки я като мярка за всички жени, макар че досега все още не бе срещнал момиче, достойно да се сравни с нея. А ето че сега майка му се бе превърнала в обект на отмъстителността на Пол Райе. Отново.

Гневът, който бликаше от всяка пора на младото му тяло, бе толкова голям, че той се озърна в търсене на нещо, подходящо да бъде счупено. И тъй като не откри нищо такова, реши, че най-доброто лекарство в случая е изразходването на физическа енергия. Обу си маратонките и излезе. Побягна по тротоара на Девета улица, покрай магазините за порно материали и кучешка храна, покрай модерните градски бистра. Имаше намерение да мине и по крайбрежието на река Хъдсън, но входът беше блокиран от няколко бариери в червено и бяло и сервизен камион на „Кон Едисън“.

— Газова авария! — подвикна му трътлест мъж. — Заобиколи!

Зървайки сервизния камион, на Сам му хрумна една идея и той зави директно към № 1. Беше прозрял как може да върне тъпкано на Пол Райе заради заплашителното му писмо. Вярно, че идеята му щеше да причини неудобства и на другите съседи в кооперацията им, но той бе сигурен, че това ще е само временно. Най-важното бе, че най-много от всички щеше да пострада Пол Райе с неговата тайна сателитна система и сложна компютърна апаратура. Нищо чудно дори да изгуби някои данни. Само при мисълта колко ще се вбеси богаташът, Сам се ухили. Хей, та това като нищо би могло да го накара дори да напусне сградата им!

Точно в шест и половина вечерта, заедно с родителите си, Сам се запъти към книжарницата на „Барнс енд Ноубъл“ на „Юниън Скуеър“. Тя беше на десет пресечки от техния дом и от издателството предложиха да изпратят кола (по мнението на Минди — само за да бъдат сигурни, че Джеймс ще е там), обаче майка му я отказа. Ще вървят, отсече тя. И напомняйки на семейството си своя обет да направи всичко за спасението на планетата, тя изтъкна, че нямало никакъв смисъл да хабят бензин и да пълнят въздуха с въглероден оксид, когато Господ им е дал толкова удобни средства за придвижване — тоест, крака. Сам предпочете да игнорира размяната на любезности между родителите си и тръгна на няколко крачки пред тях, за да размишлява на спокойствие за деня си. Все още не бе показал на майка си писмото от адвоката на Пол Райе. За нищо на света нямаше да позволи на егоистичния богаташ да провали големия ден на родителите му! Сещайки се за това, момчето си каза, че нищо чудно Райе да го е направил и нарочно.

Когато стигнаха до книжарницата, членовете на семейство Гуч се спряха, за да се насладят на малкия плакат, съобщаващ за промоцията на книгата на Джеймс и личното му присъствие. Снимката от плаката бе точно от деня, когато Шайфър Даймънд го бе поканила в колата си. На нея Джеймс изглеждаше подходящо замислен и вгълбен в себе си интелектуалец, сякаш само той в целия свят знае някаква велика тайна. Когато влязоха в магазина, бяха посрещнати от възторжената отговорничка за връзки с обществеността от сутринта, както и от двама служители на книжарницата, които ги ескортираха до петия етаж. Настаниха писателя в миниатюрен офис в дъното на етажа, където, след кратко изчакаване, му докараха купчина книги с твърди корици за автограф. Джеймс стисна здраво тънкия си писец и се вторачи в заглавната страница на книгата. Там, с огромни букви прочете името си: „Джеймс Гуч.“ „Това е исторически момент в моя живот! — каза си той. — И затова трябва да запомня всяка емоция от него!“

Но не след дълго се разочарова — усети известна превъзбуда, известна доза лоши предчувствия и много от нищо. А после Минди изляз в ухото му:

— Какво става с теб, Джеймс?!

Стреснат, Джеймс бързо започна да се подписва на книгите.

В седем без пет в малкия офис нахлу Редмън Ричардли, за да го поздрави и да го отведе на сцената. Джеймс бе изумен от броя на хората, дошли на представянето. Всички сгъваеми столове бяха заети, а около тях се тълпяха и много правостоящи. Дори и такъв ветеран като Редмън беше шокиран.

— Тук има най-малко петстотин човека, Джеймс! — извика той победоносно и го тупна по гърба. — Браво на теб!

Крайно притеснен, Джеймс се запъти към подиума. Усещаше тълпата като гигантско животно — дебнещо, нетърпеливо, любопитно. И за хиляден път през последните няколко седмици си зададе въпроса как се случи всичко това. Как всички тези хора са научили за него? И какво ли очакват сега?

Отвори книгата си на страницата, която беше избрал, и установи, че ръката му трепери. Свеждайки очи към думите, с които се бе борил години наред, той се насили да се концентрира. Като отвори уста и се

помоли да издържи това изпитание, Джеймс Гуч започна да чете на глас.

* * *

По-късно същата вечер Ана-Лиза Райе посрещна съпруга си на вратата, облечена провокативно в къса гръцка туника и с толкова умело нанесен грим и изпирана прическа, че изглеждаше така, сякаш не бе правила нищо по себе си. Имаше леко разрошен и изключително сексапилен вид, ала Пол Райе изобщо не я забеляза.

— Извинявай — бе единственото, което смотолеви, след което веднага се втурна по стъпалата към кабинета си, където се помота малко пред компютъра, а после погледа рибките си.

Ана-Лиза въздъхна и отиде при Мария, която в момента преподреждаше подправките, и си наля чаша водка. Така, с чашата в ръка, тя надникна в кабинета на съпруга си и подвижна:

— Пол? Ще се приготвяш ли? Кони каза, че вечерята започва в осем! А вече е осем!

— Това си е моята вечеря! — извика Пол. — Ще отидем, когато отидем!

След което слезе на долния етаж, за да си смени костюма. А Ана-Лиза влезе в красивия си малък кабинет. Приблужи се до прозореца и се загледа в паметника в парка „Уошингтън Скуеър“. Паркът бе обграден с дълга верига и щеше да си остане така най-малко до следващата година. Жителите на Уест Вилидж вече години наред лобираха за преместването на фонтана, така че да се изравни перфектно с паметника, и най-сетне бяха спечелили битката си. Докато отпиваше от питието си, Ана-Лиза си каза, че напълно разбира желанието им за съобразяване с детайла, както и удоволствието от постигането му. Но в този момент се сети отново за часа и се втурна към спалнята, за да накара Пол да побърза.

— Докога ще ми стоиш на главата? — сряза я той и тя побърза да излезе.

Като проумя, че и тази вечер общуването между тях ще бъде доста трудно, реши да слезе и да го изчака в колата.

А на „Скуеър Джеймс“ продължаваше да дава автографи на книгите си. В осем часа все още имаше опашка от стотина човека, нетърпеливо стиснали екземплярите си, и тъй като писателят се чувстваше длъжен да размени по някоя дума с всеки от тях, представянето се очертаваше да продължи още поне три часа. Затова Минди изпрати сина си вкъщи, за да си напише домашните. Докато вървеше по Пето авеню, Сам зърна Ана-Лиза на задната седалка на едно зелено бентли, спряно до тротоара. Когато мина покрай нея на път за № 1, той се почувства странно разочарован и обиден от нея. След като ѝ бе помагал толкова често с компютъра, той бе развил към нея известно увлечение. Досега си я представяше като принцеса, като девица, която трябва да бъде спасена. Ала зървайки я на задната седалка на такава скъпа кола, с шофьор, който на всичко отгоре носеше шапка, той усети, че фантазиите му рухват. Тя не беше никаква девица в беда, а просто поредната богата с твърде много привилегии, омъжена за богат идиот. С тези вдъхновяващи мисли Сам влезе във фоайето.

Вкъщи веднага отвори хладилника. Както почти винаги напоследък, и сега изпитваше вълчи глад. Родителите му така и не можеха да разберат как такова малко момче като него има нужда от толкова много храна, затова единственото, което откри в хладилника, бяха две кутии нарязани плодове, някаква изостанала индийска храна и четвъртинка соево мляко. Сам започна да се налива с млякото директно от кутиятката, но не забрави да остави една капка за сутрешното кафе на майка си. А после стигна до заключението, че има нужда от месо. Затова реши да отиде до ресторанта на Девета улица, да седне на бара и да изяде една пържола.

Когато отново излезе във фоайето, се оказа точно зад гърба на Пол Райе, който тъкмо отиваше към бентлито. Сърцето на Сам се разтуптя, с което му напомни за измисления от него коварен план за отмъщение. До този момент все още не беше решил кога точно ще приведе плана си в действие, но като видя как Райе се намества на задната седалка на скъпата кола, реши, че трябва да го направи още тази вечер, докато семейство Райе ги нямаше. Минавайки покрай бентлито, той помахна на Ана-Лиза, която се усмихна и му помахна в отговор.

— Сам Гуч е много сладко момче — сподели със съпруга си тя.

— Майка му обаче е кучка — просъска Пол.

— Ще ми се вече да сложиш край на тази вечна война с Минди Гуч!

— Ще сложа, и то съвсем скоро!

— Браво на теб!

— Минди Гуч и нейното тъпо куче вече няма да ме тормозят, обещавам ти!

— Нейното куче ли?! — изгледа го изумена Ана-Лиза.

— Днес накарах адвоката си да ѝ изпрати предупредително писмо! Искам тази жена, заедно с тъпото си семейство и още пъпото си куче да се ометат завинаги от моята сграда!

— *Твоята* сграда ли, Пол?! — още по-изумено възкликна съпругата му. Това бе прекалено възмутително дори и за Пол.

— Точно така! — натърти злостно той, вторачен в главата на шофьора. — Днес парафирахме сделката с Китай. И само след няколко седмици ще бъда в състояние да купя всеки отделен апартамент от № 1!

Ана-Лиза ахна и възкликна:

— И защо си мълча досега?

— Е, нали сега ти казвам!

— Кога точно стана?

Пол погледна часовника си и отговори:

— Преди около четиридесет минути.

Ана-Лиза се облегна назад в седалката си и промърмори:

— Не знам какво да кажа, Пол! И как точно стана? Какво представлява тази сделка?

— Идеята беше моя, но я осъществихме двамата със Санди. Продадохме един от моите алгоритми на китайското правителство в замяна на процент от техния стоков пазар!

— Имаш ли право да го направиш?

— Разбира се, че имам! — вирна брадичка Пол. — И току-що го направих! — И без никаква пауза той се приведе към шофьора и обяви: — Промяна на плановете! Отиваме на хелипорта Уест Сайд!

— После се облегна до жена си, потупа я по крака и каза: — Реших, че няма да е зле да отскочим до „Ложата“, за да го отпразнуваме. Знам откога ти се иска да отидем там!

— О, Пол! — усмихна се тя.

„Ложата“ беше ексклузивен курорт в планините Адирондак, за чиито красоти се носеха легенди. Ана-Лиза бе разбрала за него още преди години и бе споменала на Пол, че ѝ се иска да отидат там за годишнината от сватбата им. Но при три хиляди долара на вечер курортът се бе оказал твърде скъп за тогавашните им доходи. Но ето че Пол не беше забравил. Тя отново се усмихна и поклати глава, осъзнавайки, че леката неприязън към Пол, която чувстваше през последните два месеца, е плод единствено на нейното въображение. Пол си оставаше Пол — по неговия си уникален, неподатлив на разгадаване начин. И Кони Брюър се бе оказала права — Ана-Лиза наистина обичаше съпруга си.

Сега той бръкна в джоба на панталона си и извади оттам малка черна кадифена кутийка. Вътре имаше огромен пръстен с жълт диамант, обграден от розови камъчета. Беше красив и безвкусно крещящ — точно от нещата, които биха допаднали на Кони Брюър. Ана-Лиза постави безмълвно пръстена на средния пръст на дясната си ръка и Пол попита:

— Харесва ли ти? Санди ми каза, че Кони имала същия. Затова реших, че и ти сигурно искаш такъв!

— О, Пол! — погали тя главата му. — Много ми харесва! Изумителен е!

В апартамента на семейство Гуч Сам прерови чекмеджето с бельо на майка си, откри чифт стари кожени ръкавици и ги пхна в колана на дънките си. От кутията с инструменти в претъпкания килер извади малка отверка, клещи, електричарски нож, щипки за кабели и малка ролка тиксо за електротехнически цели. Напъха всичко това в задните джобове на дънките си и извади ризата си отвън, за да прикрие издутините. След това хвана асансьора до етаж на Филип и Енид, откъдето продължи по стълбата до първия етаж на най-горния апартамент.

Стълбата отвеждаше до малко фоайе пред входа на сервизното помещение, където Сам знаеше, че ще открие малка метална плоча. Сега той извади ръкавиците на майка си, сложи ги, измъкна отверката и разви плочата от стената. Вътре беше пълно с различни кабели. За всеки етаж си имаше отделна кутия, а самите кутии също бяха свързани с кабели. В повечето кутии имаше само по един-два кабела, но за апартамента на семейство Райе, заради мощното оборудване, Сам

изброи цели шест. Измъкна кабелите от дупката в задната част на таблото и с помощта на електричарския си нож срязва дебелиите им обвивки. После срязва и жиците, размести ги и с помощта на клещите ги свърза така, както му дойде. Накрая стегна новата конфигурация на жиците в тиксо и ги върна на мястото им в стената. Не беше много сигурен какво точно ще се случи, но нямаше никакви съмнения в грандиозния му мащаб.

[1] Френско женско списание — Б.р. ↑

При обичайни обстоятелства, като най-рано ставащ от цялата сграда, Пол Райе щеше да е първият, открил „Погрома на интернет“ — както впоследствие случаят стана известен сред обитателите на № 1. Но точно на следващата сутрин първият станал от леглото по една голяма случайност се оказа Джеймс Гуч. След триумфалната промоция на книгата му от предишната вечер („Четиристотин и двадесет бройки продадени само за първия ден! Това си е направо рекорд!“ — се хвалеше наляво и надясно Редмън Ричардли) Джеймс имаше резервация за първия полет за Бостън — шест часа — от летище „Ла Гуардия“. От Бостън той трябваше да отиде във Филаделфия, оттам го очакваше Вашингтон, след него следваха Сеннт Луис, Чикаго, Кливланд, Хюстън, Далас, Сиатъл, Сан Франциско и Лос Анджелис. Предстоеше му да отсъства от дома за цели две седмици. В резултат на всичко това той трябваше да стане в три през нощта, за да си събере багажа. И тъй като съпругът ѝ рядко успяваше да запази тишина и спокойствие, докато извършваше това твърде непривично за него дело, Минди също бе принудена да се събуди. В обичайния случай Минди щеше да бъде изключително кисела, задето са ѝ нарушили съня (за нея сънят бе най-ценното от всички съвременни удоволствия), но точно днес нямаше нищо против. Защото предишната вечер нейният съпруг я бе накарал да се гордее с него. Сега всичките години, през които го бе издържала, ѝ се отплащаха — при положение че можеше и никога да не стане така. И Минди се улови, че започна да си представя огромни суми пари, протичащи към техните сметки. Ако Джеймс успее да натрупа от книгата си един милион долара, щяха да имат възможността да изпратят Сам в който си поискат университет — Харвард или дори Кеймбридж, в Англия, който бе още по-престижен — при това без да усетят никакви затруднения. Два милиона долара означаваха университет за Сам и може би лукса да притежават кола, да ѝ осигурят гараж и вероятно да изплатят наведнъж цялата ипотека за апартамента. А три милиона долара щяха да им дадат всичко това плюс миниатюрна виличка в Монток, Амагансет или област Личфийлд в щата

Кънектикът. Отвъд всичко това въображението на Минди бе неспособно да действа. Тя бе дотолкова свикнала да живее в относителни лишения, че не можеше да си представи да се нуждае или да помечтае за нещо повече.

— Взе ли си пастата за зъби? — попита тя Джеймс, като го последва в банята. — Да не забравиш и гребена си! И водата за уста!

— Сигурно и в Бостън си имат дрогерии — промърмори Джеймс.

Минди затвори седалката на тоалетната чиния и приседна, наблюдавайки го как преглежда личната си аптечка.

— И да не вземеш да се притесняваш за разни детайли! — отсече. — Ще имаш нужда от цялата си концентрация, за да се справиш с всичките тези четения и интервюта!

— Минди — въздъхна Джеймс, докато слагаше шишенце аспирин в тоалетната си чантичка, — изнервяш ме! Нямах ли си някаква друга работа?

— В три сутринта?

— С удоволствие бих пийнал кафе, ако нямаш нищо против!

— Разбира се! — кимна Минди и се запъти към кухнята.

Заминаването на Джеймс я бе накарало да се разочувства. През четиринадесетте години на брака им бяха прекарвали разделени не повече от три нощи, а сега Джеймс щеше да отсъства цели две седмици. Дали ще ѝ липсва? Ами ако не може да се справи без него? Това последното — напомни си тя — бе глупаво. Та тя вече беше зряла жена! И без това се справяше почти с всичко сама. Е, може би не с всичко. Джеймс посвещаваше много време в грижи за Сам. Така че, макар да обичаше да се оплаква от него, Минди не можеше да не признае, че Джеймс в крайна сметка не е чак толкова лош. Особено сега, когато най-сетне печелеше солидни пари.

— Ще ти извадя чорапи! — извика тя, подавайки му кафето. — Смяташ ли, че ще ти липсвам? — попита, докато слагаше няколко чифта износени чорапи в куфара му, питайки се колко ли точно ще му трябват за две седмици.

— И аз мога да си извадя! — сръза я раздражено Джеймс, притеснен от толкова внимание.

Минди попадна на дупка при пръстите на един чорап и пъкна пръст в него. После отбеляза:

— Повечето от чорапите ти са с дупки!

— Голяма работа! Кой ще ми гледа чорапите! — тросна се Джеймс.

— Е, кажи де! Ще ти липсвам ли? — повтори Минди.

— Нямам представа — сви рамене съпругът ѝ. — Може би да, може би не. А може би ще съм твърде зает, за да мисля за нещо друго.

А после, след като изживя обичайната предстартова паника, Джеймс изхвърча от сградата точно в четири и петнадесет. Минди се зачуди дали да легне и да се опита да поспи още мъничко, но прецени, че е прекалено превъзбудена, за да го направи. Реши да провери рейтинга на Джеймс в „Амазон“. Компютърът ѝ се включи, но се оказа, че няма интернет. Странна работа! Минди провери кабелите, а после изключи и отново включи захранващото устройство. Нищо. Опита с брауъра на своето блекбъри. Пак нищо.

По това време Пол Райе също вече беше станал. Точно в пет сутринта той трябваше да изстреля своя алгоритъм в китайския стоков пазар. Затова точно в четири и тридесет той се настани на бюрото в домашния си кабинет с чаша кафе с мляко наблизо, готов да започне. Грабна по навик един молив от сребърната чашка пред себе си и огледа върха му. А после интуитивно включи компютъра.

Екранът проблесна в познатото и успокояващо зелено — цветът на парите, както си помисли със задоволство той, а после... нищо. Пол вдигна изненадано глава. Включването на компютъра би трябвало да бъде достатъчно, за да включи и сателитната система, и интернет захранването. Щракна върху иконката на интернет. Екранът не реагира. Извади ключа от бюрото си, отключи шкафовете зад себе си и огледа складираните вътре метални харддискове. Електрическото захранване беше налице, но проблясващите светлилки подсказваха, че в системата му не влиза сигнал. Поколеба се за миг, а после се втурна на долния етаж към офиса на Ана-Лиза. Опита и с нейния компютър, за който обичаше да казва, че е от каменната ера, ала и там нямаше интернет връзка.

— Мамка му! — изпищя Пол Райе.

В главната спалня в съседство до кабинета Ана-Лиза се размърда в съня си. По време на тържествената вечеря предната нощ семейство Райе и семейство Брюър бяха изгълтали редки вина на стойност над пет хиляди долара, преди хеликоптерът да ги върне в града някъде към

два през нощта. Сега тя се обърна с натежала глава, надявайки се, че гласът на Пол е само в съня ѝ. Но ето че отново го чу:

— Мамицата му мръсна!

И секунда след това Пол вече беше в спалнята и нахлузваше панталоните си от предишната вечер.

— Какво става, Пол? — изправи се Ана-Лиза в леглото.

— Шибаната интернет връзка се е скапала!

— Ама нали... — размаха безпомощно ръце тя.

— Къде е колата? Трябва ми шибаната кола!

Ана-Лиза се протегна, грабна подвижната слушалка и отговори:

— Колата е в гаража. Но гаражът вероятно е затворен.

Напълно обезумял, Пол се опита едновременно да закопчае ризата си, докато нахлузваше обувките си. А после изкрещя:

— Точно за такива случаи исках онова място на паркинга долу! Точно за такива спешни моменти!

— Какви спешни моменти? — извика и Ана-Лиза, като скочи от леглото.

— Нали ме чу?! Няма шибана интернет връзка! Което означава, че съм прецакан! Цялата сделка с Китай се прецаква! — И изхвърча от спалнята.

— Пол? — извика след него тя, като го последва до парапета. — Пол? С какво мога да ти помогна?

Обаче той беше вече в коридора на сградата и натискаше бутона на асансьора. Асансьорът се оказа във фоайето. Пол си представи целия му път нагоре, а после надолу и реши, че няма толкова време. Втурна се надолу по стълбите. Влетя във фоайето, разбуждайки заспалия портиер, и извика, почти останал без дъх:

— Искам такси! Шибано такси!

И се втурна на улицата, размахвайки ръце.

Когато отникъде не се появи такси, той започна да тича по Пето авеню. На Дванадесета улица най-сетне зърна едно такси и влетя на задната седалка.

— Парк авеню и Петдесет и трета улица! — изпищя. Започна да удря с юмруци по разделителното стъкло и да вика: — Давай! Бързо, идиот такъв!

— Не мога да тръгна на червен светофар, сър — отбеляза шофьорът, като се обърна.

— Млъквай и карай! — продължи да пиши Пол.

Пътуването до центъра на града беше истинска агония. Кой би си помислил, че и преди пет сутринта ще има толкова много коли? Пол свали прозореца си, подаде глава и започна да крещи на останалите шофьори. Докато таксито успее да спре пред сградата на компанията, вече беше четири и петдесет и три.

Сградата беше заключена, така че Пол изгуби още една минута в ритане по вратата и писъци, докато събуди нощния пазач. После му трябваша още две минути, докато се качи и докато отвори стъклените врати на „Брюър Сикюритис“ с магнитната си карта. А после още няколко секунди, докато стигне до офиса си. Когато се добра до компютъра си, вече беше пет часа, една минута и четиридесет и три секунди. Пръстите му полетяха по клавиатурата. Когато свърши, беше пет часа, една минута и петдесет и шест секунди. Пол се свлече в стола си и се хвана за главата. Заради това двеминутно забавяне бе изгубил двадесет и шест милиона долара.

* * *

На приземния етаж на № 1 Минди Гуч надникна през вратата на апартамента си и извика на портиера:

— Роберто, няма интернет връзка!

— Не знам нищо по този въпрос, мадам. Попитайте сина си, Сам.

В шест и половина тя събуди Сам.

— Няма интернет.

Сам се усмихна, прозя се и промърмори:

— Сигурно е заради Пол Райе. Нали знаеш каква апаратура има горе! Вероятно е предизвикала срыв в системата на цялата сграда!

— Мразя този човек! — промърмори Минди.

— Аз също — съгласи се Сам.

Няколко етажа над тях Енид Мърл също се опитваше да излезе онлайн. Трябваше да прочете текста, написан от главния ѝ асистент, за да добави толкова характерните за своя стил цветисти изрази. Обаче с компютъра ѝ нещо не беше наред и притеснена, че трябва да прегледа текста до осем часа, когато щеше да бъде пуснат в онлайн изданието на

вестника, за да може по-късно да се появи и в следобедния брой, тя се обади на Сам. Само след броени минути Сам се появи, придружаван от Минди. Минди бе нахлузила под горнището на пижамата си едни стари дънки и сега, възмутена до дъното на душата си, информира Енид:

— Нито един компютър в сградата не работи! Сам смята, че това има нещо общо с мощната апаратура на Пол Райе.

— И откъде накъде? — изненада се Енид.

— Доколкото разбирам — отбеляза Минди, като хвърли поглед на Сам за потвърждение, — този човек си е инсталирал всякакви мощни и дори незаконни неща! При това в старата бална зала на госпожа Хаутън!

По лицето на Енид се изписа дълбоко съмнение, което накара Минди да добави:

— Сам ги е виждал! Когато последния път се е качил при Ана-Лиза Райе, за да ѝ оправя компютъра!

Самата Ана-Лиза вече крачеше нервно из дневната с мобилен телефон в ръка, когато се появи прислужницата и обяви:

— Някакви хора ви търсят.

— Полицията ли?

— Не, някакви хора от долните етажи — поясни Мария.

Ана-Лиза откряна вратата на апартамента си, но само няколко сантиметра, след което нетърпеливо попита:

— Да?

Минди Гуч, все още с размазани черни петна под очите си от спиралата, която беше сложила за събитието от предишната вечер, се опита да я избута назад.

— В цялата сграда няма интернет! Смятаме, че проблемът идва от вашия апартамент!

— И ние нямаме интернет — сръза я Ана-Лиза.

— Може ли да влезем? — намеси се Енид.

— В никакъв случай! — отсече Ана-Лиза. — Полицията всеки момент ще дойде. Никой не трябва да докосва нищо!

— Полицията ли? — изпищя Минди.

— Точно така — потвърди Ана-Лиза. — Пол смята, че това е саботаж! Вървете си по къщите и чакайте!

И затвори вратата под носовете им.

Енид се обърна към момчето:

— Сам? — изгледа го изпитателно тя.

А после се обърна към майка му, която го прегърна като тигрица и заяви твърдо:

— Сам не знае нищо по този въпрос! Всички тук сме наясно, че семейство Райе ги тресе параноята!

— Боже, какво става с нашата сграда! — поклати тъжно глава Енид.

А после всеки се прибра в жилището си.

Отново в своята дневна, Ана-Лиза скръсти ръце, поклати глава и продължи да крачи из стаята. Щом и останалите жители на кооперацията нямаха интернет връзка, значи Пол отново греша. Беше й се обадил в пет и половина, ревейки как е изгубил огромна сума пари, убеден, че някой е разбрал за китайската сделка и нарочно е саботирал компютрите му. Настоя тя да се обади на полицията — което тя стори, — обаче оттам й се изсмяха и й казаха да звънне на „Таим Уорнър“. След като тя моли и умолява компанията в продължение на десет минути, дежурният се съгласи да изпрати техник, но за следобеда. А междувременно Пол крещеше, че не желае никой да стъпва в апартамента му, докато полицията не е събрала отпечатыци и не е изпълнила другите си криминалогични задължения.

А долу, в апартамента на семейство Гуч, Минди извади кутия замразени вафли от фризера и подвижна:

— Сам? Искаш ли закуска?

Сам се появи на прага на кухнята с раница на гръб и отсече:

— Не съм гладен.

Минди постави една вафла в тостера и отбеляза:

— Хмм. Интересно.

— Кое? — обади се притеснено Сам.

— Семейство Райе. Че се обаждат на полицията. И то заради някакъв срыв в интернет връзката. — Вафлата изскочи от тостера, тя я постави в чинийка, намаза я с масло и я подаде на Сам. — Така става с хора, които не са си на мястото. Просто не знаят, че такива неща в Ню Йорк са напълно нормални.

Сам кимна. Устата му беше пресъхнала.

— Кога ще се прибереш днес? — попита го майка му.

— Ами, сигурно по обичайното време — промърмори Сам, вторачен във вафлата си.

Минди взе вилицата и ножа на Сам, отрязва си парченце от вафлата му и започна да дъвче. После изтри маслото с опакото на ръката си и отсече:

— Когато се прибереш, ще ме завариш тук! Днес смятам да си взема почивен ден. Като председател на борда, се налага да се занимавам със случая!

На три пресечки от тях Били Личфийлд нямаше никакви проблеми със своята интернет връзка. След една безсънна нощ той бе станал рано, за да провери всички блогове, онлайн изданието на „Ню Йорк таймс“ и на всички останали вестници, за които можеше да се сети, за да разбере дали някъде не се споменава за кръста на Кървавата Мери. Не видя нищо, но пък името на Санди Брюър беше във всички финансови издания със съобщението за неговата жестока сделка с китайското правителство, с която е придобил процент от техния стоков пазар. И повсеместното възмущение вече бе в ход. Имаше две редакторски статии за моралните импликации на подобна сделка и за това как случаят би могъл да се възприеме като сигнал, че определени бързо забогатяващи персони от финансовия свят биха могли да се съюзят, за да образуват свое собствено правителство в сянка, влияещо върху политиките на по-голямата част от света. Статиите завършваха със заключението, че подобни ходове би трябвало да се считат за незаконни, но тъй като все още нямало закони, които да охраняват държавите от възможни сценарии в тази насока, засега не можело да се направи нищо.

Но името на Санди Брюър не бе единственото, превърнало се в мишена на блоговете през днешния ден. Джеймс Гуч също не бе пощаден. Някой бе направил снимки с телефона си по време на четенията в „Барне енд Ноубъл“ и ги бе пуснал по „Снаркър“ и „Ю Тюб“. И сега простолюдието нападаше Джеймс заради косата, очилата му и неговия чудат начин на говорене. Наричаха го „говорещ зеленчук“ и „краставица със зъркели“. „Горкият Джеймс!“ — каза си Били. Той бе толкова мек и любезен, че просто не беше за вярване как е могъл да се окаже център на толкова голямо количество негативно внимание. Но пък вече бе преуспял, а успехът бе най-голямото престъпление в очите на плебса.

Няколко минути по-късно, в центъра на града, издут и в лошо настроение от количеството алкохол, което бе погълнал предишната вечер, Санди Брюър влетя в „Брюър Сикюритис“, грабна меката баскетболна топка от стола в офиса си, запъти се към офиса на Пол Райе и метна топката по главата му. Пол се сниши.

— Какви са тези мизерии, Райе?! Какви са тези шибани работи?! — изкрещя Санди. — Двадесет и шест милиона долара! — Със зачервено от гняв лице той се приведе към Пол Райе и просъска: — Гледай да възстановиш тези пари или изхвърчаш оттук!

* * *

Сега, след като Филип бе чак на другия край на страната, в Лос Анджелис, Тайър Кор си прекарваше страхотно в неговия апартамент. Пиеше кафето и виното му и от време на време чукаше приятелката му. Тайър бе прекалено егоцентричен, за да бъде особено добър в секса, но понякога, когато тя му позволише, той не отказваше да си топне чушлето. Тя го караше да носи презерватив, а понякога и два, защото му нямала доверие, което го лишаваше от половината от удоволствието на секса. Но този факт се компенсираше многократно от факта, че го правеше в леглото на Филип.

— Знаеш, че не обичаш Филип — казваше той на Лола след това.

— Нищо подобно! Обичам го! — срязваше го тя.

— Лъжеш! Коя влюбена жена ще прави любов с друг в леглото на любимия си?!

— Виж какво, това между теб и мен не е точно секс — обясняваше Лола. — Просто начин за запълване на времето, когато ми е скучно.

— О, много благодаря!

— Нали не очакваш от мен да се влюбя в теб? — изпискваше Лола и сбърчваше отвратено лице, сякаш бе лапнала нещо развалено.

— Лола, кой е този млад човек, когото виждам понякога да влиза в апартамента? — попита един следобед Енид.

Беше наминала, за да вземе назаем един тонер за принтера си. Енид непрекъснато „заемаше“ офис консумативите на Филип, сякаш не

можеше и тя като другите хора да отиде да си купи от „Стейпълс“. Лола се смръщи и отбеляза:

— Нали знаеш, че можеш да си поръчваш консумативи и онлайн?

— Знам, скъпа. Но така е много по-забавно — отбеляза Енид, докато ровичкаше из нещата на Филип. — А ти не отговори на въпроса ми. За младия мъж.

— За кого по-точно? — попита нехайно Лола. — Можеш ли да ми го опишеш?

— Висок, привлекателен, с червеникава коса и пренебрежително изражение.

— Аха — кимна Лола. — Тайър Кор. Един мой приятел.

— Така и предположих — рече Енид. — В противен случай не мога да си представя защо ще прекарва толкова много време в апартамента на Филип. Кой е той и какво работи?

— Има клюкарска рубрика. Като теб — отговори Лола.

— За кого работи?

— За „Снаркър“ — бе принудена да признае Лола. — Обаче някой ден ще стане писател! Или ще управлява телевизия! Той е гениален! Всички казват, че с каквото и да се захване, го прави с голям замах!

— Ясно — кимна Енид, вече открила тонера. — Мисля, че се сещам точно кой е. И знаеш ли, Лола... Малко се притеснявам за умението ти да преценяваш хората. Не би трябвало да допускаш подобни типове в апартамента на Филип! Не съм сигурна дори дали трябва да го допускаш и в сградата!

— Но той ми е приятел! — възпротиви се Лола. — Позволено ми е да имам приятели, нали?

— Не искам да ти се меся — заяви рязко Енид. — Просто се опитвам да ти дам съвет.

— Благодаря ти — изрече наперено Лола и изпрати лелята на Филип до вратата.

Когато чу, че тя влезе в апартамента си, пристъпи на пръсти и огледа шпионката на вратата ѝ. Дали стои непрекъснато тук и я наблюдава? И какво би могла да види една старица през тази дребна шпионка? Очевидно твърде много. Когато се върна в апартамента на Филип — всъщност на Филип и нейния, — тя автоматично си съчини

история, с която да обясни гостуванията на Тайър. Щеше да каже, че Тайър ѝ помага за проучванията, които прави за Филип. А същевременно тя пък помага на Тайър за романа му. Всичко звучеше напълно невинно. Енид не би могла да разбере какво става вътре в апартамента, нали? Така че, как ще разбере истината?

Лола не беше имала намерение да се забърква с Тайър Кор. Знаеше, че е много опасно, но се наслаждаваше на тръпката, че щеше да ѝ се размине. А тъй като изпитваше лека неувереност относно връзката си с Филип, тя оправдаваше поведението си, като си напомняше, че има нужда от резервен план, ако нещо с Филип не се получи. Вярно, че Тайър Кор не бе точно утешителната награда, която ѝ трябваше, но все пак той познаваше много хора и твърдеше, че има връзки навсякъде.

Но после се сети, че Филип се връща само след няколко дена, поради което предупреди Тайър, че на забавленията им трябва да бъде сложен край. Тайър се ядоса. Не защото нямаше повече да вижда Лола, а защото нямаше да може да влиза повече в № 1. Тук всичко му харесваше и дори самото влизане в сградата го караше да се чувства нещо повече от останалите. Преди да пристъпи прага, той винаги се оглеждаше, за да провери дали някой не го гледа и не му завижда за положението. А после, когато минаваше покрай портиерите, им махваше свойски и подвикваше: „Отивам в апартамента на Филип Оукланд!“ И вдигаше палец. Портиерите го оглеждаха подозрително — Тайър бе сигурен, че изобщо не го харесват и не одобряват присъствието му тук, — но все пак не го спираха.

Когато тази сутрин се отби в апартамента на Филип, Тайър предложи на Лола да погледат малко порно по нета. Лола гризеше картофен чипс и го хрускаше шумно — вероятно, за да го ядоса.

— Не може — каза тя.

— Защо? Да не би да те е срам?

— Глупости. Просто няма интернет. По вина на Пол Райе. Или поне така разправят всички. Енид казва, че ще се опитат да го изритат оттук. Не знам дали ще успеят, обаче всички в сградата го мразят.

— Пол Райе ли? — подметна нехайно Тайър. — Онзи Пол Райе? Който е женен за Ана-Лиза — светската кучка?

— Същият — сви рамене Лола. — Те са супербогати. Тя се разкарва напред-назад е едно бентли, а дрехите дизайнерите ѝ ги носят

на крака. Мразя я!

— А аз мразя и двамата! — ухили се Тайър.

Съзнавайки необходимостта от спешни действия, Минди и Енид свикаха спешно заседание на управителния борд на сградата. Преди да тръгне за жилището на Минди, Енид се спря до вратата на Филип. Да, наистина се чуваха гласове — на Лола и на онзи непознат младеж, който вероятно бе Тайър Кор. Възможно ли е Лола целенасочено да е пренебрегнала съвета ѝ? Или беше просто тъпичка? Изпълнена с решимост, Енид почука на вратата.

И автоматично настъпи тишина. Енид отново почука и извика:

— Лола? Аз съм! Трябва да говоря с теб!

Забързан шепот, а после Лола отвори вратата.

— Здравей, Енид! — поздрави с престорена радост.

Енид я избута и откри Тайър Кор да седи на дивана на Филип с някакви листи в ръка.

— Здравейте! — поздрави Енид. — Вие кой сте, ако смея да попитам?

Тайър автоматично се превърна в перфектния послушен ученик — образ, от който се опитваше да се отърси вече години наред. Изправи се, подаде ръка и изрече:

— Казвам се Тайър Кор, мадам.

— Приятно ми е. Аз съм Енид Мърл, лелята на Филип.

— Боже! — възкликна Тайър. — Лола не ми е споменавала, че именно вие сте лелята на Филип!

— Вие приятел ли сте на Филип?

— Да. И на Лола. Двамата с нея обсъждахме моя сценарий. Надявах се, че Филип ще бъде така добър да ми даде някои насоки. Обаче виждам, че вие двете имате доста да си говорите, затова ще тръгвам.

Скочи и грабна сакото си.

— Да не забравите сценария си! — подвикна след него Енид.

— Точно така — кимна Тайър.

Двамата с Лола се спогледаха, а тя го дари със скована усмивка. После Тайър взе сценария и Енид го последва до коридора на етаж.

Съвместното им пътешествие в асансьора премина в пълно мълчание. Кое то бе добре дошло за Тайър, тъй като главата му бъкеше от идеи и не искаше да ги изгуби с излишни приказки. През

последните тридесет минути бе успял да се докопа до толкова много интересна информация, че щеше да напълни с нея няколко рубрики в блога. Оказваше се, че № 1 е развѣдник на интриги. Нищо чудно да положи началото на цяла серия за тази велика сграда. Ще я нарече „Кооперацията“. Или може би „Животът на богатите и привилегированите“.

— Довиждане! — отсече твърдо Енид, когато вратите на асансьора се отвориха във фоайето.

Тайър кимна и изхвърча навън. Единственото, което му бе необходимо, за да поддържа атаките срещу обитателите на тази тузарска сграда, бе постоянно захранване с информация. Обърна сценария в ръката си на заглавната страница и се ухили. Беше първи вариант на сценарий от Филип Оукланд с работно заглавие „Кървавата Мери“, Филип Оукланд със сигурност ще побеснее, когато разбере, че Лола му е позволила да изнесе ръкописа. Но пък никога няма да научи за това, ако Лола се държи като добро момиче и спазва правилата на играта. Така Тайър реши, че от този момент нататък Лола ще идва редовно в апартамента му. Ще го държи в течение на ставащото в № 1, а когато приключи с говоренето, ще му прави по една свирка.

Енид натисна звънеца на вратата на Минди. Отвори ѝ Сам, който се бе отказал да ходи на училище под претекст, че е болен. Той отведе Енид в малката дневна на семейство Гуч, където трима от членовете на борда вече бяха пристигнали и настървено обсъждаха провиненията на Пол Райе.

— Не можем ли да го накараме със сила да пусне „Таим Уорнър“ в апартамента си?

— Разбира се. Това е същото като служителите на газовата компания. И се отразява на останалите обитатели. Ако откаже, ще се наложи да се въоръжим с писмо от адвоката на сградата.

— Някой опитвал ли се е да разговаря с него?

— Всички пробвахме — отговори този път Енид. — Невъзможно е!

— Ами жена му? Може би някой трябва да направи опит да поговори с жена му!

— Ще опитам — съгласи се Енид.

От другата страна на стената Сам Гуч лежеше в леглото си и се преструваше, че чете списанието на майка си. Бе оставил вратата

отворена, за да може да слуша разговора. Сега той вдигна очи към тавана, изключително доволен от себе си. Вярно, че с действията си причини голяма суматоха в сградата и бе уплашен до смърт да не го разкрият, но в крайна сметка всичко си струваше заради отмъщението срещу Пол Райе. Сам предположи, че Райе няма да тормози вече никого, особено майка му. Той никога няма да каже нищо на богаташа, но когато се разминат във фоайето, ще го погледне така, че той веднага ще разбере кой е виновен за прочутия срыв на интернет. Дано само да не успее да го докаже!

Няколко минути по-късно Енид почука на вратата на семейство Райе. Отвори ѝ Мария, прислужницата, при това само откrehна.

— Никакви посетители! — заяви.

Енид пхна ръка в цепнатината и отсече:

— Стига глупости! Искам да се видя с госпожа Райе!

— Енид? — извика Ана-Лиза от вътрешността на апартамента. После излезе в коридора на блока, като затвори вратата зад гърба си. — Трябва да знаеш, че случилото се не е по наша вина.

— Не съм си и помисляла — кимна Енид.

— Стана, само защото всички тук мразят Пол.

— Кооперациите са като частни клубове, скъпа — отбеляза мъдро Енид. — Особено в сграда като нашата. Човек може и да не харесва особено много останалите обитатели, но е длъжен да се разбира с тях. В противен случай всичко се обръща наопаки. Тръгват слухове, че сградата не е чак толкова страхотна, а после имотите на всички в нея се обезценяват. А никой не иска подобни неща за имота си.

Ана-Лиза сведе очи към ръцете си.

— Съществува негласен код на поведение — продължи възрастната жена. — Например за това, че съседите трябва да избягват остри конфликти помежду си. Не можем да допуснем хората тук да сипят обиди един срещу друг! Да, № 1 е тузарска сграда. Но тя освен това е и дом за тези хора. Следователно, тяхната крепост! А без сигурността на убежището си, наречено дом, хората стават гневни. Затова се страхувам за теб и Пол. Страхувам се какво ще се случи с вас, ако не пуснете представителя на „Таим Уорнър“ в апартамента си!

— Той е вече тук — отбеляза Ана-Лиза.

— Така ли? — слиса се Енид.

— Само че в момента работи в сервизното помещение. Може би ще пожелаеш да си поговориш с него?

— Да, разбира се.

Енид последва Ана-Лиза към вратата, която водеше към стълбището. Там техникът държеше в ръка няколко кабела.

— Срязани са! — отсече мрачно той. — Зверски!

* * *

— Здравсти, Роберто! — подвижна Филип Оукланд, появявайки се във фойето на № 1 с куфара си. — Как е? Какво става при нас?

— Абе напоследък тук е голяма лудница! — отговори портиерът и се засмя. — Да знаете, че изпуснахте доста!

— Така ли? Какво?

— Голям скандал! С милиардера Пол Райе. Обаче леля ви се погрижи.

— О, не се съмнявам в моята леля! — усмихна се Филип, докато чакаше асансьора. — Нея я бива в тези работи.

— Да, обаче после се оказа, че някой срязал кабелите пред апартамента на милиардера! Никой не може да каже кой точно. А след това милиардерът извика полиция. Последва жестока сцена между Минди Гуч и Пол Райе. Тези двамата наистина се мразят, да знаете! След което Пол Райе накара управата да плати за поставянето на камери по стълбището и в коридорите. А Минди Гуч не може да стори нищо по този въпрос. Тази жена е полудяла, ви казвам! А после и госпожа Райе, която пък отказва да говори с когото и да било от сградата. Когато тя слиза, първо ни се обажда икономката й, така че ние трябва да разчистим терена тук и да дадем сигнал на шофьора да докара колата отпред. Иначе никой вече не им се сърди, защото кабелите им действително са били срязани нарочно, а Пол Райе даде на всеки от портиерите по един бон, за да охраняват съпругата му. Обаче сега всеки, който влиза тук, трябва да се регистрира, дори и доставчикът от химическото — да се яви при нас, да покаже личната си карта и да го запишем. А ако няма лична карта, ние трябва да се обадим на съответния собственик тук, за да слезе да си прибере госта.

Така че тук вече стана като затвор. А проблемът е, че някои хора казват, че за всичко това е виновен приятелят на вашата приятелка!

— Какво? — извика Филип и започна да удря бясно бутона на асансьора.

— Това няма да го накара да дойде по-бързо! — засмя се отново Роберто.

Филип влезе в асансьора и отново заудря като обезумял бутона за тринадесетия етаж. Какво, по дяволите, ставаше тук?

Когато пристигна в Лос Анджелис, се бе заел моментално с последната редакция на „Завръщане при шаферките“, така че през първите два дена бе успял да прогони мисълта за Лола от главата си. Тя го търси поне десет пъти, обаче той не й се обади. На третата си вечер в Лос Анджелис й позвъни той, като си мислеше, че все още е при майка си. Обаче тя не беше там. Казаха му, че се върнала в Ню Йорк, в неговия апартамент.

— Лола! — извика той, когато тя вдигна. — Трябва да обсъдим ситуацията!

— Ама аз вече се преместих окончателно! Нали такива бяха плановете?! Разопаковах си всичкия багаж. Заех само мъничка част от гардероба в спалнята, а твоите неща прибрах в складовете в приземието. Надявам се, че нямаш нищо против — допълни, като че ли едва сега осъзнаваше, че той може и да не остане доволен от този развой на нещата.

— Лола, идеята не е никак добра!

— Коя идея? Нали ти ме покани да се пренеса при теб, Филип? В Мустик! Или май забрави? Да не би да искаш да ми кажеш, че вече не ме обичаш?! — И се разплака.

Филип се огъна пред сълзите й.

— Не съм искал да кажа подобно нещо — промърмори. — Държа на теб, Лола. Само че...

— Как можеш да твърдиш, че държиш на мен, когато току-що се опита да ми кажеш, че не ме искаш в дома си? Хубаво! Ще си тръгна! Ще изляза да живея на улицата!

— Лола, не е необходимо да отиваш на улицата!

— Ама аз съм само на двадесет и две! — разхълца се тя. — Ти ме прелъсти и ме накара да се влюбя в теб, а сега ме гониш и съсипваш живота ми!

— Лола, престани с това! Всичко ще се нареди!

— Значи наистина ме обичаш?

— Ще поговорим, когато се върна — въздъхна примирено той.

— Знам, че все още не си готов да го кажеш, но съм уверена, че ще го направиш! — изгуква мило тя. — Това е просто период на приспособяване! О, щях да забравя! Твоята приятелка Шайфър Даймънд излиза с някакъв тип на име Дерек Бръминджър! Писаха за тях в „Поуст“. А после и аз ги видях да излизат заедно рано сутринта, от тук. Той не е много приятен, да ти кажа! Стар е и има много грозна кожа. Човек би си помислил, че една филмова звезда като нея ще има по-добър вкус! Но, от друга страна, може и да няма избор!

За момент Филип остана безмълвен.

— Ало? Ало? — подвикна Лола. — Там ли си още?

„Значи пак се е върнала при Бръминджър! — помисли си с горчивина Филип. — При това, след като толкова ме увещавахе да се отърва от Лола! Как можах да си помисля, че се е променила?!“

— Лола! — извика сега той, едва прекрачил прага на апартамента си. — Каква е тази работа с твоя приятел?

Огледа се. Лола не беше вкъщи. Остави куфара на леглото си и почука на вратата на леля си.

Лола се оказа при Енид.

— Филип! Ти се прибра! — извика тя и се хвърли на врата му. Той я потупа по гърба и погледна към леля си, която му се усмихна и подбели очи. Лола продължи: — Енид тъкмо ми показваше книгите си по градинарство! Смятам тази пролет да превърна терасата ти в градина! Енид ми каза, че мога да си отглеждам дори лалета, в малки кутийки! А после можем да си имаме винаги свежи цветя у дома!

— Здравей, скъпи Филип! — изрече Енид, като бавно се надигна от дивана.

Едва сега, след двете седмици отсъствие, Филип осъзна, че леля му най-сетне остарява. Някой ден щеше да я загуби и тогава щеше да остане съвсем сам. Тази мисъл промени настроението му на сто и осемдесет градуса — трябваше да бъде щастлив, че все още има леля си и че Лола все още го чакаше в апартамента му, и че двете жени очевидно се разбираха. Може пък в крайна сметка всичко да се нареди!

— Ела! — задърпа го Лола. — Искам да ти покажа какво направих с кухнята!

— Ти си влизала в кухнята?! — изрече с насмешлива усмивка той.

Но после я последва в апартамента си, където тя му показва резултата от упорития си труд. Беше пренаредила съдържанието на всички кухненски шкафове, така че сега той вече нямаше никаква представа кое къде да търси.

— И защо го направи? — попита, отваряйки шкафа, в който някога си държеше кафето и подправките и в който сега се помещаваха чинии.

— Мислех, че ще ти хареса — смотолеви съсипана тя.

— О, харесва ми! Много по-добре е! — излъга той и продължи да оглежда апартамента си, питайки се какво още е променила.

Отиде в спалнята и предпазливо открехна гардероба. Половината му дрехи — саката и ризите, които си бяха висели изрядно подредени години наред — липсваха. На тяхно място, без никакъв ред и порядък, бяха поставени шарените парцалки на Лола, които се поклащаха на неговите закачалки като коледни играчки.

— Успя ли да ме забравиш там? — измърка тя, като се приближи зад него и пхна ръка в дънките му. После се хвърли на леглото. С внезапна възбуда, която му напомни, че не беше правил секс от цели две седмици, Филип вдигна краката ѝ на раменете си. За момент погледна към голата ѝ, обезкосмена вагина, която му припомни, че не точно нея искаше в този момент. Но така и така нямаше нищо друго, той се хвана на работа.

А после, докато издирваше в кухнята преместените си чаши за вино, той подвикна:

— А каква е тази история за приятеля ти, който срязал кабелите за интернет на семейство Райе?

— О, това ли! — въздъхна тя. — За всичко е виновна онази ужасна Минди Гуч! Ревнува ме, защото съпругът ѝ Джеймс непрекъснато се опитва да ме задява зад гърба ѝ! Затова каза, че виновният е Тайър Кор. Нали си спомняш момчето от купона на Хелюин? Та Тайър намина тук... колко... един-два пъти, защото иска да пише сценарий и аз се опитвах да му помогна, а освен това непрекъснато пише за Минди и съпруга ѝ в „Снаркър“, та затова Минди се опитва всячески да му отмъсти. Освен това той дори не беше в сградата, когато това е станало!

— Колко пъти, казваш, е бил тук? — изглежда я Филип с все по-нарастващо раздразнение.

— Нали ти казах? Един-два пъти. Е, може би три. Не си спомням точно.

В съседния апартамент Енид Мърл събра книгите си по градинарство и поклати отчаяно глава. Бе опитала какво ли не, за да се отърве от Лола — накара я да обиколи три скъпи супермаркета на Шесто авеню в търсене на консервиран боб Флажолe; заведе я на ретроспективна изложба на Деймиън Хърст, представяща умрели крави и акули; и дори я представи на Флоси! Ала всичко се оказа напразно. Лола твърдеше, че тя също обичала боб Флажолe, изрази благодарност, че Енид я въвежда в новото модерно изкуство, и дори не се уплаши от Флоси! Помоли Флоси да ѝ разкаже за доброто старо време, когато е била танцьорка, а после приседна до нея на леглото и се заслуша в историите ѝ със зяпнала уста. Едва тогава Енид си даде сметка, че е подценила ината на това момиче. След Погрома на интернет тя отново постави пред Лола въпроса за Тайър Кор, обаче единствената реакция на момичето бе да я погледне невинно и да изрече: „Енид, беше напълно права! Той е боклук! И ти обещавам, че никога повече няма да се срещам с него!“

Ала за разлика от Минди Гуч Енид въобще не вярваше на тази история как Тайър Кор бил прерязал кабелите на Пол Райе. Никак не ѝ беше трудно да прецени Тайър — той бе грубиян и простак, а повечето грубияни и простаци нямат куража да извършат нещо подобно. Тайър беше прекалено страхлив, за да предприеме някакво физическо действие срещу някого — точно затова предпочиташе да напада хората от безопасното разстояние, което му предоставяше интернет. За Енид беше ясно, че обвиненията на Минди целят едно — да отвлекат вниманието на хората от истинския извършител, който, както ѝ подсказваше интуицията, бе никой друг освен Сам.

За огромен късмет на Сам полицията не си направи труда да разследва особено подробно. Заявиха, че инцидентът е просто номер, последица от вражда между съседи. После добавиха, че подобни номера ставали все по-често явление, дори и в изисканите кооперации. В полицията вече се получавали всякакви оплаквания — за съседи, които удряли по таваните си с дръжките на метлите, за разваляне на коледни украси по вратите, а един дори се жалвал, че пушекът от

цигарите на съседите му влизал в техния апартамент и изправял децата му пред опасността от рак! „Лично моето мнение е живеј и остави другите да живејат! — бе изтъкнал главният инспектор пред Енид. — Но нали знаете какви станаха хората напоследък? Прекадено много пари и прекалено малко пространство! И най-главното — никакви обноси! Кое то поражда у хората омраза един към друг!“

Енид бе наясно, че в № 1 никога не бе минавало без дребни дразги между съседите, ала до този момент всички те бяха потушавани от всеобщото чувство на гордост от факта, че живејат точно в тази сграда. Вероятно семейство Райе бяха нарушили баланса, който цареше тук години наред — защото бяха прекалено много по-богати от всички останали. А ето че сега Пол Райе заплашваше съседите си със съд, поради което Енид бе принудена да предупреди Минди Гуч, че ако Пол Гуч действително заведе дело срещу кооперацията, ще трябва да започнат да плащат правни такси, което автоматично ще доведе до увеличаване на месечните такси за поддръжката. Така, съзирајќи финансовата страна на проблема, Минди се согласи да свирѝ отбой и дори написа извинителна бележка на Пол и Ана-Лиза Райе. По този начин бе постигнато временно примирѝе, ала скоро след това деталите по случај започнаха да излизат един по един в „Снаркър“. Енид бе убедена, че информацијата идва от Лола, ала как можеше да го докаже? И сякаш самата Енид имаше някаква вина по този въпрос, та Минди Гуч започна да се възползва от всяка възможност да ја тормози — спираше ја във фоайето, за да ја попита дали е чела новия блог, непрекъснато ѝ испраќаше текстовите по имейла.

— Това не може да продолжава повеќе! — бе възкликнала тази сутрин Минди.

Енид Мърл въздъхна и отбеляза:

— Щом толкова те тормози този млад човек, тогава го взѝми на работа!

— Какво?! — изкрѝща възмутено Минди.

— Наѝми го! — повтори възрастната жена. — Очевидно не се страхува от работа, щом хвърля толкова много труд за списването на редовна рубрика за № 1. Освен това очевидно прѝтежава поне капчица интелект — най-малкото знае как да подреди едно изречение, защото ако не знаеше, ти нямаше да си толкова бясна, нали?! Дай му сносна заплата, а после го изцеди докрај! Така тој няма да располага с време,

за да се занимава с други теми. Обаче не му отпускат прекалено много пари, за да не започне да спестява и накрая да те напусне! Замажи му очите с обичайното — осигуровки и бонуси. Превърни го в корпоративен чиновник и оттам нататък никога повече няма да имаш поводи да се притесняваш от него!

„Де да можеше всичко да се оправя толкова лесно!“ — въздъхна сега Енид и се запъти към кухнята, за да си направи чаша чай. Отпи внимателно, за да не си изгори устата. После, след кратко колебание, отнесе чашата в спалнята си. Изключи всички телефони, дръпна завесите и за първи път от много години насам си легна посред бял ден. Затвори очи. Най-сетне бе започнала да става твърде стара за цялата тази драма наоколо.

* * *

Последните събития на № 1 бяха направили и без това параноичния Пол Райе в още по-параноичен и потаен. В това несигурно разположение на духа той бе започнал да си изпуска нервите и по най-дребните поводи. Разкрещя се на прислужницата, че сгънала дънките му не така, както трябва, а после, когато една от безценните му рибки обърна коремчето, той обвини Ана-Лиза, че я е убила нарочно. Накрая на Ана-Лиза й писна и тя замина за шест дена в един спа курорт в Масачузетс с Кони Брюър. Така Пол бе принуден да прекара следващия уикенд в самота. Не че и без това нямаше да се занимава със своите си дела, но все пак се чувстваше по-спокойно, когато съпругата му беше наоколо. А фактът, че, макар и временно, тя го бе напуснала, го накара да положи поредната тухла в стената на своя вечен страх — вероятността някой ден да го напусне завинаги.

Ала Санди Брюър очевидно не споделяше неговите тревоги.

— Готин! — подметна той, когато влезе в офиса на Пол в петък. — Тази седмица момичетата ги няма. Какво ще кажеш да наминеш към нас за вечеря? Искам да те запозная с един човек!

— С кого? — изгледа го подозрително Пол.

Откакто Санди го направи на идиот във връзка с двеминутното забавяне при пускане на алгоритъма, Пол бе решил да не го изпуска от очи — търсеше доказателства, че шефът му се опитва да го изхвърли.

Но вместо тях бе открил плащания на някаква компания за придружителки, които подсказваха, че Санди вече години наред наема проститутки, за да го обслужват по време на командировките. Сега, когато Ана-Лиза бе на курорт, Пол се запита дали пък Санди няма да се опита да му пробута някоя такава.

— Ще видиш! — отвърна мистериозно Санди. Пол се съгласи. Реши, че ако Санди наистина е поканил някоя от неговите проститутки, после би могъл да използва тази информация, за да го изнудва.

Санди обичаше да се хвали е онова, което бе постигнал с упорит труд и успех. Затова се разпореди официалната вечеря за трима да бъде проведена в трапезарията с ламперията, където висяха две огромни платна на Дейвид Сал. Оказа се, че третият поканен не е никаква проститутка, а мъж, когото домакинът представи като Крейг Акио. Пол стисна ръката на Крейг, като не пропусна да отбележи, че мъжът бе доста по-млад от него и има проникателни черни очи. Тримата седнаха на по чаша рядко бяло вино и купа морски деликатеси.

— Аз съм голям почитател на работата ти, Пол — отбеляза Крейг от другата страна на полираната махагонова маса. — Решението ти по случая „Самсон“ беше гениално!

— Благодаря! — кимна сухо Пол. Той бе свикнал да бъде наричан гений, така че прие комплимента като нещо напълно нормално.

— Няма търпение да започна работа с теб!

Вилицата на Пол се закова по средата на пътя си между купата и устата. Това бе доста неочаквано наистина.

— Да не би да се местиш в Ню Йорк? — попита той Крейг.

— Дори вече си намерих апартамент. В новата сграда „Гуотми“ — шедевър на модерната архитектура.

— Но до магистралата Уест Сайд! — подкачи го Санди.

— О, аз съм свикнал с коли — сви рамене Крейг. — Израснал съм в Лос Анджелис.

— А къде си завършил? — запита с равен тон Пол. Но вътрешно се чувстваше на тръни. Каза си, че нормалните делови отношения изискват Санди поне да го бе предупредил за появата на този нов съдружник, преди да го наеме.

— В Масачузетския технологичен институт — отговори Крейг.
— А ти?

— В Джорджтаун — отговори Пол Райе.

А после впери поглед към платната на Дейвид Сал зад главата на Крейг. В обичайния случай никога не би обърнал внимание на такива неща, обаче точно тези платна бяха на двама шутове с ужасяващи изражения — едновременно насмешливи и жестоки. Пол отпи глътка вино, изпитвайки ирационалното усещане, че шутовете са истински и му се присмиват.

През останалата част от вечерта разговорът се насочи към предстоящите политически избори и отражението им върху бизнеса. После Санди раздаде скъпи пури и започна да говори за изкуство, като не пропусна да се похвали, че е вечерял с човек на име Дейвид Порши.

— Били Личфийлд, който е добър приятел на моята съпруга — между другото, когато се ожениш, той ще бъде добър приятел и на своята — поясни за Крейг Акио, — та този Били Личфийлд уреди вечерята с директора на музея „Метрополитън“! Свестен човек, между другото! Знае всичко за изкуството, което, според мен, не би трябвало да е изненадващо. Та той ме накара да се замисля за качеството на моята колекция. Смятам, че трябва да го подобря. Затова отсега нататък се насочвам към старите майстори и приключвам с новите. Ти какво ще кажеш, Пол? Всеки може да се снабди с новите неща, нали? Всичко е въпрос само на пари. Но независимо какво ти разправят дилърите, всъщност никой не може да бъде сигурен колко ще струват въпросните произведения след пет години, та дори само след две! Като нищо ще се окажат боклуци!

Пол просто го изгледа безизразно, обаче Крейг закима възторжено. Долавяйки, че разполага с публика, готова не само за проява на възхита, но и на благоговение, Санди отвори сейфа си.

Кони бе изпълнила дословно препоръките на Били. Бе прибрала кръста в сейфа в кабинета на Санди, така че да си го поглежда всеки път, когато ѝ се прииска. И въпреки това бе успяла да запази кръста в дълбока тайна. Виж съпругът ѝ обаче бе съвсем друга работа. Когато Били за първи път му предложи възможността да купи кръста, Санди не се бе замислил особено — реши, че това е просто поредното старо бижу, което жена му държи да има. Кони го бе предупредила, че бижутото е много важно и дори е истинска антика, обаче Санди въобще

не ѝ бе обърнал внимание — или поне до вечерята с Дейвид Порши. Дейвид подходдаше към изкуството от съвсем различен ъгъл. Затова, след като се завърнаха вкъщи през онази знаменателна вечер, Санди бе разгледал още веднъж кръста заедно с Кони и едва тогава бе започнал да проумява стойността му, която в неговите очи ставаше още по-голяма предвид гениалния план за изплащането му, който бе измислил. Така, постепенно осъзнавайки, че притежава нещо, което никой друг на този свят не притежава, той бе решил, че антиката не си струва, ако не се похвали е нея, поради което бе започнал да води по един-двама отбрани гости в кабинета си, за да им го показва.

И сега, докато развързваше черната панделка, която скриваше артефакта в меката му кадифена обвивка, той каза:

— Това е нещо, което не се вижда всеки ден! Всъщност толкова е рядко, че няма да го зърнете даже и в музея!

После вдигна кръста и позволи на двамата си гости да го разгледат.

— Откъде може човек да се снабди с подобно чудо? — запита с блеснали очи Крейг Акио.

— Не може — отвърна самодоволно Санди Брюър, зави кръста и го върна обратно в сейфа. После дръпна от пурата си и добави: — Произведение като това просто само те намира! Почти както и ти ни намери, Крейг. — С тези думи той се обърна към Пол и заяви: — Пол, очаквам да научиш Крейг на всичко, което знаеш! Двамата ще работите в екип! Или поне в началото.

Именно това последно изречение накара Пол Райе да наостри слух — „Или поне в началото“. А после какво? Постепенно проумя какво си беше наумил Санди — щом Пол обучи Крейг на всичко, което знае, ще стане излишен. И Санди ще го уволни. Пол бе наясно, че за неговата работа не са необходими двама. Даже точно обратното, тъй като работата му беше тайна, интуитивна и леко встрани от закона. Внезапно Пол се сгорещи така, сякаш го печеха на бавен огън. Скочи и поиска чаша вода.

— Вода ли? — излая пренебрежително Санди. — Да не би да си станал почитател на здравословното хранене?!

— Прибирам се вкъщи — изломоти Пол.

Когато излезе от дома на Санди Брюър, целият кипеше от гняв. Колко време ще мине, докато Санди реши да го освободи от

длъжността му? Прекоси тротоара, хвърли се на задната седалка на своето бентли и трясна вратата. И колата ли щеше да изгуби? А може би и всичко друго? На този етап не бе в състояние да поддържа апартамента и колата си и изобщо — стила си на живот, без своята работа. Да, на теория имаше много пари, обаче ситуацията с тях се променяше ежедневно и точно като гърненце злато в края на дъгата, и те не можеха да бъдат уловени и преброени. Налагаше се да изчака най-подходящия момент, за да нанесе удара, след което автоматично ще осребри всичките си авоари, които вероятно щяха да се окажат милиарди.

Неспособен да спре да мисли за Санди и за това как Санди планира да го унищожи, Пол Райе прекара следващите тридесет и шест часа в апартамента си в неописуема паника. В този дух в неделя сутринта дори и рибките му не бяха в състояние да го успокоят. И тогава Пол реши да излезе и да се поразходи из квартала. Излезе във фойето на апартамента си, но на масичката откри „Ню Йорк таймс“. Сякаш в някакъв транс той постави вестника на килима в дневната и започна да го разгръща страница по страница. И там, в арт раздела на вестника, откри отговора на своя проблем със Санди.

Представляваше статия — заедно със снимки на портрета на кралица Мери — за неразрешената загадка около кръста на Кървавата Мери. След като се бе запознал със семейство Брюър и бе стигнал до извода, че Санди отговаря на профила на крадец на антики, Дейвид Порши бе уредил публикуването на тази история с надеждата, че тя ще привлече вниманието на някой, който има повече информация по въпроса.

И сега, докато четеше статията, подпрял хълбок върху килима, Пол Райе започна да подрежда пъзела. После приседна и се замисли за потенциалните последици от подреждането на тази информация — и колкото повече мислеше, толкова повече кривата на възможностите в ума му нарастваше. Предполагаше, че след като бъде оплетен в юридическите казуси, свързани с притежаването на откраднат артефакт, Санди ще бъде прекалено зает, за да му хрумне да уволнява Пол. Дори нещо повече — след като се отърве от Санди, той би могъл да заеме неговото място, да окупира неговите позиции. И тогава ще се превърне в едноличен управител на фонда, а Санди, сдобил се с репутацията на престъпник, ще бъде окончателно прогонен от света на

търговията. И тогава всичко ще остане само за него, за Пол! Тогава и само тогава той ще може да се чувства в безопасност!

Гребна вестника под мишница и се запъти към интернет кафенето на Астор плейс. Направи няколко проучвания и след като откри информацията, която му трябваше, създаде фалшив електронен адрес под името Крейг Акио. А после състави имейл, в който написа, че той, Крейг Акио, е видял кръста в дома на Санди Брюър. Адресира имейла до репортера, който бе написал статията в „Таймс“. По силата на навика изчете текста още веднъж и след като го оцени като удовлетворителен, натисна „изпрати“.

А после, когато тръгна сред тълпите в долната част на Бродуей, той за първи път от много седмици насам усети, че се изпълва със спокойствие. Появи се във фойето на № 1 със самодоволна усмивка — да, в тази информационна епоха никой не бе в безопасност. С изключение на него. Засега.

За Били Личфийлд месец април донесе не само пролетни дъждове, но и омаломощаващ зъбобол. Така и без това потиснатото му от отвратителното време настроение се влоши още повече от необходимостта да тръгне на зъболекар, при това без да знае докога. Първоначално тъпата болка бе прераснала в непоносима агония, която просто го принуди да се завлече до стоматолога. Рентгеновата снимка разкри, че има не един, а цели два болни корена, които налагаха спешна операция. Ситуацията изискваше няколко манипулации, включващи новокаин, райски газ, антибиотици, меки храни и — слава на бога! — викодин за силната болка.

— Не разбирам! — развика се Били пред стоматолога. — През живота си не съм имал дори кариес!

Това беше леко преувеличено, разбира се, но бе съвсем вярно, че зъбите на Били — естествено бели и изрядно подредени, изисквали в младите му години само двугодишно носене на скоби — бяха за него неизчерпаем извор на гордост.

Зъболекарят сви рамене и отбеляза:

— Свиквайте! Това е неизменна част от остаряването. Кръвоснабдяването отива по дяволите и зъбите първи го усещат.

Това изявление наля поредната капка в депресията на Били, така че той увеличи дневната си доза прозак. Никога досега не бе оставал на милостта на тялото си, затова сега установи, че преживяването предизвикваше не само смирение, но и бе в състояние да изтрие всички важни постижения в живота му. Да, философите отново се оказаха прави — в крайна сметка наистина оставаха смъртта и разложението, а в смъртта всички са равни.

Една вечер, докато се възстановяваше от поредната несправедливост, извършена с челюстта му (извадиха му един зъб и сега на негово място имаше метален винт, който заместваше бъдещия изкуствен зъб, в момента изработван от зъботехниците), на вратата на апартамента му се почука.

Мъжът, който стоеше на прага му, бе непознат с тъмносин костюм на „Ралф Лорен“. Преди Били да успее да реагира, мъжът размахна значка и заяви:

— Детектив франк Сабатини. Може ли да вляза?

— Разбира се — кимна Били, твърде шокиран, за да откаже.

Докато детективът вървеше след него към дневната, Били осъзна, че все още е облечен само по халат и в съзнанието му изплува картина как го откарват с белезници в затвора само по копринен халат.

Детективът отвори един бележник и започна:

— Вие Били Личфийлд ли се казвате?

За момент на Били му се прииска да излъже, но после прецени, че това може само още повече да влоши нещата, затова отговори:

— Да, така се казвам. Полицай, какво е станало? Да не би някой да е умрял?

— Детектив! — поправи го франк Сабатини. — Не полицай! Работил съм много, за да си завоювам титлата, затова обичам да се използва!

— И сте напълно прав — съгласи се Били. После посочи към халата си и обясни: — Извинявайте, че съм облечен така, но в момента се възстановявам от една стоматологична операция.

— Гадна работа! Аз също мразя зъболекари! — отбеляза любезно детективът.

Не звучеше като човек, който се кани да направи арест. Стигнал до това заключение, Били попита:

— Имате ли нещо против да ме изчакате да се преоблека?

— Няма проблеми.

Били влезе в спалнята си и затвори вратата. Ръцете му трепереха толкова много, че едва успя да свали халата си. Все пак накрая нахлузи едни панталони от рипсено кадифе и облече червен кашмирен пуловер. След това се отби в банята си и глътна един викодин, следван от два оранжеви ксанакса. Ако ще отива в затвора, по-добре да е максимално дрогиран.

Когато се върна в дневната, завари детектива до страничната масичка да разглежда снимките му.

— Виждам, че познавате доста важни хора — отбеляза Сабатини.

— Така е — кимна скромно Били. — Живея в Ню Йорк от дълго време. Близо четиридесет години. Човек събира доста приятели за

толкова време.

Детективът кимна и реши да не губи повече време в празни приказки.

— Вие сте нещо като артдилър, нали? — попита.

— Не съвсем — отговори Били. — Но понякога наистина свързвам хората с определени дилъри. Иначе сам не търгувам с произведения на изкуството.

— Познавате ли Санди и Кони Брюър?

— Да — кимна Били и едва не му призля.

— И именно вие помагате на семейство Брюър да събират своята колекция от произведения на изкуството, нали?

— В миналото, да — призна Били. — Но те вече почти приключиха.

— А да знаете за някакви техни скорошни сделки в тази сфера? Може би не чрез артдилър?

— Хмммм — смънка Били, опитвайки се да печели време. — Какво имате предвид под „скорошни“?

— Приблизително от една година.

— Ами, ходиха на панаира на изкуствата в Маями. Нищо чудно от там да са купили някое платно. Но както вече казах, те вече почти привършиха със събирането на колекцията си. Поради което към този момент вече работя с други хора.

— И кои са те, ако смея да попитам?

Били преглътна и отговори:

— Работя с Ана-Лиза Райе.

Детективът си записа името и го подчерта. После затвори бележника си, подаде му визитката си и обяви:

— Благодаря ви, господин Личфийлд! Ако чуете нещо ново във връзка с колекцията на семейство Брюър, ще ми се обадите, нали?

— Разбира се! — кимна той. А след кратка пауза: — Това ли е всичко?

— Защо, какво трябва да има друго? — изрече детективът, докато се насочваше към вратата.

— Да не би семейство Брюър да имат някакви неприятности? Те са приятни хора!

— Никой не се съмнява в това! — отсеке детективът. — Вие все пак задръжте визитката ми. Възможно е скоро отново да се свържем с

вас. Приятен ден, господин Личфийлд!

— Приятен ден и на вас, детектив! — отвърна Били и затвори вратата.

Влезе в дневната и буквално се срина на дивана си. А после бързо скочи, примъкна се до завесите и надникна навън, към Пето авеню. В главата му се въртяха всякакви евтини телевизионни сценарии за криминални филми. Дали детективът наистина си тръгна? И какво точно знае? И дали не е сега някъде там, в необозначена кола, за да наблюдава Били? Дали ще му сложат опашка?

През следващите два часа Били бе прекалено уплашен, за да се обади на когото и да било или да изпрати имейл. Дали пък не се бе издал пред детектива с онзи глупав въпрос накрая? И защо изобщо му бе дал името на Ана-Лиза Райе? Сега детективът със сигурност щеше да се свърже с нея. А тя какво точно знае? Примаял от ужас, Били влезе в банята и взе нова доза хапчета, този път две. След това прилегна на леглото си. Сънят се смили над него и дойде — и преди да му се отдаде, той се примили да не му се налага да се събужда повече.

Но се събуди — три часа по-късно. Мобилният му телефон звънеше. Беше Ана-Лиза Райе.

— Може ли да се видим? — попита тя.

— Господи! Да не би ченгето вече да е идвало при теб?

— Току-що е било тук, обаче мен ме нямаше. Казал на Мария, че искал да ме пита за семейство Брюър и дали ги познавам.

— А тя какво е отговорила?

— Казала, че няма никаква представа.

— Браво на нея!

— Били, какво става, за бога?

— Сама ли си? — попита той. — Можеш ли да дойдеш при мен? И аз бих дошъл при теб, обаче не искам портиерите в № 1 да ме виждат как влизам и излизам. И гледай да се увериш, че не те следят!

Половин час по-късно, седнала на дивана на Били, Ана-Лиза вдигна ръце и извика:

— Били, спри! Стига толкова! Вече ми каза достатъчно! — Изправи се и допълни: — Оттук нататък не трябва да казваш нищо, на никого! Нито думица. Защото всичко, което кажеш отсега нататък, може да бъде използвано срещу теб в съда!

— Толкова ли са зле нещата? — простена Били.

— Трябва да си наемеш адвокат! Сигурна съм, че Дейвид Пориш може много лесно да убеди полицията да вземат заповед за претърсване — доколкото знам, главният прокурор вече е замесен. А после ще претърсят апартамента на Брюър и ще открият кръста!

— Възможно е и да не открият нищо — рече Били. — Кръстът може би вече не е дори у тях. Казах на Кони да го сложи в банков трезор.

— И така да е, в крайна сметка ще стигнат и до сейфа в трезора. Въпрос на време е да го направят!

— Бих могъл да се обадя на Кони и да я предупредя! Да ѝ кажа да отнесе кръста някъде. Например в Хамптънс. Или в Палм Бийч. Имай предвид, че този кръст е стоял в № 1 шестдесет години и абсолютно никой не се е усетил!

— Били, говориш неразумно! — опита се да го вразуми Ана-Лиза. — Не усложнявай нещата повече, отколкото вече са! Знаеш, че и ти си замесен, и ти гарантирам, че ако се свържеш със семейство Брюър, автоматично ще ти лепнат обвинение в престъпен заговор!

— Колко време ще мине, преди да ме хванат? — погледна я ужасено Били.

— Какво имаш предвид?

— Преди да ме пратят в затвора?

— Не е казано, че ще отидеш в затвора! Могат да се случат редица други неща. Например можеш да поискаш сделка е прокурора. Сигурна съм, че ако още сега отидеш в полицията или по-добре — право при главния прокурор и му разкажеш всичко, което знаеш, той най-вероятно ще се съгласи да ти даде имунитет.

— Искаш да кажеш, че трябва да предам семейство Брюър, за да спася кожата си, така ли? — изглежда я той.

— Ами, като че ли до това се свеждат нещата.

— Не мога! — отсече той. — Те са ми приятели!

— Те са и мои приятели! — изтъкна Ана-Лиза. — Обаче Кони не е извършила престъпление, като е приела подарък от съпруга си! И имай предвид — добави предупредително, — че Санди Брюър не би се поколебал и миг, ако му се наложи да те предаде!

Били се хвана за главата и простена:

— Подобни неща не се правят! Не и в нашите кръгове!

— Виж какво, това не ти е детска игра! — повиши глас Ана-Лиза. — Били, трябва да разбереш, че дори всички традиции и етични норми на света да се съберат, не могат да ти помогнат! Налага се да погледнеш фактите такива, каквито са и да решиш какво да правиш! Кое то ще рече, да прецениш кое е най-доброто за теб!

— А какво ще стане със семейство Брюър?

— Ти за семейство Брюър не се тревожи! — усмихна се Ана-Лиза. — Санди е скандално богат. Ще плати каквото трябва и ще се измъкне! Сигурна съм, че ще излезе с номера, че не е знаел какво купува от теб. И накрая ти ще отнесеш всичко, не той! Били, повярвай ми! Била съм адвокат в продължение на осем години и знам, че обикновено малкият човек попада под автобуса!

— Да, малкият човек — поклати глава Били. — Значи стигнахме и дотук. Значи в крайна сметка и аз се оказах малък човек.

— Били, моля те, позволи ми да ти помогна! — сложи ръка на неговата Ана-Лиза.

— Имам нужда от още малко време — отвърна Били, докато я изпращаше до вратата. — Да помисля.

* * *

Два дена по-късно детектив Франк Сабатини, придружаван от четирима полицаи, влезе в офисите на „Брюър Сикюритис“. Беше точно три часа следобед. Опитът на детектив Сабатини сочеше, че това е най-подходящото време за арест на престъпници с бели якички — тъкмо са се върнали от деловите си обеда, коремите им са пълни, главите — замаяни, в резултат на което се държат по-отстъпчиво.

Франк Сабатини беше абсолютно сигурен в човека, когото търсеше. Точно предишния ден Крейг Акио, след като отрече да знае каквото и да било както за някакъв имейл, така и за кръста, бе изчезнал мистериозно за Япония. И подчертавайки вероятността и главният заподозрян да се измъкне по същия начин като господин Акио, детектив Сабатини бе успял безпроблемно да се сдобие със заповед за обиск на жилището на семейство Брюър. Оказа се, че точно сега била пролетната ваканция на учениците, така че Кони Брюър бе отвела цялата си челяд плюс двете гувернантки в Мексико. Единствените

останали вкъщи бяха прислужниците, които бяха напълно безсилни пред закона. Така Сабатини изкара една изключително вълнуваща сутрин. Сейфът трябваше да бъде отворен с експлозиви, обаче неговият човек беше много добър и нищо от сейфа не бе унищожено, включително кръста. Потвърждението, че това наистина е така дълго издирваната музейна антика, бе направено от Дейвид Порши, който бе предупреден и чакаше обаждането на детектива.

И сега, в „Брюър Сикюритис“, дочувайки някакво необичайно движение в коридора, Пол Райе се измъкна от просторния си, изцяло бял офис, за да се присъедини към шепата свои партньори и колеги, които наблюдаваха как Санди Брюър го извеждат от стаята с белезници.

— Джеси! — извика Санди на асистентката си, докато го отвеждаха по коридора. — Обади се на адвоката ми! Трябва да има някаква грешка!

Пол Райе наблюдаваше този спектакъл с напълно безизразна физиономия, а когато Санди го вкараха в асансьора, той се върна на бюрото си. Офисът избухна в предположения и догадки. Всички решиха, че Санди е извършил някаква финансова злоупотреба, затова побързаха да се върнат при компютрите си, за да прочистят своите сметки. А Пол реши да си вземе свободен полуден.

Завари Ана-Лиза в красиво обзаведения ѝ офис да разглежда нещо в интернет. Когато се появи на прага, тя скочи и бързо натисна някакъв бутон на компютъра.

— Защо си идваш толкова рано? — извика уплашено. — Да не би да се е случило нещо?

— Нищо особено.

— Всичко наред ли е?

— Разбира се — отговори Пол. — Защо да не е наред?

— Предвид всичко случило се през последните месеци в тази сграда, не мога да бъда напълно сигурна — отбеляза с известна доза сарказъм тя.

— Вече няма за какво да се притесняваш! — отсече Пол и тръгна нагоре по стълбите, за да нагледа рибките си. — Погрижил съм се за всичко. Отсега нататък всичко вече ще бъде наред!

Били Личфийлд прекара двата дена преди ареста на Санди замаян от страх. Реши да не се обажда на никого, защото не си

вярваше, че ще може да се държи нормално, страхуваше се, че съвсем неволно ще изплъне истината за своето участие в аферата с кръста. Четири-пет пъти му мина през ума дали да не напусне страната, но пък къде можеше да отиде? Вярно, че имаше известна сума пари, но не достатъчно, за да остане завинаги там. Може би най-добре би било да отиде в Швейцария, където ще има възможност да прибере поне част от парите си. Ала страхът го парализираше. Макар да прекарваше часове наред пред компютъра, за да търси в „Гугъл“ информация за ситуацията около Санди Брюър, от мисълта, че трябва да си резервира билет, а после да си подрежда багажа, буквално му призляваше. И същата тази мисъл го запрати в леглото му, където той се сви в ембрионална поза и се скри под завивките. От време на време през главата му преминаваше една случайно и крайно обезпокоителна реплика от филм на ужасите, който много го ужасяваше като дете: „Искам да си изям черния дроб!“

Мина му също така и мисълта, че полицията може и да не арестува Санди Брюър, и двамата в крайна сметка да се окажат свободни. Кой знае какви са му доказателствата на онзи детектив?! Може би всичко това не е нищо повече от поредния слух — ще го въртят, ще го въртят и накрая ще го забравят. Все пак госпожа Хаутън бе държала кръста на бюрото в спалнята си на № 1 години наред, без никой да заподозре. Били се закле, че ако не го хванат, ще промени живота си. Засега не бе наясно точно как, но щеше да се промени. Бе градил цялото си съществуване върху идеята за социалните задължения, воден от желанието да бъде с правилните хора на правилното място и в правилното време. А сега вече съвсем ясно виждаше, че е грешал. Бе се ръководил от мисълта, че това негово желание за най-доброто ще направи живота му смислен и щастлив. Но не стана така.

Приклещен в капана на апартамента си, той си спомни как някога често повтаряше: „На кого му трябват пари, щом има богати приятели?!“ И как сега щяха да му помогнат тези богати приятели?

Стана и се загледа през прозореца на своята дневна. Гледката си беше все същата както през последните четиридесет години — Епископалната църква, мръсните каменни сгради, — но сега около тяхната сграда бе започнало издигането на скеле. Разбира се. Собствениците ремонтират, за да подготвят сградата за превръщането

й в кооперация. А той не бе сторил нищо относно проблема с апартамента си, тъй като не бе убеден, че ще може да остане в Ню Йорк. Дали вече не е твърде късно? И има ли изобщо значение? Били се върна в леглото си и пусна телевизора.

Всички вечерни новинарски емисии се надпреварваха да въртят историята за Санди Брюър. Клипът за Санди как го извеждат от сградата на фирмата му с белезници и как после полицаят го натиска по главата, за да го вкара на задната седалка на полицейската кола, се преповтаряше по всички канали. Говорителите обявяваха, че Санди Брюър е арестуван за притежание на безценно английско съкровище, за което се смяташе, че е дошло от имуществото на една от най-щедрите дарителки на града, госпожа Луиз Хаутън. Никой и никъде не споменаваха за Били.

Секунда по-късно се развъняха и домашният, и мобилният му телефон. Приятели или репортери? Тъй като не можеше да бъде сигурен, той не отговори. След това се развъня и звънецът на апартамента му — пет-шест пъти. Очевидно онзи, който се опитваше да влезе при него, бе успял да стигне и до самата врата, защото не след дълго се чу чукане по вратата. Били потърси убежище в банята си. Чукането престана. Знаеше, че е въпрос на време да стигнат до него. И тогава той също ще се окаже по вестниците, телевизията и интернет и за него ще има клипове как го извеждат с наведена глава. Той си казваше, че стореното от него е оправдано, защото се нуждаеше от пари, но знаеше, че хората няма да погледнат на нещата по този начин. Защо, за бога, не бе отнесъл кръста веднага обратно в музея? Защо ли? Защото така щеше да опетни името на госпожа Хаутън! Но сега тя вече беше мъртва и името ѝ и без това бе опетнено, а той щеше да отиде в затвора. В отчаянието си Били дори се запита защо изобщо е дошъл да живее в Ню Йорк. Защо не можа да остане в родното си място и да бъде щастлив с онова, което животът му бе предложил в началото?

Отвори аптеката си и извади всичките си лекарства. Вече имаше няколко вида: две марки сънотворни, ксанакс, прозак и викодин — за зъбобола. Ако сега изгълташе всички тези таблетки и ги полееше с водка, може би щеше да сложи бързо край на всичко това. Но докато съзерцаваше лекарствата, той осъзна, че нямаше кураж дори да се самоубие.

Е, поне можеше да се отреже за малко. Взе два викодина, два ксанакса и по едно от двата вида сънотворни. Само след броени минути той вече бе потънал в ярък, многоцветен сън, който като че ли продължаваше вечно.

* * *

Енид Мърл бе една от първите, научили за ареста на Санди Брюър. Обади ѝ се репортерът от техния вестник, който бе отишъл да отрази случая. Засега не всички факти били известни, но заключението било, че по някакъв неясен начин Санди е успял да купи кръста от госпожа Хаутън, която пък го била откраднала от музея „Метрополитън“. Енид обаче бе наясно, че тези обвинения са фалшиви. Макар да бе сигурна, че през всичките тези години кръстът е бил именно в Луиз, Енид бе почти убедена, че тя не го е взела от музея, а от Флоси Дейвис. Флоси открай време си беше най-сигурната заподозряна, но Енид така и не проумя защо Луиз не бе върнала кръста в музея още тогава. И вместо да стори това, тя бе предпочела да пази тайната и на кръста, и на Флоси, за да я спаси от изправяне пред съда. Но пък Луиз Хаутън беше ревностна католичка — нищо чудно да се е водила от морален императив в желанието си да запази в тайна престъплението на Флоси.

Или пък причината беше друга. Може би Флоси имаше някакво основание да обвинява Луиз. Енид си казваше, че трябваше да стигне до дъното на тази мистерия още преди години, но пък никога не бе считала случая за достатъчно важен, та да заслужи вниманието ѝ. А сега не разполагаше с много време. Предстоеше излизането на рубриката ѝ, а тъй като този път темата отново бе Луиз Хаутън, тя бе длъжна да напише текста собственоръчно.

Енид огледа няколкото принтирани страници от проучването ѝ на Санди и Кони Брюър. Историята не беше от особена значимост в поширок житейски контекст — не можеше да се сравни по влияние нито с президентските избори, нито с убийствата на невинни граждани по време на война, нито с обидите и уронването на достойнството, на които бе подложен всеки ден обикновеният човек. Историята визираще единствено нюйоркското „висше общество“. При все това, напомни си

тя, желанието да принадлежиш към определен тип общество е характерна част от човешката природа, защото без него не би имало никаква надежда за цивилизования човек. Когато приближи до очите си извадената от „Венити Феър“ страница със статия за Кони Брюър и нейната фамозна къща в Хамптънс, Енид се запита дали е възможно да имаш желание за прекалено много неща. Семейство Брюър имаха всичко, за което можеше да мечтае човек — четири деца, частен самолет, никакви грижи. Но очевидно не им е било достатъчно и ето че сега бащата на всичките тези деца вероятно ще влезе в затвора. А фактът, че Санди Брюър и госпожа Луиз Хаутън се появяваха в едно и също изречение, бе повече от ироничен. Ако госпожа Хаутън бе жива, тя никога не би обърнала внимание на такъв новобогаташ като Санди Брюър.

Енид се облегна в стола си. Да, все още липсваше едно голямо парче от пъзела на тази история, обаче нейната рубрика трябваше да излезе след четири часа. Като постави ръце върху клавиатурата на компютъра, възрастната жена написа: „Луиз Хаутън беше моя добра приятелка.“

* * *

Осем часа по-късно Били Личфийлд се събуди в своята вана на крачета. Пощипна ръцете и краката си и за свое огромно удивление установи, че е все още жив. И не само жив, но и необичайно жизнен. Беше полунощ, но въпреки това той изпита непреодолимото желание да си пусне Дейвид Бауи. Пъхна един компактдиск в плейъра и после си каза: „Защо не!“ И реши да си пусне всичките четири часа с музика на Дейвид Бауи, обхващащи кариерата му от 1967 до 1993 година. После започна да обикаля весело апартамента си. От време на време босите му крака го понасяха във вихрен танц върху изтърканите стари дъски и той завърташе радостно полите на стария си копринен халат. След това започна да разглежда снимки. Имаше стотици снимки в рамки в апартамента си — закачени на стените, подредени по полицата над камината, струпани върху купчините книги и натъпкани по чекмеджетата. И докато разглеждаше старите си снимки, реши, че нищо не му пречи да зареди всичките си компактдискове. През

следващите двадесет часа имаше смътното усещане, че някой от телефоните му иззвънява, но той не вдигна нито един. Взе още няколко хапчета и на някакъв етап установи, че е изгълтал почти цяло шише водка. А след това откри и забравена бутилка с джин и пеейки високо заедно с музиката, изпи и нея. Главата му започна да се замайва, но тъй като мечтаеше да съхрани завинаги това шеметно усещане за удоволствие, в което нищо от случилото се в миналото вече нямаше значение, той глътна още два викадина. Почувства се малко по-добре и обгърнат от звуците на музиката — сега беше ред на Джанет Ено, — припадна на леглото си.

На някакъв етап, подобно на сомнамбул, той стана и отиде, до гардероба. Но после отново се строполи на леглото си. Някъде към полунощ бъбреците му отказаха. След тях се предаде и сърцето му. Били Личфийлд издъхна, без да почувства нищичко.

ДЕЙСТВИЕ ЧЕТВЪРТО

Тази вечер Шайфър Даймънд се сблъска на тротоара пред № 1 с Пол и Ана-Лиза Райе. Шайфър се връщаше от цял ден, прекаран на снимачната площадка, а семейство Райе, облечени официално, излизаха на вечеря. Шайфър им кимна любезно, но после се сети нещо, спря и се обърна към Ана-Лиза:

— Извинете, вие не бяхте ли приятелка на Били Личфийлд?

Пол и Ана-Лиза се спогледаха, а тя отвърна:

— Да.

— Виждали ли сте го скоро? — продължи Шайфър. — Защото вече два дена се опитвам да се свържа с него, а той не отговаря!

— Да, наистина не вдига телефона си. Аз наминах лично покрай апартамента му, но не си беше вкъщи.

— Може пък да е заминал нанякъде — отбеляза замислено Шайфър. — Дано е добре!

— Ако го видите, ще ми се обадите, нали? — каза Ана-Лиза. — Аз също се притеснявам за него!

Когато влезе в апартамента си, Шайфър отвори едно от чекмеджетата в кухнята си и започна да рови. Чудеше се дали все още пази ключовете от апартамента на Били. Преди много години, всъщност преди цяла вечност, когато двамата с него станаха приятели, бяха решили да си разменят ключовете за апартаментите си — за спешни случаи. Шайфър бе сигурна, че тъй като не бе изхвърляла нищо от чекмеджето, ключовете все още би трябвало да са там, макар да не забравяше да отчете и нищожната вероятност Били да си е сменил ключалката. И наистина, ключовете си бяха все още там, на дъното в чекмеджето. На ключодържателя имаше синя бележка, на която Били бе написал: „Дом Личфийлд“, следвано от възклицателен знак, който се прекланяше пред приятелството им.

Шайфър измина трите пресечки до кооперацията на Били и се спря под скелето, докато се опитваше да отвори външната врата. Ключът все още ставаше и тя се озова точно до металните пощенски кутии на обитателите. Кутията на Били зееше широко отворена от

натрупаната поща — очевидно не я беше проверявал поне от няколко дена. Вероятно наистина бе заминал някъде. А в сградата беше започнал ремонт — стълбата до четвъртия етаж бе покрита с кафява хартия, прикрепена със синьо тиксо. Когато приближи вратата на апартамента на Били, до ушите ѝ достигна музика. Шайфър почука силно. В другия край на етажа се отвори врата и зад нея надникна перфектно поддържана жена на средна възраст.

— Вие Били Личфийлд ли търсите? — попита. — Няма го! И си е забравил музиката включена! Не знам вече какво да правя. Опитах се да извикам управителя, обаче той не отговаря. Всичко е заради тази промяна на сградата. Били и аз сме последните, които не са си купили жилищата. И всячески се опитват да ни накарат да се изнесем. Не бих се изненадала в най-скоро време да ни изключат и тока!

Мисълта, че Били би могъл да бъде в подобна ситуация, се стори крайно депресираща на Шайфър.

— Надявам се да не се стигне дотам — отбеляза тя.

— Ще влизате ли? — изненада се жената.

— Да — кимна Шайфър. — Били ми даде ключове за апартамента си.

— Бихте ли изключили музиката, ако обичате? Направо ме подлудява!

Шайфър пак кимна и влезе. Дневната на Били открай време си бе претрупана с вещи, но иначе той поддържаше всичко в изряден ред. А сега тук цареше истински хаос. По пода бяха разхвърляни снимки, наоколо се въргаляха и празни кутии от компактдискове, а на дивана и двата фотьойла лежаха няколко светски книги, разтворени на снимките на Джаки Онасис. Шайфър откри плейъра в един античен дървен шкаф и изключи музиката. Това изобщо не беше характерно за Били.

— Били? — извика тя.

Прекося малкото коридорче до спалнята му и забеляза, че снимките от стените липсват. Вратата на спалнята беше затворена. Шайфър почука и натисна бравата.

Били лежеше проснат на леглото си, с глава, увиснала в другия край. Очите му бяха затворени, но мускулите под бледото му, луничаво лице бяха сковани и му придаваха изражение на напълно непознат човек. „Тялото на леглото вече не е Били Личфийлд! — каза си тъжно Шайфър. — Онзи Били, когото познавах, вече го няма!“

— О, Били! — отрони безсилно.

Около врата на Били беше прехвърлена дълга примка от завързани едно след друго шалчета на „Хермес“, сякаш Били е мислел да се обеси, но е умрял, преди да успее да довърши замисленото.

— О, Били! — простена отново Шайфър.

Внимателно извади хлабавата примка от врата на приятеля си, развърза шалчетата и внимателно ги закачи в гардероба, където им беше мястото.

А после отиде в банята. Били беше изключително взискателен към интериора си, поради което бе постигнал максимума с тясното пространство тук. На тоалетката над мивката бяха строени идеално сгънати меки, бели хавлиени кърпи. Но иначе всички аксесоари бяха евтини и вероятно четиридесетгодишни. Шайфър винаги си бе мислела, че Били има пари, но вече ставаше ясно, че това изобщо не е било така. Очевидно той до края на дните си е продължил да живее така, както и в първите си дни в Ню Йорк. Мисълта за тайната бедност на Били засили тъгата ѝ. Той се оказваше един от онези нюйоркски типове, когото всички познаваха, но за когото никой не знаеше нищичко. Шайфър отвори аптекката на Били и се слиса от редиците лекарства — прозак, ксанакс, амбиен, викодин. Нямаше никаква представа, че Били е бил толкова нещастен и стресиран. Каза си, че е трябвало да прекарва повече време с него, ала Били беше като нюйоркска институция — човек никога не би допуснал, че някой ден може и да го няма.

Шайфър излезе от унеса си и се зае да изпразва съдържанието на шишенцата в тоалетната чиния. Както повечето предвоенни сгради, и тази имаше шахта за смет, където тя изхвърли празните шишенца. Били не би искал хората да си помислят, че е опитал да се самоубие или че е бил пристрастен към лекарства. Върна се в спалнята и на бюрото му забеляза груба дървена кутия. Тя също не беше в стила на Били. Шайфър я отвори и вътре зърна евтини сценични бижута, увити внимателно във фина хартия. Да не би Били да е бил и скрит травестит? Ако бе така, това бе поредния аспект от живота му, който той не би искал да става обществено достояние. Шайфър разрови гардероба му, откри стара кутия от обувки и пазарска чанта на „Валентина“, а после постави дървената кутия в кутията за обувки и всичко това — в чантата.

А после се обади на 911.

Полицаяте пристигнаха след броени минути, следвани от парамедиците, които разкъсаха халата на Били и се опитаха да събудят сърцето му за живот с електрошок. Тялото на Били подскочи няколко пъти на няколко сантиметра от леглото и неспособна да издържи на гледката, Шайфър отиде в дневната. Най-накрая се появи и детектив в тъмносин костюм.

— Детектив Сабатини — представи се той, като й подаде ръка.

— Шайфър Даймънд — представи се и тя.

— Актрисата, нали? — изпъчи се той.

— Същата.

— Вие сте намерили тялото. Защо?

— Били ми беше много добър приятел. Не го бях чувала няколко дена, затова дойдох да видя дали е добре. Очевидно не беше.

— Знаехте ли, че е заподозрян?

— Били? — ококори се тя. — За какво?

— За кражба на произведение на изкуството! — обяви самодоволно детективът.

— Невъзможно! — отсече Шайфър и скръсти ръце пред гърди.

— Може и да е невъзможно, но е истина. Имаше ли някакви врагове?

— Всички го обичаха.

— Имаше ли нужда от пари?

— Не знам нищо за финансовото му положение. Били не обичаше да говори за пари. Той беше много... дискретен.

— Значи е знаел разни неща за разни хора, така ли?

— Той познаваше много хора.

— Да се сещате за някой, който би желал да го види мъртъв? Като например Санди Брюър?

— Нямам представа за кого ми говорите!

— Нали сте били добри приятели?

— Да, бяхме! Но не бях виждала Били от години! Върнах се в Ню Йорк едва преди девет месеца!

— Ще се наложи да дойдете до управлението, за да ви вземем показанията.

— Нека само първо се обадя на моята отговорничка за връзки с обществеността! — заяви непреклонно Шайфър.

Едва сега започваше да проумява случилото се, както и да си дава сметка, че утрешният ден ще бъде същински хаос. Нямаше съмнение, че утре двамата с Били ще заемат главните страници на всички вестници.

И наистина, още рано на следващата сутрин, докато се разхождаше из интернет, Пол Райе попадна на първото съобщение за смъртта на Били Личфийлд. Лично той не свързваше Били със скандала със семейство Брюър, затова фактът на смъртта му не му направи особено впечатление. Но после зърна няколко по-малки статии в „Ню Йорк таймс“ и „Бостън глоуб“, в които се казваше, че Били Личфийлд, на петдесет и четири, бивш журналист, артдилър и светски лъв, е бил открит мъртъв в апартамента си снощи. „Дейли нюз“ и „Поуст“ предлагаха доста по-обширна информация. На заглавните страници и на двата вестника имаше студийни снимки на Шайфър Даймънд, която била открила тялото, както и на Били в смокинг. Имаше и още много други снимки, повечето от тях на Били с различни светски дами, една от които беше дори със самата госпожа Луиз Хаутън. Казваше се, че полицията започнала разследване, защото имала подозрения за участието на Били в нещо незаконно.

Пол изключи компютъра си. Помисли си дали да не събуди жена си, за да ѝ съобщи тъжната новина, но после осъзна, че Ана-Лиза може би ще се разплаче. И тогава ще бъде приклещен в емоционална сцена, за която той няма никаква вина и което би я проточило непредсказуемо дълго. Затова след кратък размисъл реши, че ще ѝ каже по-късно.

Когато излезе във фойето на сградата, точно пред вратата зърна няколко фотографии.

— Какво става тук? — извика той на Роберто.

— Някой умрял и Шайфър Даймънд е намерила тялото.

„Да, Били Личфийлд“ — сети се Пол.

— Но защо идват тук? Какво правят пред нашата сграда?!

Роберто само сви рамене.

— Няма значение! — излая Пол Райе и почука на вратата на Минди.

Тя само открехна, като се стараеше да държи Скипи, който лаеше и скачаше по краката ѝ, далече от Пол. Засега Пол бе взел връх в тази сграда — Минди бе принудена да се съгласи да не пуска Скипи във

фоайето сутрин и вечер, когато Пол Райе би благоволил да мине през него.

— Какво има сега? — изглежда го с нескрита омраза тя.

— Това! — извика Пол и посочи насъбралите се навън папараци.

Минди излезе без кучето и затвори вратата зад гърба си. Беше все още по памучната си пижама, но бе сложила отгоре плюшен халат, а краката ѝ бяха обути в домашни чехли.

— Роберто! — извика Минди. — Какво е това?

— Отлично знаете, мадам, че не мога да ги изгоня! Тротоарът е обществена собственост и те имат пълното право да бъдат тук!

— Извикай полицията! — изрева Пол. — Нека ги арестуват!

— Нали ви казах? Някой е починал и Шайфър Даймънд е открила тялото! — повтори Роберто.

— Били Личфийлд — поясни Пол.

— Били ли? — ахна Минди.

— Слушай какво, трябва да направиш нещо по този въпрос! — продължи с бомбастичната си проповед Пол Райе. — Тези тъпи фотографии блокират моя изход и сега не мога да отида на работа! Изобщо не ми пука дали някой тук е прочут или не, но дори и да е така, никой няма право да нарушава обичайния ред в тази сграда! Затова искам Шайфър Даймънд да бъде изгонена. И така и така стана въпрос, покрай нея можем да изгоним също и Енид Мърл! И Филип Оукланд! Както и съпруга ти! И най-вече теб! — просъска той и изглежда злобно Минди.

Минди почервения. Главата ѝ се превърна в развален домат, който всеки момент щеше да се пръсне.

— А защо, за разнообразие, не се изнесеш ти?! — разпищя се тя. — Откакто дойде тук, ни носиш само неприятности! Писна ми от теб! И ако получа само още едно оплакване от теб или жена ти във връзка с тази сграда — независимо колко ще струва, независимо че поддръжката може да се качи до пет хиляди долара месечно, — ще те дам под съд и ще спечеля! Никой не те иска тук, мръсник долен! Трябваше да послушам Енид и да разделя апартамента! Не че щеше да има голяма разлика, тъй като ти и без това го съсипа с тъпите си риби и тъпото си компютърно оборудване! И единствената причина, поради която ти се размина, бе, защото все още няма изрични закони относно проклетите риби!

Пол се обърна към портиера и изрева:

— Чу ли това? Тя ме заплашва! — Щракна с пръсти и заповяда: — Искам веднага да ми предадеш в писмен вид показанията си за всичко, което се случи тук! Тази жена я искам изхвърлена! Веднага!

— О, мен въобще не ме забърквайте! — смотолеви притеснено Роберто и отстъпи назад, макар вътрешно да се радваше, че все още няма седем часът, а ето че той вече разполагаше с изобилие от клюки за разказване. Денят се очертаваше страхотен!

— Маmicата ти мръсна! — изкрещя Минди.

Но вместо да реагира на обидата, Пол Райе остана безмълвен и само поклати глава, за да ѝ покаже колко жалка изглежда. Това наля още масло в огъня на гнева ѝ.

— Махай се! — изпищя. — И ти, и жена ти! Събирайте си багажа и напускате сградата! — Пое си дълбоко дъх и добави: — Веднага!

— Госпожо Гуч — намеси се Роберто, — може би ще бъде по-добре да си влезете вкъщи!

— Ще вляза — кимна Минди, но насочи пръст към Пол и заяви: — Да знаеш, че ще извадя възбранителна заповед срещу теб! Няма да можеш да припариш и на петдесет метра от мен! Хайде да те видим тогава как ще влизаш и излизаш оттук, когато няма да можеш да минаваш през фоайето!

— Давай! — подкани я презрително Пол. — Тъкмо това чакам! И вече ще мога да те осъдя лично! Между другото, адвокатските такси бързо поглъщат средствата, така че ако искаш да ги покриеш, по-добре отсега си продай апартамента!

И щеше да продължи все в този дух, обаче Минди си влезе вкъщи и затръшна вратата под носа му.

— Чудничко! — изкриви устни Роберто.

Пол не успя да схване дали портиерът просто се шегува или е на негова страна. Не че това имаше някакво значение. Ако се наложеше, щеше да уволни и Роберто. А покрай него и цялата пасмина портиерска. Плюс управителя!

Пол закри лице с ръка, за да се спаси от папараците, и хукна към колата си.

Най-сетне в безопасност на задната седалка на своето бентли Пол си пое дълбоко дъх и започна да изпраща текстови инструкции по

телефона на своята секретарка. Конфронтацията с Минди Гуч въобще не го бе притеснила — след като така виртуозно успя да уреди арестуването на Санди Брюър, при това без да се издава, той се чувстваше още по-самоуверен и напълно владеещ положението. Вярно, че Санди се бе завърнал на работа, след като бе платил солидна гаранция, но концентрацията му беше отишла на кино. Пол бе убеден, че в крайна сметка шефът му ще бъде изправен пред съда и после изпратен в затвора. А когато това станеше, цялата фирма щеше да остане в ръцете на Пол! И това щеше да бъде само началото! Китайската сделка се развиваше брилянтно, което ще рече, че лека-полека и други държави ще бъдат принудени да купят неговия алгоритъм. Така той щеше да натрупа милиони милиарди. Не че това беше кой знае колко в наши дни. Дефицитът на повечето страни се движеше в тези граници.

Когато колата пое по Парк авеню в посока към офиса, Пол провери котировките на стоковите пазари по света, а после получи и предупреждение от „Гугъл“. И той, и съпругата му бяха споменати от някакъв светски уебсайт във връзка със смъртта на Били Личфийлд. Това накара Пол отново да се запита дали нямаше да бъде по-добре да бе събудил Ана-Лиза, за да я уведоми — сега, като виждаше какво разгаряне на страстите причинява смъртта на Били, си даде сметка, че може би бе подценил значимостта на информацията. Ала вече бе твърде късно да се връща вкъщи и твърде рано, за да й се обади. Затова накрая реши да й изпрати есемес.

Написа следното: „Прегледай вестниците! Твоят приятел Били Личфийлд е мъртъв!“ После, по навик, бързо огледа написаното и след като прецени, че вероятно ще бъде възприето като твърде студено, добави: „С обич: Пол.“

* * *

Все още под властта на гнева, Минди се запъти към своя компютър и написа: „Мразя този човек! Мразя го! Ще го убия!“ А след това си спомни за Били, набра в „Гугъл“ името му и видя, че за смъртта му пишат всички вестници. Били беше само на петдесет и четири. Тя се почувства съсипана от шок, а след това и от мъка и макар

да си напомни, че години наред бе проявявала изключителна резервираност към Били, тъй като го считаше за сноб, сега най-неочаквано се разрида. Минди бе една от онези жени, които се гордееха е факта, че почти никога не плачат — отчасти защото в случаите, когато плачеше, не беше особено приятна гледка. Носът ѝ се зачерви, очите ѝ подпухнаха, а от леко отворената ѝ уста прокапаха лиги.

Високите октави и сърцераздирателността на воя на Минди събудиха Сам. Сърцето му се скова от страх — предположи, че майка му по някакъв начин е разбрала, че именно той е срязал кабелите пред апартамента на семейство Райе и сега всеки момент ще бъде арестуван. Лудорията му определено не бе произвела очакваната реакция, макар че Пол Райе безсъмнено се бе вбесил. През последните две седмици обаче Сам живееше в страх да не го хванат, макар че полицията не си бе направила труда да разследва много обстойно случая — бяха разпитани единствено портиерите, Енид и още неколцина от съседите. Майка му все така настояваше, че извършителят е онзи блогър Тайър Кор, който непрекъснато пускаше злостни клевети срещу № 1. Ала Сам имаше усещането, че Енид подозира точно него. Един следобед, когато го срещна на тротоара край парка, тя му рече: „Отмъщението е сложна работа, Сам! И обидата обикновено не си заслужава риска от наказанието. С течение на времето човек научава, че кармата си има удивителни начини за справяне с подобни ситуации! Единственото, което се изисква от нас, е да чакаме и наблюдаваме!“

И сега, събирайки сили, за да посрещне достойно неизбежното, Сам се показва в кабинета на майка си и попита:

— Какво става?

Тя поклати глава, притегли го в скута си и като подсмръкна, отговори:

— Един наш приятел е починал!

— Така ли? — възкликна облекчено синът ѝ. — Кой?

— Били Личфийлд. Беше много близък с госпожа Хаутън.

— Да, сещам се — онзи плешивият — кимна Сам. — Който напоследък непрекъснато се въртеше около Ана-Лиза Райе.

— Точно така — прошепна Минди.

Споменаването на Ана-Лиза накара Минди да си спомни отново за сцената, която ѝ бе направил Пол Райе преди малко. Реши, че най-добре е лично да осведоми Ана-Лиза за смъртта на Били. Целуна Сам, избута го, а после излезе във фоайето, изпълнена със сурова решимост.

Докато асансьорът я отнасяше нагоре, тя си даде сметка, че тъй като Пол вече знаеше за смъртта на Били, вероятно и Ана-Лиза също знае. Въпреки това Минди предпочиташе да я види с очите си как приема новината — надяваше се да се почувства ужасно. А сега, след като Били вече го нямаше, нищо чудно семейство Райе най-сетне да напуснат Ню Йорк и да се върнат във Вашингтон, където им е мястото. Или, още по-добре, да отидат в друга страна! А ако си тръгнат, тя за нищо на света нямаше да повтори грешката си за този апартамент. Този път тя, Енид и Филип ще си го поделят, а и сега, след като Джеймс правеше толкова много пари, може би щяха да могат да си го позволят.

Вратата бе отворена от Мария, прислужницата. Минди я изгледа презрително. Тези богаташи не можеха дори една врата да отворят сами!

— Госпожа Райе тук ли е? — попита Минди.

Мария сложи пръст на устата си и прошепна:

— Тя спи!

— Събуди я! Трябва да ѝ кажа нещо много важно!

— Не бих искала да го правя, мадам!

— Напротив, веднага! — сръза я Минди. — Аз съм председателят на борда!

Мария отстъпи уплашено и хукна нагоре по стълбите, а Минди се намъкна величествено в апартамента. Интериорът бе претърпял драстична промяна от тайния ѝ оглед по Коледа. Вече не приличаше на хотел. И макар Минди да нямаше никакво понятие от вътрешен дизайн (беше от онези хора, които само пет минути след влизането си някъде напълно се изключват от обстановката), тя не можеше да не се възхити на красотата, постигната от Ана-Лиза. Подът във второто фоайе беше вече от лапис лазули, а в центъра му бе поставена кръгла маса, инкрустирана с мрамор, и с ваза с цъфнали ябълкови клонки в средата. За момент Минди реши да изчака във второто фоайе, но когато не чу никакъв шум от горния етаж, се запъти към дневната. Върху огромния копринен килим в оранжево, розово, кремаво и синьо бяха подредени

множество меки дивани, софи и канапета в нежно-синьо и жълто кадифе.

„Да, Ана-Лиза Райе действительно е решила да се превърне във водеща светска дама!“ — помисли си раздразнено Минди и се настани на една плюшена софа. Беше натъпкана с пух и Минди усети как потъва във възглавничките. Пред френските прозорци висяха елегантни копринени завеси на райета и падаха изискано на пода, а между диванчетата бяха разпръснати малки масички и още много красиви букети. Минди въздъхна. Де да беше ѝ казал някой тогава, че Джеймс ще извоюва толкова голям успех! И тази стая можеше вече да бъде нейна!

А на горния етаж Мария продължаваше да чука на вратата на голямата спалня. Ана-Лиза разтърка чело е надеждата, че прислужницата ще се откаже, но чукането стана по-настойчиво. Примирена, тя се измъкна от огромното легло с балдахин. Беше се надявала днес най-сетне да може да се наспи, защото от ареста на Санди Брюър насам почти не беше мигвала. Били сигурно също щеше да бъде арестуван, но за него не знаеше нищичко — след последния разговор с него, когато той ѝ разказа за проблемите си, бе престанал да вдига телефона. Ана-Лиза бе ходила до апартамента му най-малко пет пъти, но той отказа да отвори дори вратата. Даже Кони бе престанала да ѝ говори — не че говореше с някой друг.

— Вече не знам кои са ми приятели и кои — врагове — бе ѝ казала Кони. — Някой ни е изпортил на полицията. Нищо не ми гарантира, че не си била ти! Или може би Пол!

— Кони, не говори глупости! Нито Пол, нито аз имаме интерес да причиняваме неприятности на теб или Санди! Нормално е да се страхуваш, разбира ме. Но знай, че аз не съм ти враг!

Увещанията ѝ се бяха оказали напразни, защото Кони я осведоми да не си прави труда пак да звъни, тъй като адвокатът им бил забранил да разговарят с когото и да било. И после затвори. После, като се замисли, Ана-Лиза осъзна, че Пол е единственият, който по някакво чудо бе останал незасегнат от цялата тази история — или по-точно, беше засегнат, но в положителен смисъл. Вече не беше чак толкова мрачен и потаен и дори най-сетне бе дал съгласието си апартаментът им да бъде сниман за корицата на „Архитекчъръл дайджест“. Единствената пречка, която оставаше, бе разрешението, което

трябваше да вземе от управата на сградата фотографското оборудване да бъде качено с товарния асансьор.

Сега Ана-Лиза нахлузи чифт кадифени чехли, метна си копринения халат и отвори вратата на спалнята.

— Долу има една жена — рече Мария и се озърна притеснено.

— Коя? — попита Ана-Лиза.

— Онази жена! От сградата!

— Енид Мърл?

— Другата. Гадната.

— Аха, Минди Гуч!

Какво пък ще иска от нея Минди сега? Вероятно ѝ носи някое ново оплакване от Пол. Кое то бе изключително дръзко от нейна страна, предвид факта, че Пол смяташе сина ѝ Сам за човека, срязал кабелите им. Впрочем самата Ана-Лиза беше твърде скептична по този въпрос. „Едно тринадесетгодишно момче да те надхитри? Теб, Пол?! — бе подметнала иронично тя. — Не го вярвам!“ А сега каза на Мария:

— Моля те, направи кафе. И донеси от онези вкусни кроасани!

— Да, мадам! — кимна прислужницата.

Ана-Лиза влезе в банята си и преспокойно си изми зъбите и лицето. После облече тъмносини панталони, широка бяла риза, а накрая пхна на средния пръст на дясната си ръка пръстена с жълтия диамант, който ѝ бе подарил Пол. Когато слезе на долния етаж, се ядоса, когато видя, че Минди се е настанила преспокойно в дневната ѝ и разглежда една сребърна викторианска кутийка за карти.

— Здравей! — изрече с официален тон Ана-Лиза. — Мария тъкмо сервира кафето в стаята за закуска. Заповядай с мен!

Минди се изправи и постави кутийката обратно на масичката, от която я беше взела. Да, мислеше си тя, докато вървеше след домакинята, Ана-Лиза действително вече е станала грандама — но това бе типично за хора с много пари. В крайна сметка започват да си вярват, че са нещо повече от другите. Когато влязоха в стаята за закуска, Ана-Лиза направи знак с ръка на Минди да седне, наля кафе в две порцеланови чашки с емайлирани ръбове и попита:

— Захар? Или може би се въздържах от бялата отрова?

— Нищо подобно! — свъси чело Минди и си сложи няколко кафеени лъжички захар. — Както виждам, много работа си имала

напоследък тук! Апартаментът е станал великолепен! — Последното бе изречено с огромна неохота.

— Благодаря! — кимна Ана-Лиза. — Точно затова искат да го снимат за корицата на „Архитекчъръл дайджест“. Ще се наложи да използват товарния асансьор, за да качат оборудването. Ще уведомя управителя за датата поне един ден напред! — Погледна Минди в очите и допълни: — Да разбирам ли, че мога да разчитам на теб да не ни създаваш неприятности?

— Мисля, че да — кимна Минди, неспособна да предложи каквото и да било разумно възражение.

Ана-Лиза кимна и отпи деликатно от кафето си.

— Е, какво мога да направя за теб?

— Значи не си разбрала още — отбеляза Минди. Присви очи в очакване на реакцията от своя удар и изстреля: — Били Личфийлд е починал!

Ръката на Ана-Лиза замръзна във въздуха, но веднага след това тя спокойно отпи от кафето си. Попи устни с малката ленена салфетка и изрече:

— Съжалявам да го чуя! Как е станало?

— Все още никой не знае. Снощи Шайфър Даймънд го е открила в апартамента му. — Огледа Ана-Лиза, изненадана от липсата на нормална реакция. Под очите ѝ имаше дълбоки сини сенки, но стоманеносивите ѝ ириси излъчваха хлад и може би известно предизвикателство. — Пред входа на сградата чакат фотографии — продължи Минди. — Целият свят знае, че вие двамата с Били бяхте добри приятели. А и ти си непрекъснато в светските рубрики. Затова бих те посъветвала да се покриеш за няколко дена!

— Благодаря! — кимна отново Ана-Лиза. Върна чашката в чинийката и допълни: — Нещо друго?

— Мисля, че няма — смотолели Минди, внезапно осъзнала, че като че ли няма смелостта да разкаже за сутрешната атака на Пол и за това, че му е казала да се омиа оттук.

— Е, в такъв случай... — Ана-Лиза се изправи.

Разговорът очевидно беше приключил, така че Минди бе принудена също да стане. На вратата се обърна, сякаш все още обмисляше дали да не ѝ разкаже за последните грубости на съпруга ѝ, но лицето на Ана-Лиза си остана все така безстрастно.

— За Пол... — започна Минди.

— Не днес, моля ти се! — вдигна ръка Ана-Лиза. — Нито който и да било друг ден! Благодаря за гостуването! — И затвори вратата. От коридора на сградата Минди я чу как заключва.

Веднага, след като изпрати Минди, Ана-Лиза се втурна на горния етаж и грабна блекбърито си. Канеше се да звънне на Пол, когато видя съобщението му. Значи той вече знаеше. Слезе долу, влезе в дневната и се отпусна на един фотьойл. Изпитваше непреодолимото желание да се обади на някого — на когото и да е, — за да оплаче смъртта на Били. Но осъзна, че няма такъв човек. Единствените хора, които познаваше в този град, бяха Били и Кони, и приятелките на Кони, които не й бяха особено близки. А Били беше много повече от неин най-добър приятел. Той бе неин наставник и съветник, той бе превърнал новия й свят в красота и забавление. Нямахше представа какво щеше да прави сега, без него. Какъв смисъл имаше да продължава. Отпусна се назад и закри лице с ръцете си.

— Госпожо Райе? — чу гласа на Мария.

Ана-Лиза автоматично се изправи, приглади лицето и косата си и изрече:

— Добре съм. Просто имах нужда да остана малко сама.

Един етаж под нея Енид Мърл бутна портичката, която разделяше терасата ѝ от тази на Филип, и почука по френските му прозорци. Когато Филип ѝ отвори, тя забеляза, че изглежда така, както изглеждаше през всеки час на деня, откакто се бе върнал в Лос Анджелис. Енид не беше много сигурна кое го прави по-нещастен — връзката е Лола или факта, че Шайфър Даймънд я виждаха с Дерек Бръминджър из целия град.

— Чу ли вече? — попита тя.

— Какво по-точно?

— Били Личфийлд е починал.

Филип прокара пръсти през косата си.

От спалнята излезе и Лола, облечена с тениска и къси панталонки на Филип.

— Кой е умрял? — полюбопитства тя.

— Били Личфийлд — промърмори Филип.

— Познавам ли го? — попита Лола.

— Не! — сръза я той.

— Добре де! Не е необходимо да ревеш!

— Открила го е Шайфър — продължи Енид, обръщайки се към племенника си. — Представям си как се чувства! Трябва да ѝ се обадиш!

— Шайфър Даймънд е открила трупа?! — извика възторжено Лола.

Разбута Енид и Филип и надникна през терасата. Да, репортерите и фотографите вече се бяха събрали. И някъде из тълпата забеляза главата на Тайър Кор. По дяволите! Тайър сигурно ще я потърси всеки момент, за да му даде информация, и тя щеше да бъде принудена да го направи. Защото в противен случай той пак щеше да я заплаши, че ще изпрати по пощата незавършения сценарий на Филип и Филип ще побеснее!

Влезе обратно в стаята и попита Филип:

— Е, ще ѝ се обаждаш ли?

— Да — отговори лаконично той, влезе в кабинета си и затвори вратата.

Енид я изгледа и поклати глава.

— Сега пък какво?! — тросна се Лола.

Енид само още веднъж поклати глава и се върна в апартамента си. Лола се тръшна на дивана, нацупена. Филип тъкмо беше започнал да свиква с пренаредените шкафове в кухнята и вече не тряскаше силно вратичките при всяко отваряне, а ето, че сега този Били Личфийлд се бил гътнал и Филип щеше да се превърне в градоносен облак. И всичко пак беше някак си по вина на Шайфър Даймънд! Филип пак щеше да започне да ѝ обръща внимание и Лола пак щеше да бъде принудена да воюва с нея. Отпусна се назад и разсеяно потри корема си. Ами да! Ето го и отговорът: ще трябва да забременее!

Най-сетне Филип излезе от кабинета си, влезе в спалнята и започна да се облича. Лола моментално го последва.

— Говори ли с нея? — попита.

— Да — пак лаконично отговори той, докато си вадеше риза от гардероба.

— Е, и? Как е тя?

— А ти как мислиш?

— Къде отиваш сега?

— Да я видя.

— Може ли да дойда и аз?

— Не!

— Защо?

— Работи. Не на площадката, а на терен. Не е удобно!

— Ами аз? — изви Лола. — И аз съм разстроена, нали? Ето, виж! — И вдигна ръце. — Цялата треперя!

— О, Лола, престани! — срязва я Филип, избута я и се запъти към вратата.

И наистина — само секунди по-късно телефонът и иззвъня, за да ѝ съобщи за пристигналия есемес от Тайър Кор: „Току-що видях Оукланд. Какво става?“

Лола се замисли за момент и осъзнавайки, че това е идеална възможност да причини неприятности на Шайфър, написа в отговор: „Отива да види Шайфър Даймънд! Тя се намира на снимки някъде из града!“

В съседния апартамент Енид също се приготвяше за излизане. Нейните източници ѝ бяха казали, че полицията е подозирала Били, че именно той е продал кръста на Санди Брюър. Но в момента участието на Били Личфийлд в тази афера не беше единственото, което я тревожеше и озадачаваше.

Слезе във фоайето и мина покрай апартамента на семейство Гуч. Вътре Минди тъкмо се обаждаше в службата си.

— Днес няма да дойда на работа — каза тя. — Един много добър мой приятел се е споминал внезапно и съм прекалено разстроена, за да изляза от къщи.

Затвори и после отвори нов файл в блога си, вече решила, че днешната ѝ тема ще бъде свързана със смъртта на Били. „Днес официално станах жена на средна възраст — написа. — Нямам намерение да бягам от истината. Даже точно обратното — идва ми да се кача на покрива и да изкрещя: «Аз съм на средна възраст!» Скорошната и напълно ненавременна смърт на един от най-добрите ми приятели ми посочи неизбежното. Най-сетне достигнах възрастта, когато приятелите започват да измират. Не родителите — за тях е нормално. А приятелите! Връстниците ни! Моето поколение! И това ме накара да се запитам колко ли ми остава и на мен и какво смятам да правя с оставащото ми време!“

Междувременно Енид вече бе пресякла улицата и чукаше на вратата на Флоси Дейвис. Когато никой не ѝ отвори, тя си отключи сама. С изненада установи, че Флоси е станала от леглото си и е седнала пред прозореца в дневната, за да наблюдава суматохата пред № 1.

— Тъкмо се чудех кога ли ще дойдеш! — възкликна старицата. — Видя ли? През цялото време съм била права! Кръстът наистина е бил в апартамента на Луиз Хаутън! А на мен никой не вярваше! Нямах представа какво ми е било през всичките тези години — да знам истината, а никой да не ми вярва! Нямах представа...

— Стига! — прекъсна я Енид. — И двете знаем, че именно ти си откраднала кръста! А Луиз е разбрала и те е накарала да ѝ го дадеш! Но защо не те е издала? С какво си я държала толкова време?

— Ха! И се изживяваш като велик автор на клюкарска рубрика! — цъкна с език Флоси. — Като гледам, отне ти доста време, докато се сетиш!

— И защо го открадна?

Флоси се изхили и отговори:

— Защото така исках! Беше толкова красив! И ми беше на разположение. Казах си, че няма смисъл да стои заключен в онзи глупав музей сред всичките онези мъртви предмети! Обаче Луиз ме видя как го вземам. Нямах представа, че ме е видяла, докато не отидох на ревюто на Полин Трижер. Тогава Луиз седна точно до мен, макар че никога до този момент не го беше правила. „Знам какво имаш в чантата си!“ — ми прошепна. Луиз още тогава можеше да всява страх. С онези нейни странни сини очи, почти сиви... „Не знам за какво говориш“ — казах аз. На следващата сутрин тя се появи в апартамента ми. Тогава живеех в апартамента на Филип, който все още не беше роден. А ти работеше за онзи вестник и не обръщаше внимание на нищо друго, освен на себе си.

Енид кимна. Отлично си спомняше онези времена. Тогава всичко беше много различно. Повечето семейства в онези години се тъпчеха в тесни стаички, по две-три поколения наведнъж. А те бяха извадили късмет. Баща ѝ беше купил два съседни апартамента и се канеше да ги превърне в един голям, когато внезапно почина от инфаркт и остави Енид в единия апартамент, а Флоси и дъщеричката ѝ — в другия.

— И тогава Луиз ме обвини, че съм откраднала кръста — продължи разказа си Флоси. — Заплаши, че ще ме издаде на властите. Каза, че ще отида в затвора. Знаеше, че съм вдовица и че се опитвам да се грижа за детето си. Затова допълни, че щяла да се съжали над мен, ако ѝ дам кръста. Щяла да го върне незабелязано в музея и никой нямало да разбере.

— Обаче не го е върнала — допълни Енид.

— Точно така — кимна Флоси. — Защото го искаше за себе си! През цялото време си е мечтаела за него! Беше алчна, много алчна! А освен това, ако го беше върнала в музея, нямаше да може да го използва, за да ме изнудва!

— Значи все пак си имала нещо срещу нея — кимна Енид. — Но какво?

Флоси огледа стаята, сякаш искаше да се увери, че никой не ги подслушва, после се приведе напред и прошепна:

— Сега, след като вече е мъртва, не може да ми стори нищичко! Защо да не го кажа тогава? Просто е — Луиз беше убийца!

— О, Флоси! — изгледа я тъжно Енид.

— Не ми вярваш, така ли?! Да, обаче е вярно! Тя уби съпруга си!

— Всички знаят, че той почина от стафилококова инфекция.

— Защото Луиз накара хората да мислят така! И никой никога не се усъмни в нея! Защото беше Луиз Хаутън! — Тук Флоси вече започна да хрипти от възмущение. — Очевидно всички бяха забравили колко време е прекарала тя в Китай, преди да пристигне в Ню Йорк! Знаеше всичко за разните болести! Там се беше научила! Не само как да ги лекува, но и как да ги влошава! Някой запита ли се тогава какво точно отглеждаше тя на терасата си? Ами в онзи неин парник? Аз обаче знаех! И един ден я видах с очите си — беладона! „Я си ме издала, я аз съм издала теб!“ — заяви ми тя. И затова не посмя да върне кръста тогава. За да има коз срещу мен!

— Не ми звучи никак логично — отбеляза замислено Енид.

— Кой е казал, че трябва да звучи логично?! — възкликна Флоси. — Знаеш много добре каква точно беше работата! Луиз не искаше да напуска онзи апартамент. Той беше нейната радост и гордост. И след като бе похарчила милиони долари, за да го обзаведе по свой вкус и всички бяха започнали да я наричат кралица на светското общество, съпругът ѝ реши да го продаде! А тя по никакъв

начин не бе в състояние да му попречи. Парите бяха негови, апартаментът се водеше на негово име! В това отношение той винаги е бил много хитър! И може би се е досетил каква всъщност е Луиз. Така че тя съвсем невинно го изпрати на онова пътешествие и ето че само след две седмици той вече беше мъртъв!

— Нали знаеш, че все още не си в безопасност? — изгледа я Енид. — Сега, след като вече откриха кръста, нищо чудно да подновят разследването. Възможно е някой друг също да те е видял как го вземаш. Някой портиер или охранител... Възможно е да влезеш в затвора!

— И преди не беше здравомислеща, и сега си остана такава! — сръза я старицата. — Нали Луиз подкупи всички пазачи?! Още тогава! Тогава кой ще им каже — ти ли? Ще предадеш собствената си мащеха?! Знай само, че ако го сториш, ще трябва да им разкажеш цялата история! Плюс това как Луиз е била убийца! А ти няма да го направиш, нали? Не би посмяла! Способна си на всичко, само и само да съхраниш репутацията на тази ваша сграда! Не бих се изненадала да си способна дори на убийство! — Флоси замълча за миг, насъбра сили за нова атака и продължи: — Никога не съм можела да разбера нито теб, нито хората като теб! Та това е само някаква си глупава сграда! Такива като нея в Ню Йорк — милиони! Хайде сега, махай се вече!

Старицата отново започна да хъхри. След като ѝ донесе чаша вода и се увери, че пристъпът е преминал, Енид я остави сама.

Излезе на тротоара, спря и се загледа във фасадата на № 1. Опита се да види сградата през очите на Флоси — просто като една от многото сгради. Но не успя. Номер едно беше като произведение на изкуството — уникална, красива и елегантна, перфектно разположена в началото на Пето авеню, в близост — но не прекадена — до парка „Уошингтън Скуеър“. А после идваше и самият адрес: „№ 1“! Кратко, авторитетно и подсказващо толкова много неща — класа, пари и престиж, та дори и някаква магия, но от онази, истинската магия, която прави живота толкова интересен! Не, Флоси Дейвис грешеше. Всички искаха да живеят на № 1, а онези, които не искаха, просто нямаха въображение. Енид вдигна ръка, спря едно такси, а когато се настани отзад, даде адреса на Нюйоркската обществена библиотека.

Асистентът Алън почука на вратата на караваната на Шайфър Даймънд. Вратата беше откритата от Карен.

— Филип Оукланд е тук — съобщи Алън и се отдръпна, за да пропусне госта.

Зад него се виждаше тълпа папараци и два новинарски екипа, които набързо бяха открили терена, на който Шайфър се снимаше днес — Украинският институт на Пето авеню. Разположената в една странична уличка каравана също не беше трудна за намиране. Били Личфийлд не ги интересуваше особено, но Шайфър Даймънд вече беше друго нещо. Именно тя бе открила трупа му. Следователно бе напълно възможно тя да има нещо общо със смъртта му или да знае нещо, или да му е дала хапчета, или самата тя да е вземала хапчета. В караваната имаше кожена кушетка, масичка, ъгъл за гримиране, баня с душ и миниатюрна спалня с едно легло и стол. Карен, отговорничката за връзки с обществеността, бе извикала на помощ адвоката Джони Тучин, който сега седеше на кушетката и говореше по телефона.

— Здравсти, Филип! — поздрави го Джони, като вдигна ръка. — Голям хаос, а?

— Къде е тя? — обърна си Филип към Карен, която му посочи спалнята.

Филип отвори тясната вратичка. Шайфър седеше на леглото, облечена но халат, с кръстосани под себе си крака. Беше вторачила немиждащо очи в сценария, но когато той влезе, тя вдигна очи.

— Направо не знам дали ще мога да се справя днес! — простена.

— Разбира се, че ще се справиш! Ти си велика актриса! — контрира я Филип и приседна на стола до нея.

— Не, това беше едно от последните неща, които ми каза Били. — Уви се плътно с халата, сякаш ѝ беше студено. — Нали знаеш, че ако не беше Били, може би никога нямаше да се срещнем?

— Напротив, все щяхме да се срещнем! По един или друг начин!

— Нищо подобно! — поклати глава тя. — Тогава нямаше да стана актриса и нямаше да играя в „Лятно утро“! Все не мога да се начудя как една случайна среща с определен човек е в състояние да промени целия ти живот! Какво е това — съдба или съвпадение?

— Важното е, че ни беше предоставена възможност и ние се възползвахме от нея!

— Точно така, Филип. — Погледна го и очите ѝ издадоха безкрайната ѝ уязвимост. Все още не беше с грим. Лицето ѝ беше чисто и около очите ѝ се виждаха тънки линийки. — Затова продължавам да се чудя защо не можем да го направим — да накараме нещата да потръгнат!

— Аз пак се издъних, нали? — погледна я гузно Филип.

— Така е — кимна тя. — Но аз също. А през всичките тези години не престанах да се питам: „Ами ако...?“. Ако не бях заминала за Европа? Или ако ти се бях обадила, когато веднъж дойде в Лос Анджелис?

— Или ако бях успял да скъсам веднъж завинаги с Лола? — добави Филип. — Още ли се виждаш с Бръминджър?

— Защо питаш? — изглежда го Шайфър.

— Да. Аз като че ли никога не успявам да задам правилния въпрос.

— Ще успееш ли някога, Филип? Защото ако не, по-добре да сложим край на всичко още сега! Аз трябва да знам! Искam да продължа напред — по един или друг начин! Искam всичко да бъде почтено!

Филип се облегна в стола и прокара пръсти през косата си. После се разсмя.

— Какво му е толкова смешното? — изглежда го Шайфър.

— Това! Тази ситуация! Виж какво — продължи, приседна на леглото до нея и хвана ръката ѝ, — това може би е най-неподходящият момент да те попитам, но ще го направя: наистина ли искаш да се омъжиш за мен, Шайфър Даймънд?

Тя сведе очи към ръката му, усмихна се и прошепна:

— А ти как мислиш, момченце?

Два часа по-късно Шайфър Даймънд, гримирана и облечена в дълга вечерна рокля за сцената в Украинския институт, излезе от караваната си. Филип я държеше здраво за ръката, сякаш се страхуваше да не я изгуби, и след като ѝ помогна да слезе по стълбите, фотографите се скупчиха около тях с апаратите си. Филип и Шайфър се спогледаха и се затичаха по тротоара към очакващия ги джип. Папараците бяха хванати неподготвени — сред тълпата настъпи объркване и удари с лакти и двама от тях бяха съборени на земята. Единствено Тайър Кор успя да запази равновесие и да задържи камерата на телефона си достатъчно дълго, за да съхрани за поколенията картината на щастливата двойка. Която после веднага изпрати на Лола, заедно е посланието: „Мисля, че твоят приятел ти изневерява!“

Лола автоматично получи имейла и се опита да се свърже с Филип. Беше очаквала нещо подобно, но сега, когато наистина се случваше, не можеше да повярва, Филип, разбира се, не ѝ вдигна телефона, така че тя изпрати есемес на Тайър да го открие и да ѝ докладва. А после отвори гардероба, за да се облече. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че събори няколко дрехи от закачалките им. Това ѝ даде една коварна идея — отиде в кухнята, откри ножиците и извади няколко чифта от дънките на Филип, които бяха сгънати на горния рафт. После изряза крачоли им. След това сгъна обратно унищожените дънки и ги върна отново на рафта. Срита срязаните крачоли под леглото, гримира се и излезе.

Откри Тайър зад полицейската бариера на Седемдесет и девета улица. Наоколо цареше карнавална атмосфера — насъбралите се папараци привличаха вниманието на минувачите, които на свой ред се спираха, за да разберат какво става.

— Аз влизам! — обяви мрачно Лола и прескочи бариерата. Четирима набити пазачи блокираха пътя ѝ. — Аз съм приятелката на Филип Оукланд! — заяви тя, сякаш този факт бе напълно достатъчен като пропуск.

— Съжалявам — изрече безизразно един от пазачите.

— Знам къде е! И трябва да го видя! — изплака тя.

Към нея се примъкна някаква млада жена.

— Правилно ли чух, че сте приятелката на Филип Оукланд? — попита.

— Точно така! — кимна с освирепели очи Лола.

— Но той току-що влезе с Шайфър Даймънд! И ние решихме, че ходи с нея!

— Нищо подобно! Аз съм неговата приятелка! Аз съм тази, която живее с него!

— Майтапите се! — ококори се момичето и приближи телефона си до устата на Лола, за да запише отговорите ѝ. — Как се казвате?

— Лола Фабрикънт. Двамата с Филип живеем заедно от месеци насам!

— И Шайфър Даймънд ви го е откраднала?

— Точно така! — кимна отривисто Лола, едва сега съзнавайки, че ѝ се предоставя златна възможност да играе и тя важна роля в тази драма. Влизайки в ролята си, тя призова своя най-объркан тон и простена: — Тази сутрин, когато станяхме, всичко си беше наред! А после, преди два часа, някой ми изпрати снимка как те двамата се държат за ръце!

— И вие току-що разбирате, така ли? — ахна ужасено момичето.

— Точно така! А освен това като нищо може да съм бременна от него!

— Какъв боклук! — заяви журналистката от женска солидарност.

Чувайки това определение за Филип, Лола за момент се притесни, че е отишла твърде далече. Не бе възнамерявала да казва, че е бременна, обаче така се увлече, че думите просто неволно се изплъзнаха от устата ѝ. Но вече беше късно да ги връща назад. Освен това Филип *наистина* бе постъпил несправедливо с нея! И тя *наистина* би могла да бъде бременна!

— Брендън! — извика журналистката и помахна на един от фотографите зад бариерата. Посочи към Лола и допълни: — Твърди, че е приятелката на Филип Оукланд! И че носи детето му! Трябва ни снимка!

Фотографът се приведе напред с апарата си и направи снимка на Лола. След броени секунди го последваха и останалите. Лола се оказа в центъра на вниманието. Тя изкусно сложи ръка на бедрото си и позира елегантно, доволна от себе си, че се бе сетила да обуе обувки е високи токове и да си облече манто. „Най-сетне! — каза си тя. — Откога чакам този момент!“ Усмихна се, защото съзнаваше, че е от жизненоважно значение да изглежда ослепително на тези снимки, които само след няколко часа щяха да залееят интернет.

* * *

Аутопсията на Били доказа, че смъртта му не се дължи на самоубийство, а на случайно предозиране на лекарствата. Той не бил взел толкова много таблетки, колкото първоначално се подозираше — фатална се оказала комбинацията от четирите различни вида лекарства, които е смесил. Две седмици след смъртта му в църквата „Свети Амброзии“ се проведе заупокойна служба в негова памет — на същото място, където само преди девет месеца Били Личфийлд бе скърбял за смъртта на неговата любима госпожа Луиз Хаутън.

Стана ясно също така, че Били наскоро направил завещание, в което оставял всичките си движими, недвижими и парични ценности на своята племенница, с изричното условие заупокойната служба в негова памет да бъде проведена в църквата, чийто патрон е била неговият идол, госпожа Луиз Хаутън. И сега тук бяха надошли стотиците негови познати и приятели и макар семейство Брюър да твърдяха, че именно Били им е продал кръста на Кървавата Мери, хората бяха единодушни, че никой не може да докаже подобно обвинение — особено след като Джони Тучин разкри пред всички, че госпожа Хаутън е оставила на Били само обикновена дървена кутия, пълна с евтини бижута. Ала тъй като кутията така и не беше открита, автентичността на кръста си остана все така мистерия, а репутацията на Били — все така безупречна.

По време на службата неколцина приятели се впуснаха в хвалебствени речи за това колко прекрасен човек е бил Били и как символизирал определена епоха от живота в Ню Йорк, и как с неговата кончина идвал краят на тази ера.

— Ню Йорк вече не е същият Ню Йорк без Били Личфийлд! — заяви с патос един възрастен банкиер, съпруг на прочута светска дама.

„Да, може и да не е, но все пак си продължава по същия начин“ — помисли си горчиво Минди Гуч. И сякаш в потвърждение на този факт точно по средата на службата в църквата влетя Лола Фабрикънт, предизвиквайки раздвижване в задната част на алеята. Беше облечена в къса черна рокля с дълбоко деколте и незнайно защо бе сложила на главата си малка черна шапчица с воалетка, прикриваща очите ѝ. Лола бе решила, че тази шапчица ѝ придава едновременно мистериозен и съблазнителен вид и допринася за затвърждаване на новата ѝ роля на пренебрегнатата млада жена. В деня, в който Шайфър и Филип бяха фотографирани заедно, снимката на Лола се бе появила в три вестника, а после шест блога обявиха дискусия по нейния проблем. Единодушното мнение на участниците в тази дискусия бе, че Лола е сладур и че няма смисъл да се задоволява с Филип, тъй като може да има нещо много повече. Но след това интересът към нея бе бързо загаснал. Затова сега, макар това да означаваше, че ще бъде принудена да се срещне с Филип и Шайфър, та и Енид, двамата с Тайър бяха решили, че тя е длъжна да присъства на заупокойната служба на Били Личфийлд, ако ще и само за да напомни на хората за съществуването си.

Макар и с огромна неохота, Лола се бе съгласила. Нямахше нищо против да се види очи в очи с Филип и Шайфър, но Енид я ужасяваше. В деня, в който отиде да търси Филип в Украинския институт, и след като бе „нападната“ (по нейните думи) от папараците, тя бе решила, че няма смисъл да се задържа задълго там, за да не изгуби загадъчността си, поради което скоро след това се бе прибрала на № 1. В уюта и безопасността на апартамента на Филип тя го чака цял следобед. Прехвърляше ситуацията отново и отново в ума си и си мечтаеше да може да върне времето назад. Сега трябваше да измисли някакъв начин да се оправдае. Ала някъде към пет часа Енид се появи в апартамента на Филип — влезе тихо и застана точно зад гърба ѝ. Лола беше в кухнята и тъкмо си наливаше поредната чаша водка за успокоение. Когато зърна възрастната жена, тя толкова се стресна, че едва не изпусна бутилката.

— О, скъпа! — възкликна Енид. — Радвам се, че си тук.

— Че къде другаде да бъда?! — тросна се Лола и отпи голяма чаша от питието си.

— Въпросът по-скоро е къде би *трябвало* да бъдеш! — отбеляза Енид, усмихна се широко и приседна на дивана. Потупа мястото до себе си и рече: — Ела тук! — И я дари със зловеща усмивка. — Искам да поговоря за нещо с теб!

— Къде е Филип? — попита Лола.

— Предполагам, че е все още с Шайфър.

— Защо?

— Не знаеш ли, скъпа? Та той все още е влюбен в нея! Винаги я е обичал и опасявам се — заради теб самата, — че винаги ще я обича!

— Филип ли те накара да ми кажеш всичко това, или го правиш на своя глава?

— Не съм говорила с Филип от сутринта. Обаче говорих с достатъчно други хора, които ме информираха, че ти утре ще бъдеш по всички вестници! Не бъди толкова изненадана, скъпа! — допълни злорадо. — Не забравяй, че аз цял живот работя за вестниците! И имам много, много връзки! Това е едно от многото предимства на старостта. Човек натрупва приятели. Сигурна ли си, че не искаш да седнеш?

Лола се опита да измоли за милост.

— О, Енид! — изплака, отпусна се на земята и зарови очи в дивана. — Вината не е моя! Онова момиче просто дойде при мен и аз не знаех какво да кажа! Не знам как, но всичко това ми се изплъзна от устата, без да искам!

— Хайде, хайде! — потупа я по главата Енид. — Случва се на всекиго. Ти си била просто като змия, очакваща да бъде нападната от мангуста!

— Точно така! — съгласи се Лола, макар да нямаше никаква представа що е това мангуста.

— Не се тревожи! Аз мога да оправя всичко! Само искам да знам дали си бременна или не!

Лола се изправи и се огледа за чашата си. Алкохолът ѝ вдъхна поредната доза кураж и тя отговори дръзко:

— Може и да съм!

Енид кръстоса крака и отбеляза:

— Ако наистина носиш детето на Филип, предлагам ти да излееш тази водка в мивката! Веднага!

— Казах ти, не знам дали съм бременна или не!

— Защо не вземем да разберем още сега, а? — изрече ехидно Енид и извади от чантичката до себе си тест за бременност.

— Не можеш да ме накараш насила! — отскочи назад Лола и се разпищя.

Енид ѝ подаде теста, но Лола тръсна категорично глава. Енид остави теста на масичката между тях.

— Къде е Филип? — повтори отчаяно момичето. — Ако той знаеше какво правиш...

— Филип е просто мъж, скъпа моя! И за съжаление, доста слаб. Особено когато му се налага да се пребори с женска истерия. Ако все още не си го разбрала, мъжете просто не могат да понасят подобни изпълнения. Изключват се! — Енид кръстоса обратно краката си, скръсти ръце пред гърди, огледа Лола от горе до долу и продължи: — Мисля ти само доброто, скъпа моя! Ако си бременна, ще имаш нужда от грижи! И ще родиш детето, разбира се! Би било прекрасно Филип да си има дете! А ние ще сторим всичко по силите си да бъдеш уредена за цял живот! У дома има една свободна стая, така че можеш да живееш при мен! — Направи пауза, присви очи и допълни: — От друга страна, ако си направиш теста и се окаже, че не си бременна, аз ще направя всичко възможно тази история за теб да отшуми по най-бързия начин! Без никакви неприятни последствия за теб! — Тук я дари с поредната си ужасяваща усмивка. — Но както ти самата изтъкна, аз не мога да те накарам насила да си направиш теста. Все пак ако не го направиш, аз ще приема, че не си бременна! И ако не си бременна и продължиш да лъжеш, че си, гарантирам ти, че ще превърна живота ти в ад!

— Не ме заплашвай! — изкрещя Лола. — Никой не може да ме заплашва и да му се размине!

— Не се дръж като глупачка! — изхили се Енид. — Заплахите имат смисъл, само ако притежаваш властта да ги изпълниш! А ти не притежаваш нищо, скъпа моя! — изправи се, изгледа я свирепо и отсече: — Виж какво, достатъчно търпях номерата ти! Но днес ти ме ядоса много, извънредно много! — Кимна по посока на масичката и заповяда: — Веднага си направи теста!

Лола автоматично грабна кутийката. Макар и доста стара, Енид все още си оставаше най-подлото момиче, което Лола бе срещала и

което изпълваше душата ѝ с огромен ужас. Дотолкова, че тя се изпишка директно върху индикатора и го подаде послушно на Енид, която го огледа с мрачно задоволство и отсече:

— На това вече му викам късмет, скъпа! Оказва се, че изобщо не си бременна! Защото ако беше, ситуацията щеше да се усложни значително. Тогава нямаше да можем да бъдем сигурни кой точно е бащата — Филип или Тайър Кор! Не и докато не се роди бебето! А това не е никак благороден начин да дариш живот на човек, нали?

През главата на Лола преминаха хиляди отговори — но впоследствие. Точно в този момент, застанала срещу страховитата Енид, тя просто не знаеше какво да каже.

— Приеми станалото като прекрасна възможност, скъпа! — продължи възрастната жена. — Ти си само на двадесет и две! И имаш шанса да започнеш отначало! Днес следобед проведох дълъг разговор с майка ти и сега тя пътува насам, за да те вземе и да те отведе обратно в Атланта! Прекрасна жена е тази твоя майка! Ще бъде тук след не повече от час. Резервирах ви стая в „Четири сезона“, така че да прекарате последната си нощ в Ню Йорк със стил!

— О, не! — успя най-сетне да възвърне гласа си Лола. Огледа се паникьосано, забеляза чантата си, грабна я и отсече: — Няма да мръдна от Ню Йорк!

— Бъди разумна, скъпа!

— Не можеш да ме накараш насила! — изкрещя младото момиче.

Когато отвори вратата, единственото, което знаеше, бе, че трябва да се махне оттук. Започнала удря бясно по бутона на асансьора. Енид я последва в коридора и с невъзмутимо лице изрече:

— Къде отиваш? Знаеш, че няма къде да отидеш!

Лола ѝ обърна гръб и продължи да удря по бутона. Къде е този тъп асансьор?

— Нямаш никакви пари — продължи да тантони зад гърба ѝ Енид. — Нямаш и апартамент, нямаш и работа! Нямаш никакъв избор, разбери!

Лола се обърна и изкрещя яростно:

— Не ми пука!

Най-сетне асансьорът пристигна и тя влезе.

— Ще съжаляваш! И то много! — подвижна след нея Енид, докато вратите се затваряха. — Скоро сама ще се увериш, че мястото ти не е в Ню Йорк!

И сега, в църквата, Лола със злорадство си спомни как сметките на Енид се бяха оказали криви. Предупреждението ѝ, че мястото на Лола не е в Ню Йорк, само я бяха направили по-решителна и неотстъпчива. През последните две седмици ѝ се беше наложило да се справя с редица трудности — върна се вкъщи с майка си, която я молеше да остане в Уиндзор Пайнс и дори се опита да я сватоса със сина на една от своите приятелки, който всеки момент щял да получи диплома по бизнес администрация, но Лола не искаше и да чуе за него. Обаче тя продаде няколко чифта обувки и две чанти по „И-бей“ и събра достатъчно пари, за да се върне в големия град. Принуди Тайър да я приеме и засега живееше с него и Джош в тясната им мизерна дупка, споделяйки още по-тясното легло на Тайър. На третия ден обаче се бе огънала и с отвращение се бе заела да изчисти ваната и мивката в кухнята. А след това онзи долен идиот Джош, мислейки я за лесна мишена, се бе опитал да я целуне и на нея ѝ се бе наложило да се отбранява. Знаеше, че не може да стои повече при Тайър. Трябваше да си намери свое собствено жилище — но как?

Огледа редиците пред себе си, търсейки Филип и Енид. Първо забеляза прическата на лелята. Ха да я видим какво ще направи сега, когато я види, че се е върнала в Ню Йорк! Точно до Енид, разбира се, седеше Филип. Зървайки тила му и тази до болка позната дълга коса, Лола усети, че старата болка и всички унижения, на които беше подложена напоследък от тези двамата, се връщат отново в душата ѝ.

След като така набързо излезе от апартамента му в онази, както се оказа, нейна последна вечер в № 1, тя започна да обикаля улиците на Уест Вилидж, обмисляйки възможностите си. Но само след два часа краката я заболяха и тя осъзна, че Енид е напълно права — няма нито пари, нито жилище, където да отиде. Затова се върна на № 1, където завари майка си, Филип и Енид да я чакат. Бяха спокойни, галеха я с гъше перо, сякаш беше пациент в психиатрично заведение, който е получил пристъп. И тогава Лола разбра, че няма никакъв друг избор, освен да играе по свирката им. А после бе принудена да изтърпи унижението да позволи на майка си да ѝ помогне да си събере багажа. И през цялото това време Филип се държеше абсолютно

дистанцирано, сякаш внезапно се бе превърнал в друг човек. Държеше се така, като че ли почти не я познаваше и двамата не бяха правили секс поне милион пъти — и това бе най-необяснимото за Лола. Как бе възможно мъж, който толкова често бе пъхал глава между краката ти и толкова често бе поставял пениса си във вагината ти, и толкова често те бе целувал навсякъде, изведнъж да започне да се държи така, сякаш нищо такова не се е случвало?! А после, докато таксито отнасяше нея и майка ѝ към хотела, тя бе избухнала в сълзи, „Филип Оукланд е глупак! — бе отсякла Бийтел. — А леля му е още по-лоша!“ Бе прегърнала дъщеря си, бе я погалила по косата и бе отронила: „Повярвай ми, за теб е по-добре, че се отърва от тези зловни хора!“ Но вместо да я успокоят, тези думи на майка ѝ бяха накарали Лола да се разреве още по-силно.

Сърцето на Бийтел се късаше заради дъщеря ѝ — случилото се ѝ напомняше за болката, която бе изживяла също в Ню Йорк, но с доктора. Тогава трябва да е била някъде на възрастта на Лола. Тя придърпа дъщеря си още по-близо до себе си и се почувства безсилна пред болката ѝ. Днес дъщеря ѝ за първи път откриваше ужасната истина за живота — че той не е такъв, какъвто изглежда, и че вълшебните приказки не винаги стават реалност. И че мъжете са долни същества, на чиято любов не може да се разчита.

На следващата сутрин Филип бе дошъл в хотела, за да се види с Лола. За момент тя си бе възвърнала надеждата, че той ще ѝ се извини, ще ѝ каже, че всичко това е огромна грешка и че в крайна сметка я обича. Но когато отвори врата и го видя, още по изражението му разбра, че той изобщо не си е променил решението — и дори сякаш за да ѝ докаже нещо, носеше под мишница „Ню Йорк поуст“ и „Дейли нюз“. Слязоха в ресторанта на хотела, Филип остави вестниците на масата и попита:

— Искаш ли да ги видиш?

Тя искаше, разбира се, но не желаше да му дава още поводи да я напада. Затова категорично отказа и навири нос, сякаш беше много над тези неща.

— Слушай, Лола — започна той.

— Защо си тук? — попита го тя.

— Дълга ти извинение.

— Не желая да го чувам.

— Направих грешка с теб. И съжалявам. Ти си млада и аз би трябвало да се усетя по-навреме и да не позволя на връзката ни да продължи. Трябваше да сложа край още по Коледа!

Сърцето ѝ претупа. Сервитьорът донесе закуската ѝ — яйца по бенедиктински — и Лола сведе очи към чинията си и се запита дали някога ще може отново да сложи хапка в устата си. Наистина ли всичко във връзката ѝ с Филип е било лъжа? А след това разбра.

— Ти си ме използвал! — просъска.

— Не, Лола — въздъхна той. — Ние се използвахме взаимно!

— Но аз те обичах! — отрече ожесточено тя.

— Нищо подобно. Ти обичаше представата за мен! Има голяма разлика!

Лола захвърли салфетката си върху чинията с яйцата и извика:

— Нека ти кажа едно, Филип Оукланд! Мразя те! И винаги ще те мразя! До края на живота си! И само да си припарил до мен някога!

Вдигна високо глава, изправи се и напусна ресторанта, като остави Филип да обере цялото неудобство от сцената, която му направи.

А малко по-късно, докато напускаше хотела с майка си, Лола се запита дали някога ще може да се възстанови от този удар. Но когато стигнаха до летището и тя си купи вестниците и когато видя снимката си на трета страница и прочете кратката история за това как Филип я е захвърлил заради Шайфър Даймънд, тя се почувства някак си по-добре. Вече не беше никоя! Тя беше Лола Фабрикънт и някой ден щеше да докаже на Филип и Енид, че са допуснали огромна грешка, като са я подценили!

И сега, докато оглеждаше редиците в църквата, тя зърна точно до Филип и Шайфър Даймънд огненокосата Ана-Лиза Райе. Няколко редици зад тях седеше онази отвратителна Минди Гуч с неизменното ѝ старовремско кокче, а до нея беше и Джеймс Гуч с познатата сладка плешивина на темето си. Аха, Джеймс Гуч! Беше напълно забравила за Джеймс, който очевидно съвсем скоро се бе завърнал от турнето си из страната. Но ето го сега пред нея, като самото провидение! Лола извади телефона си и изпрати съобщение: „Аз съм точно зад теб в църквата!“

Измина цяла минута, докато съобщението стигне до него. Дочувайки сигнала, той извърна леко глава и бръкна в джоба на самото

си. Минди го изгледа на кръв. Джеймс сви сконфузено рамене, извади телефона си и тайничко прочете съобщението. Тилът му почервения и той побърза да изключи телефона.

„Липсваш ми! — бе написала Лола. — Среща на паркинга в три часа!“

* * *

Час по-късно Джеймс Гуч седеше в един ъгъл в претъпканата дневна на апартамента на семейство Райе. Огледа се, за да се увери, че Минди е далече от него, препрочете съобщението на Лола и стомахът му се преобърна от възбуда и нетърпение. Когато излизаха от църквата, той се бе огледал за нея, но тя се оказа вече навън, позирайки за фотографите. Мина му през ума да поговори с нея, обаче Минди го дръпна настрана. И сега, като погледна отново часовника си, видя, че е почти три часът. Проправяйки си път сред тълпата, той започна да търси Минди. Покрай него мина сервитьор с поднос миниатюрни хапки с хайвер и Джеймс хвърли две в устата си. Друг сервитьор допълваше чашите с шампанско на гостите с бутилки „Дом Периньон“. Ана-Лиза Райе бе организирала всичко това в памет на Били — бе поканила над двеста човека в апартамента си на лека закуска след църквата. Внезапната смърт на Били бе шокирала и Джеймс. На връщане в самолета от Хюстън дори бе прочел блога на Минди по този повод и като никога бе принуден да се съгласи, че тя е права. Смъртта на близък приятел действително те караше да си дадеш сметка, че животът има край и че разполагаш само с ограничено време, през което да бъдеш млад — или поне да се чувстваш такъв.

Ала смъртта на Били бе само едно от множеството чудати събития, които се бяха разиграли на № 1 в негово отсъствие. Започнало се е с Погрома на интернет, после открили кръста на Кървавата Мери и накрая хората разбрали, че той през цялото време е бил в апартамента на госпожа Хаутън. А накрая и тази свръхдоза на Били. О, да, още нещо! Твърденията на Лола, че е бременна от Филип Оукланд, който пък я бил изхвърлил заради Шайфър Даймънд! Но както твърдеше Минди, не всичко още било свършило — предстояло съобщението за годежа между Филип Оукланд и Шайфър Даймънд, които щели да се

оженят след приличен период на траур по загубата на Били. Според Джеймс всичко това бе малко прекалено — ами горката Лола Фабрикънт? Някой запита ли се какво става с нея? Колкото и да му се искаше да разбере, той не смееше да попита.

Но съвсем скоро щеше сам да научи. Откри Минди в трапезарията да разговаря с Енид — двете отново бяха приятелки и изглеждаха потънали в обсъждане на любимата си тема — благоденствието на № 1. Той ѝ кимна в опит да привлече вниманието ѝ и тя го изгледа въпросително:

— Да?

— Ще отида да разходя Скипи — изрече той, като се опитваше да надвика шума от разговарящите хора наоколо.

— Защо? — попита тя.

— Защото има нужда от разходка!

— Както искаш! — махна с ръка съпругата му и се върна към разговора си.

Джеймс се опита да се измъкне от апартамента, обаче беше сгачен от Редмън Ричардли, който пък разговаряше с Даян Сойър. Редмън го сграбчи за ръката и се обърна към Даян:

— Нали познаваш Джеймс Гуч? Книгата му вече пета седмица е № 1 в класацията на „Ню Йорк таймс“!

Джеймс кимна благовъзпитано и се оттегли, но този път беше спрял от главния редактор на списание „Венити феър“, който искаше да го помоли да напише нещо кратко по повод смъртта на Били Личфийлд. Та когато най-сетне успя да се измъкне навън, беше вече три и десет. Грабна Скипи и хукна към ъгъла и паркинга.

Тръгна бавно по тясната калдъръмена уличка. В началото не я видя. А после чу, че тя вика името му и излиза изпод сянката на един вход, покрит с лозници. За момент Джеймс се слиса при вида ѝ. Очевидно след погребението се бе прибрала вкъщи, за да се преоблече, защото сега бе облечена с мръсни дънки и старо червено скиорско яке. Но пък лицето ѝ имаше същото онова сладко, беззащитно изражение, което винаги го караше да се опитва да я пази. Скипи заподскача около краката ѝ и тя се засмя, а после се наведе да погали кученцето.

— Чудех се какво става с теб — отбеляза неловко Джеймс. — Добре ли си?

— О, Джеймс! Толкова се радвам, че те виждам! Опасявах се, че няма да дойдеш! Всички тук са взели страната на Филип и аз изгубих всичките си приятели! Дори нямам къде да живея!

— Да не би да спиш на улицата?! — изглежда я ужасен Джеймс.

— Не точно — спя на дивана на един приятел — отговори тя. — Но нали знаеш как е в такива случаи? Не мога да стоя там вечно! Не мога да се прибера и вкъщи, в Атланта, дори и да исках! Знаеш, че родителите ми фалираха!

— Господи! — възкликна възмутено Джеймс. — Как е можал Оукланд да ти причини всичко това?!

— Изобщо не му пука за мен! Както стана ясно, никога не му е пукало! Използвал ме е само за секс, а когато се насити, се върна при Шайфър Даймънд! И сега съм наистина самотна, Джеймс! Много самотна! — извика тя, като сграбчи ръкава му, сякаш се страхуваше да не изгуби и него. — Страх ме е! Направо не знам какво да правя!

— Първото, което трябва да направиш, е да си намериш апартамент! Или работа. Или и двете — заяви авторитетно Джеймс, сякаш всичко това можеше да стане е един замах. После поклати невярващо глава и допълни: — Още не мога да повярвам, че Оукланд просто те е изритал, без дори да прояви човещината да ти даде малко пари!

— Така е, не ми даде нищичко! — излъга Лола. Филип ѝ бе изпратил чек за десет хиляди долара още преди седмица, но до апартамента на родителите ѝ, а майка ѝ го бе препратила на адреса на Тайър. Обаче Джеймс нямаше нужда да знае такива подробности. — Филип Оукланд изобщо не е такъв, за какъвто го мислиш! — добави.

— Напротив! Той е точно такъв, за какъвто винаги съм го мислел! — изтъкна назидателно Джеймс.

Лола го погледна в очите и пристъпи крачка напред, а после извърна глава, сякаш се срамуваше.

— Знам, че почти не се познаваме — прошепна смирено, — но не знам защо се надявах, че ще можеш да ми помогнеш... Нямам си никого, към когото да се обърна...

— Горкичката тя! — въздъхна Джеймс, а после смело добави: — Кажи ми какво да сторя за теб и ще го имаш!

— Можеш ли да ми дадеш назаем двадесет хиляди долара?

Джеймс примигна, когато чу такава голяма цифра.

— Това са много пари! — изрече предпазливо.

— Съжалявам. — Крачка назад. — Не трябваше да те притеснявам с проблемите си! Е, нищо, все ще измисля нещо! Беше ми много приятно да се запознаем с теб, Джеймс! Ти беше единственият човек в онази проклета сграда, който се държа с мен като е човек! И между другото, поздравления за огромния ти успех! Винаги съм знаела, че ти си звезда!

Въздъхна театрално, обърна се и се отдалечи.

— Лола, спри! — точно навреме и като по ноти извика Джеймс.

Тя се обърна, усмихна се храбро и поклати глава.

— Не се тревожи за мен! Ще се оправя! Все някак си ще оцелея!

Той я настигна и изрече:

— Виж какво, наистина искам да ти помогна! Но трябва да помисля малко!

Разбраха се да се чакат под арката в парка „Уошингтън Скуеър“ на следващия ден следобед.

Джеймс се завърна на помена за Били, където автоматично се сблъска със самия сатана — Филип Оукланд!

— Извинявай — смотолеви той.

— Хей, разбрах, че книгата ти е № 1 в класацията! — извика Филип. — Поздравления!

— Благодаря — отвърна хладно Джеймс. Забеляза, че като никога Филип Оукланд не бързаше да се измъкне от него. Реши да се възползва от случая и да го накара да се почувства неудобно — поне това можеше да направи за Лола. — Току-що видях приятелката ти! — изрече с обвинителен тон.

— Така ли? — погледна го объркано Филип. — Коя по-точно?

— Лола Фабрикънт!

Сега вече Филип се притесни.

— Ние вече не сме заедно — промърмори сконфузено и отпи от шампанското си. — Извинявай, но правилно ли чух? Наистина ли си я видял току-що?

— Точно така. Долу, на паркинга. Няма къде да живее.

— Но нали трябваше да бъде в Атланта, при родителите си?!

— Е, но не е! — сръза го Джеймс. — Сега е в Ню Йорк!

Щеше да каже и още много повече, но точно в този момент към тях се приближи Шайфър Даймънд и хвана Филип под ръка.

— Здравей, Джеймс! — измърка и се приведе, за да го целуне по бузата, като че ли бяха стари приятели.

„Да — каза си Джеймс, — смъртта действително превръща хората в стари приятели.“ На глас попита:

— Ти също ли познаваше Били? — Но после си спомни, че именно тя бе открила трупа му, и се почувства като идиот. — Извинявай!

— Няма проблеми — кимна Шайфър.

Филип изтръгна ръката си от нейната и промърмори:

— Джеймс казва, че току-що е видял Лола Фабрикънт. Долу на паркинга.

— Тя беше и на погребението — опита се да обясни Джеймс.

— Опасявам се, че сме я изпуснали — отбеляза хладно Шайфър и двамата с Филип се спогледаха. — Извинете — допълни и се отдалечи.

— Беше ми приятно да се видим — побърза да каже Филип и хукна след нея.

Джеймс си взе нова чаша шампанско от близкия поднос и се сля с тълпата. Шайфър и Филип стояха леко встрани, държаха се за ръце и кимаха, разговаряйки с друга двойка. Нямахше съмнение, че Филип Оукланд изобщо не изпитваше вина за онова, което беше причинил на Лола. Тази мисъл отврати Джеймс. Придвижи се навътре в дневната и се отпусна на една мека софа, откъдето се зае да оглежда присъстващите. Беше пълно с всякакви известни личности — хора на изкуството, представители на медиите, светски личности и звезди от света на модата, които съставляваха бъбреците класи и определяха неговия и света на Минди през последните двадесет години. Но сега, след като бе отсъствал цял месец от този огромен град, вече гледаше на тези хора е други очи. Колко глуповато изглеждаха всички! Половината от гостите се бяха подлагали на някакъв вид корекции на тялото, включително и мъжете. А смъртта на Били беше за тях просто поредното извинение да се съберат на купон, за да се нагълтат с шампанско и черен хайвер и да обсъдят последните си проекти. А междувременно, долу на улицата, бездомна и най-вероятно умираща от глад се разхождаше една млада жена — Лола Фабрикънт, която бе погълната от тази тълпа и надлежно изплюта, когато не успя да отговори на високите им изисквания.

Зад него минаха мъж и жена, които си шепнеха:

— Чух, че семейство Райе имали Реноар!

— В трапезарията е. Струвал им е десет милиона долара! Обаче е много мъничък. Е — весел смях, — все пак е Реноар! Така че, на кого му пука колко е голям!

Защо да не се обърне към Ана-Лиза Райе за тези двадесет хиляди долара? Тя очевидно имаше толкова много пари, че направо не знаеше какво да прави с тях!

Тази мисъл мина през главата на Джеймс, но веднага след това се сети, че и той вече разполага с пари — при това е много повече, отколкото беше очаквал. Преди две седмици агентът му го беше информирал, че ако продажбите на книгата му продължават в същия дух — а нямало причина това да не стане — Джеймс щял да спечели чисти два милиона долара! Ала въпреки тази изумителна новина, след като се върна в Ню Йорк и към ежедневието си, той видя, че нищо в живота му не се е променило. Продължаваше все така да се буди като Джеймс Гуч, женен за Минди Гуч, живеещи странния си дребен живот в странния си тесен апартамент. Единствената разлика бе, че сега, през тези две седмици между двете турнета във връзка с промоцията на книгата му, той нямаше какво да прави.

Джеймс се изправи, прекоси дневната и излезе на най-ниската от трите тераси на семейство Райе. Приведе се през парапета и огледа Пето авеню. То също си беше съвсем същото като преди. Изпи шампанското си и се втренчи за миг в празното дъно на чашата си. Точно като него и той се чувстваше празен. За първи път през неговия живот над главата му не тегнеше дамоклиев меч, за първи път той нямаше повод да се оплаче от каквото и да било, и нищо, заради което да си отреже главата. При все това не се чувстваше удовлетворен. Върна се в дневната, плъзна поглед из пъстрата тълпа наоколо и му се прииска да бе отново на паркинга заедно с Лола.

* * *

На следващия следобед Джеймс и Лола се срещнаха под арката в парка „Уошингтън Скуеър“. Твърдо решен да се прави на герой, той бе прекарал цялата сутрин в опити да намери апартамент за момичето.

Минди щеше да бъде шокирана от завидната му последователност и прилежание, но пък Минди никога не се бе нуждаела от помощта му — за разлика от Лола. След като се обади на няколко места, асистентката на Редмън Ричардли му съобщи за някакъв апартамент на Осемнадесета улица и Десето авеню, който може би в момента е свободен. Наемът бил хиляда и четиристотин долара на месец и апартаментът бил студио. А когато Джеймс издири собственичката, оказа се, че тя не само че била чела романа му, но дори се била влюбила в него — факт, който автоматично улесни проблема с огледа на квартирата. И сега трябваше да бъдат там в три. След всичко това Джеймс отиде в банката и там, чувствайки се като престъпник, изтегли пет хиляди долара в брой. Когато се запъти към парка, видя, че Лола вече го чака. Под очите ѝ имаше размазана спирала, сякаш беше плакала и не беше имала сили да се измие.

— Добре ли си? — изглежда я загрижено той.

— А ти как мислиш? — изрече с горчивина в гласа тя. — Чувствам се като бездомница! Всичко, което притежавам, се намира на склад и ми струва по сто и петдесет на месец! Нямам къде да спя! А банята в онова място, където сега съм временно, е отвратителна! Страхувам се дори да си взема душ! А ти... успя ли да измислиш нещо?

— Донесох ти малко пари — отговори Джеймс. — Както и нещо друго, нещо, което, вярвам, ще те направи много щастлива! — Направи пауза за ефект, а след това изрече гордо: — Мисля, че ти открих апартамент!

— О, Джеймс! — възкликна тя.

— Само за хиляда и четиристотин на месец! Ако ти хареса, можем да използваме парите, които нося, за да платим депозита и наема за първия месец!

— Къде се намира това? — изглежда го със съмнение Лола. Когато той ѝ каза, тя се нацупи. — Много е далече! Та това е практически до реката!

— Но пък е достатъчно близо до Пето авеню, за да се налага да хващаме такси!

Въпреки това Лола настоя да отидат дотам с такси. Колата спря пред малка постройка от червени тухли, която, предвид квартала, Джеймс прецени като бивш приют за бездомници. На приземния етаж

имаше ирландска кръчма. Двамата е Лола тръгнаха по тясната дървена стълба, която ги отведе до къс коридор с линолеум на пода. Апартаментът беше 3С. Джеймс натисна бравата и видя, че е отключено. Жилището представляваше просто една стая — нормална стая от нормален апартамент — с миниатюрен гардероб, миниатюрна баня с душ и две тесни вратички, зад които се разкри миниатюрна кухня. Но иначе беше чисто и светло, с два ъглови прозореца.

— Не е зле! — отбеляза усмихнало той.

Лола помръкна. Наистина ли бе паднала толкова ниско през деветте месеца, откакто бе пристигнала в Ню Йорк?!

Хазайката беше земен тип с бухнала изрусена коса и нюйоркски акцент. Похвали се, че тази сграда е собственост на семейството ѝ от сто години. Единственото ѝ изискване — освен редовното плащане на наема, разбира се — било тук да влизат само „порядъчни“ хора. Да не би Лола да е дъщеря на Джеймс? Джеймс отрече, като обясни, че тя е просто приятелка, пострадала от несправедливото отношение на бившия си приятел, който я бил зарязал най-безцеремонно. Коварството на мъжете се оказа една от любимите теми на хазайката, която заяви, че за нея е удоволствие да помогне на друга многострадална жена като нея. Така се стигна много бързо до споразумение. Джеймс заяви, че този апартамент му напомнял за първата му квартира в Манхатън, когато той бил на седмото небе, че най-сетне разполага със собствено жилище и започва да си пробива път в Ню Йорк.

— Доброто старо време! — въздъхна той и изброи три хиляди долара на хазайката в банкноти от по сто.

Останалите две хиляди смяташе да използва за обзавеждане на апартамента.

— Сега най-важното, от което се нуждаеш, е легло! — отсече той на Лола, когато сделката бе приключена. — Защо да не вземем да ти купим един разтегаем диван? На Шесто авеню има един мебелен магазин. Хайде! — Докато вървяха на изток, той забеляза мрачното ѝ изражение и попита: — Какво ти е? Не ми изглеждаш щастлива! Не се ли радваш, че най-сетне си имаш собствено жилище?

Лола бе изпаднала в паника. Тя въобще не беше планирала да си наема квартира и особено на такова мизерно, депресиращо място. Идеята ѝ бе да събере парите от Филип и Джеймс — общо тридесет

хиляди — и да се намърда в Сохо Хауз, откъдето да може да се изстреля обратно в обществото със стил. Кога всичко успя да се обърка толкова бързо?! А ето че сега три хиляди долара от безценните й пари бяха заминали!

— Просто не очаквах всичко да се развие толкова бързо — смотолеви тя.

— Аха! — вдигна авторитетно пръст Джеймс. — Така стават нещата в Ню Йорк! Ако не бяхме взели веднага този апартамент, само след час някой щеше да ни го отмъкне изпод носа! Тук трябва да действаш много бързо!

В мебелния магазин Джеймс й купи голям разтегаем диван с практична тъмносиня тапицерия, която нямало лесно да се замърсява и от която Лола потръпна. Джеймс беше много доволен от сделката. И ето че още хиляда и петстотин долара от ценните й пари отидоха.

След това той я ескортира до празния апартамент, където тя трябваше да остане и да чака да й доставят дивана.

— Направо не знам как успя да свършиш толкова много неща за толкова кратко време — промърмори тя и го целуна срамежливо по бузата. — Благодаря ти!

— Утре пак ще дойда, за да видя как си се настанила — отсече гордо той.

— Нямам търпение!

Знаеше, че той разполага с още петстотин долара, които можеше да й даде, но точно сега не посмя да го попита. Реши, че най-добре е да изчака до утре.

Когато Джеймс си тръгна, тя автоматично се изстреля при Тайър Кор.

— Вече си имам собствено жилище! — отсече важно.

— И как успя толкова бързо? — вдигна очи от компютъра си Тайър, като я изгледа подозрително.

— Джеймс Гуч ми го откри! — отговори Лола, докато се събличаше. — И плати наема, разбира се.

— Той е идиот!

— Може, обаче е влюбен в мен!

И внезапно си даде сметка, че изпитва радост, задето се маха от мръсната дупка на Тайър и Джош. Напоследък Тайър бе започнал да

става много нагъл и да иска от нея орален секс. Твърдеше, че ако не го направела, той имал нещо срещу нея и щял да го използва.

— Какво? — се бе сопнала тя.

— Ще видиш — бе отговорил неопределено той.

— Млъквай, Тайър! — срязва го сега тя. — Ти си въздух под налягане!

— Бях останал с впечатлението, че се опитваш да се върнеш на № 1! — изрече злобно той. — Знаеш, че имам нужда от информация!

— Ще я получавам от Джеймс.

— Ами ако той поиска в замяна да правиш секс с него?

— И без това вече правя секс с теб, така че каква е разликата?! — отвърна нехайно тя. — Той поне няма разни болести!

— Ти откъде знаеш?

— Знам! Защото през последните двадесет години е бил само с една жена — съпругата му!

— Откъде знаеш, че не си плаща за проститутки?

— Не всички мъже са като теб, Тайър! — изтъкна Лола. — Има все още и свестни!

— Аха — изглежда я иронично той. — Като Джеймс Гуч, нали? Мъж, който е само на една крачка от семейна изневяра! Въпреки че, като се замисля, ако и аз бях женен за Минди Гуч, сигурно и аз щях да ѝ изневерявам!

На следващия ден Джеймс почука на вратата на новия апартамент на Лола и я завари седнала на голия матрак на своя разтегаем диван, обляна в сълзи.

— Какво става? — изрече притеснено той и се приближи плахо.

— Това! — посочи неопределено тя. — Нямам дори възглавница!

— Ще ти донеса една от дома. Жена ми няма да забележи.

— Не ми трябва никаква си стара възглавница от дома ти! — извика Лола, като се запита как успя да си избере за спасител най-стиснатия мъж в Манхатън. — Смяташ ли, че би могъл да ми дадеш малко пари? Може би останалите петнадесет хиляди долара?

— Не мога да ти ги дам наведнъж — отбеляза притеснено Джеймс. — Жена ми ще заподозре нещо. — След като обмисли добре нещата, Джеймс стигна до заключението, че ще плаща наема на Лола в продължение на шест месеца и ще ѝ дава на ръка по две хиляди допълнително, за да има какво да яде. — А когато си намериш работа

— допълни, — всичко ще се оправи. И ще разполагаш е много повече пари, отколкото аз на твоята възраст!

Оттогава Джеймс започна да я посещава в апартамента ѝ всеки следобед. Понякога я водеше в ирландската кръчма под тях — както казваше самият той, за да се уверял, че поне веднъж на ден се хранела нормално, — а след това се моташе при нея. Свободното пространство наоколо му харесваше, както и следобедната ярка светлина. Казваше, че апартаментът на Лола е по-светъл от неговия собствен.

— Джеймс — заяви веднъж тя, — имам нужда от телевизор!

— Нали си имаш компютър? Можеш да гледаш всички телевизионни програми на него! Нали така правят хората в наши дни?

— Да, всички си имат компютри. Но и телевизори!

— Би могла да четеш книга — изтъкна той. — Чела ли си, например, „Анна Каренина“? Или „Мадам Бовари“?

— Чела съм ги и двете, и двете смърдят! Освен това тук нямам място за книги! — оплака се тя от тясното си пространство.

Накрая Джеймс ѝ купи телевизор — шестнадесетинчов „Панасоник“, който поставиха на перваза на прозореца.

В деня преди началото на второто турне на Джеймс той се появи в апартамента ѝ по-рано от обичайното. Беше единадесет часа, но тя все още спеше. Главата ѝ почиваше върху възглавницата, която си беше купила от „Ей Би Си Карпет“, а завивката, с която беше покрита, по преценка на Джеймс струваше най-малко хиляда долара. Но когато той я запитва какви са тези скъпи неща, тя му заяви, че ги е купила на някаква разпродажба само за сто долара. Да не би да очаквал от нея да спи без завивки?! Не, разбира се, че не бил очаквал, съгласи се той и повече не повдигна въпроса.

— Колко е часът? — промърмори тя, като се претърколи на леглото.

— Почти обед е! — изтъкна той. Не му харесваше много, че тя спи толкова до късно, което го накара да се запитва какво ли е правила цяла нощ, че сега да спи до обед. Може пък да е депресирана? — Утре сутрин тръгвам — обясни той. — Много рано. Затова исках да ти кажа „довиждане“. И да се уверя, че си добре.

— Кога ще те видя пак? — измърка тя, като протегна ръце към тавана. Беше облечена в тънка оранжева нощница без нищо отдолу.

— Чак след месец.

— Къде ще ходиш сега?

— Англия, Шотландия, Ирландия, Франция, Германия, Австралия и Нова Зеландия.

— Това е ужасно!

— Ужасно за нас, но добре за книгата! — изтъкна той.

Тя отметна завивката си, потупа мястото до себе си и прошепна:

— Ела да ме гушнеш! Ще ми липсваш!

— Аз не мисля, че... — изрече предпазливо той, макар че сърцето му се разтуптя.

— Това е само една прегръдка, Джеймс! — обори съмненията му Лола. — Нищо порочно!

Той се излетна на леглото до нея, поставяйки внимателно дългото си тяло така, че между тях да останат няколко сантиметра. Тя се обърна към него и сви колене така, че докосна слабините му. Дъхът ѝ миришеше на водка и цигари и той за пореден път се запита къде е ходила през нощта. Дали е правила секс с някого?

— Ти си смешен, знаеш ли? — прошепна Лола.

— Така ли?

— Виж се само! Толкова си вдървен!

— Не съм много сигурен, че трябва да правим подобно нещо!

— Че ние нищо не правим! Но ти го искаш, нали?

— Аз съм женен — прошепна Джеймс.

— Жена ти няма как да узнае — измърка Лола, плъзна ръка и стигна до втвърдения му пенис. — Готов си!

Започна да го целува по устата, като пхна дебелия си език между зъбите му. Джеймс бе прекалено слисан, за да окаже каквато и да било съпротива. Това бе толкова различно от целувките на Минди, които бяха само леко докосване като перце. Не си спомняше кога за последен път се бе целувал така. Даже си мислеше, че хората вече не го правят. А кожата на Лола беше толкова мека, като бебешка! Джеймс плъзна ръка по гърба и тила ѝ. Всичко беше толкова гладко, без нито една бръчица! После колебливо докосна гърдите ѝ през тънката материя на нощницата и усети втвърдените ѝ зърна. Претърколи се върху нея и се вдигна на лакти, за да огледа лицето ѝ. Дали да продължи? Толкова време беше минало, откакто не бе правил любов, че се питаше дали все още си спомня движенията.

— Искам те вътре в мен! — прошепна тя и докосна издутината на пениса му. — Искам твърдия ти пенис във влажната ми вагина!

Самите думи, които изрече, бяха напълно достатъчни, за да изтрият всичките му скрупули. И когато започна да смъква ципа на дънките си, настъпи и неизбежното. Свърши.

— Мамка му! — промърмори той.

— Какво има?

— Аз просто... Нали се сецаш... — Пъхна ръка в дънките си и усети издайническата влага. — По дяволите!

Тя се изправи на колене до него и разтри раменете му.

— Няма значение! Все пак ни е само първият път!

Той хвана ръката ѝ, докосна я с устни и промърмори:

— Толкова си сладка! Ти си най-сладкото момиче, което някога съм познавал!

— Така ли? — изчурулика тя и скочи от леглото. Навлече чифт кашмирени панталоики и продължи мазно: — Джеймс, тъй като тръгваш и няма да те виждам цял месец...

— Имаш нужда от пари, така ли? — Бръкна в джоба си и отвърна: — За съжаление имам само шестдесет долара.

— Долу на ъгъла има банкомат. Нали нямаш нищо против да изтеглиш малко? Дължа на хазайката двеста долара — за храна. Нали не искаш да умра от глад, докато те няма?

— Разбира се, че не! — отсече важно Джеймс. — Но все пак не пречи да се опиташ да си намериш работа!

— О, ще пробвам! — закима послушно тя. — Но не е никак лесно!

— Не мога да те издържам до безкрай! — смотолеви той, като си мислеше за неуспешния си опит за секс.

— Никой не твърди, че трябва! — съгласи се тя. А когато излязоха на тротоара, тя докосна ръката му и прошепна: — Направо не знам какво щях да правя без теб!

Той изтегли петстотин долара от банкомата и ѝ ги подаде.

— Ще ми липсваш! — хвърли се на врата му тя. — Обади ми се веднага, щом се завърнеш! Обещавам ти, че следващия път всичко ще бъде наред!

Джеймс я изгледа как се прибира в сградата, а после пое пеша по Девето авеню. Защо имаше усещането, че току-що го взеха за канарче?

Не, опита се да се самоубеди той, Лола не беше такава. Освен това нали каза, че иска пак да се видят? Когато стигна до Пето авеню, вече беше изпълнен с нова увереност. А докато се добере до № 1, вече бе успял да се самонавие, че преждевременната му еякулация е била за добро. Между двамата не бяха разменени никакви телесни течности, така че това не би могло да се нарече изневяра.

Рано на същата вечер, на път за дупката на Тайър Кор, Лола спря на тротоара срещу № 1 и се загледа във входа. Често го правеше — с надеждата да попадне на Филип или Шайфър. Точно миналата седмица двамата бяха обявили годеща си и сега новината бе във всички таблоиди и развлекателни бюлетини, като че ли събирането на двама души на средна възраст бе не само голяма работа, но и вдъхновение за всички все още самотни жени на средна възраст навсякъде по света. Шайфър бе отишла при Опра, за да рекламира „Майка игуменка“, но според Лола присъствието ѝ в това знаменито шоу бе по-скоро повод да се похвали е предстоящия си брак. Според самата Опра бракът ѝ бил част от една съвсем нова тенденция, при която мъжете и жените преоткривали старата си любов от миналото и осъзнавали, че са създадени един за друг. „Но този път човек вече е по-зрял и, надявам се, по-мъдър!“ — бе допълнила Шайфър, което предизвика възторжения смях на публиката. Все още предстояло да определят датата и мястото на провеждането на бракосъчетанието, но и двамата държали да бъде нещо скромно и нетрадиционно. Шайфър вече си била избрала рокля — къса права рокля със сребърни перли, която Опра вдигна пред камерите. И докато публиката охкаше и ахкаше, на Лола ѝ призля. Сватбата, за която Опра толкова много се възторгваше, трябваше да бъде нейната, а не на Шайфър! Освен това тя щеше да си избере далеч по-стилна рокля — нещо традиционно, с дантели и дълъг шлейф. Оттогава насам Лола не бе в състояние да мисли за нищо друго, освен за тази сватба. Разяждана от завист и злоба, тя непрекъснато фантазираше как се изправя очи в очи с Филип или Шайфър. Именно тази нейна мечта я водеше толкова често пред № 1. Но и не смееше да се задържа прекалено дълго, защото, освен че можеше да срещне Филип или Шайфър, би могла като нищо да се сблъска и с Енид.

Три дена след заупокойната служба в памет на Били Личфийлд Енид ѝ се обади и тъй като не разпозна номера, който я търсеше, Лола вдигна.

— Чувам, че си се върнала в Ню Йорк! — отбеляза хладно Енид.

— Точно така — отговори кратко Лола.

— За теб щеше да бъде по-добре да не го беше правила — въздъхна разочаровано възрастната жена. — Как смяташ да оцелееш тук?

— Честно казано, Енид, това не е твоя работа! — срязва я Лола и ѝ затвори.

Но сега, когато знаеше, че отново е попаднала в обсега на радара на Енид, тя си даваше сметка, че трябва да внимава. С тази старица човек никога не знаеше какво го очаква.

Но тази конкретна вечер, докато стоеше на отсрещния тротоар, тя видя единствено Минди Гуч — дърпаше зад себе си количка, пълна с хранителни продукти.

— Трябва ми работа! — заяви Лола на Тайър, когато пристигна при него и се стовари върху вечната купчина мръсни дрехи на походното легло на Джош.

— Защо? — погледна я изненадано той.

— Не се дръж като идиот! Защото ми трябва пари, разбира се!

— На теб, както и на всички останали в Ню Йорк под тридесетгодишна възраст! Поколението на бума на бебетата взеха всичките пари и сега за нас, младите, не остана почти нищо!

— Не се шегувай, ако обичаш! — срязва го Лола. — Говоря ти съвсем сериозно! Джеймс Гуч отново заминава на турне. А ми е оставил само петстотин долара! Толкова е стиснат, че направо нямам думи! А книгата му стои на първо място в списъка на бестселърите вече два месеца! Имай предвид, че само за това той получава по пет хиляди долара седмично! Като бонус, моля ти се! — Скръсти ръце пред гърди, присви очи и отсече: — Казах му, че вече е крайно време да ми даде парите!

— А той какво каза? — изгледа я Тайър. — Правила си секс с него, нали? Значи сега ти е задължен! Защото иначе няма никаква друга причина, поради която да правиш секс с него освен парите!

— Аз не съм курва! — промърмори Лола.

Тайър се изсмя и отбеляза:

— Като стана въпрос за това, мисля, че се сещам за една много подходяща работа за теб! Днес един човек ни изпрати молба по имейла. Търсел писатели. Или по-точно — писателки! За някакъв нов

уебсайт. Плащал по хиляда долара на парче. Честно да ти кажа, това ми се струва твърде подозрително, но пък нищо не ти пречи да провериш!

Лола си записа информацията. Да не работиш нищо в Ню Йорк се бе оказало далеч по-скъпо удоволствие, отколкото тя бе очаквала. Прекалено дългият престой в тясната ѝ квартира я подлудяваше, така че някъде към девет вечерта обикновено излизаше и потърсваше убежище в някой от клубовете в квартала. Портиерите я познаваха и обикновено я пускаха — красивите, свободни млади жени се считаха по тези места за ценни притурки към клиентелата. Освен това почти никога не ѝ се налагаше да си плаща питието. Но все пак трябваше и да яде, както и да си купува дрехи, за да изглежда добре за тези безплатни питиета. Намираще се в порочен кръг. За да запази начина си на живот, тя се нуждаеше от пари в брой.

Още на следващия ден отиде на адреса от имейла. Сградата не беше много отдалечена от квартирата ѝ — беше една от онези импозантни постройки, които бяха наизскачали напоследък край река Хъдсън. Отиваше в апартамент 16С, но вместо да се обади, както се правеше на № 1, портиерът тук просто я помоли да се подпише на един списък, сякаш отиваше в офис. Когато почука на вратата, беше посрещната от младолик мъж със стряскаща татуировка около врата. Но при по-близък оглед Лола видя, че татуировката обхваща не само врата му, но и цялата дясна ръка. Освен това лявата му ноздра беше пробита с халка.

— Ти трябва да си Лола — отбеляза мъжът. — Аз се казвам Марке! — И не си направи труда да се ръкува с нея.

— Марке ли? — изуми се тя, докато вървеше след него към пестеливо обзаведената дневна, от която се разкриваше изглед към магистралата Уест Сайд, кафявите води на Хъдсън и хоризонта на Ню Джърси. — Името ти е Марке?

— Точно така — изрече хладно Марке. — Някакъв проблем ли имаш е името ми? Да не би да си от онези хора, дето имат проблеми е имената на другите?

— Нищо подобно! — махна пренебрежително Лола, с което даде на Марке още отсега да разбере, че тя не е от хората, които се плашат лесно. — Просто никога не бях чувала човек е точно това име.

— Е, това е защото сам си го измислих — отбеляза самодоволно Марке. — Така на света има само един Марке и хората ще го запомнят! Е, какъв професионален опит имаш за тази работа?

Лола огледа дневната. Мебелировката се състоеше от две малки диванчета, които на пръв поглед изглеждаха като покрити с бяла тапицерия, но при по-внимателно вглеждане Лола забеляза, че това е обикновен бял муселин, сякаш си бяха облекли единствено бельото.

— А твоят какъв е?

— Е, натрупал съм известна сума пари, но мисля, че и сама го виждаш. — Обгърна с жест апартамента си. — Имаш ли представа колко струва един такъв апартамент?

— Не бих искала да гадая — отговори Лола.

— Два милиона! За еднотаен!

— Аууу! — възкликна тя, преструвайки се на дълбоко впечатлена. Изправи се, приближи се до прозореца и запита: — Е, каква е тази работа?

— Автор на секс рубрика.

— Оригинално!

— Така е — кимна без никаква ирония Марке. — Защото, как да ти кажа, но проблемът на повечето автори на секс рубрики е, че в тях няма никакъв секс! Всички се надпреварват да пишат за връзки! А на никой не му се чете такива работи вече. Затова моята идея е чисто нова! Никой досега не го е правил! Секс рубрика, която наистина да бъде за секс!

— Това не се ли нарича порно? — изгледа го насмешливо Лола.

— Ако държиш да се наречеш автор на секс рубрика, бих казал: покажи ми секса!

— Ако държиш да ме наемеш, за да имаш секс, бих казала: покажи ми парите! — контрира го Лола.

— Искаш кеш? — изгледа я Марке. — Няма проблеми, имам много кеш! — Измъкна от джоба си пачка банкноти и я развя под носа ѝ. — Ето и моето предложение — хиляда долара за текст!

— Имам нужда от аванс — половината! — изтъргува се тя.

— Няма проблеми — кимна Марке и измъкна от пачката си пет банкноти от по сто долара. — И не забравяй: искам подробности! Надълго и нашироко! Отличителни характеристики. Какво, къде, кога и как!

Тази вечер, вместо да отиде на клуб, Лола си остана в къщи и започна да разказва за секса си с Филип. Установи, че писането ѝ се отдава удивително лесно. Чувстваше го като своеобразен катарзис, с който се освобождаваше от жестокостта, с която той я беше изхвърлил заради Шайфър Даймънд. „Той имаше дебел пенис и увиснали топки с тъмна сбръчкана кожа. Имаше бръчки и по тила си. От ушите му стърчаха малки туфички косми. В началото възприемах тези косми като нещо готино.“ Когато завърши текста и го прочете отново, тя почувства, че ѝ се иска да продължи да пише за него, защото заради уменията си Филип заслужаваше много повече от само един файл. Да, със сигурност можеше да продължи да го ползва — достатъчно бе само да смени името и професията му и като нищо можеше да сътвори още поне три неща за него. А след това, докато обмисляше кой е най-добрият начин да си похарчи парите, разгледа едно от таблоидните списания и откри увиваща се рокля на „Ерве Лежер“, с която щеше да изглежда зашеметяващо.

* * *

Няколко дена по-късно Енид Мърл се зае да почисти кухненските си шкафове. Правеше го всяка година, тъй като не искаше да се превърне в една от онези старици, които събират около себе си прах и вехтории. Тъкмо беше свалила една метална кутия, пълна със стари сребърни прибори, когато звънецът на вратата ѝ иззвъня. Отвори и зърна насреща си Минди Гуч с ръце на кръста и очевидно в не особено добро настроение.

— Видя ли го? — попита без предисловия Минди.

— Кое? — попита леко раздразнена Енид. Откакто двете с Минди отново бяха станали приятелки, Минди непрекъснато киснеше при нея.

— „Снаркър“! Гарантирам ти, че няма да ти хареса! — отсече Минди и се запъти право към компютъра в дневната. Докато чакаше появата на уебсайта, заяви: — Вече месеци наред се оплаквам от тези рубрики на Тайър Кор! И никой не ме приема на сериозно! Но сега може би ще го направиш, щом видиш нещо и за Филип!

Енид си сложи очилата и надникна над рамото на Минди. Заглавието бе изписано с малки червени главни букви и гласеше: „Богатите и ненаситните“. Под него следваше второ заглавие, този път в черно: „Адът не познава покой“. И до заглавието се мъдреше снимка на не кого да е, а на Лола Фабрикънт, направена пред църквата след заупокойната служба за Били. Енид избута гостенката си и започна да чете:

„Прекрасната Лола Фабрикънт, отритнатата любовница на западналия сценарист Филип Оукланд, тази седмица е решила да му върне, разказвайки собствената си брилянтна версия за секс с един мъж, който носи подозрителната прилика с образа на застаряващия ерген.“ Думите „брилянтна версия“ бяха повдигнати в червено и като щракна върху тях, Енид бе отведена в друг уебсайт, наречен „Шпионката“. Там пред очите ѝ се разкри още една снимка на Лола, следвана от картинно описание на това как една млада жена прави секс с мъж на средна възраст. Описанието на зъбите, ръцете и косъмчетата по ушите бяха безсъмнено на Филип, но що се отнася до детайлите относно пениса му, Енид реши, че сърцето ѝ няма да издържи повече.

— Е? — изглежда я многозначително Минди. — Сега ще направиш ли нещо по този въпрос?

Енид вдигна уморените си очи към нея и изрече:

— Казах ти да го вземеш на работа — този Тайър Кор! Още преди месеци ти казах! Ако го беше сторила още тогава, всичко това тук нямаше да го има!

— И защо аз трябва да го наема? Защо не го наемеш ти?

— Защото ако работи за мен, ще продължи да прави същото — ще ходи по коктейли и ще си измисля неприятни неща за хората, които после ще продължи да пише. А ако ти го наемеш, тогава ще работи за корпорация. Ще бъде приклещен от девет до пет в тясната си канцелария, ще взема метрото като всеки друг работник в този град и ще обядва със сандвич на бюрото си. Това със сигурност ще го накара да погледне на нещата от по-различен ъгъл!

— Ами тази Лола Фабрикънт?

— Ти за нея не се притеснявай, скъпа! — усмихна се загадъчно Енид. — Аз ще се погрижа за нея! Ще ѝ дам точно това, което иска — публичност!

Два дена по-късно в рубриката на Енид Мърл се появи „Истинската история на Лола Фабрикънт“. Всичко беше там: как Лола се е опитала да излъже, че е бременна, за да върже един мъж, как е вманиачена на тема дрехи и обществен статус, как отказва да се превърне в човек, отговорен за своите действия, как няма желание да се съобразява с когото и да било. С което Енид я превърна в олицетворение на всичко погрешно, превратно и сбъркано в съвременните млади жени. Описана в така характерния цветист стил на Енид Мърл, Лола, превъртяла на тема статус, се сдоби със статуса на най-новото плашило за всички подрастващи.

През следобед, когато текстът излезе, Лола седеше на леглото в миниатюрния си апартамент и четеше за себе си в интернет. Вестникът лежеше точно до компютъра ѝ, сгънат на рубриката на Енид. При първото ѝ прочитане тя бе избухнала в сълзи. Как може Енид да бъде толкова жестока?! За съжаление обаче тази рубрика не се оказа край. Тя бе разпалила огнен порой от негативни отзиви за Лола Фабрикънт из цялото интернет пространство. Наричаха я „пачавра“ и „курва“, правеха дисекция на физическите ѝ черти — няколко души бяха изказали (съвсем правилно) предположението, че си е правила корекция на носа и че има импланти в гърдите, а стотици мъже ѝ бяха оставили съобщения на страницата ѝ във „фейсбук“, описвайки онова, което биха искали да ѝ причинят сексуално. Като цяло, предложенията им не бяха никак приятни. Един например пишеше, че му се иска „да завре топките си в гърлото ѝ и да натиска, докато тя не се задуши и очите ѝ не изскочат от орбитите ѝ“. До този момент Лола неизменно се бе наслаждавала на необузданата злост, която цареше из интернет, защото смяташе, че хората, за които там пишеха, по някакъв начин са си го заслужили. Но сега, когато негативните отзиви засягаха *нея*, това вече беше съвсем друга работа. Болеше я. Чувстваше се като ранено животно, което се влачи и оставя кървава диря. Накрая, след като изчете още един блог за себе си, в който някой бе написал, че такива като Лола Фабрикънт заслужават да умрат сами в приют за бездомници, тя отново се разрева.

„Не е честно!“ — мислеше си тя, докато се люлееше като обезумяла върху тънкия матрак. Незнайно защо, но бе приела, че след като стане прочута, всички изведнъж ще я харесат. Отчаяна, тя изпрати съобщение на Тайър Кор: „Къде си?????!!!!“ Изчака няколко минути, а

когато не получи отговор, изпрати нов текст: „Не мога да изляза от къщи! Гладна съм! Трябва ми храна!“ Изпрати есемеса, а после веднага още един: „И донеси алкохол!“. Накрая, час по-късно, Тайър отговори само с две думи: „Зает съм.“

Все пак накрая се появи, носещ торбичка със сиренки.

— Всичко е по твоя вина! — изпищя Лола.

— По моя ли? — изгледа я изненадано той. — Нали точно това винаги си искала — публичност?!

— Така е, но не от този род.

— В такъв случай не трябваше да се заемаш с този уебсайт — сви рамене той. — Да си чувала някога за „свободна воля“?

— Трябва да оправиш нещата! — изпищя Лола.

— Не мога. — Отвори торбичката със сиренките и натъпка една в устата си. — Днес получих работа. При Минди Гуч!

— Какво?! — слиса се Лола. — Нали уж я мразеше?

— Мразя я. Но това не означава, че трябва да мразя и парите ѝ! При нея ще получавам по сто хиляди долара годишно! Ще работя в новия интернет отдел. А след шест месеца може и да го ръководя. Тези тъпанари там изобщо не разбират от компютри!

— А от мен какво се очаква да правя? — изви Лола.

— Откъде да знам?! — изгледа я безстрастно той. — Но ако не можеш да се възползваш по някакъв начин от цялата тази публичност, която ти уредих, да знаеш, че си дори по-голяма неудачница, отколкото те мислех!

* * *

Дойде юни, а с него и необичайно топлото време. В продължение на три дена температурите не бяха спадали под тридесет градуса и в апартамента на семейство Гуч стана толкова топло, че Джеймс бе принуден пак да включи подобие на климатик, с което разполагаха. Една сутрин, седнал под него и замислен за новата си книга, той се заслуша в звуците, които идваха от съседната стая — съпругата и синът му подреждаха багажа на Сам в неговата стая. Джеймс погледна часовника си. Автобусът на Сам тръгваше след четиридесет минути. Значи Минди и Сам щяха да излязат от къщи всеки момент и веднага

след това той ще прочете новата история в секс рубриката на Лола. Когато се бе завърнал от последното място на своето книжно турне, изтощението и умората му от толкова много път и смяна на часови пояси бяха толкова големи, че нямаше сили дори да помисли отново за писане. Но иначе успя да се довлече до апартамента на Лола шест пъти за десет дена и при всяко едно от гостуванията си да прави фантастичен секс с нея. Един следобед например тя бе застанала над него с разтворени крака и той бе лизал клитора ѝ; друг път го бе яздила с гръб към лицето му, предлагайки му красивия си задник и дупката, с която той добре си поигра. Когато след някоя от тези негови срещи Минди се върнеше от работа, отбелязваше, че той изглежда в добро настроение. И защо не?! След толкова много работа и такъв главоломен успех няма ли право да бъде? Така ѝ казваше той. И тогава Минди отново поставяше въпроса за лятната къща. Признаваше, че не могат да си позволят къща в Хамптънс, но пък биха могли да намерят нещо в окръг Личфийлд, който бил не по-малко приятен и може би дори по-добър, защото все още бил пълен само с хора на изкуството и незасегнат от лакомията на Уолстрийт. По обичайния си настойчив начин тя го бе накарала да отидат до окръг Личфийлд за уикенда — отседнаха в хотел „Мейфлауър Ин“ за сладката сума от две хиляди долара за две вечери, а през деня оглеждаха за къщи. Джеймс бе наясно, че Минди се старее да бъде разумна е финансите им, ограничавайки избора си до милион и триста хиляди долара. Иначе самият той откриваше по някакъв недостатък във всяка една и после, може би за да му отмъсти, Минди бе записала Сам за едномесечен тенислагер в елегантното малко градче Саутбъри, щата Кънектикът, където децата щели да бъдат настанени в общежитието на някакво частно училище.

И сега, докато Минди подреждаше багажа на сина им, Джеймс се запита дали има смелостта да надникне набързо в сайта на Лола. В последния си текст тя бе разказала как Джеймс бе редувал да влиза в нея с вибратор и със собствения си пенис. За разлика от Минди обаче, Лола имаше благоразумието да промени името му — наричаше го „Терминаторът“, защото причинявал оргазми, които са толкова силни, че биха могли да бъдат фатални за неопитните жени. И Джеймс, милият, бе толкова поласкан, че просто не можеше да ѝ се разсърди. Дори ѝ купи емаилирана гривна на „Хермес“, по която тя беше луднала —

разправяше, че всички жени в Горен Ийст Сайд я имали. Обаче Джеймс бе достатъчно хитър, за да плати в брой — така Минди никога нямаше да може да проследи покупката му. Сега той погледна е копнеж към компютъра си, нетърпелив да разбере дали Лола пак е писала за него и ако е така, какво точно е разказала. Но в присъствието на Минди наоколо не можеше да рискува. Ами ако го хване?!

И така, самоотвержено устояващ на изкушението, той се изправи и отиде в стаята на Сам.

— Четири седмици тенис — обърна се той към сина си. — Не мислиш ли, че ще ти писне?

Минди, която тъкмо поставяше пакети с бели тенисчорапи в сака на Сам, отговори вместо него:

— Не, няма да му писне!

— Мразя тази идея да спазваме обичаите на висшите класи! — отбеляза Джеймс. — Какво му е на баскетбола, а?! За мен беше достатъчно добър!

— Синът ти не е като теб, Джеймс! — присмя му се Минди. — Като относително интелигентен зрял екземпляр от мъжки пол досега би трябвало да си го разбрал!

— Хммм — бе единственото, което каза Джеймс. Напоследък жена му се държеше малко рязко към него и тъй като той вече се опасяваше, че тя го подозира в изневяра, предпочете да не я предизвиква повече.

— Освен това — продължи Минди — искам Сам да се чувства удобно в онзи район. И без това скоро ще имаме там къща, така че не би било зле да се запознае с приятели!

— Ще имаме къща ли? — изгледа я Джеймс.

— Да, Джеймс, ще имаме! — присви устни Минди.

Внезапно Джеймс почувства, че става нервен, и се запъти към кухнята, за да си налее още една чаша кафе. Няколко минути по-късно Минди и Сам го целунаха за довиждане и тръгнаха към автобусната гара. Оттам Минди щеше да отиде право на работа. Щом чу затварянето и на втората врата, Джеймс се втурна към компютъра си, набра бързо необходимия интернет адрес и зачете текста, озаглавен „Терминаторът отново в действие“. Думите бяха повече от цветисти и възбуждащи.

— Лола — се бе обърнал към нея той, след като прочете първия файл за своите сексуални подвизи, — как имаш смелостта да го правиш? Не се ли притесняваш за репутацията си? Ами ако някой ден решиш да си намериш истинска работа и бъдещият ти работодател прочете това тук?

Лола го изглежда така, сякаш е безнадеждно изостанал от модерния живот, и рече:

— Това не е по-различно от порно касетите на жени, които после са станала звезди. Доколкото виждам, не им е навредило. Точно обратното — спомогнало е за кариерите им!

И сега, докато продължаваше да чете блога на Лола, Джеймс усети отново надигането на своята мъжка гордост, която налагаше спешно внимание. Отиде в банята и се изпразни, като скри доказателството за това свое престъпление в тоалетна хартия, която после пусна в тоалетната. Огледа се в огледалото и кимна. Да, при следващата им среща той със сигурност ще опита анален секс!

* * *

Минди проследи как Сам се качва на автобуса за Саутбъри, щата Кънектикът, и продължи да му маха през прозореца, докато автобусът не се изтегли от подземния гараж. Въздъхна облекчено. Най-сетне бе успяла да изпрати Сам далече оттук, където Пол Райе няма да може да му стори нищо зло. После спря такси, пхна се на задната седалка и извади от чантата си сгънатата бележка. „Сам го е направил!“ — бе написано там с молив с миниатюрните печатни букви, характерни за почерка на Пол Райе. Хартията носеше логото на хотел „Четири сезона“ в Банкок. Очевидно Пол Райе разполагаше с цял арсенал подобни листчета.

Сега тя сгъна пак бележката и я пхна обратно в чантата си. Беше открила плътно сгънатото листче в пощенската си кутия оня ден и макар Джеймс да мислеше, че тя иска да си купят лятна къща, за да се подредят сред богатите, тя бе започнала да се бори за тази придобивка само за да махне себе си и Сам от пътя на Пол Райе, без да събужда подозрения. Човек, който е в състояние да превземе стоковия пазар на цяла една държава, бе вероятно способен на всичко, в това

число да преследва до дупка едно малко момче. И докато всички останали от № 1 се занимаваха със събитията около смъртта на Били Личфийлд, Пол Райе не бе присъствал нито на заупокойната служба в църквата, нито на коктейла, който после даде съпругата му. Минди не би се изненадала мошеникът все още да се занимава с въпроса за своите интернет жици, за да може да докаже, че го е сторил точно Сам.

Точно както и Пол Райе, Минди също беше сигурна, че го е направил Сам. Не че щеше да каже на някого, разбира се, включително и на Джеймс. Ала това не бе единствената нейна тайна, която знаеше. Когато влезе в офиса си, тя мина покрай Тайър Кор, който седеше в кабинката си като животно в клетка и преглеждаше дълъг списък с имейли. Минди спря и надникна в кабинката, за да напомни на Тайър кой е шефът тук.

— Принтира ли бележките от вчерашната среща? — попита тя.

Тайър бутна стола си назад и вдигна крака на бюрото си, сякаш се опитваше да оспори властта й.

— Коя среща по-точно? — изгледа я с присвити очи.

— Всичките! — отсече тя, направи крачка напред, но после спря, сякаш току-що се бе сетила за нещо. — И освен това искам да ми принтираш секс рубриката на Лола Фабрикънт!

Когато Минди влезе в кабинета си, Тайър промърмори:

— Не можеш ли да си я прочетеш сама, като всички нормални хора?!

Обаче стана и се запъти през лабиринта от кабинки към принтера, където извади на листи последните блокове от рубриката на Лола. Зачете се за момент и поклати глава. Да, Лола отново чука Джеймс Гуч. Минди толкова ли беше задръстена, че да не разбере, че Лола пише за собствения ѝ съпруг?! Бррр. Това означаваше, че сега между него и Джеймс Гуч има нещо общо. Обаче Джеймс даваше на Лола пари, а тъй като Тайър се радваше на същите привилегии с Лола, обаче безплатно, нямаше право да казва нищо.

— Заповядай! — извика той и със замах постави принтираните страници върху бюрото на Минди.

— Благодаря — кимна тя, без да откъсва поглед от компютъра.

Тайър се загледа в нея за момент, а после попита:

— Мога ли да получа увеличение?

Това определено привлече вниманието ѝ. Тя си сложи очилата за четене, вдигна листите, погледна ги, а после погледна и него.

— Би ли ми припомнил откога работиш тук? — попита.

— От месец.

— Вече ти плащам по сто хиляди долара годишно!

— Не са достатъчно!

— Обади ми се след пет месеца и тогава ще видим какво мога да направя за теб!

„Проклета дърта чанта!“ — помисли си за нея Тайър, докато се връщаше на работното си място. Но колкото и да не му се искаше да признае, Минди не се оказа чак толкова лоша, за колкото я мислеше. Веднъж дори го изведе на бира и започна да му задава всякакви неудобни въпроси като това къде живее и как оцелява. А когато той ѝ каза, че живее на Авеню С, тя се смръщи неодобрително и отсече:

— Не е достатъчно добро за теб! Виждам те на по-шикозно място, като например малка кооперация в Уест Вилидж!

А после му бе дала съвет как да се издигне, като му предложи да си придаде „по-корпоративен“ вид, слагайки си вратовръзка.

И по някаква неизвестна причина той бе решил да послуша съвета ѝ. Когато онази вечер се прибра в отвратителната си дупка, той осъзна, че Минди е напълно права. Тук не беше достатъчно добро за него. Все пак вече беше на двадесет и пет години! На неговата възраст някои мъже бяха дори милиардери, но и той вече изкарваше по сто хиляди годишно — сума, много по-голяма от всичко, за което повечето му връстници можеха само да мечтаят. И тогава, след като огледа „Крейглист“, той откри един апартамент на Кристофър стрийт — със спалня, която бе толкова голяма, че можеше да побере дори голямо легло. И беше за две хиляди и осемстотин на месец, което изяждаше три четвърти от месечния му доход. Но пък си заслужаваше. Ето че и той най-сетне бе започнал да се издига в социалната йерархия!

Седнала зад бюрото си с кацнали на носа очила, Минди внимателно прочете новия блог от секс рубриката на Лола. Това момиче притежаваше невероятен замах в описанието на сексуалния акт — не се ограничаваше само до самото чукане, а предоставяше обилни подробности за физическите характеристики на партньора си. Първите текстове описваха Филип Оукланд, но този и предишният бяха безсъмнено за Джеймс. И макар Лола да наричаше партньора си

„Терминатор“ — нещо, което бе накарало Минди да се засмее на глас, — описанието на пениса му, с онова „съзвездие от миниатюрни бенки на върха, образуващи вероятно Озирис“, подсказваше, че това със сигурност е Джеймс. Издаваха го не само коментарите относно неговия пенис. Издаваха го и типичните думи на Терминатора: „Искам да опозная всяка част от теб! Включително и най-мръсната!“ Това беше абсолютно същият аргумент, който Джеймс беше използвал в ранните години на брака им, когато се бе надявал да получи анален секс.

Сега Минди остави листите с текста на Лола настрана, върна се към компютъра си и набра адреса на агенцията за недвижими имоти на окръг Личфийлд. Там откри снимки и описание на една къща. Миналия уикенд, докато оглеждаха имота, агентката ѝ бе обяснила, че във финансовите граници, които те предлагаха, нямало почти нищо. Все пак тя разполагала с идеалната къща за тях, но пък била малко по-скъпа. Дали не искат все пак да я огледат? Да, искат, потвърди Минди.

Къщата беше почти развалина, доскоро обитавана от възрастен фермер. Но този тип къщи вече почти липсваха от пазара. Все още си вървеше с дванадесетте първоначални акра, а самата къща, строена в края на седемнадесети век, имаше три камини. Имаше и стара ябълкова градина и червена плевня (рушаща се, но пък реставрацията на плевните не излизаше никак скъпо), а освен това бе разположена на една от най-добрите улици в едно от най-ексклузивните градчета на окръг Личфийлд — Роксбъри, Кънектикът. Население — две хиляди и триста души. Но пък какво население! Наблизо са живели Артър Милър и Александър Калдер, както и Уолтър Матау. Филип Рот пък беше само на километри оттук. А самата къща имаше твърда цена — само един милион и деветстотин хиляди долара.

— Твърде много е! — започна да протестира Джеймс в колата под наем, с която се връщаха в града.

— Но пък е идеална! — изтъкна Минди. — Нали чу какво каза агентката по недвижимите имоти? Подобни къщи вече почти не излизат на пазара!

— Чувствам се притеснено от мисълта да похарчим толкова много пари! При това — за една къща! А и тя самата се нуждае от голям ремонт! Знаеш ли колко ще ни струва всичко това? Стотици

хиляди долари! Да, днес разполагаме с пари. Но кой може да каже какво ще стане с нас в бъдеще?!

„Така е — каза си Минди, докато натискаше интеркома на бюрото си. — Кой може са каже?!“

— Тайър — изрече в интеркома, — би ли дошъл при мен, ако обичаш?

— Какво пък има сега? — тросна се Тайър.

Минди се усмихна. Бе много приятно изненадана от господин Тайър Кор. Установи, че той е не само великолепен асистент, но и събрат в съдружието ѝ със злото, параноята и лошите мисли. Напомняше ѝ на нея самата на двадесет и пет и лично тя намираще откровеността му за много освежаваща.

— Трябва да ми принтираш още едно нещо — отбеляза сега. — Но цветно!

Само след няколко минути Тайър се върна с разпечатка на брошурата на къщата. Минди прикрепи с телбод брошурата към двата текста на Лола за Джеймс и лепна върху тях бележка за бързо изпращане. После подаде листите на Тайър и изрече мило:

— Би ли изпратил всичко това на съпруга ми, ако обичаш?

Тайър разгърна набързо страниците, кимна възхитено и отбеляза:

— Това със сигурност ще свърши работа!

— Благодаря ти! — кимна усмихната Минди и го отпрати.

Тайър извика куриерската служба, за да изпрати пратката.

Сложи листите в голям официален плик и докато го правеше, се изкиска тихичко. Месеци наред се бе присмивал на Минди Гуч и макар и сега понякога да я намираще за малко абсурдна, не можеше да не ѝ отдаде дължимото. Тази жена беше наистина безмилостна!

Два часа по-късно Минди се обади на Джеймс.

— Получи ли пратката ми?

Джеймс смотолев и ужасеното си съгласие.

— Е, от известно време много мисля по този въпрос — продължи тя. — И накрая реших: *искам* да купим тази къща! Веднага! Не желая да чакам и един ден повече! Още сега ще се обадя на агентката по недвижимите имоти и ще направя оферта!

— Страхотно — изломоти Джеймс, твърде уплашен, за да имитира ентусиазъм.

Минди се облегна назад в стола си, уви кабела на телефона около пръста си и изрече мило:

— Направо нямам търпение да започнем ремонта! Хрумнаха ми страхотни идеи! А, между другото, как върви новата ти книга? Напредваш ли?

* * *

В апартамента на последните етажи на № 1 Ана-Лиза Райе се занимаваше със схемата за настаняване на гостите за галавечерята на фондацията „Цар Давид“. Номерираще масите и местата и сверяваше имената със списъка, обхващащ двадесет листа. Работата, както обикновено, бе крайно досадна, но все пак някой трябваше да я свърши, а сега, след като тя бе заменила Кони Брюър като председател на организационния комитет по събитието, това задължение се падаше на нея. Ана-Лиза имаше усещането, че на Кони никак не ѝ се искаше да се разделя с позицията си, но с оглед предстоящия съдебен процес срещу Санди останалите членове на организационния комитет не смятаха, че участието на Кони ще се отрази благотворно на каузата им. Присъствието на Кони щеше да напомни на хората за скандала с кръста на Кървавата Мери и вместо да отразяват самото събитие, репортерите отново щяха да се насочат към семейство Брюър.

Благотворителният бал беше само след четири дена и се очакваше да бъде още по-грандиозен, отколкото миналата година. Бяха поканили за участие Род Стюарт, а Шайфър Даймънд бе дала съгласието си да бъде домакин на събитието. След смъртта на Били двете с Ана-Лиза бяха станали много близки — първоначално се утешаваха взаимно за загубата на добрия си приятел, а след това общата им скръб стана отлична основа за едно хубаво приятелство. В ролята си на обществени личности, двете лесно откриха общи неща помежду си. Шайфър предложи на Ана-Лиза да наеме нейната отговорничка за връзки с обществеността — Карен. Ана-Лиза, от своя страна, ѝ предостави лудата си стилистка Норийн. В момента снимките на следващите епизоди на „Майка игуменка“ бяха временно замразени, затова Шайфър често се качваше при Ана-Лиза за сутрешното кафе, което двете предпочитаха на пият на терасата. Често

към тях се присъединяваше и Енид. Ана-Лиза обожаваше тези моменти със своите съседки. Да, Енид бе напълно права — една кооперация беше като голямо семейство, а чудатостите на отделните собственици — повод не за озлобление, а за приятелски закачки.

— Минди Гуч най-сетне послуша съвета ми и взе на работа Тайър Кор! — съобщи радостно Енид една сутрин. — Което ще рече, че вече няма да има нужда да се притесняваме за него. А през това време Джеймс има любовна връзка с Лола Фабрикънт!

— Бедното момиче! — отбеляза Шайфър.

— Коя — Минди или Лола? — не разбра Ана-Лиза.

— Всъщност, и двете — отговори след кратък размисъл Шайфър.

— Я не я съжалявайте тази Лола! — сръза ги безапелационно Енид. — Тя само търси мъж, който да я издържа! По-лоша е даже от Флоси Дейвис! Единствената причина, поради която беше с Филип, бе, за да живее на № 1 и да харчи парите му!

— Енид, не смяташ ли, че си малко по-жестока с нея, отколкото трябва? — намеси се Шайфър.

— В никакъв случай! С подобни момиченца човек трябва да бъде много внимателен! Не забравяйте, че зад гърба на Филип тя спеше с Тайър Кор! Имам чувството, че е като вируса на грипа — колкото и да се ваксинираш, тя пак се завръща! — заключи възрастната жена.

— А защо изобщо се връща? — изуми се Ана-Лиза.

— От чист инат. И криворазбрана гордост. Но няма да стигне далече, помнете ми думата! — отсече Енид.

И сега, припомняйки си този разговор, Ана-Лиза осъзна, че няма право да вини Лола, задето толкова настоява да живее на № 1. Подобно на Енид и Шайфър, тя същото бе обикнала тази сграда. Единственият проблем в нейния случай бе Пол. След като разбра за годежа на Шайфър и Филип, той бе започнал да я притиска да използва влиянието си, за да накара Филип и Енид да му продадат апартаментите си. Излизаше с довода, че сега, след като младоженците ще имат нужда от по-голям апартамент, Енид вероятно също ще иска да се изсели. Ана-Лиза даде всичко от себе си, за да го разубеди. Знаеше, че Шайфър и Енид бяха решили да си разменят жилищата, а после новата семейна двойка щеше да обедини двата по-малки апартамента на тринадесетия етаж в един. Като разбра, че неговата няма да мине, Пол излезе с друго предложение — те с Ана-Лиза да се

преместят в по-голям апартамент, нещо в границите на поне четиридесет милиона долара. Ана-Лиза се възпротиви и на тази идея. „Това е твърде много, Пол!“ — изтъкна, започвайки да се пита откъде у него това бясно желание за все повече и все по-голямото и кога смята най-сетне да сложи точка. Така за момента бяха престанали да говорят по тази тема, но обсебеността на Пол не му даваше мира — реши, че трябва да си купи самолет, новия „Джи 6“, който щеше да му бъде доставен след две години. Пол даде депозит от двадесет милиона долара, но после не спря да се оплаква от това колко бил несправедлив животът, защото сложили името му едва на петнадесето място в списъка на чакащите, а не на първо. Ана-Лиза не можеше да не забележи, че манията му да стане едва ли не господар на света придобива все по-опасни и тревожни размери. Дотолкова, че вече бе спрял да се контролира — оня ден например бе хвърлил една кристална ваза по Мария, защото пропуснала моментално да го информира за пристигането на две нови рибки. Всяка от тях му струвала по над сто хиляди долара и били специална доставка направо от Япония. Обаче прислужницата нямала никаква представа за всички тези факти и оставила рибките в техните контейнери за пет фатални часа, през които те като нищо можели да умрат. Мария напусна, разбира се, и Ана-Лиза беше принудена да ѝ плати двеста хиляди долара неустойка — годишната ѝ заплата, — за да я мотивира да не пуска жалба за тормоз срещу Пол. След това нае не една, а две прислужници, което като че ли умилостиви Пол. Той веднага настоя една от прислужниците да се занимава изцяло и само с рибките му, да дава денонощни дежурства при тях. Макар и притеснително, това искане буквално бледнееше в сравнение с отношението на Пол към Сам.

— Той го е извършил! — заяви с блеснали очи той една вечер. — Копеленцето му мръсно! Този твой приятел, Сам Гуч!

— Говориш глупости, Пол! — контрира го Ана-Лиза.

— Сигурен съм, че е той!

— Откъде си толкова сигурен?

— Той ме погледна по странен начин! В асансьора!

— Тринадесетгодишно момче те е изгледало?! И това е било достатъчно, за да разбереш, че точно той го е направил? — извика Ана-Лиза, останала без сили.

— Пуснах след него хрътките.

Ана-Лиза остави вилицата си и отсече:

— Стига вече с това!

— Да, обаче ми струваше двадесет и шест милиона долара!

— Нали и без това след този ден печелиш по стотици милиони!

Какво са двадесет и шест милиона в сравнение с тях?!

— Двадесет и шест процента! — изрева Пол.

Ана-Лиза смяташе, че Пол си внушава участието на Сам в покушението срещу техните кабели за интернет и че само блъфтира, когато каза, че е наел детективи да го следят. Ала няколко вечери по-късно, докато се приготвяше за лягане, тя завари съпруга си да чете някакъв документ, който не приличаше нито на обичайните му графики, нито на редовните числа, с които се приспиваше.

— Какво е това? — попита.

Пол вдигна очи от листите и отговори:

— Ежедневният доклад за Сам Гуч. От частния ми детектив.

Ана-Лиза грабна листите от ръцете му и започна да чете:

„Заподозреният беше на баскетболното игрище на Шесто авеню... Заподозреният присъства на учебно посещение в Музея на науката и технологиите... Заподозреният влезе на Парк авеню В742 и остана там в продължение на три часа, след което излезе и мина през подлеза на Лексингтън авеню към Четиринадесета улица...“

— О, Пол! — извика отвратно тя и накъса доклада на парчета.

— По-добре да не го беше правила — отбеляза съпругът ѝ, когато тя се върна в леглото.

— По-добре и *ти* да не го беше правил! — сръза го тя и изгаси лампата.

И сега, винаги когато си помислеше за Пол, стомахът ѝ се свиваше на топка. Между количеството пари, което той трупаше, и психическото му състояние се забелязваше обратнопропорционална зависимост. Колкото повече ставаха парите, толкова по-неуравновесен ставаше той, а сега, когато Санди Брюър се бе концентрирал изцяло в подготовката на защитата си пред съда, не оставаше никой, който да дърпа юздите на Пол Райе.

Ана-Лиза сложи настрана схемата за благотворителния бал и се качи на горния етаж, за да се преоблече. Снемането на показания за предстоящото съдебно дело срещу Санди беше започнало и тъй като

бяха сред малцината, зърнали кръста у тях, Ана-Лиза и Пол също бяха в списъка на прокурора. Пол бе дал показанията си предния ден и следвайки указанията на своя адвокат, бе заявил, че няма никакви спомени да е виждал кръста, нито да е чувал за него, както и че няма никаква представа за участието на Били Личфийлд в тази история. Единственото, което си спомнял за последния, е, че той като че ли е бил познат на съпругата му. Санди Брюър, който бе присъствал на снемането на показанията на Пол, бе приел с облекчение лошата памет на съдружника си. Обаче Пол наистина не знаеше толкова, колкото знаеше Ана-Лиза и като че ли за да влоши и без това трудната ситуация, адвокатът им я бе предупредил, че днес на снемането на показанията щяла да присъства Кони Брюър. Така това щеше да бъде първата среща между двете жени от месеци насам.

Ана-Лиза извади от гардероба си бял костюм с панталон от габардин, който Били със сигурност би одобрил. Всеки път, когато се замислеше за него, тя се изпълваше с тъга и не малка доза горчивина. Смъртта му се бе оказала както безсмислена, така и излишна.

Снемането на показанията се провеждаше в залата за срещи на адвокатската фирма на семейство Брюър. Санди отсъстваше, но Кони вече бе настанена между двама от членовете на правния екип на фамилия Брюър. Начело на масата седеше прокурорът на щата. Кони изглеждаше унила и уплашена.

— Да започваме, госпожо Райе! — обяви прокурорът. Беше облечен в безформен костюм и имаше циреи по кожата. — Виждали ли сте някога кръстът на Кървавата Мери?

Ана-Лиза погледна към Кони, която се бе вторачила в ръцете си, и отговори:

— Не знам.

— Какво имате предвид с това, че не знаете?

— Да, Кони наистина ми показва някакъв кръст, но не мога да твърдя, че е бил точно кръстът на Кървавата Мери.

— Как ви го описа?

— Каза ми, че някога принадлежал на кралица. Но на мен ми се стори толкова бутафорен, че го приех за театрален реквизит.

— Някога разговаряли ли сте с Били Личфийлд за този кръст?

— Не, не сме! — излъга Ана-Лиза, без да й мигне окото. Били бе загубил живота си заради тази история! Това не му ли беше

достатъчно?!

Разпитът продължи още цял час, а накрая, когато прокурорът освободи Ана-Лиза, Кони се изправи и я придружи до асансьора.

— Благодаря ти, че дойде — промърмори тя.

— О, Кони! — възкликна Ана-Лиза. — Това е най-малкото, което можех да направя за теб! Как си ти? Ще обядваме ли някога?

— Може би — отговори колебливо Кони. — Когато всичко това приключи.

— Ще приключи, повярвай ми! И то скоро!

— Вече не знам — въздъхна Кони. — Асоциацията на финансистите замрази правото на Санди да търгува, защото бил обект на разследване, така че сега не печелим нищо. Решихме да продадем апартамента. Таксите на тези адвокати са огромни! Освен това, дори и Санди да се отърве от затвора, не мисля, че ще можем да продължаваме да живеем в Ню Йорк.

— Съжалявам — въздъхна Ана-Лиза.

Кони сви рамене и отбеляза:

— Е, нищо. Това е просто едно от многото места за живеене. Мисля, че трябва да се преместим в щат, където никой не ни познава, например Монтана.

Тази вечер, когато Пол се прибра, Ана-Лиза се опита да му разкаже за деня си. Когато влезе в кабинета му, го завари пред гигантския му аквариум да съзерцава безценните си рибки.

— Кони ми каза, че ще се наложи да продадат апартамента — започна Ана-Лиза.

— Така ли? И колко ще искат за него?

Тя го изгледа слисана и отговори:

— Не съм я питала! Не знам защо, но ми се стори нетактично.

— Бихме могли да го купим — отсече Пол. — По-голям е от този тук. Освен това сега са отчаяни, така че може би ще успеем да им го измъкнем на добра цена! Напоследък цените на недвижимите имоти падат. Ще бъдат принудени да продават бързо.

Ана-Лиза се вторачи в съпруга си и страхът отново сви сърцето ѝ.

— Пол — изрече предпазливо, — не искам да се местим!

— Може и да не искаш — изсъска Пол, без да сваля очи от рибките си, — но тук аз съм човекът е парите! Така че ще стане така,

както аз реша!

Ана-Лиза се вкамени от ужас. А после, отстъпвайки бавно назад, сякаш съпругът ѝ бе окончателно откачил и вече не можеше да му се вярва какво ще направи, тя се насочи към вратата. Спря за момент и изрече тихо:

— Както кажеш, Пол.

Излезе и тихо затвори вратите зад себе си.

* * *

На следващата сутрин Лола Фабрикънт се събуди в дванадесет на обяд. Беше гроги, главата я цепеше неудържимо. Все пак успя да се измъкне от леглото, взе си хапче за главоболие и влезе в банята, за да разгледа лицето си. Въпреки количеството алкохол, което бе погълнала през нощта на партито по случай рождения ден на един прочут рапър, кожата ѝ изглеждаше така, сякаш току-що се бе завърнала от някой спа курорт. През последните два месеца тя бе разбрала, че независимо с какво тъпчеше тялото си и независимо на какво го подлагаше, лицето ѝ никога не я издаваше.

За нещастие не същото можеше да се каже за нейния апартамент. Миниатюрната баня бе потънала в мръсотия — наоколо се въргаляха гримове, всевъзможни кремове и лосиони, а на пода до тоалетната чиния лежаха сутиен и бикини на „Ла Перла“, очакващи да бъдат изпрани някой ден. Но напоследък не ѝ оставаше никакво време за домакинстване, поради което апартаментът ѝ се превръщаше — по думите на Джеймс Гуч — в кочина. „Тогава ми наеми чистачка!“ — бе го срязала тя, допълвайки, че състоянието на жилището ѝ като че ли не му пречеше да идва всеки ден тук.

Пъхна се в малката душ-кабина, която бе толкова миниатюрна, че тя си удари лакътя, като се присягаше за шампоана си, и това отново ѝ напомни колко много мрази това място. Даже Тайър Кор бе успял да се уреди е по-голям апартамент в по-добър квартал — факт, който той не се уморяваше да изтъква пред нея. Откакто бе започнал работа за Минди Гуч, Тайър се вманиачаваше все повече и повече по идеята да прави кариера и въпреки че според Лола той не бе нищо друго, освен „славна секретарка“, все пак притежаваше визитна картичка, която го

определяше като съдружник. Двамата продължаваха да се виждат, но само късно вечер. А после, след дългите нощи по клубовете, когато осъзнаваше, че ще се прибере в празния си апартамент и ще се чувства самотна, Лола му се обаждаше с молба той да я приюти при себе си. Тайър обикновено се съгласяваше, но я караше да излиза с него в осем и половина сутринта, излизайки с аргумента, че вече не може да ѝ повери жилището си, защото сега, когато вече си има свестен апартамент, държи да го съхрани в този вид.

Докато мажеше косата си с балсам, Лола се успокояваше с мисълта, че не след дълго и тя ще си има по-голям апартамент. Например този следобед трябваше да отиде на кастинг за някакво риалити шоу. Тъй като филмът „Сексът и градът“ бе пожънал феноменален успех, някои продуценти бяха решили, че могат да направят по него риалити шоу. Били прочели секс рубриката ѝ и се бяха свързали с нея по нейния фейсбук, за да ѝ кажат, че тя би била превъзходно копие на Саманта, при това в реалния живот. Лола се бе съгласила да отиде и сега не можеше да си представи, че няма да ѝ дадат ролята. Така през последните дни тя непрекъснато виждаше лицето си на корицата на списание „Стар“, като онези момичета от „Сълмовете“. Щеше да стане много по-известна от Шайфър Даймънд и така ще натрие носа на фидип и на Енид Мърл! И първото, което щеше да направи с парите си, ще бъде да си купи апартамент в № 1, пък бил той и най-малкият. И щеше да преследва като призрак Филип, Енид и Шайфър Даймънд до края на дните им.

Кастингът беше в два, което ѝ оставяше достатъчно време, за да си купи нов тоалет и да се приготви. Сега тя се уви е хавлията си, измъкна изпод леглото една кутия от обувки и преброи парите си. Бяха изминали цели два дена, докато се възстанови от атаката на Енид Мърл по вестниците, но все пак се бе възстановила. И когато това стана, бе изтъкнала пред Марке, че сега, когато била наистина прочута, той трябвало да започне да ѝ плаща повече. Бе поискала пет хиляди долара, което го бе довело до истеричен пристъп, но накрая се бе съгласил да повиши заплащането ѝ на две хиляди долара на парче. И така, добавени към нейните си осем хиляди долара, парите ставаха десет хиляди; отделно бяха десетте хиляди от Филип Оукланд, както и двете хиляди, които редовно получаваше от Джеймс Гуч. И като се имаше предвид, че Джеймс ѝ плащаше наема и храната, тя бе успяла

да спести двадесет хиляди долара. Сега тя извади от кутията си три хиляди долара в стотачки, които смяташе да похарчи за нещо скандално, като например нещо на Александър Маккуин.

Още с влизането си в бутика на Четиринадесета улица, тя автоматично забеляза чифт велурени ботуши над коляното, със странични катарамии. Докато ги пробваше, продавачката не спираше да се възторгва как тези ботуши като че ли били правени точно за нея — на Лола това ѝ стигаше. Купи ботушите, които ѝ излязоха за две хиляди долара, и ги отнесе доволно вкъщи в една огромна кутия. След това ги obu, облече си роклята на Ерве Лежер, която си бе купила преди няколко седмици, погледна се в огледалото и изрече на глас:

— Страхотно!

Изпълнена със самоувереност, тя хвана такси за мястото на кастинга, макар че той се провеждаше само на седем пресечки от квартирата ѝ в офисите на един известен кастинг директор. Когато влезе в сградата, Лола се озова в асансьора още с цяла група момичета, които очевидно също отиваха на прослушването. Огледа ги и стигна до заключението, че тя е по-хубава от тях и следователно няма за какво да се притеснява. Но когато вратите на асансьора се отвориха на петнадесетия етаж, коридорът се оказа пълен с още много момичета от всякакви цветове и размери, които чакаха на дълга опашка, виеща се до безкрай.

Сигурно имаше някаква грешка! Опашката се извиваше и свършваше в малка чакалня. Наоколо се разхождаше едно момиче с клипборд. Лола я спря и отсече:

— Извинете, но аз съм Лола Фабрикънт! Имам уговорка за два часа!

— Съжалявам, но кастингът е открит за всички. Ще трябва да изчакате реда си на опашката!

— Аз не чакам по опашки! — извика Лола. — Аз съм автор на секс рубрика! Продуцентите ми се обадиха лично, за да ме поканят тук!

— Ако не си изчакате реда на опашката като всички останали, няма да влезете на прослушването!

Лола се размърмори и заоплакваше, но накрая се подреди на опашката.

Бе принудена да чака цели два часа. Накрая, след като напусна коридора и влезе в малката чакалня, дойде и нейният ред. Озова се в огромна зала за репетиции, където зад дълга маса се бяха подредили четирима души.

— Име? — попита един от тях.

— Лола Фабрикънт! — отсече тя и отметна назад коса.

— Носите ли снимка или резюме?

— Не са ми необходими! — срязва ги Лола, изумена, че не знаят коя е. — Имам си собствена интернет рубрика! И снимката ми е непрекъснато онлайн!

Поканиха я да седне на малък стол. Някакъв мъж насочи срещу нея камера, а продуцентите започнаха да задават въпроси.

— Защо дойдохте в Ню Йорк?

— Аз... — отвори уста Лола и замръзна.

— Хайде отново. Защо дойдохте в Ню Йорк?

— Защото... — опита се да продължи Лола, но се задуши от броя на възможните обяснения. Дали да им разкаже за Уиндзор Пайнс и за това как открай време си е знаела, че е родена за велики дела? Или може би ще прозвучи твърде арогантно? Може пък да започне с историята за Филип. Или как открай време се възприема като една от героините от „Сексът и градът“. Но и това не беше напълно вярно. Онези жени в книгата бяха много стари, а тя беше в цветуща младост.

— Мммм... Лола? — обади се някой пред нея.

— Да? — вдигна очи тя.

— Ще отговориш ли на въпроса ни?

Лола се изчерви и отвори уста.

— Дойдох в Ню Йорк... — И мозъкът ѝ изключи. Тотално.

— Благодарим ти — изрече един от продуцентите.

— Какво?! — слиса се тя и чак подскочи.

— Можеш да си вървиш.

— Свършихме ли?

— Да.

Тя се изправи.

— Това ли е всичко?

— Да, Лола. Ти не си точно това, което търсим, но ти благодарим за присъствието!

— Ама...

— Довиждане!

И докато тя успее да каже каквото и да било, един от тях стана, отвори врата и извика:

— Следващата!

Напълно замаяна, Лола влезе в асансьора. Какво стана току-що, за бога? Издъни ли се? Тръгна надолу по Девето авеню е чувство на празнота, което после се замени с гняв, а след това с дълбока тъга, сякаш някой бе издъхнал пред очите ѝ. И докато се изкачваше унило по изтърканите стълби към квартирата си, тя се запита дали човекът, който току-що бе умрял, не е самата тя.

Хвърли се на неоправеното си легло и се вторачи в кафявите петна от влага по тавана. Бе заложила цялото си бъдеще на този кастинг — бе напълно сигурна, че ще получи ролята. А сега, само два часа по-късно, всичко беше свършило. И какво ще прави сега с живота си? Претърколи се и провери имейлите си. Имаше един от майка ѝ, с който ѝ пожелаваше късмет на прослушването, както и есемес от Джеймс. Аха, Джеймс! Поне все още имаше него! „Обади ми се!“ — ѝ бе написал той.

Тя набра номера му. Беше почти пет часът, което означаваше, че вече е твърде късно да го търси вкъщи, тъй като жена му много често се прибираше по-рано от работа. Но точно сега на Лола въобще не ѝ пукаше.

— Ало? — прошепна в другия край Джеймс.

— Аз съм, Лола.

— Може ли да ти звънна след малко?

— Разбира се — отговори тя и затвори.

Изправи се и захвърли телефона на леглото си. А след това започна да крачи напред-назад пред евтино то стенно огледало, което бе подпряла на една от празните стени. Изглеждаше толкова добре! Какво им бе станало на онези продуценти?! Защо не я видяха такава, каквата е?! Лола затвори очи и поклати глава, едва овладявайки се да не заплаче. Ню Йорк не беше справедлив. Нищо тук не беше честно! Живееше в Ню Йорк вече цяла година и не бе успяла да свърши нито едно нещо както трябва. Всичко се бе провалило — и с Филип, и с така наречената ѝ кариера, и даже с Тайър Кор. Телефонът ѝ иззвъня — беше Джеймс.

— Какво? — тросна му се вбесено тя. А после, когато се сети, че Джеймс е единственото канарче, с което разполагаше на този етап, смекчи тона си и измърка: — Искаш ли да дойдеш при мен?

Джеймс бе излязъл да разходи Скипи, защото не смееше да ѝ се обади от апартамента си.

— Трябва да поговорим по този въпрос — изрече сковано той.

— Добре де, тогава ела?

— Не мога! — просъска той, като се огледа, за да се увери, че никой не го подслушва. — Жена ми е разбрала! За нас!

— Какво?! — изпищя Лола.

— Спокойно, не е чак толкова лошо — успокои я Джеймс. — Открила е твоята секс рубрика. И очевидно я е прочела.

— И сега какво смята да прави? — извика нетърпеливо Лола. Ако Минди решише да се разведе с Джеймс, това бе превъзходна възможност да грабне и него, и парите му!

— Нямам представа — прошепна той. — Засега не ми казва нищо. Но скоро и това ще стане!

— А какво по-точно ти каза? — подпита го Лола с все по-нарастващо раздражение.

— Каза, че трябвало да купим една къща. В провинцията.

— Е, и?! — сви рамене Лола. — Ще се разведете и тя ще отиде да живее в провинцията, а ти ще си останеш в големия град! „А аз веднага ще се настаня при теб!“ — допълни наум.

— Нещата не са чак толкова прости — изрече предпазливо Джеймс. — Двамата с Минди... сме женени от петнадесет години. Имаме син! Ако се разведем, ще трябва да ѝ дам половината от имуществото си. Или по-скоро всичко. А аз не съм много сигурен, че искам да го направя. Трябва да се заемам с нов роман и освен това не искам да напускам сина си!

Лола не можеше повече да го търпи. Прекъсна го и със стоманен глас изрече:

— Какво се опитваш да ми кажеш, Джеймс?

— Че не можем да се виждаме повече! — побърза да изрече той.

Това вече преля чашата на търпението на горкото момиче.

— И ти, и Филип Оукланд сте все един дол дренки! Всички сте еднакви! Всички сте мръсници! Мижитурки! *Отвращавате* ме, Джеймс! Всички мъже ме отвращавате!

ДЕЙСТВИЕ ПЕТО

Непосредствено преди процеса срещу Санди Брюър вестник „Ню Йорк таймс“ публикува серия статии относно кръста на Кървавата Мери. Един прочут историк разказа как през последните четиристотин години този кръст е станал причина не за едно, а за множество престъпления, в това число и убийство. През осемнадесети век свещеникът, назначен за охраняване на съкровищата на Франция, бил жестоко посечен по време на обир на сакристията. Списъкът на откраднатите при този обир вещи включвал четири франка, нощно гърне и въпросния кръст. Предполагало се, че крадците изобщо нямали представа за стойността на последната от находките си, тъй като продали кръста на някакъв пътуващ търговец. Оттам кръстът се появил като част от наследството на овдовяла стара херцогиня — някоя си Ермион Белвоар. След смъртта ѝ той отново изчезнал.

Но сега кръстът отново бе излязъл на светло и ето че на Санди Брюър му предстоеше да бъде съден за кражба на исторически ценности. Ана-Лиза бе убедена, че ако Били Личфийлд беше останал жив, сигурно щеше да поеме цялата вина за това престъпление. Ала мъртвите не можеха да говорят, поради което защитата на Санди не успя да открие нито мистериозната дървена кутия, оставена на Били в завещанието на госпожа Луиз Хаутън, нито каквото и да било друго, свързващо починалия с престъплението. Поради тази причина прокуратурата насочи целия си гняв срещу Санди Брюър. Той се опита да измоли сделка, като предложи огромна сума от над десет милиона долара, но през месеците след повдигането на обвинението срещу него стоковият пазар се бе сгромолясал, цените на нефта бяха скочили и обикновените хора ежедневно губеха къщите и спестяванията си. Рецесията вече беше точно зад ъгъла, ако не и в задния двор на държавата. Това даде основание на главния прокурор да заключи, че народът не би приел нищо друго, освен главата на този гротескно богат хеджфондър, който не само че е натрупал повече, отколкото е човешки

възможно, източвайки средствата на обикновения човек, но на всичко отгоре е посегнал и на националното богатство на страната си.

Като естествена последица от целия този медиен шум дойде и подновеният интерес към госпожа Луиз Хаутън. В резултат на това следващата от поредицата статии в „Ню Йорк таймс“ разглеждаше нейното дело, личността и мотивите ѝ. Статията разкриваше, че през седемдесетте, когато музеят „Метрополитън“ е бил на крачка от фалита, госпожа Хаутън еднолично спасила тази свята американска институция с дарение от десет милиона долара. Но дори и споменът за нейното благородство и безкрайна щедрост не успя да спре отново бликналия поток на мълвата, че именно тя е отмъкнала от музея кръста на Кървавата Мери. По този повод бяха взети интервюта от неколцина достопочтени дами, които са я познавали, в това число и от Енид, която упорито настояваше, че госпожа Хаутън е била неспособна да извърши подобно злодеяние. После някой си спомни, че клюката била тръгнала от Флоси Дейвис, и един репортер се опита да влезе при старицата, обаче Енид се намеси и учтиво го помоли да си върви. Обясни, че Флоси била вече много възрастна жена, имала деменция и се разстройвала много лесно. И едно интервю като нищо би могло да я убие.

Превъзходно уцелвайки момента, аукционната къща „Сотбис“ проведе грандиозен търг за продажба на бижутата на госпожа Луиз Хаутън. Изгаряйки от любопитство да научи нещо повече за бившата собственичка на своя апартамент, Ана-Лиза Райе бе в първите редици на наддаващите. По принцип не бе голяма любителка на бижутата, но докато съзерцаваше изложените в кадифени кутии скъпоценности на госпожа Хаутън, усети, че я обхваща странна носталгия. Вероятно някакво усещане за свързващата нишка на традицията и за това как животът на една жена може да повлияе живота на друга. Може би точно затова майките оставяха в наследство бижутата си на своите дъщери. С предаването на собствеността те сякаш прехвърляха цялата си женска сила и власт в ръцете на следващото поколение. Но освен това оставаше и въпросът за принадлежността, за това, че нещата трябва да си стоят на правилното място. Изхождайки от всички тези разумни и по-скоро емоционални аргументи, тя стигна до заключението, че бижутата на госпожа Хаутън трябваше да си останат там, където винаги са били — в големия триетажен апартамент на

Пето авеню № 1. И така, наддавайки ожесточено по време на търга, тя успя да изкупи дванадесет от тях. А когато ги донесе в дома си и подреди огромните кадифени кутии за бижута върху бюрото си, се изпълни със странното и напълно необяснимо чувство, че най-сетне апартаментът ѝ е завършен.

Надали имаше по-подходящ момент за първи път да излезе сред обществото с бижутата на госпожа Луиз Хаутън от големия благотворителен бал на фондация „Цар Давид“. И сега, застанала пред огледалото в обширната си мраморна баня, тя сложи на ушите си чифт обици е диаманти и перли, а после се отдръпна назад, за да се огледа. Огромните перли бяха в естествено жълт цвят, който отлично допълваше червеникаво-кестенявата ѝ коса и сивите ѝ очи. Това я накара да си спомни отново за Били и за това колко би бил доволен и от вида на апартаментата, и от нея самата. Докато поставяше обичите в най-подходяща за лицето си позиция, беше стресната от гласа на Пол.

— За какво си мислиш?

Тя се обърна и го видя, застанал на прага и вторачен изпитателно в нея.

— За нищо — побърза да отговори, а после добави: — Ти какво правиш толкова рано у дома? Мислех си, че ще ме чакаш направо на бала!

— Промених решението си — отсече той. — Това е нашата голяма вечер! И реших, че още от самото начало трябва да бъдем заедно!

— Много мило от твоя страна.

— Не звучиш особено щастлива.

— Напротив, щастлива съм, Пол. Просто си мислех за Били Личфийлд. Това е всичко.

— Пак ли? — изръмжа съпругът ѝ.

— Да, пак! — натърти тя. — Той беше мой приятел! И вероятно никога няма да спра да мисля за него!

— И защо? — изненада се Пол. — Та той е мъртъв!

— Да, така е — отбеляза е горчивина тя, мина покрай него и влезе в голямата спалня. — Но ако Санди не беше хванат, той все още щеше да е жив! — Отвори гардероба си и отбеляза: — Ти не трябва ли вече да се приготвяш?

— Какво общо може да има Били с всичко това? — не се отказваше от темата съпругът ѝ, като междувременно събу обувките си и започна да разхлабва вратовръзката си. — Искam най-сетне да престанеш да мислиш за този Били Личфийлд!

— Да не би вече да си станал мисловна полиция?

— Просто е време да продължиш напред — отбеляза той, докато разкопчаваше ризата си.

— Защото именно Били е продал на Санди кръста! — извика внезапно тя. — Санди сигурно ти е казал.

— Не ми е казвал — отбеляза спокойно Пол. — Но във всяка бизнес маневра съществува по някой случаен елемент, който човек не може да предвиди. Очевидно в дадения случай този случаен елемент е бил Били Личфийлд!

— Какви ги говориш, Пол? — извиси глас Ана-Лиза, като излезе от гардеробната си със златисти обувки с висок ток в ръка. — Каква бизнес маневра? — Отвори кутията за бижута и извади оттам една гривна от платина и диаманти, която също бе принадлежала на госпожа Луиз Хаутън.

— Говоря за Санди Брюър — поясни Пол. — Ако не го бях отстранил, сега нямаше да седиш тук и да си слагаш бижутата на госпожа Хаутън!

Ана-Лиза се вцепени.

— Какво искаш да кажеш? — попита накрая, като се опитваше да си сложи гривната.

— Хайде, стига! Отлично знаеш, че Санди се канеше да ме уволни! Заради онзи дребен пропуск по китайската сделка. Откъде можех да зная, че Били Личфийлд е замесен със Санди и кръста?! Но ако наистина държиш да стигнеш до дъното на нещата, в крайна сметка се оказва, че всичко това е по вина на Сам Гуч! Ако Сам не ни беше срязал жиците, нямаше да бъда принуден да направя онова, което направих!

— А ти какво точно направи, Пол?

— Изпратих имейл до „Таймс“ във връзка с кръста — отговори делово Пол, докато изпъваше врат, за да стегне вратовръзката си. — Детска игра! Като на домино — бутваш една плочка и всичките след нея падат!

— А аз си мислех, че Крейг Акио е изпратил имейла — отбеляза Ана-Лиза, като полагаше огромни усилия да звучи естествено.

— Това също беше детска игра — махна с ръка съпругът ѝ. — Фалшив имейл адрес — всеки може да го направи! — облече си фрака. — Но този удар определено си го биваше! Брилянтно изпълнение! Великолепен начин да се отървеш от двама души наведнъж, като ги оставиш да се изтрепят взаимно!

— Божичко, Пол! — възкликна Ана-Лиза с леко треперещ глас. — Възможно ли е някой около теб да се чувства в безопасност?

— Не и в тази сграда! — отсече той, като се насочваше към гардероба си. — Все още не съм измислил как да се отърва от онази проклета Минди Гуч и копеленцето ѝ Сам! А когато ги изхвърля, смятам да върна апартамента им към първоначалната му слава — на огромен склад.

Той нахлузи елегантните си официални обувки и ѝ подаде ръка.

— Готова ли си? — А когато видя, че тя все още се опитва да си сложи гривната, предложи: — Дай да ти помогна!

— Не! — дръпна ръка тя. И точно в този момент халкичките щракнаха в леглата си. Засмивайки се нервно, тя добави: — Няма проблеми! Ето че успях и сама!

* * *

Първото нещо, което Ана-Лиза направи, когато пое председателството на комитета по организирането на благотворителния бал, бе да прехвърли събитието в наскоро ремонтирания хотел „Плаза“. Сега, докато слизаше от лимузината, която Ана-Лиза специално ѝ бе изпратила, Енид Мърл кимна одобрително. „С реставрирането на този велик хотел вероятно и самият Ню Йорк възвръща старата си слава“ — мислеше си тя, докато се изкачваше по огромния червен килим, отвеждащ към централния вход. От двете страни беше строена задължителната тълпа папарацци и чувайки името си, Енид спря за момент и кимна усмихнато, безсъмнено поласкана от факта, че те все още държаха да имат и нейната снимка. Вътре беше строен шотландски оркестър гайдари.

Сякаш от нищото до нея се материализира млад мъж в черен костюм, подаде ѝ ръка и изрече:

— Ето ви и вас, госпожо Мърл! Ана-Лиза Райе ме помоли да ви ескортирам до залата!

— Благодаря ви! — усмихна се отново поласкана Енид.

Филип бе предложил да дойде с нея — както в доброто старо време, — но Енид му беше отказала. Заяви, че ще се справи идеално и сама, а освен това сега, когато вече беше сгоден, редното бе да се появи е годеницата си. Подчерта, че е крайно време всички да продължат напред. Поради което Филип и Шайфър бяха тръгнали напред, за да доставят удоволствие на пресата — точно така, както и трябваше да бъде.

Събитието щеше да се проведе в златистобялата бална зала, която се намираше на третия етаж. Досега Енид винаги се бе качвала по стълбите, които бяха мраморни и я караха да се чувства като във филм, но сега любезният млад човек я отведе директно към асансьора. Когато влязоха, Енид погледна металната кутия и поклати глава.

— Някак си няма същият ефект! — промърмори.

— Моля? — погледна я неразбиращо младежът.

— Нищо, нищо. Няма значение.

Когато вратите на асансьора се отвориха, пред тях се разкри огромно фоайе, където при подобни случаи се провеждаше коктейлната част. Когато се огледа и видя, че всъщност нищо около нея не се е променило, Енид се почувства като че ли по-добре. И тогава от залата се появи и Ана-Лиза Райе, целуна я и по двете бузи и възкликна:

— Много се радвам, че успя да се присъединиш към нас!

— О, за нищо на света не бих пропуснала подобно събитие, скъпа! — усмихна се благо Енид. — Първото ти самостоятелно благотворително събитие! При това и председател на организационния комитет! Нали ще изнесеш реч? Председателят на комитета винаги изнася реч!

— Разбира се. Надрасках си нещо този следобед.

— Добро момиче! — похвали я Енид. — Притеснена ли си? Ако е така, не трябва! Не забравяй, че си се срещала с президента и с него не си била притеснена!

Ана-Лиза пое ръката на Енид, отведе я към стената на залата и прошепна:

— Пол е сторил нещо ужасно! Току-що ми го каза! Изплъзна се от устата му, докато се обличахме, и...

Енид я прекъсна:

— Каквото и да е то, ти трябва да го забравиш! Точно сега трябва да си го изхвърлиш от ума! Трябва да се държиш така, сякаш всичко около теб е цветя и рози, защото хората го очакват от теб!

— Ама...

— Били Личфийлд щеше да ти каже същото, повярвай ми! — отсече Енид. А после, когато забеляза ужаса в очите на Ана-Лиза, потупа успокоително ръката ѝ и добави: — Оправи изражението си, скъпа! Така! Вече е по-добре! А сега можеш да продължиш! Наоколо има цяла зала с хора, които искат да поговорят с теб!

— Благодаря ти, Енид! — кимна Ана-Лиза.

Отдалечи се, а Енид започна да се разхожда сред хората. Покрай стените бяха подредени няколко дълги маси, върху които се намираха предметите за благотворителния търг. Енид се спря пред огромна цветна снимка на гигантска яхта. Под нея имаше описание на яхтата и лист, върху който наддаващите можеха да запишат офертите си. „Забележителната“ — гласеше името на яхтата. „Двеста и петдесет футова яхта. Четири големи каюти с огромни легла. Дванадесет души екипаж, включително инструктори по йога и гмуркане с кислороден апарат. Свободна през юли. Наддаването започва от двеста и петдесет хиляди на седмица.“

Енид вдигна очи и зърна до себе си не кого да е, а самия Пол Райе.

— Трябва да заложите на тази яхта тук, господин Райе! — отбеляза тя.

По някаква неизвестна причина Пол я изглежда на кръв, макар Енид да предположи, че това трябва да е обичайната му реакция, когато го заговарят относително непознати хора.

— Наистина? И защо? — промърмори той.

— Всички знаем за вашия прочут аквариум! — продължи мило Енид. — Очевидно е, че обичате рибите. А тази яхта разполага с инструктор по гмуркане на борда си! Не забравяйте, че океанът е като гигантски аквариум! Гмуркали ли сте се някога?

— Не — отсече Пол.

— Чувала съм, че било много лесно да се научиш — изрече любезно Енид и се отдалечи.

Гонгът обяви началото на вечерята.

— Нини! — възкликна Филип, най-сетне успял да открие леля си сред тълпата. — Цяла вечер те търся! Къде беше?

— Побъбрих си малко с Пол Райе.

— И защо, за бога, ще си бъбриш точно с него? Особено след всички неприятности, които причини на нашата кооперация?!

— Защото харесвам съпругата му! — заяви Енид. — Не мислиш ли, че би било прекрасно, ако с Пол внезапно се случи нещо и съпругата му остане сама в апартамента, без него?

— Аха, замисляш убийство, така ли? — засмя се Филип.

— Разбира се, че не, скъпи! Но знаеш, че и преди се е случвало.

— Какво се е случвало? Убийства ли?

— Не. Инциденти.

Филип подбели очи и я поведе към главната маса, където освен Ана-Лиза и Пол, и Шайфър, разбира се, имаше още неколцина човека, които Енид не познаваше, но които се оказаха делови партньори на Пол. Шайфър седеше до Пол, до нея седеше Филип, а след това идваше мястото на Енид.

— Прекрасно събитие! — обърна се Шайфър към Пол от благоприличие.

— Права сте! Отлично е за бизнес! — съгласи се той.

Филип постави ръка върху облегалката на стола на Шайфър и леко докосна врата ѝ. Тя се приведе към него и двамата си размениха кратка целувка. От другата страна на масата Ана-Лиза ги наблюдаваше със завист. Дватамата е Пол никога повече нямаше да имат подобна близост. Докато се изправяше, за да изнесе речта си, тя се запита какво изобщо ще *имат* оттук нататък.

Отправи се към подиума. На монитора пред нея бе качено копие на речта ѝ. Ана-Лиза обгърна с поглед морето от лица. Някои бяха изпълнени с очакване, а други — отпуснати самодоволно. И защо да не бъдат самодоволни? Всички бяха богати, много богати! Имаха си хеликоптери, самолети и множество къщи в провинцията. И предмети на изкуството. В изобилие. Точно като тях с Пол. Хвърли поглед към него. Той барабанеше нервно с пръсти по масата, като че ли нямаше търпение целият този цирк да свърши.

Ана-Лиза Райе си пое дълбоко дъх и правейки завой от първоначалната си идея, обяви:

— Искам да посветя този благотворителен бал на моя добър приятел Били Личфийлд!

Пол се стресна, присви очи, обаче тя продължи:

— Били изживя живота си, прекланяйки се пред изкуството, а не пред парите — факт, който вероятно звучи светотатствено за всички вас, хората от света на финансите. Ала Били познаваше истинската стойност на изкуството — знаеше, че тя не се състои в цената на платното, а в богатството, с което то зарежда душата. Тази вечер всички ваши дарения ще отидат за децата, които са лишени от привилегията да притежават изкуство в живота си. Но ние от фондация „Цар Давид“ можем да променим това!

Ана-Лиза се усмихна, пое си дълбоко дъх и продължи:

— Миналата година събрахме над двадесет милиона долара. Тази вечер се надяваме да съберем още повече! Кой желае да бъде първи и да направи своето дарение?

— Аз! — извика един мъж от предната редица. — Половин милион долара!

— Половин милион и тук! — подвикна друг.

— Един милион! — изкрещя трети.

— Два милиона!

За да не остане назад, Пол се изправи и изрева:

— Пет милиона!

Ана-Лиза го изгледа безстрастно. А после кимна, усещайки внезапен прилив на вълнение. Наддаването за дарения продължаваше.

— Още пет милиона! — извика друг.

Само за десет минути всичко приключи. Ана-Лиза бе събрала тридесет милиона долара. „Да — помисли си удовлетворено тя. — Именно за това беше всичко!“

След като се завърна на мястото си, Енид протегна ръка и докосна нейната. За да чуе шепота ѝ, Ана-Лиза трябваше да се приведе леко:

— Браво на теб, скъпа! Дори и госпожа Хаутън не би се справила по-добре! А Били много би се гордял е теб! — Хвърли крадешком поглед на Пол, придърпа Ана-Лиза още по-близо до себе си и допълни:

— Ти изумително приличаш на нея, скъпа моя! Просто не забравяй да го направиш с мярка!

* * *

Шест седмици по-късно Ана-Лиза Райе се приведе над перилата на суперяхтата и проследи с поглед Пол и инструкторът по гмуркане как изчезват под повърхността на водите в Големия бариерен риф. Обърна се и почти моментално до нея се озова един от членовете на екипажа.

— Мога ли да ви донеса нещо, госпожо Райе? Може би студен чай?

— Благодаря, би било прекрасно! — кимна младата жена.

— Кога бихте искали да сервираме обяда? — продължи морякът.

— Когато господин Райе се върне. Към един.

— Той смята ли пак да се гмурка следобед?

— Надявам се, не — отговори Ана-Лиза. — Или поне не би трябвало да го прави.

— Точно така, мадам! — кимна морякът и се запъти към камбуза, за да донесе чая.

Ана-Лиза се изкачи два етажа по-нагоре към най-горната палуба, където около малък басейн бяха подредени осем шезлонга. В единия край имаше красив навес с още столове под него, а в другия — бар. Ана-Лиза се излегна на един от шезлонгите и докосна тиковата му рамка. Чувстваше се отегчена. Това бе ужасна мисъл, особено за човек, който се намирал на двеста и петдесет футове суперяхта. На малката палуба над нея се намирал хеликоптерът, моторната лодка, водните ски и още цял куп други морски играчки, които те можеха да използват както си искат. Но тя вече нямаше желание за нищо. Двамата с Пол бяха на тази яхта от цели две седмици и тя нямаше търпение да се завърне на № 1, където можеше да бъде далече от Пол поне през деня. Обаче той не искаше и да чуе за връщане. Бе се влюбил в новото си хоби — гмуркането, и отказваше да съкрати почивката. Бе изтъкнал, че е похарчил два милиона долара за тази яхта в яростна битка с друг наддаващ богатш, когото бе успял да прецака със сто хиляди разлика, така че сега възнамерявал да извлече максимума от парите си. А тя не

можеше да спори с него по този въпрос. Освен това, бе добавил той, именно онази стара дама от долния етаж — как ѝ беше името, Енид някаква си — го бе насочила към яхтата и нейните възможности.

На Ана-Лиза това ѝ се стори странно, както и забележката на Енид да не забравя да го направи с мярка. Все още не проумяваше какво е искала да ѝ каже нейната приятелка, но пък не се съмняваше, че, подобно на всички други, и Енид си мечтаеше Пол да не живее в сградата. Може пък да си е казала, че един месец без омразния на всички Пол Райе е по-добре от нищо. Не че има повод да се тревожи чак толкова. Пол и без това непрекъснато повтаряше как, след като се върнат на № 1, ще продадат апартамента си.

— Там е твърде тясно за нас! — оплака се той.

— Та ние сме само двама, Пол! — контрира го Ана-Лиза. — Колко пространство ти трябва, за да завладееш света?

— Много! — бе отговорил той, без изобщо да долови сарказма ѝ.

Тя само се бе усмихнала, но както напоследък ѝ бе станало навик, не бе отговорила нищо. Откакто Пол ѝ бе разказал как е уредил падението на Санди Брюър, а оттам — и смъртта на Били Личфийлд, Ана-Лиза прекарваше дните си на автопилот, опитвайки се да измисли какво да прави със съпруга си. Тя вече не познаваше този човек — а той бе много опасен! И когато веднъж повдигна темата за развода, той не искаше и да чуе за подобно нещо.

— Ако чак толкова искаш да се местиш — събра смелост да каже една вечер тя, докато той хранеше рибките си, — може би трябва да го направиш. А аз да задържа апартамента...

— Имаш предвид като при развод ли? — попита той, без да я поглежда.

— Да, Пол. Знаеш, че това е напълно нормално в наши дни.

— Какво те кара да мислиш, че ще ти дам апартамента?

— Ами, защото свърших толкова много работа по него може би.

— Но с моите пари! — отбеляза подигравателно той.

— Но аз се отказах от кариерата си заради теб! Преместих се в Ню Йорк!

— Не че това ти беше особено трудно, нали? — изглежда я насмешливо Пол. — А аз си мислех, че тук ти харесва. Мислех, че си обикнала № 1! Макар че, честно казано, не мога да разбера защо.

— Не е в това въпросът.

— Права си! — кимна Пол, обърна се и застанало бюрото си. — Наистина не е в това въпросът! Въпросът е в това, че за развод изобщо не може да става и дума! Наскоро проведох няколко срещи с индийското правителство. Възможно е да отида и с тях на същата сделка, която направих с китайците. Следователно точно сега един развод би предизвикал много неудобства.

— А кога ще бъде удобно? — бе попитала тя.

— Нямам представа — отсече той и натисна един бутон на компютъра си. — От друга страна, както вероятно си научила от историята с Били Личфийлд, смъртта често е най-практичното разрешение на проблемите! Защото ако Били не беше умрял, вероятно щеше да отиде в затвора. Кое би било ужасно, особено предвид нещата, които знаем, че се случват по затворите с мъже като него!

Така тя получи своя отговор. И оттогава насам знаеше, че е само въпрос на време, преди Пол да отстрани и нея от пътя си. Кое ли дребно камъче щеше да преобърне колата на разума му? А сега, продължавайки да стои при него, тя вече се чувстваше като в затвор — бе принудена непрекъснато да го наблюдава, да се опитва да отгатва настроенията му и да живее в страх от деня, когато няма да успее да го умилюва с нищичко.

Половин час по-късно Пол се върна от поредното си гмуркане, пълен с информация за разнообразния морски живот, който бил видял долу. Точно в един часа двамата седнаха на противоположните краища на дългата маса, покрита с бяла ленена покривка, и започнаха с омари и цитрусова салата.

— Ще се гмуркаш ли следобед? — обади се по едно време тя.

— Още обмислям. Ще ми се да разгледам корпуса на потъналия „Индевър“ — корабът на капитан Джеймс Кук.

Влязоха двама сервитьори, облечени в сиви униформи с бели ръкавици. Те отнесоха чиниите и внимателно поставиха на масата сребърните прибори за десерта.

— Бихте ли желали още вино, мадам?

— Не, благодаря — кимна Ана-Лиза. — Имам леко главоболие.

— От атмосферното налягане е. Променя се. Утре е възможно да имаме лошо време.

— Аз обаче искам още вино! — отсече високо Пол.

Докато сервитьорът пълнеше чашата му, Ана-Лиза отбеляза:

— Ще ми се да не се гмуркаш днес следобед! Знаеш, че е много опасно да се гмуркаш повече от два пъти на ден! Особено след като си пил!

— Изпил съм по-малко от две чаши! — изтъкна Пол.

— Но са напълно достатъчни! — опита се да го вразуми тя.

И както беше в стила му, Пол продължи да прави точно обратното на онова, което тя го посъветва. Отново надигна чашата си и заяви:

— Това си е моята почивка! Ще правя каквото си поискам!

След обяда Ана-Лиза се запъти към каютата, за да си подремне. Докато лежеше на огромното легло, Пол се появи, за да се преоблече.

— Ами... не знам — отбеляза той и се прозя. — Може пък наистина ще бъде добре да не се гмуркам повече.

— Радвам се, че проявяваш здрав разум! — кимна тя. — Освен това чу какво каза сервитьорът — налягането пада! Нали не искаш да попаднеш в някоя морски щорм?!

Пол погледна през илюминатора и типично за себе си, автоматично контрира:

— Нищо подобно! Навън си е все така слънчево! Ако не отида сега, може да минат дни, преди гмуркането да стане отново възможно!

Докато Пол навличаше водолазния си костюм, към него се приближи капитанът на яхтата с графика на гмурканията му и заяви:

— Господин Райе, длъжен съм да ви напомня, че това ще ви бъде третото гмуркане за деня! Не можете да останете долу повече от тридесет минути, от които трябва да предвидите и десет за изплуване!

— Много добре познавам съотношението време — азот — кислород! — срязва го Пол. — От тригодишен се занимавам с математика!

И като вдигна маската на лицето си, той скочи в океана.

Докато Пол се спускаше — безтегловен и с вече познатата детинска радост от освобождаването от гравитацията, която беше наскоро открил, към него се присъедини и инструкторът. Край Големия бариерен риф водата бе особено бистра, дори и на двадесет и пет метра дълбочина, така че Пол не срещна никакви трудности в откриването на потъналия кораб. Той беше изумителен. Докато плуваше около корпуса му, Пол се изпълни с усещане за истинско блаженство. Ето затова не можеше да спре да се гмурка! А после си

спомни нещо от наръчника за гмуркане и се опита да си напомни, че това леко замайване, което усещаше, вероятно е знак за предстоящо азотно натравяне. Но бързо отхвърли подобна мисъл. Разполагаше с още пет-десет минути. Замайването обаче се засили и тогава Пол видя как инструкторът му прави знак да тръгва нагоре. Но вместо да последва съвета му, Пол се плъзна напред във водата. За първи път през живота си не можеше да мисли рационално. За първи път отричаше строгите правила на чудовищните числа, които ръководеха целия му живот още от детството. За първи път беше свободен!

Инструкторът заплува след него и онова, което последва, бе подводна схватка, достойна за филм на Джеймс Бонд. Накрая инструкторът взе превес, приплъзна се зад гърба на Пол и го подхвана. Бавно двамата започната да се издигат към повърхността на океана. Ала вече беше прекалено късно. Едно въздушно мехурче се бе оформило и заклецило в гръбнака на Пол. И докато той се издигаше, мехурчето бързо се разширяваше. Когато Пол Райе достигна повърхността, мехурчето експлодира и разкъса окончателно нервите на гръбначния му стълб.

* * *

— Ехооо! — подвикна Енид Мърл на Ана-Лиза Райе. Ана-Лиза надникна през перилата на терасата, където надзираваше издигането на голяма бяла сватбена палатка, и зърна размахалата възбудено ръце своя съседка. — Ей сега ми се обади един репортер! Санди Брюър е осъден! Отива в затвора!

— Ела тук и всичко ми разкажи! — извика в отговор Ана-Лиза.

Няколко минути по-късно, запъхтяна, Енид се появи на терасата и започна да си вее с ръка.

— Боже, толкова е горещо! Направо не мога да повярвам, че през септември може да има такива горещини! За събота го дават тридесет и три градуса, представяш ли си?! Нищо чудно да има и буря!

— Няма проблеми — усмихна се Ана-Лиза. — Вече си имаме палатка, както и цял апартамент! Между другото, разчистих почти всички неща от балната зала горе, така че вече можем да ходим и там!

— Как е Пол? — запита от куртоазия Енид.

— Все така — отговори Ана-Лиза с тихия примирен тон, който бе възприела за тази тема, след което по навик кимна тъжно е глава. — Бях при него тази сутрин.

— Скъпа, направо не знам как издържаш всичко това! — продължи задължителните си реплики Енид.

— Е, винаги има шанс на някакъв етап да се възстанови. Нали казват, че ставали и чудеса!

— Е, тогава ще си имаме още един Стивън Хокинг! — изрече окуражително Енид, като я потупа по ръката.

— Между другото, реших да даря на болницата известна сума за построяването на крило на името на Пол. Макар и Пол никога да не излезе от кома, възможно е след десет години някой със същия проблем да се възстанови!

— Правилно си решила, скъпа! — кимна одобрително Енид. — И все така продължаваш да ходиш при него всеки ден! Възхитително!

— О, разстоянието не е много голямо! Само тридесет минути е хеликоптер! — махна е ръка Ана-Лиза и я покани да влязат в уютния хлад на апартамента. — Но сега ми разкажи всичко за Санди!

— Така! — кимна Енид и пое огромна глътка въздух, достойна за новината, която се канеше да съобщи. — Осъдили са го на пет години затвор!

— Ужасно!

— Прокурорът бил решил да го използва за назидание. Вероятно няма да изкара целия срок — може би само две години и половина, три. А после, когато излезе, вече никой няма да си спомня за него. Винаги става така. Единственото, което не успях да разбера в цялата тази история, е как изобщо Санди Брюър е успял да се докопа до кръста!

— Не знаеш ли? — изгледа я усмихнало Ана-Лиза.

— Не, скъпа. Наистина не знам!

— Ела с мен! Ще ти покажа нещо!

И поведе Енид нагоре към голямата спалня. Там, на бюрото ѝ седеше грубата дървена кутия, която госпожа Хаутън бе завещала на Били Личфийлд.

— Познаваш ли тази кутия? — попита домакинята и надигна капака. Извади бижутата на госпожа Хаутън, които беше купила на

търга, посочи лостчето на дъното и вдигна кутията по-близо до очите на Енид. — Има фалшиво дъно!

— Господи, Боже мой! — възкликна Енид, грабна кутията и започна да я разглежда. — Значи ето къде го е държала! — Върна кутията на новата ѝ собственичка и добави: — Напълно типично за Луиз! Да скрие нещо, като го остави пред очите на всички! А как успя да стигнеш до тази кутия, скъпа?

— Даде ми я Шайфър. След благотворителния бал на фондацията. Била трогната от онова, което казах за Били, и настоя аз да я взема.

— А *тя* как се е добрала до нея?

Ана-Лиза се усмихна, погледна я дяволито и отбеляза:

— Очевидно и това не знаеш, нали? Е, взела я е от апартамента на Били в деня, когато го намери.

— Умно момиче! — кимна одобрително Енид. — Толкова съм щастлива, че двамата с Филип най-сетне ще се оженят!

— Хайде да се качим горе! — подкани я весело домакинята. — Искам да видиш балната зала!

— О, скъпа, божествено е! — извика Енид, когато прекрачи огромните дъбови порти.

Подът бе възвърнал стария си шахматен вид от черен и бял мрамор, аквариумът беше изчезнал, а мраморната камина беше наскоро полирана, за да разкрие гравюра, разказваща историята на богинята Атина. За щастие Пол не бе докоснал тавана, така че херувимите и другите фрески си стояха непокътнати. Из цялата зала бяха пръснати малки масички, столове и вази, пълни с люляк и бели лилии. Огромното помещение ухаеше наистина божествено. И сега, докато оглеждаше възстановената камина, Енид кимна одобрително и отбеляза:

— Великолепно! Постигнала си много нещо за кратко време!

— О, аз съм много ефективна! — отвърна с усмивка Ана-Лиза. — Пък и имах нужда от нещо, с което да си запълвам времето, защото толкова скоро след инцидента е Пол все още не е прилично да се показвам по обществени места.

— Абсолютно правилно си преценила, скъпа! Даже още шест месеца ще бъде така! Но пък едно частно мероприятие в собствения ти

апартамент е нещо съвсем различно! Освен това само със седемдесет и пет гости!

— Между другото, позволих си да поканя също така Минди и Джеймс Гуч, както и Сам — уточни Ана-Лиза. — Мисля, че Минди е една от онези дърти вещици от приказките на Братя Грим, които ако не ги поканиш, после вършат какви ли не поразии!

— И тук си напълно права — съгласи се Енид. — Освен това винаги е много приятно да има и деца на сватбата! — огледа залата с удоволствие и възкликна: — Боже, как хубаво сме си прекарвали в тази бална зала! Когато Луиз беше жива и все още млада, разбира се. Всички се надпреварваха да бъдат канени на нейните партита и после всички идваха! От Джаки Онасис до Нуреев! В онези години принцеса Ерейс беше все още само Ерейс Кели. Дори кралица Елизабет ни удостои с присъствието си веднъж! Водеше си лична охрана — красиви млади мъже в ушити по поръчка костюми.

— Но как така госпожа Хаутън се е оказала крадец?! — не можеше да проумее Ана-Лиза. — Или поне така изглежда отстрани.

Енид се залюля леко и Ана-Лиза я хвана за ръката, за да не падне.

— Добре ли си? — попита, отвеждайки я до един фотьойл.

— Добре съм, мила, добре съм — потупа я успокоително по ръката възрастната жена. — От жегата е. Старите хора не се справят много добре с жегата. Точно затова непрекъснато слушаме онези страховити истории за старци, починали по време на гореща вълна. Може ли малко вода, ако обичаш?

— Разбира се — кимна Ана-Лиза и натисна бутона на интеркома. — Герда? Би ли донесла, ако обичаш, една чаша вода е лед за госпожица Мърл?

Водата пристигна веднага и Енид отпи голяма глътка от нея.

— Така. Вече е по-добре! Та за какво говорехме, скъпа?

— За кръста. И госпожа Хаутън.

Енид извърна очи и отбеляза:

— Ти толкова много приличаш на нея, скъпа! Забелязах го още тогава, на благотворителния бал!

Ана-Лиза се засмя и отбеляза:

— Да не би да искаш да ми кажеш, че и аз имам скрито антично съкровище в апартамента си?

— Не, скъпа. Госпожа Хаутън не беше крадец! Тя беше много други неща, но задигането на антични предмети от музеите не беше в неин стил.

Ана-Лиза приседна на малкия бален стол до възрастната жена и запита:

— Тогава как се е озовал у нея?

— Много си любопитна — отбеляза притеснено Енид.

— Просто ми е интересно.

— Някои тайни е най-добре да си останат такива — тайни.

— Но Били Личфийлд плати с живота си за това!

— Да, скъпа! — кимна Енид, като потупа ръката ѝ. — И до момента, в който ми показва кутията, за нищо на света не бих допуснала, че Били Личфийлд би могъл да бъде замесен в продажбата на кръста! Това също не беше в стила му!

— Беше отчаян — изрече тъжно Ана-Лиза. — Сградата им беше на път да се превърне в кооперация, а той не разполагаше с пари, за да си купи апартамента. Беше убеден, че ще бъде принуден да напусне Ню Йорк!

— Ах, Ню Йорк! — въздъхна Енид и отпи нова глътка вода. — Ню Йорк открай време си е бил трудно място за живеене. В крайна сметка този град е по-силен от всички нас. Живея тук вече повече от седемдесет години и виждам как всичко се повтаря отново и отново. Градът продължава напред, но човекът в него — не, и който не успее да го направи, бива прегазен. Опасявам се, че точно това е станало и с Били. — Енид се отпусна назад във фотьойла и въздъхна: — Уморена съм, скъпа. Бавно, но сигурно остарявам!

— Нищо подобно! — възрази Ана-Лиза. — А що се отнася до Били, виновният е само Пол! Една вечер Санди Брюър му показал кръста. А Пол си помислил, че Санди се кани да го уволни заради загубата на двадесет и шест милиона долара в сутринта на прочутия ден на Погрома на интернет! Затова Пол веднага отишъл в едно интернет кафене и изпратил нелегален имейл до „Таймс“!

— Ясно! — кимна Енид, най-сетне подредила пъзела. А после, махвайки с ръка, сякаш искаше да прогони всичко това надалеч, добави: — Както винаги съм казвала, нещата винаги се нареждат така, както трябва!

— Дали? А аз все още държа да узная как госпожа Хаутън се е сдобила с кръста! — Погледна Енид право в очите, без въобще да примигне. „Само Луиз можеше да прави така!“ — каза си Енид. А после Ана-Лиза изрече тихо: — Енид, моля те! Дължиш ми истината!

— Така ли? — опита се да се засмее възрастната жена. — Е, може и да е така. Иначе кой знае какво щеше да стане с апартамента! Добре тогава! Ако толкова много искаш да чуеш истината, ще я получиш! *Не* Луиз е отмъкнала кръста от музея — сторила го е моята мащеха, Флоси Дейвис! Флоси пък го взела, защото била глупава и наивна и решила да си има нещо лъскаво. Луиз я забелязала да го прибира, а след това накарала Флоси да ѝ го даде — с намерението после да го върне в музея. Обаче Флоси разполагала с компрометираща информация срещу Луиз — била напълно убедена, че Луиз е убила съпруга си!

Ана-Лиза скочи от изненада.

— Но нали ти ми каза, че е починал от стафилококова инфекция?!

Енид въздъхна и отговори:

— Така знаех нещата аз! Но след като Били умря, отидох при Флоси и си поговорихме. А след това отскочих и до библиотеката. Стана ясно, че Рандолф Хаутън действително се е върнал на № 1 с някаква инфекция. Но едва на следващия ден ненадейно започнал да се влошава и само дванадесет часа по-късно издъхнал! Причината за смъртта му така и не била изяснена напълно — съвсем обичайно заключение за онези години. Тогава не разполагаха с техниката и оборудването, с които разполагат днес. Затова най-логичният извод бил, че именно инфекцията го е убила. Обаче Флоси не се вързала на тази история! Доколкото схванах, една от прислужниците на Луиз казала на Флоси, че точно преди смъртта си Рандолф изгубил гласа си и не можел да обели и думица. А това е един от симптомите на отравяне с беладона. Много старомодно, между другото.

— Значи Луиз е била убийца? — ококори се Ана-Лиза.

— Луиз преди всичко беше страстна градинарка — отговори Енид, подбирайки думите си. — Някога имаше парник на една от терасите си, но веднага след смъртта на Рандолф го махна, Флоси настоява, че именно там била отглеждала беладоната. А ако наистина е

било така, тя със сигурност е имала нужда от парник, за да я отглежда. Това растение не може да оцелее на пряка слънчева светлина.

— Ясно! — кимна Ана-Лиза. — Предполагам нещо такова си имала предвид да направя и аз на Пол.

— В никакъв случай! — отрече Енид. — Макар наистина да ми мина през ума, че в крайна сметка смъртта на Рандолф беше за добро! После Луиз стори толкова много за този град! Но ако всичко това се беше случило в наши дни, на нея никога нямаше да ѝ се размине. А твоят съпруг, както знаем, е все още жив! И аз знам, че ти не би му сторила какво зло.

— Разбира се — усмихна се загадъчно Ана-Лиза. — Той вече е напълно безобиден!

— Което е прекрасно, скъпа моя! — добави Енид и се изправи. — А сега, когато вече знаеш всичко, аз наистина трябва да тръгвам! Тази седмица с Шайфър ще си разменим апартаментите, така че трябва да започвам да си прибирам багажа!

— Разбира се — кимна Ана-Лиза. Хвана под ръка Енид и я придружи по стъпалата два етажа по-надолу. На входната врата спря, обърна се и отбеляза: — Не си ми казала само още едно нещо — защо госпожа Хаутън го е направила?

Енид се усмихна, наклони глава и изрече:

— А ти как мислиш? Защото съпругът ѝ искаше да продаде апартамента, разбира се! — Направи пауза, изгледа младата жена и добави съзаклятнически: — А сега и ти трябва да ми кажеш още едно нещо — как го направи?

— Нищо не съм направила! — сви рамене Ана-Лиза. — Просто помолих Пол да не ходи да се гмурка за трети път.

— Ама, разбира се! — светнаха очите на старицата. — Типично мъжкарска реакция! Мъжете никога не слушат и правят точно обратното на онова, което им кажеш!

Само час по-късно Филип откри леля си в кухнята, стъпила на един стол, да вади разни неща от най-горната полица на един шкаф.

— Нини! — извика рязко той. — Какво правиш, ако смея да попитам? Работниците ще опаковат всичко! — Хвана я за ръка, помогна ѝ да слезе и добави: — Утре е сватбата ми! Ами ако паднеш? Ами ако си счупиш таза?

— Е, ако... — въздъхна тя, като го потупа успокоително по бузата. А после, сещайки се за Ана-Лиза, допълни: — И без мен всичко ще продължи. Животът винаги продължава — по един или друг начин!

* * *

Утрото в дена на сватбата на Шайфър и Филип беше горещо и задушно. Очакваше се облаците да се разнесат, но се говореше за евентуални бури през втората част на деня. В прегрятата кухня на апартамента на семейство Гуч Минди и Джеймс преглеждаха каталог за хладилници.

— Знам, че е само една селска къща, но това не ни пречи да я направим както трябва! Все пак можем да си го позволим, нали така?! А после поне двадесет години няма да ни се налага да се притесняваме за друга! — отбеляза Минди, погледна към Джеймс и се усмихна. — А след шестнадесет години ще бъдем в средата на шестдесетте! И ще имаме почти четиридесетгодишен брак! Няма ли да бъде страхотно?!

— Да — кимна Джеймс с типичната си от последните няколко месеца нервност.

Минди все още не бе казала нищо по темата за Лола, но пък и не беше необходимо, фактът, че му бе изпратила онези разпечатки на блага ѝ, бе повече от достатъчен. И Джеймс си знаеше, че те никога нямаше да разговарят за това, както не говореха и за нещо, което не вървеше в брака им. Но за Минди, разбира се, това негласно споразумение не важеше — поне когато разказваше за брака им в блага си.

— Е, какво мислиш? — попита тя сега. — По-малкият или по-големият? Аз бих избрала по-големия, макар че е с три хиляди долара по-скъп. Все пак Сам ще си кани приятели през лятото, така че ще имаме нужда от повече място за храна!

— Мисля, че идеята ти е страхотна!

— А между другото, купи ли тоалетна хартия и домакински ролки? — изгледа го въпросително тя.

— Още вчера. Не си ли забелязала още? — рече Джеймс.

— Виж какво, Джеймс, напоследък съм доста заета! С този ремонт на къщата и превръщането на блога ми в книга направо не мога да си вдигна главата от работа. Което ми напомня, че Сам ще доведе на сватбата своята малка приятелка. Помолих Тайър Кор да дойде у нас към два, за да вземе Сам, а после двамата ще отидат на гара „Пенстейшън“, за да посрещнат Доминик. Тя пристига от Спрингфийлд, Масачузетс. Така че можеш само да ми благодариш — реших, че ще предпочетеш да прекараш деня си сам, за да можеш да се отдадеш на писането на новата си книга!

— Благодаря — смотолеви Джеймс.

— И още едно нещо! — продължи назидателно Минди. — Доминик е племенницата на Били Личфийлд! Иронично, нали? Но очевидно такъв е животът и светът наистина е тесен. Сам се запознал с нея на тенислагера, а тя ще заминава през есента в училището на мис Портър. Така че гледай да не изречеш нещо неприятно за Били! Тя е много чувствително момиче! Иначе няма какво да я съжаляваме. Сам казва, че наследила три милиона долара от завещанието на Били. Парите били в швейцарска банкова сметка. Кой би си помислил, че Били е разполагал с толкова много пари?!

По-късно през същия ден, някъде в ранния следобед, Лола Фабрикънт се събуди в леглото на Тайър Кор изтощена. Тайър беше излязъл — вероятно пак изпълняваше поръчки на онази кошмарна Минди Гуч. Лола се обърна и по навик веднага включи телефона си. Съботите би трябвало да са й свободни, обаче новият й шеф — лудият режисьор Харолд Димик, вече й беше изпратил шест нетърпеливи имейла, настоявайки тя да отиде в апартамента му, за да му каже какво да облече за сватбата на Шайфър и Филип. За момент през главата на Лола премина мисълта да не му отговаря, но после размисли. Харолд Димик имаше чудати навици и рядко говореше, но пък беше толкова луд, че трябваше да плаща на асистентите си заплата от осемдесет хиляди долара годишно, за да задържи някого при себе си. А Лола се нуждаеше както от работата, така и от парите, затова се бе научила да се примирява с Харолд и с ненормираното си работно време. Харолд току-що бе започнал снимките по някакъв независим филм и работеше почти денонощно, което означаваше, че и тя трябваше да работи така.

Тя стана, отиде в банята и наплиска лицето си с вода. Улавяйки отражението си в огледалото, тя за пореден път се запита какво точно

бе станало с живота ѝ. След като Джеймс бе престанал да се среща с нея, късметът ѝ много скоро се преобърна. Марке се изпари, а заедно с него и блогът му „Шпионката“ и колкото и да беснееше, че той ѝ дължи още две хиляди долара, Лола не бе в състояние да стори нищичко. Бе успяла да оцелее съвсем сама още мъничко, но парите ѝ започнаха да се изпаряват много бързо, поради което бе принудена да помоли Тайър да ѝ позволи да се премести при него. А после дори се опита да си намери нормална работа, но се оказа, че Джеймс е бил прав за ефекта от писанията ѝ в секс рубриката. Всеки потенциален работодател като че ли знаеше за нея и тя не успя да си уреди дори интервю. А след това, по време на едно от задължителните ѝ вече застоявания пред № 1, се бе сблъскала случайно с Шайфър Даймънд. Шайфър я бе забелязала да стои до храстите пред кооперацията на Флоси Дейвис и бе нарочно пресякла, за да я поздрави.

— Здравей, хлапе! — бе извикала, сякаш бяха стари приятелки и тя не ѝ беше откраднала Филип. — Питам се какво ли става е теб. Енид ми каза, че си се върнала.

Лола се опита да си напомни, че мрази Шайфър Даймънд, но тогава усети, че попада под магията на личността ѝ — та тя беше в крайна сметка звезда, така че ако трябваше да подари Филип на друга, то по-добре да е на Шайфър Даймънд, отколкото на някоя двадесет и две годишна хлапачка като нея самата! И така Лола осъзна, че без да иска, започва да си излива душата пред Шайфър и тогава Шайфър бе предложила да ѝ помогне, изтъквайки, че това е най-малкото, което можела да стори за нея. Така тя ѝ бе уредила среща с Харолд Димик — един от режисьорите на „Майка игуменка“. Благодарение препоръките на Шайфър, Харолд я беше наел, но откакто го познаваше, Лола си даде сметка, че намесата на Шайфър не е била чак толкова решаваща — Харолд се оказа такъв идиот, че само някоя толкова отчаяна като Лола би приела да работи за него.

— Ха, значи най-сетне си станала! — възкликна Тайър, връщайки се вкъщи.

— Снощи работих до три през нощта, ако си спомняш! — сръза го тя. — Не всеки има удобна работа от девет до пет като теб!

— По-добре кажи от девет до седем — поправи я Тайър. — А освен това нашата Гуч ме кара да работя и днес! Трябва да заведа хлапето ѝ на гарата, за да посрещне приятелката си!

— Боже! — възмути се Лола. — Защо не може да го направи сама? Та това е нейното дете, все пак!

— Тя работи! — отсече важно Тайър. — По книгата си!

— Сигурно ще е ужасна! Надявам се да бъде пълен провал!

— Точно обратното — ще стане бестселър! Още отсега получава стотици хиляди отзиви за блага си!

— Е, най-малкото от всичко би могла да ни покани на сватбата!

— Хей, ама ти май все още не схващаш, нали? — изглежда я презрително Тайър. — Ние е теб сме нищо! Ние сме прислугата!

— Хубаво! — викна обидено Лола. — Щом искаш да се възприемаш като прислужник, давай! Обаче не включвай и мен!

— И какво смяташ да правиш по този въпрос? — изглежда я предизвикателно той.

— Във всеки случай не смятам да стоя със скръстени ръце и да чакам нещо да ми се случи! Съветвам те и ти да не правиш това! Виж какво, Тайър — отбеляза, влезе в миниатюрната кухничка и извади от хладилника бутилка минерална вода, — лично аз не смятам да продължавам да живея по този начин. От известно време разглеждам рекламите за имоти. Забелязах един миниатюрен апартамент на приземния етаж на една сграда на Пето авеню — между Единадесета и Дванадесета улица, само за четиристотин хиляди долара. Сградата съвсем скоро е станала кооперация.

— Ясно. Старата сграда на Били Личфийлд!

— Та с твоите сто хиляди годишно и моите осемдесет, това прави деветдесет хиляди след данъците. Което ще рече — почти осем хиляди на месец! Смятам, че би трябвало да можем да си позволим подобна ипотека, а?

— Ясно — кимна Тайър. — И апартаментът вероятно е колкото кутия за обувки.

— Бивш склад е, но какво от това? Все пак е на Пето авеню!

— А следващото, което ще предложиш, е да се оженим, нали? — изглежда я Тайър.

— Е, и? Да не би да се надяваш да намериш някоя по-добра от мен, а?

— Ще си помисля — отговори той. По небето бяха започнали да се събират тъмни облаци. Чу се гръмотевица. — Идва буря. Аз най-добре да взема да тръгвам!

Но докато двамата със Сам чакаха на „Пен стейшън“, облаците се изтеглиха без капчица дъжд. И когато излизаха от гарата на Седмо авеню, следвани от Доминик — тя беше мършаво хлапе с рядка руса коса, както отбеляза наум Тайър, — въздухът бе все още толкова горещ и задушен, че вече бе започнал да замайва главите на хората. Тайър спря едно такси и набута подопечните си хлапета на задната седалка.

— Никога досега не съм идвала в Ню Йорк! — изписка Доминик. — Толкова е претъпкано! И толкова грозно!

— Още не си видяла хубавото! Не се тревожи, хлапе, става все по-хубаво! — успокои я Тайър.

Докато таксито пълзеше по Пето авеню, над долната част на Манхатън отново екна гръмотевица. Небесата се отвориха точно в мига, в който таксито спря пред № 1. Върху главите на тримата младежи закапах капки с големината на грахови зърна.

— Подгизнах! — изпищя Доминик и се втурна към сградата.

Роберто се втурна към тях с чадър, но вече беше твърде късно.

— Бива си го времето, а, Сам?! — усмихна се той.

Сам изтри водата от лицето си и отбеляза:

— Казват, че скоро щяло да се проясни.

— В това няма съмнение! Ще се проясни точно за сватбата! Госпожа Райе винаги получава онова, което иска! — изрече многозначително портиерът и му намигна.

В чест на събитието фоайето беше украсено със стотици свежи бели рози. Доминик се огледа изумена — всичко ѝ се виждаше като в приказка: униформените портиери, тежката ламперия, красивите рози.

— Не мога да повярвам, че живееш тук! — възкликна тя, обръщайки се към Сам. — Когато порасна, и аз ще дойда да живея тук!

— Късмет! — изхили се Тайър.

Уханието на цветята изпълни апартамента на семейство Гуч и достигна до чувствителните ноздри на Минди. Седнала пред компютъра си, тя вдиша дълбоко приказния аромат, затвори очи и се отпусна назад в стола си. Кога бе започнало това мистериозно и абсолютно непознато до този момент усещане на доволство от съдбата? Дали тогава, когато Ана-Лиза Райе се завърна в апартамента си без Пол? Или всъщност бе започнало по-рано, когато тя откри блога си? Или може би се бе прокраднало у нея, когато разбра, че Джеймс прави секс с Лола? Господ да благослови малката курва! Благодарение

на Лола, сега двамата с Джеймс най-сетне имаха перфектен брак — Джеймс вече не смееше да ѝ противоречи, а тя вече не се притесняваше, че не може да му осигури секс. Нека да си хваща по някоя мръсница от време на време, щом толкова иска! А тя вече имаше всичко, за което можеше да мечтае!

Сега Минди отпусна пръсти върху клавиатурата на компютъра и написа: РАДОСТТА ДА НЯМАШ ВСИЧКО.

Спря за момент, събра си мислите и започна:

„Защо трябва да усложняваме излишно живота си? Защо не приемем, че той може да бъде и по-лесен? Да кажем «добре дошъл» на късмета, а останалото — да върви по дяволите!“

Издание:

Автор: Кандис Бушнел

Заглавие: Булевардът на тузарите

Преводач: Антоанета Дончева-Стаматова

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК Кръгзор

Град на издателя: София

Година на издаване: 2009

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Експреспринт ООД

Технически редактор: Ангел Йорданов

Коректор: Мария Тодорова

ISBN: 978-954-771-188-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5490>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.